

OLD SCHOOL

THRASH METAL

II

Foto denne side: Maja Brenna
Utgiver: PIY Records 2022

Tekst: Morten Haave
ISBN 978-82-691452-3-6

INNHold

Innledning	s. 4
112 album	s. 5
Honorable mentions	s. 298
Topp 12	s. 309
Gode album 1991+	s. 313
Tidenes verste covere	s. 341
Vrakede band	s. 357
Dødsfall	s. 362
Kilder	s. 367

INNLEDNING

I boka *Old School Thrash Metal* viste jeg 40 essensielle album innen old school thrash metal 1983–1990. I denne boka *Old School Thrash Metal 2* legger jeg til 110 nye for en total på 150. Den definitive thrash-oversikten er et faktum når det også serveres 40 honorable mentions, når det legges til nesten 280 gode band fra 1991 og etterpå, og når det hele toppes med kåringer. Bakerst i boka oppgis det nettsteder for videre utforskning, med vekt på Youtube-kanaler. Alle band som ikke kom med listes også opp, hvis noen vil trekke mine vurderinger i tvil. (Det oppfordrer jeg til.)

Denne introen var kjedelig, men jeg hadde tenkt å fatte meg i korthet. Regelen for det som presenteres nedenfor, er som før: Det er album som presenteres og derigjennom bandet. Kun ett album per band. Det er lagt stor vekt på å vise thrashens geografiske spredning, med en viss prioritering som konsekvens: Jeg ville heller ha med ett band hver fra Argentina, Irland, Ungarn, Jugoslavia og så videre – enn å skrive om band nummer 100, 101, 102 og 103 fra USA. Gamle regler ble likevel noe tøyd til slutt, særlig i den forstand at det etter hvert ble fristende å gå løs på demoer i tillegg til offisielle album. Klarte jeg å styre meg? Bare nesten.

Den vanlige thrash-entusiast vil ha et umåtelig stort utbytte av å slå opp på et tilfeldig sted i boka, merke seg navnet på albumet og begynne å lytte til dette. La musikken snakke for seg! Det andre som kan nytes av hvem som helst, er coverne. Der er det mye bra. (Og noe ikke bra, som man kan le av.) Samtidig er *OSTM 1* og *2* kun en enkel oversikt, som er ment å være et slags forstudium for å virkelig kunne begynne å undersøke bandene, eventuelt følge opp med intervjuer og lignende. Det blir i så fall på engelsk, hvilket det var litt dumt å ikke bruke her. Hvem veit hva tida bringer?

1987

Låaz Rockit

KNOW YOUR ENEMY

Michael Koons
vokal

Phil Kettner
gitar

Aaron Jellum
gitar

Willy Lange
bass

Victor Agnello
trommer

Det var en gang et band som ble kalt Lääz Rockit. Jeg leste det i sin tid som en forsøksvis komisk skrivemåte av «Let's Rock It», noe som var døllt nok til å kvele interessen for bandet. Mange år seinere fikk jeg et innfall om å sjekke hvorvidt dette faktisk var betydningen. Det viste seg at det var det ikke. Bandet oppkalte seg etter et våpen de hadde sett i en Dirty Harry-film, LAWS Rocket, og Lääz som bandet ofte kalles, heter de heller ikke. Av albumcoveret og andre steder går det tydelig fram at bandet heter Låáz Rockit. Så likevel en komisk stavemåte, bare mye bedre. Og raketter, se det er ingen mangelvare på coveret til *Know Your Enemy*.

Den offisielle stavemåten ser forresten ut til å være Låáz, altså A med prikker over i stedet for ringer, men det trenger jo ikke vi bry oss om her i Norge hvor vi faktisk har en ekte bokstav som passer til formålet. Sidenote: Noen i Fredrikstad vil bli skuffet over å få vite at navnet ikke er Lazz Rockit.

Da jeg var liten hadde broren min et amigaspill som het *Dogs of War*. Jeg mener å vite at spillet var en ripoff av et annet amigaspill, *Commando*, igjen bygd på filmen *Commando* med Arnold Schwarzenegger. Forskjellen var at i *Dogs of War* var Arnold-typen «bare» var 2. player, for 1. player i spillet var Rambo. Ripoff, selvfølgelig. Poenget med dette er at coveret på *Know Your Enemy* vel også viser en slags Rambo-type, bare litt mer psykotisk og litt mer immun mot radioaktive raketter. (Bare for å klargjøre: Tablået ligner ikke det minste på scenen der Dirty Harry fyrer av M72 LAW-raketten i den nevnte filmen. Fun fact: M72 var en arvtaker etter M1, bedre kjent som bazooka.) Han skyter selv radioaktive raketter, men i tilfellet ikke nukesa gjør jobben, er soldattypen også utstyrt med bajonett. Nuke først, bajonett etterpå.

Coveret er smelt sammen av Jeff Sadowski. Han har også gjort Låáz Rockits neste album *Annihilation Principle* (1989) og *Nothing\$ Sacred* (1991), samt et par småutgivelser, og to-tre utgivelser fra andre band. Det er alt. Litt rart at han ikke gjorde mer, siden *Know Your Enemy*-coveret er såpass... suggererende.

Det er også mye av grunnen til hvorfor jeg valgte å framheve denne skiva og ikke *Annihilation Principle*. Musikalsk er de vel cirka like gode. Litt lite originalitet kanskje, men de thrasher bra. Er det noe man fort biter seg merke i ved Låáz Rockit er det vokalen. På *Know Your Enemy* er den på sitt mest power metal-aktige. Sant å si tar vokalen mye plass i lydbildet og blir noe enerverende etter hvert. En anmelder kalles vokalen «as eighties as possible».

Tekstmessig er det i høyeste grad samklang mellom bandnavn, cover, albumtittel og innhold i låtene. Det er ikke alle som handler om krigssituasjoner, men mange av tekstene gjør det, og da med en tendens til å male ut situasjonen fra et førstepersonsperspektiv. Låtene kunne helt sikkert blitt brukt til å peppe opp soldater. Ei låt fra tredjepersonsperspektivet, som kanskje er den låta som stikker seg ut mest på skiva, er «Euroshima». Den handler vel om at Hiroshima inntreffer på nytt, men denne gangen ikke

med en by i Japan, men med hele Europa. Refrenget inneholder en appell om å unngå denne skrekken:

*They'll call it Euroshima
Lay everything to waste
Remember Hiroshima
Before it's all too late*

Låaz Rockit nevnes sjelden i første eller andre rekke av Bay Area-band, men de er derfra de, vettu, fra Berkeley/Oakland som er tyngdepunktet i East Bay. Ser du for deg Nesodden, ligger San Francisco som Nesoddtangen og Oakland da som Nordstrand, uten sammenligning for øvrig. (Skjønt, San Francisco og Nesoddtangen kan kanskje få lov til å sammenlignes bittelitt seg imellom.) Låaz Rockit ble signa i 1983, og har påstått at de var det første Bay Area-bandet som ble det – tja tja tja tja tja – uansett kom den første skiva i 1984. Det at de var såpass tidlig ute, var vel kanskje med på dra bandet i heavy/power-retningen.

Paul Baloff hadde tydeligvis ikke skreket nok til dem ennå. I tillegg likte de åpenbart det melodiske. På debutskiva i 1984 krediterte de Ron Keel for «inspiration». Keel var en heavy/glam-fyr som året før hadde spilt i band med Yngwie Malmsteen, og samme år var vokalist i Black Sabbath for en stakket stund. Så sånn var det. Men i tillegg likte Låaz Rockit punk, de som alle andre, og lagde en Dead Kennedys-cover seinere. (DK er også fra SF.)

Bassisten Willy «Lange» Langenhuizen, som var to-tre år eldre enn de andre, var også den mest Bay-scene-aktive med rykter om Metallica-audition og spill i Dublin Death Patrol med blant annet Zetro Souza og Chuck Billy. Lange døde på motorstykkel i 2018, trommis Victor Agnello gikk en helt annen vei som lege i North Carolina, men er også død. De to dødsfallene satte nok en definitiv stopper for gjenforenings-streaken som Låaz Rockit begynte på i 2005–2006, egentlig for å lage og selge en dvd. Tidligere var bandet oppløst i 1992 (offisielt, men de facto kanskje i 1989–90, da over halvparten av bandmedlemmene stakk).

1990

Mekong Delta

DANCES OF DEATH

Doug Lee

vokal

Uwe Baltrusch

gitar

"Ralf" Hubert

bass

Jörg Michael

trommer

Jeg må bare si det rett ut, at Ralph Hubert er noe for seg selv. Hubert fra Velbert – en by i Nordrhein-Westfalen – startet plateselskapet Aarrg, og i tillegg et band som utga skiver på Aarrg. I tysk thrash var det forholdsvis vanlig med kallenavn, kanskje fordi det var vanlig i Vest-Tyskland generelt, og hans egentlige navn Ralph måtte byttes ut da det ikke holdt mål. Ralf, derimot. Det var bra. Tidligere i karrieren kalte Ralph «Ralf» Hubert seg derimot for Björn Eklund. Den som skal sjekke ut Mekong Delta må altså klø seg litt i hodet først.

Grunnlegger (som ble med i bandet først to år etter at han grunnla det), plateselskapeier, låtskriver, tekstsriver, bassist og akustiskgitarist Ralf brukte altså et svensk alias. De andre i ensemblet skulle høres engelske ut. For Douglas Lee, «Doug Lee», var det grei skuring. Vokalen hans har heller ikke særlig tysk aksent, noe en kanskje heller ikke ville vente av en kar som heter nettopp Douglas Lee. Uwe Baltrusch kalte seg i starten Mark Kaye, men på skiva vi har foran oss her het han Uwe B. Jörg Michael kalte seg Gordon Perkins. Er det bare jeg som synes det er utrolig morsomt? Eller random. (Jeg så en film i går hvor random var oversatt med «vagt»). Siden det er gøy at ting er «vagt» velger jeg å ikke søke opp en forklaring på aliasene. Det får heller være en artistisk greie. Navnene må forstås på kunstverkets egne premisser.

Og kunstnere, ja det er Mekong Delta. Dette var et tech-thrash-band jeg for så vidt hadde hørt mye bra om. Bandet med Vietnam-inspirert navn startet med selvtitulert skive i 1987, deretter *The Music of Erich Zann* året etter. Og glem ikke EPen *The Gnom*. Bandet gikk altså raskt fra Vietnam til gnomer, og utkonkurrerte ikke Sodom i rollen som det aller mest Vietnam-infiserte tyske thrashbandet. Så regner noen *The Principle of Doubt* fra 1989 – utgivelsestakten var god, merker man – som Mekong Deltas beste album. Dette var et album jeg prøvde flere ganger å komme inn i. Men klarte det ikke. Det thrasher for lite. Annerledes da Doug Lee ble vokalist og de utga albumet med den litt dølle tittelen, *Dances of Death (and Other Walking Shadows)*, mot slutten av old school-æraen.

Artistiske ambisjoner? Dette albumet starter med tittellåta – oppdelt i part 1 til 8. Fra *Introduction* til *Finale*. Fem av delene er instrumentaler! Etter dansene kommer låtene som man får formode er de andre vandrende skyggene. Av tre låter er den siste en instrumental på 10 minutter. Det dreier seg om «Night on a Bare Mountain», et arrangement av et Mussorgsky-verk. Likevel klokker skiva inn på bare 38 minutter!

Introen på Mussorgsky-sporet er dødsfet, men er det noe jeg kommer til å sette på repeat? Etter noen gjennomhøringer: ja. Her er replay value. (Kommentar 15 måneder seinere: Jeg har ikke hørt så veldig mye på det.)

Også for de som ikke pleier å fylle hverdagen med timinutters 1800-tallscover er det ingen tvil om at Mekong Delta har igangsatt et ambisiøst opplegg som de kommer godt ifra.

(Året før utga de også *Toccata* EP, med en toccata som heter – gjett tre ganger – «Toccata».) Også arrangementet av *Dances of Death* må man bøye seg i hatten, eventuelt ta av seg støvet, for. De åtte låtene inneholder blant annet tema som dukker opp på slutten av part 1 og starten av part 7.

Skiva som helhet thrasher hardt. Mye av det har vel med miksen å gjøre, der bassen kommer uvanlig godt fram og balanserer det som gjøres på den øverste gitarhalsbåndene. Mekong Delta står oppført som progressiv thrash, jeg synes tech thrash er mest dekkende. Start, stopp, ikke utnytt et eneste poptriks!

Coveret har samme fargetoner som forrige skive, og bringer leseren videre ned den infernalske gata. Artisten Joachim Lütke virket som et kjent navn, og jada, det var han som også sto bak Pyracanda – *Two Sides of a Coin*, så vel som Destruction – *Release from Agony* og Protector – *A Shedding of Skin*. Samt nyere Kreator. Og Dimmu Borgir – vel, ingen er perfekte. For så vidt er ikke dette coveret Lütkes beste heller. Motivet er litt uforløst. En haug med undead som man har sett bedre utført andre steder. Tegningene av enkelte figurer er creepy nok, mens andre er tåpelige. Spesielt minus for figuren litt til høyre for senterpunktet. Et dødningehode med rådyr-horn, hår, kappe og skjelett-drakt som likner på den Jahn Teigen hadde på seg i Grand Prix en gang.

Albumet har også tekster. De får ligge i denne omgang.

1989

Annihilator

ALICE IN HELL

Randy "Rampage"

Archibald

vokal

Jason Waters

gitar, bass

Anthony Greenham

sessiongitar

Ray Hartmann

trommer

Annihilator er et av de bandene jeg faktisk har sett, som oppvarming på et av Oslos mange Testament-show, og om kanadierne ikke nådde min toppliste av den grunn, var det tydelig at det er mange andre som har det på sin. Bandet er på mange måter det personlige prosjektet til Jeff Waters. Ikke på alle måter, men på mange. Litt entreprenørmessig som «Ralf» i forrige band. På dette albumet var Waters gitarist, bassist og backingvokalist samt produsent, mikser og coverkonseptmaker.

Skiva er meget gjennomprodusert. Waters hadde også personen «Feet» med seg på coverkonseptet, en på coverart og logo, og to på foto og design. Waters var som sagt produsent, men en eksekutiv produsent hadde han også med seg (på den nyeste skiva i 2020 er kona hans eksekutiv produsent), tre på engineering (blant annet «Dan the Engineer Man») og en på mastering. Skiva ble gjenutgitt i 1998 med tre ekstra demoversjoner, og også den hadde en egen produsent, en mstrer og en designer. Legg så til at det lille bandet Annihilator hadde med seg en sessiongitarist til å lage denne skiva, og har vært så snille å kreditere fem backingvokalister.

Hvem var egentlig med i bandet? Trommis Ray Hartmann og vokalist Randy «Rampage» Archibald. Rampage er i dag død og Jeff Waters har tatt over som vokalist – også.

Coveret står det om i ei bok jeg har, som heter *...And Justice for Art vol. 2*. (Hvem det står om i volum 1 vet jeg ikke, for den er utsolgt, og volum 3 venter jeg på mens jeg skriver disse ordene.) Bøkene er skrevet av en ildsjel som akkurat får dekket kostnadene sine, blant annet for høykvalitets-printing. Men uansett er det volum 2 vi skal fram til her, og her står det blant annet at Annihilator hadde statsstøtte for å skrive albumet. Det er Canada, det!!

Artisten var en som ble hyret av manageren til Annihilator. Waters møtte så artisten for å diskutere konsept og skisse, men arbeidsprosessen var kun én uke. (Boka nevner ikke «Feet» sin rolle.) Fotografen tok et bilde av en kvinne som så ble klippa inn i artistens tegning. Det var tidsbesparende, siden artisten slapp å tegne det som var bak jenta – likesom jeg i huset mitt tok bare ett malingstrøk bak skapene. Fra fotografiet ble jenta klippet ut med saks og limt på maleriet. Litt rart at modellen ikke er kreditert på skiva, ja navnet ser ikke ut til å være skrevet ned. I hvert fall sier artisten at hun var ei som manageren «managed to get on short notice – maybe his niece or cousin». Portrettet hennes havnet hvert fall i 250 000 husstander!

Artisten tok seinere med flere jenter og dokker på nye Annihilator-cover. Originalmaleriet som ligger til grunn for *Alice in Hell* hang han ikke opp hjemme, fordi det ikke passet med «dekoren». Det er heller ikke helt det samme som er på skiva, fordi det gikk innom fotografen først. Maleren ble sint da han så sluttresultatet, med de tydelige hvite klippelinjene på føttene. (Har han ikke sett at det er masse klippelinjer langs høyrearmen

også?) Håret ser fint ut, men her sikret artisten seg at han visket ut klippelinjene med en hel del utstikkende hårstrå – de er ikke på fotoet.

De har også driti seg ut ved at venstre fot er bøyd nedover. På fotografiet skyldes det at jenta også der står i ei trapp, og hun bøyer foten over trappetrinnet. Maleren har plassert foten for langt inn på trappetrinnet, og foten virker frakobla fra motivet.

Den onde dokka ser litt cheesy ut, må jeg påstå. Men hele kongstanken er at dokka lokker jenta ned, ja i en form for helvete. Låta «Alison Hell» beskriver jo dette, og inneholder også et parti med «dokkemusikk», uten at jeg klarer å beskrive det på noen god måte. De som hører låta veit hva jeg mener. Tankene går til de mange filmene om onde dokker, *The Exorcist* er jo eldre, men på 1980-tallet hadde man *Poltergeist*-filmene. Sikkert fordi Waters syntes dokker var det mest creepy han kunne komme på; han hadde lest en avisartikkel om ei jente som foreldrene hadde låst ned i kjelleren.

Musikkvideoen har en tekstplakat på starten: «A true story about a normal little girl in Montreal, Canada, who had the common nightly fear of seeing the boogey man. After ignoring her pleas for comfort and reassurance, Alison's parents could only offer 'We thought it must have been a phase she was going through'. Their ignorance allowed Alison's craziness to develop gradually to the point of no return». Typisk vandrehistorie. Det fortsetter faktisk, med: «Annihilator wish in no way to implicate those involved in this particular incident; merely to portray a speculation of evolving psychological events. This Song is Narrated by Alison`s Progressing Insanity» (!)

Litt finurlig, det med «Alice in»/«Alison». Alison er et fleksibelt navn, det fikk en jeg kjenner som heter Alasan Khan erfare. Han har prøvd seg som komiker, og fortalte på et radioprogram at han var i USA og presenterte seg som Alasan. Men folk der oppfattet det som Alison, så han bytta navn til Zane.

1988

Uncle Slam

SAY UNCLE

Todd Moyer
vokal, gitar
Simon Oliver
bass
Amery Smith
trommer

Suicidal Tendencies uten den irriterende stemmen til Mike Muir, kunne ikke det vært bra? Et band som både er fra Los Angeles, spiller moshvennlig crossover og kler seg i de velkjente ST-cappene? Jo, det hadde vært meget bra. I dette tilfellet er det Beverly Hills vi skal til.

Mange tenker på Uncle Slam som «bandet til Louiche Mayorga etter at han fikk sparken fra Suicidal Tendencies». Det fikk han i 1987, men ble ikke med i Uncle Slam før i 1988. Da hadde bandet allerede eksistert i fire år. Først het de The Brood og utga et album i 1986, så altså denne skiva i 1987.

The Brood og Uncle Slam var «bandet til», for å si det sånn, mange andre eksmedlemmer av Suicidal Tendencies. Jon Nelson som var vokalistgitarist i The Brood, hevder å ha spilt med 75 band, deriblant ST fram til 1984. I tillegg var han med i Red Hot Chili Peppers i en periode. Trommeslager ble Amery Smith, ST-medlem i tenårene, mens Todd Moyer ikke hadde vært med i noen andre thrashorkestre.

Det hadde heller ikke Simon Oliver (Englands drømmeprogramleder? Både leder av Idol og kokkeprogram?) da han ved overgangen til Uncle Slam ble bassist der. Oliver er den eneste bassisten i Uncle Slam som faktisk har spilt på bandets utgivelser. Og det selv om de har hatt flere bassister, deriblant altså Mayorga.

Både den første skiva til The Brood og denne første til Uncle Slam ble utgitt på selskaper i New York. Til gjengjeld fikk de en coverdesigner fra byen. Og det er Ed Repka! Denne skiva har et Ed Repka-cover!

Man kan nok si med rette at coveret består av velbrukte elementer. Fabrikkipiper – som det stikker glødende flammer opp av – gir også dette omslaget en infernalsk setting. Det er klart det er vanskelig for Uncle Slam å komme unna Uncle Sam på coveret, og han holder skitne penger. Når det er sagt er figuren ikke bare amerikaonkel, men også Terminator, biker og rocker med bajonett på gitarhalsen. En ting jeg også legger merke til er at albumnavnet ikke står. Men selv om flere av elementene er farlig nær grensa til oppbrukt, er coveret kult nok til at jeg kunne kjøpt skiva i en cd-butikk basert på det.

Albumtittelen som ikke står er også ei låt på skiva. Uttrykket «say uncle» slår jeg opp i Urban dictionary, og det betyr «kast inn håndkleet», «gi opp». Flere tekster handler om vold, allerede fra låt 2 «The Ugly Dude». Det som er mest verdt å kommentere her, er hvor teite de første tekstene er. Åpningslåta «Weirdo Man» kunne vært henta fra Ramones' skuffe med forkastede tekster. Her rimes weak, geek, creep og freak, og du-personen er ikke bare en «psycho case» (NB, ikke cyco), men har et «psycho face». Men selv om det ser dumt ut, og er dumt, høres det kanskje bedre ut enn det er. Deretter kommer mer geek og freak på «The Ugly Dude», men resten av tekstene er annerledes og da er det stort sett

sporet med vold og selvdestruktivitet som følges. Litt krig er det også, «Eve of the End» handler om tida som går fra atomraketten er avfyrt, og befolkningen blir klar over dette, til raketten treffer uten mulighet til forsvar. Ved å visualisere at det oppstår en resignert ro i disse timene, blir dette kontrastert med den mer hyggelige roen som for eksempel finnes på julaften med få folk i gatene. Her er det helt klart gjort et forsøk på noe annet enn ungdomsskoletekstene som albumet starter med.

Det kommer nok til å bli noen crossover-band i denne publikasjonen. Det som rett og slett har skjedd er at jeg skaffa meg boka Crossover the Edge av en greker bosatt i England, Alexandros Anesiadis. I boka går Anesiadis gjennom alt - alt - av crossover-band. I motsetning til meg har han, som dessuten har kvalifisert seg som forsker i mediefaget, skaffa seg uttømmende kunnskap om alle disse bandene. Anesiadis har vært i kontakt med medlemmer i så godt som alle gruppene, og spurt dem om musikken og ting rundt bandet. Boka er sprengfull av lærdom om crossover, men det er mer et oppslagsverk enn ei bok man leser. Til å lese er den for kjedelig. Selv om forfatteren har gjort sitt beste med å legge inn tallrike subjektive og personlige elementer, er opplevelsen noget repetitiv.

1986

Hexx

UNDER THE SPELL

Dan Bryant
vokal

Dan Watson
gitar

Clint Bowyer
gitar

Bill Peterson
bass

Dave Schmidt
trommer

En som kommenterte Uncle Slam mente at Coven var et bra og sammenlignbart band. Coven, som er fra Seattle og nå heter Coven 6669, slo meg dessverre som definisjonen av middelmådig. Veien var imidlertid kort til et annet band fra Seattle, Forced Entry. Skiva deres *Uncertain Future* har et fantastisk cover, som forestiller en mann som får seg et grundig bad blant stormfulle bølger. En som kommenterte dette coveret igjen, fikk sine tanker hensatt til EPen *Watery Grave* av bandet Hexx.

Coveret på *Uncertain Future* er laget av en ved navn Greg Winters. Han er kreditert for ett metalalbum i hele sitt liv, altså dette. På Discogs finnes også andre typer utgivelser, således en bla-om-bok om Star Wars. Husker du bla-om-bøkene fra barndommen? Selv hadde jeg blant annet *Jungelboka*. Et tynt hefte lest inn på lydbok, men hvor man også kan bla seg gjennom historien mens man hører på lydboka. Dette hørte jeg på kassett. Winters' *Star Wars - The Further Adventures: Planet of the Hoojibs* kom på vinyl. På forsida ser man Chewbacca som bærer det jeg antar er hoojibs, små mummidalaktige vesener. Roboten CP-et-eller-annet kjenner jeg også igjen. Produktet virker flott gjennomført og jeg veit ikke hvorfor ikke Winters ble brukt av flere metalband.

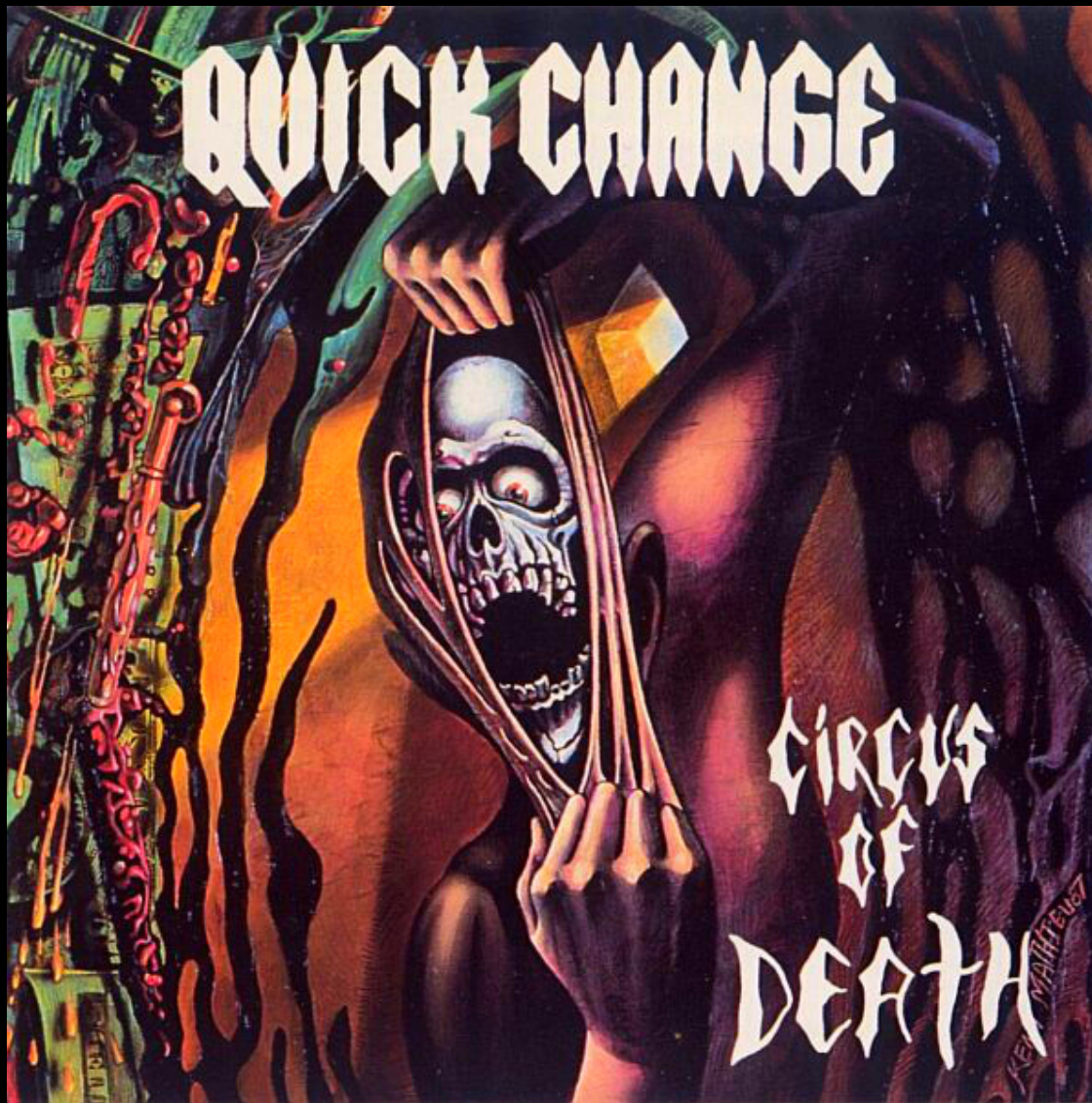
Forced Entry er bra, men i en forsamling av band som denne må det nok sies at de allerede har fått så mange ord de burde. Hva så med Hexx? En EP er nevnt, men det finnes også album, som må ses nærmere på. *Under the Spell* har et cover som er ikke like awesome som *Uncertain Future*, men greit nok, og artisten Guy Aitchison var desto mer aktiv i metalverdenen rundt 1986–1988. Før han begynte som tatovør i Chicago.

Hexx' skive begynner med «Hell Riders». Her er det ikke noe four horsemen, det er «hell riders of sin» på motorsykkel. Det er ingen riddere i rustning, det er «Demons in leather», og med dette ubevisste frampeket til det herlige norske bandet Deathhammer hopper vi videre inn i det man venter seg er et litt harry album.

Hexx begynte som trad metal. De var fra Bay Area – de også – og var nok et band som ikke inspirerte, men ble inspirert av scenen rundt der. Stilen ble endra til thrash med en dose power metal, og på slutten av 1980-tallet nok en gang endra, til death metal.

«A Time of War» er skrevet i tredjeperson, «Edge of Death» i andreperson. Felles er at personene er i en risikabel posisjon ved starten av låta, og ender med å dø. I første tilfelle har vi en flyger som er med på et angrep som starter en krig. Hva kjemper de for, spør refrenget retorisk. De som blir angrepet vet ikke engang hvem som kommer eller hvorfor, men kjemper alltid imot fra sin bakkeposisjon, og skyter ned personen som sangen handler om.

Jeg vil nevne Apocrypha under her. Dette bandet fra Las Vegas begynte med albumet *The Forgotten Scroll* med fantasy-aktig navn og cover og power metal-vibb generelt. De fikk en betraktelig mer biffete gitarlyd på oppfølgerne *The Eyes of Time* (1988) og *Area 54* (1990).

1988

Quick Change

CIRCUS OF DEATH

Dwayne Whitehead

vokal

Dubs Anderson

gitar

Mike McCarthy

gitar

Mike Saint

bass

John Kruczek

trommer

Hvis du tilfeldigvis har plukka opp denne publikasjonen og ikke vet at det er nummer 2 i en serie, kan det hende du lurer på hvorfor jeg skriver om thrash uten å nevne Metallica og Slayer. Det er altså fordi dette er nummer 2 i en serie, og jeg skal være så ærlig å si at da jeg skreiv nummer 1, brente jeg av mange av mine favoritter. Fikk også mange nye, og kanskje jeg sparte noen til seinere også? Men så er det så gøy å oppdage de bandene som ikke er favoritter og ikke blir favoritter, ikke for noen. Kanskje ligger det noen sentimentale historier der også.

I Chicago begynte noen gutter å spille heavy metal-covere. Et par år gikk, og de utga en vinylsingel. Så fire demoer på kassett. Adressen til bandets praktisk anlagte mann sto skrevet med rød tusj. Nå begynte bandet å bli hørt, og få låter som kunne gis ut. Kanskje fikk tusj-skribenten et brev. En vakker dag var det rett inn på major label, Roadrunner Records. Disse hadde kommersiell og kunstnerisk tro på *Circus of Death* som ble utgitt i 1988. Og for all del! Albumet er bra. Ikke originalt. Men verdt å ta med seg for alle som oppdagelsesreiser i old skewl thrash.

For Quick Change var et band som det var vanskelig å ha hørt om selv hvis man var aktiv i 1988 og kanskje til og med bodde i Midtvesten. Samme år ga for eksempel Testament ut *The New Order*. Den huskes «litt» bedre. Mye kan sies om grunnene til det; en av dem er at jeg ikke tenker på thrash når jeg hører navnet Quick Change. Det ser ut til å brukes mest om utbyttable deler på redskaper. Change kan selvsagt også brukes om vekslpengen. Det var nok bare dét bandet fikk, og ikke big bøkks. Det faktum at de ikke kom med flere album på Roadrunner kan tyde på at de fikk sparken fra plateselskapet. Allmusic nevner lakonisk at «the album flopped». Dessuten, og dette poenget er stjålet intellektuell eiendom fra en som anmeldte skiva: Ingen av medlemmene ble brukt av andre thrashband. Unntaket er ildsjelen Anderson som en periode var med i to andre Chicago-band. (Men dessverre for lommeboka var han ikke med i bandet Chicago.) 1. januar 2000 kom så bandets andre album, men da var det selvutgitt og med et av de styggeste thrash-coverne jeg har sett. Skyld på Y2K-kræsj, kanskje?

I 1988 var imidlertid coveret laget av Kent Mathieu. Denne artisten som etter hvert har blitt godt representert i disse publikasjonene – gjennom noen mindre gode arbeider (Heathen, Forbidden) – og noen mer gode (Exhorder) og mange derimellom. Faktisk også *Watery Graves* EP av Hexx som ble nevnt i forrige kapittel. Og hvem vet, kanskje var figuren på *Circus of Death* en inspirasjon for selvsamme Mathieu da han tegna *Severed Survival* som ble utgitt året etter.

Jeg må si at coveret trekker opp, men alt i alt høres jeg kanskje litt negativ ut når det gjelder dette bandet. Og jeg er ikke helt ferdig på det sporet heller. For vi har ikke vært innom bandbildet. Bloggen Horrible Noise har sagt det så godt: «based on the band photo it's easy to understand why someone might ignore, or attempt to expunge all memory of Quick Change. Said photo had me convinced that this record would truly suck».

Moralen må bli at når det bare skal ligge ett bilde av bandet ditt ute på internett, bør man vurdere om det skal være det tåpeligste, eller et kult et. Kanskje til og med et vanlig bilde er å foretrekke framfor det tåpeligste.

Tekstene handler litt om død og litt om tull. «Leave it to the Beaver» er oppkalt etter en sitcom *Leave it to Beaver* som gikk fra 1957 og 1963 og er arketyper på 50-talls kjernefamilie på tv. (Da programmet viste en dass-sisterne måtte det gjennom en betydelig sensurgranskning for å kunne bli vist på tv.) Barna i serien heter Theodore «Beaver» Cleaver og Wally. Andre som visstnok er inspirert av serien inkluderer skate-punkbandet Propagandhi som fikk tekstlinja «gee, Wally, that's swell» derfra. Det som Quick Change har fått ut av serien, er en rar sangtekst som plasserer karakterene i en tenåringskontekst, for ikke å si 80-tallskontekst hvor snø kommer inn i bildet.

Det kan også være verdt å nevne at av de tolv låtene er halvparten skrevet av utenforstående. Quick Change er altså bra thrash med et dårlig bandnavn, men det kan bli verre. I sin tid fikk jeg bandet som anbefaling fra youtubealgoritmene etter å ha hørt på det tyske crossover-bandet Mega Mosh. (Se, da fikk Mega Mosh også ei linje i bokji.) Og fra Mega Mosh til Quick Change var det et «stepp opp», som man sier på meget dårlig norsk.

SHELLSHOCK

MORTAL DAYS

1987

Shellshock

MORTAL DAYS

Akira Itoh

vokal, gitar

Toshikatu Suda

gitar

Kenji Katayama

bass

Masaru Kitazawa

trommer

Nå har USA plutselig tatt overhånd igjen. Hva med noe helt annet? Noe helt annet enn det man er vant til, det er som kjent Japan. Fra før kjente jeg litt ska fra landet, og kjente også til grindcore som Melt-Banana, men lite metal. Kunne japanerne thrashe før 1991?

Japan hadde alle forutsetninger for å lage kompetent musikk, men så skulle de være så fordømt rare. Vi kan begynne med Gargoyle. Dyktige musikere og god produksjon, ja, men også strykere, kvinnelig pratevokal, saxofon og – dette trodde jeg aldri jeg skulle si i denne publikasjonen – ska-beats på en av låtene. Vokalen har en kul tone, men ofte en forferdelig vibrato. Og da er den visuelle sida av bandet forbigått i stillhet.

Tekstene skjønner jeg ikke mye av. Men jeg liker navnene på flere medlemmer, gitaristen Real Jack og trommisen Not. Disse forlot Gargoyle etter demoen i 1988.

Det er altså litt sånn med denne japanske thrashen at jeg setter på et album og tenker: Vær så snill, kan dette være bra? Sånn at jeg kan anbefale det og stå for det?

Jeg legger albumet *Misogi* fra 1989 på is, de har vært greie nok til å slenge på en tittel i det latinske alfabetet. Gargoyles neste, *Furebumi*, kom året etter. *Furebumi* åpner med nærmest rein punk. På fjerde låt er vi over i funk/disco-cleangitar, bongotrommer og sambafløyte. Det har ingenting med thrash å gjøre. Neste låt igjen har noen heite riff, men en kriminell falsett. Dette er det også mer av der det kommer fra. Sorry dawg, it's a no from me. Men hør på Gargoyle, for all del! (Et annet rart, men litt hørbart band, er Zedekiah og demoen de utga i 1993.)

Japans mest kjente thrash-band, og sikkert deres mest kjente metal-band generelt, er Sabbath og ble grunnlagt i 1983. Første utgivelse var en singel i 1985, og innen 1990 rakk de to demoer, to splitter og fire EPer. Men ingen album. De faller dermed utenfor mine strenge, men viktige regler.

I likhet med Sabbath finnes et annet stort japansk thrash-band som deler navn med et europeisk, nemlig Sacrifice. Kjennere bør sjekke ut *Crest of Black* (1987) og *Total Steel* (1990). Tittelen særlig på sistnevnte er besnærende. Total Steel! Men er disse kjennerne også vokalkjennere, er det en sjanse for at de vil finne ting å utsette på skivene. Med andre ord: Vokalen er mulig å holdes ut, men får ikke en ny fan i meg.

Bandet Jurassic Jade faller desto fortere gjennom, dårlig produsert, middelmådig og amatørmessig cover. (Kommentarene gjelder fortsatt utgivelser i old school-perioden.) Ground Zero, som bare ga ut EPer, er greit, men ikke mer.

Men Shellshock! Eeeendelig kan jeg huke av på alle bokser; japansk, rå (!) (sushi, ikke sant), kompetent, old school thrash. Produksjonen er grei uten å være polert, vokalen treffer, åpningslåta har et sykt groovy refreng og drar meg inn, resten følger opp. Punkeinnflytelsen er klar, særlig låta «Killed By Myself». Akustiske partier finnes også.

Dette er albumet *Mortal Days* fra 1989. Da hadde bandet fra Saitama eksistert i fire år og utgitt demoer, splitt, EP og et kollektivalbum. Under navnet *Far East Thrash Army* gikk de sammen med fire andre band – av disse var det bare Genoa som også klarte å utgi fullengder – og utga en times skive med det kanskje dummeste coveret jeg har sett (se kåring bak i boka). Coveret på *Mortal Days* er et antiklimaks, ganske døllt, og hva verre er, jeg sleit med å finne noe annet enn lavoppløselige bildefiler. Sånn sett er coveret en skamlett for publikasjonen. Men å ta med Shellshock løfter det *musikalske* gjennomsnittsnivået.

Den drivende kraften i Shellshock er Akira Itoh. I hvert fall nå. Etter at bandet ga seg i 1994 etter ytterligere to album, ble slutten i realiteten en pause som varte til 2008. På dette tidspunktet ble også trommisen (som ikke var den originale) videre fra *Mortal Days*-tida, men i 2017/18 skjedde en total overhaling av bandmedlemmene. Blant annet var det inn med bassisten «32». Japanerne.

Selv om det var japanerne som hadde de morsomste navnene på bandmedlemmer, sett under ett, skal jeg også gi en liten honnør til Ida Deum fra Bulgaria. Der kalte medlemmene seg for Sir Fox, Lord Curse og Master Dickens!

1987

Violent Force

**MALEVOLENT ASSAULT
OF TOMORROW**

"Lemmy" Fillinger

vokal, gitar

Stachel

gitar

Waldy

bass

Jürgen Hillebrand

trommer

Guido "Atomic

Steif" Richter

trommer

Lemmy lever! Og da snakker jeg ikke om folk som eventuelt tror at Motorhead-Lemmy fester med Elvis og 2Pac. Vi snakker tysk thrash og vi snakker Frank «Lemmy» Fellingner. Velkommen skal du også være til det første albumet i mine publikasjoner som har to forskjellige trommeslagere.

Violent Force er ikke det første bandet fra Velbert, det er det andre – etter Mekong Delta. Og nå skal du høre. Faktisk skal du hørt høre om thrash-/speed-bandet Living Death som ble grunnlagt i 1981. Selvsagt i Velbert det også, en by på 80 000 innbyggere. I 1984 ble så Violent Force grunnlagt, og foreløpig konsentrerer vi oss om trommisen Guido «Atomic Steif» Richter. I 1986 slutta han for å joine Living Death, men kom tilbake til Violent Force året etter. Da hadde Jürgen «Hille» Hillebrand allerede lagt trommer på de fleste sporene på Violent Forces første skive *Malevolent Assault of Tomorrow*. Men tre spor fikk trommer av den fortapte sønn Atomic Steif.

I 1989 ble både Violent Force og Living Death oppløst. Sistnevnte ble delt i to fraksjoner, Kelch-brødrene på den ene siden og blant annet Atomic Steif på den andre siden. Førstnevnte ville fortsette bandet, sistnevnte laget bandet L.D. Det ble ikke godtatt, og L.D. måtte i stedet kalle seg Sacred Chao. Eller, de måtte ikke, men de måtte kalle seg noe som ikke hadde med Living Death å gjøre, og det ble altså Sacred Chao. Hvem skulle spille bass der? Hvorfor ikke Lemmy? (Det ble en EP, og så var det over.)

Nå foregriper jeg nok tingenes gang litt, men i 2009 ble Violent Force gjenforent etter 20 år. Den sparkede trommisen Hille var med, men ikke andre av eksmedlemmene som Lemmy. Han lagde i stedet bandet Lemmy's Violent Force i 2014.

Så hvis gutta kunne spå sin framtid i 1987, inneholdt den mest *Malevolent In-fighting of Tomorrow*. Men hva med skiva?

Den begynner med et riff som er hørt på en punkskive nær deg. Som Sodoms «Ausgebombt» bare spilt av et band som er fortrolig med sjangeren. (Violent Forces album kom flere år før *Agent Orange*. Til gjengjeld har Violent Force ei låt som heter «Sign of Evil»...) Ellers kan man si at punkeåpningslåta høres ut som... ja, du kan jo tenke deg, når frontmannen heter det han heter.

Etter hvert kommer den mer thrashete tremolopickingen inn. Dette flyter bra og er upolert og aggressivt med gode tyske vokaler, ikke så mye aksentmessig, men når det gjelder delivery, kaotisk stil som tidlig Deathrow. Som Kreator, bare mindre snerrende. Til tider samme type spytting som Tom Araya, men mindre tight – og det er bra! Haltende engelsk grammatikk er heldigvis til stede, både i låttitler («*Destructed Life*») og linjer («*me is given*», «*I'm asking for all, wanna the whole*», «*my eyes are going crossed*»).

Her er fart, om ikke så mye spenning. Violent Force må kalles speed metal-inspirert. «*Destructed Life*» inneholder også et mellomspill med figurer som jeg i sin tid lærte at

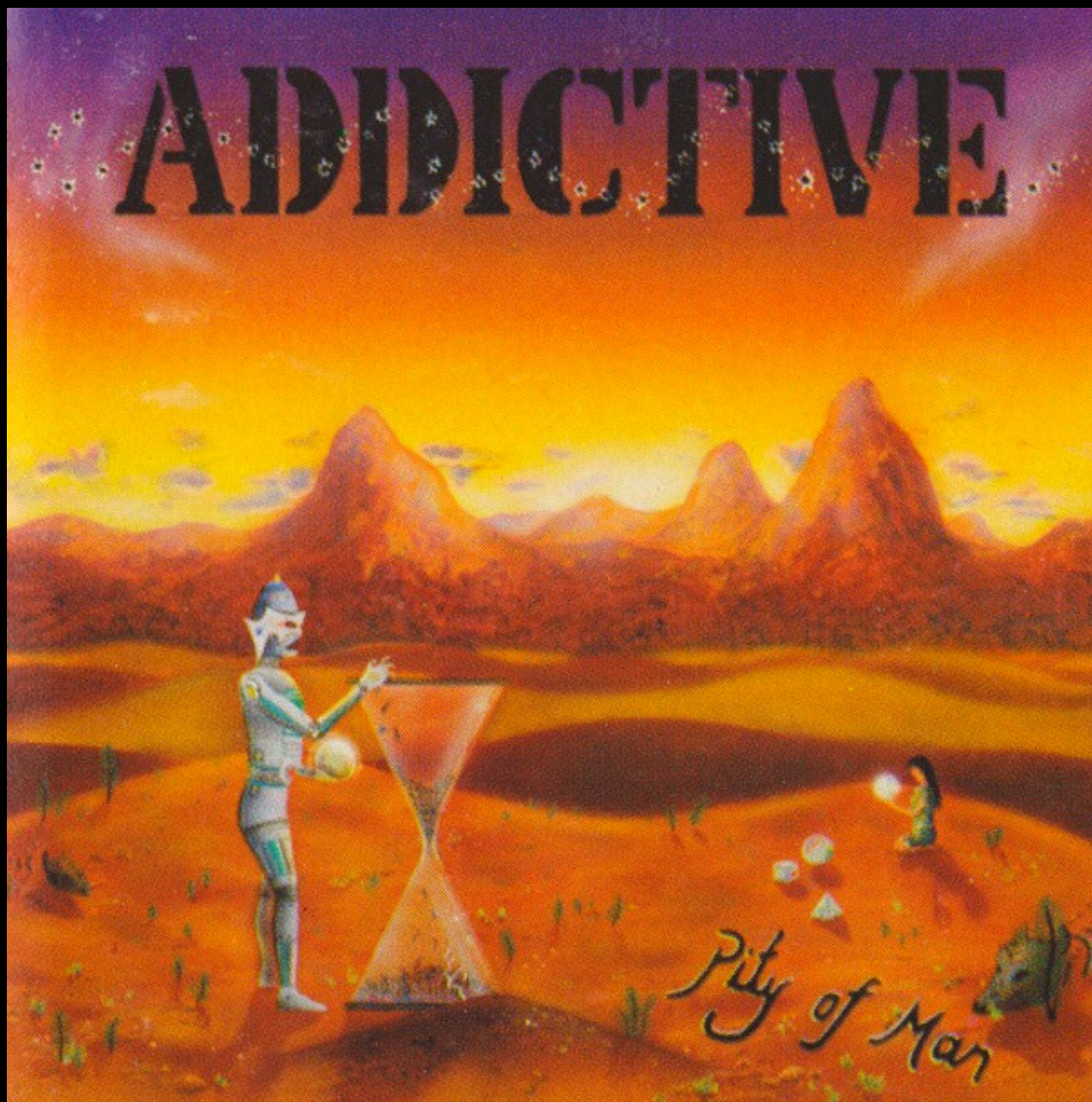
kjennetegner viking-metalen: dun-dududun-dududun-dududun. Vet ikke om min læremester der var troverdig, men hør og bedøm selv!

Til sist kommer til og med en slags politisk låt, «SDI». Visstnok er det Reagans Strategic Defense Initiative det siktes til mellom linjene, men det som eksplisitt sies er at initialene står for Suicide Death Inquisition. En bra thrash-vinkling på forkortelsen! (Speed-metal-bandet SDI går vi ikke nærmere inn på her.)

Coveret er litt rart med et stort banner med Violent Force, og så bandets egentlige logo gjemt oppe i hjørnet. De kunne nok gjort mer ut av dette, altså, men kanskje de bare ikke hadde råd. Like greit at jeg ikke finner navnet på coverartisten. Produsent og mikser derimot, han heter Kalle Trapp. Han satt også for Destruction på siste halvdel av 80-tallet, samt mang en session for ikke-ekstremmetalband som Blind Guardian og Mad Max. Uriah Heep også faktisk. På 1960-tallet spilte han bass i et RnB-band. Kul fyr: Kalle Trapp.

Til slutt litt mer om Living Death. De begynte som ungt metalband. Første skive er veldig ung i uttrykket. Og litt rar. De ble gradvis mer thrash, fra tredje skive *Protected from Reality* i 1987 vil jeg kalle dem et thrash-band.

Var de fortsatt rare? *Worlds Neuroses* begynner med ei låt om barnebursdag med en ubehagelig overraskelse inni kaka. Så ja. Videre får vi sanger med linjer som «We'll lead your erection» og «Bastard at the bus stop». Dette er egentlig for rart til å anbefale. Men en uimotståelig obskur kommentar fra Youtube må tas med: «I remember buying this record on a school trip to London (from Gateshead) on the same day John Candy died in 1994. I was 16. Talk about days that give and take!» John Candy spilte blant annet polkamusikeren som kjører Kevin i *Hjemme Alene 2*.

1987

Addictive

PITY OF MAN

Greg Smith
vokal, bass
Joe Buttigieg
gitar
Mick Sultana
gitar
Matt Coffey
trommer

Thrash mate'al!

Det må være navnet på thrash fra Australia, nok et land som ikke hadde kjempemange, men noen, relevante band i perioden som vi er aller mest glade i. La meg med det samme si at jeg synes landets flagg med det britiske flagget innarbeida, er tåpelig. Så på foregående side brukte jeg et flagg som er inspirert av det eksisterende, men kun har status som flaggforslag. Flagget vant en konkurranse som ble stelt i stand i forbindelse med OL 2000, men seieren fikk ingen praktiske følger. (Og jeg er nødt til å kreditere kilden: Zempire via Wikimedia Commons, CC BY-SA 3.0.)

Apropos ting som ser idiotiske ut, så faller cd-coveret til *Pity of Man* under den kategorien. Derfor har jeg gått for coveret som ble brukt på vinyl og kassett. Det er heller ikke det beste, men matcher i hvert fall flere andre album fargemessig. Man kan også se for seg at det er Australia som er avbildet der. Hvem som er på coveret eller hva de gjør, klarer jeg derimot ikke å skjønne. Bandet har ikke tatt seg bryet, så vidt jeg kan se, med å fortelle hvem som har laget dette.

Her er hva en anmelder sier: «The alternate artwork is like *Night on Bröcken* bad, or even worse. No idea how many potential ears were shied away based on the cover art alone, and it is a damn shame».

Addictive fra Sydney er et av de bandene som holdt på en bestemt periode, og så ga seg. Punktum, ryddig. Grunnen var vel at de to gitaristene seinere fant seg noe annet å gjøre, nemlig å spille i Mortal Sin, et annet av de større australske thrash mate'al-bandene. Riktignok varte dette bare i ett år for han ene, John Buttigieg. (Et navn som du, din Roganlytter, last-week-tonight-seer og selvutnevnte Amerika-ekspert, vet hvordan man uttaler! Bjudi-dsjidsj, dette herlige maltesiske navnet.) Den eneste Mortal Sin-utgivelsen hvor Buttigieg dukker opp er en video.

Mortal Sin skal det skrives mer om seinere, så la oss ta for oss mer om *Pity of Man*. Vokalen kan være Metallica-aktig til tider, uten at riffingen ligner så veldig. Det ligner mer på Nuclear Symphony, sounden virker i hvert fall europeisk, litt speedmetalpreget kanskje. Men hvem vet? I et intervju fortalte Mick Sultana at «the likes of Megadeth and Destruction» var hans personlige forbilder, så det viser kanskje at å plassere bandet i en amerikansk eller europeisk bås er meningsløst. Sultana forteller for øvrig at han begynte å spille gitar da han var 15, og var 19 år da *Pity of Man* kom ut.

Miksen er gitartung med lite bass til tider. Bassen, spilt av vokalist Smith (hvis du får et quizspørsmål om hvem som var vokalist i Addictive? Tipp Smith. Plei å tipp Smith innen den engelskspråklige verden, jeg fikk seinest quizpoeng på dette for to dager siden, da spørsmålet gjaldt den eneste vitenskapsmannen som har besøkt Månen) blir langt ifra borte, og får på noen låter skinne mer enn andre.

Addictive skulle egentlig sluppet andreskiva *Kick 'Em Hard* i 1991, men siden mastertapen ble midlertidig borte, kom albumet ikke ut før i 1993. Og timingen var selvsagt høyst uheldig for dem. Addictive måtte bestandig spille andrefiolin for Mortal Sin i Australia, og i resten av verden i den grad australsk metal slo gjennom der. Som sagt blir det mer om Mortal Sin, mens det ikke blir mer om disse thrashende kenguruene: Nothing Sacred fra Melbourne, et mer power/speedinfluert band som utga et album i 1988. Bassisten og gitaristen ble dessuten med en annen lokal kar som het Peter Hobbs, som hadde gitt opp sitt forrige band Tyrus som ikke kom lenger enn til demo-stadiet (selv om demoen angivelig er «legendary as far as demo releases are concerned»...). De grunnla gruppa Hobbs Angel of Death, som fikk laget ett album på 1980-tallet. Selvtitulert album sådan, og jeg synes personlig det blir litt mye når både bandet og albumet er oppkalt etter en person i bandet. Men dette utvilsomt Slayer-inspirerte albumet er verdt å høre på likevel. Peter Hobbs døde i 2019.

Med til Melbournes bandfamilie hører også Rampage, Renegade og Mass Confusion, tre band som utga ett album hver. Rampage ble lagt ned etter *Veil of Mourn* i 1988 – kult cover – hvorpå to av medlemmene ble med i, du gjettest det, Hobbs Angel of Death. Det samme gjorde en person i Mass Confusion, et band som på egenhånd pressa 1000 cder (halvparten uten booklet) av *Confusion Intrusion* i 1990. Begge bandene og albumene deres er greie nok, men ikke topp 150-materiale.

Renegade utga bare *Total Armageddon*. Det skjedde i 1987. Her får de opp farta grundig, og leverer et album de kunne være bekjent av. Covermaker Steven «Slob» Maidment vil jeg gjerne nevne, for det kan hende coveret dukker opp på ei viss liste mot slutten av boka.

1988

Minotaur

POWER OF DARKNESS

Andi Richwien
vokal, gitar

Thomas Witte
bass

Jörg Bock
trommer

«What does the magician do with an impaled head? Why is this scene witnessed by an oversized skull?» Det spør en person som anmeldte Necronomicons album *Apocalyptic Nightmare*. Mitt svar er klinkende klart: jeg vet ikke.

Bandet Necronomicon er fra Lörrach helt nede ved treriksgrenseområdet mot Frankrike og Sveits. En by som ble erklært som kjøpstad av keiser Rupert. Rupert! Med en far som også het Rupert, farfar Adolf, oldefar Rudolf, så tysk som det kan bli, mens morslekta var middelalder-kosmpolitisk med hertuger og hertuginner av italienske, spanske, franske, østerrikske og polske områder. En tynn link mellom dette og Necronomicon er jo at Rupert var keiser i tidsalderen som coveret til *Apocalyptic Nightmare* refererer til. Skiva finnes for øvrig i et utall versjoner på vinyl og cd på stadig nye selskaper; jeg falt for versjonen som i tillegg til rosa bandlogo har lysegrønn albumtittel.

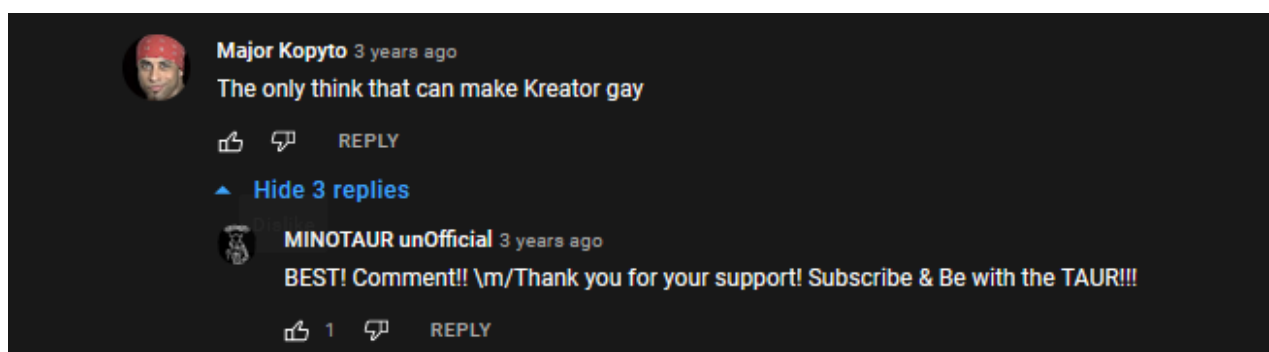
Navn er også noe Necronomicon er gode på. En bassist som kalles Lala. En trommis som heter Axel Strickstock. I bandets midtre periode hadde de en bassist som kalt Erna. Og han var ikke ei dame som het Erna.

Label-stabiliteten var lav. De tre første skivene var utgitt på Gama International alle sammen, men stadig vekk på ulike underetiketter. Nummer tre, *Escalation* (1988) kom på etiketten Tales of Thrash, i likhet med bandet Darkness, som jo var så misfornøyd med selskapet sitt. (Som jeg så autoritativt skreiv om i *Old School Thrash Metal 1*.) Musikalsk har Necronomicon fått en del tyn for å være en klon av et samtidig band. Jeg skal ikke røpe hvilket, men nevner navnet på demoen som Necronomicon utga i 1985 ved navn *Blind Destruction*. Hovedproblemet er imidlertid ikke klon/ikke-klon, men litt for rotete låtstruktur. Gitaren står for ofte og kaver uten å komme noen vei.

Nå lurer kanskje leseren på hvorfor jeg skriver om Necronomicon og ikke om Minotaur, som kapitlet faktisk skulle handle om. Godt spørsmål! Det sto mellom disse to tyske bandene med ganske lik stil, og jeg ville ikke kutte Necronomicon heller, siden de utga flere album. (Tre old school, ett midt på 90-tallet og hele fem etter 2004.) Kvalitetshensyn tilsa imidlertid Minotaur som kapitteltema. Her skal tankene som kjent gå mye lenger tilbake enn til middelalderen, ja før antikken til og med. En minotaur er egentlig ikke en blanding av en okse og hvilket som helst menneske. Mino kommer nemlig av Minos, en konge i den minoiske kulturen på Kreta.

Men dette tyske bandet må man ikke gjennom noen labyrint for å finne. De bød sin thrash fram åpent og uten dikkedarer. Etter demoen *Power of Darkness* i 1987 la de til to låter og vips hadde de ei plate. Som rett og riktig fikk samme navn som demoen. Utgitt på vinyl, i praksis selvutgitt – plateselskapet Crazy ga nemlig aldri ut noe annet enn dette. I et intervju sier Jörg Bock at de var signa på Roadrunner, men fikk sparken derfra før første utgivelse. *Power of Darkness* var også Minotaurs eneste skive i perioden 1983 til 1993. Jeg fikk tak i en kopi på Neseblod.

Bandet er fra Halstenbek rett utafor Hamburg, så altså nord i landet. Halstenbek er en småby som har vært invadert av Danmark, og seinere lå mange år under Danmark. Byen har ingen vennskapsby i Danmark i dag, og har faktisk heller valgt å være venner med en annen by i Tyskland. Den mest kjente bygningen i Halstenbek er en turnhall som raste sammen to ganger under byggingen og deretter fikk stå sammenrast i ti år. Her har det altså foregått litt av hvert, og noe av det har inspirert skiva som er *Darkness Descends* i enda skitnere versjon. Minotaurs lyriske tema oppsummeres slik: «Death, Darkness». Ellers er det, på grunn av vokalstilen og selvsagt at Minotaur er fra Tyskland, antakelig få som ikke tenker på Protector og Kreator når de hører dette. En av de som tenkte nettopp det, valgte å poste i kommentartråden på Youtube: «The only think that can make Kreator gay». Et av medlemmene i Minotaur trådte da til og svarte: «BEST! Comment!! \m/». Jadda!

Vi har altså en Mille jr. ved mikken. Også hos Andi Richwein, som han heter, er det mye feil uttalt engelsk. For eksempel uttales «Necromancer» «Nee-cromancah». «Fierce Fight» trodde jeg var «Fistfight» etter å ha hørt låta. Og det er kult! Mitt personlige valg av låtene er «Fall of the Gods» med både tunge og kjappe partier. Det mest negative med albumet er at det forkortes P.O.D. Et nu metal-band med samme navn plaget oss alle rundt 2000. Uttal derfor *Power of Darkness* fullt ut.

1989

Anihilated

**THE ULTIMATE
DESECRATION**

Simon Cobb
vokal, gitar

Mark Beuchet
gitar

Lee Hittman
bass

Paul Rodwell
trommer

Da jeg begynte å spille fantasy-fotball, en meget kort karriere for øvrig, var min store feil å ikke kjøpe mange spillere fra Ipswich Town. Få hadde tro på, eller engang la merke til, det nyopprekkede laget. Men jammen kom Ipswich på femte plass i 2000–01 gitt, tre poeng (og litt målforskjell) fra bronzen. I dag føler jeg at folk tenker om Ipswich Town: har *de* spilt i Premier League? Dette er relevant hvis man overfører spørsmålet på musikk: har *Ipswich* hatt bra thrash-band?

Storbritannia hadde selvfølgelig tonnevis av store metal-band. Thrasherne spilte andre- eller tredjefiolin bak sabbath og heavy, og i forrige bok nevnte jeg bare to, Hydra Vein og Xentrix. Så hadde britene en god del punkband som ble crossover, og det blir mer om enkelte av dem seinere. Så hadde britene punkband som gikk crossover og sluttet med crossover til fordel for rein thrash, og det var tilfellet med Prospex. Som ble Anihilated.

På Youtube har som vanlig mennesker flokket seg til for å fortelle hvem som har gjort Anihilated til det de, ikke er i dag, men var i 1989. Her er en kommentar med to etterfølgende svar:

I hear Venom influence ,they are from the U.K I think,like it.

I hear SLAYER influence

They are from Canada

Bortsett fra det siste punktet, så har vel kommentatorene sikkert rett. Hvem var vel ikke litt påvirket av Slayer i 1989, i hvert fall hvis man var litt halvveis nye i sjangeren? Bandet lister selv opp sine innflytelser, seksten stykker. Fjorten av disse innflytelsene er til og med ekte band, mens de to siste er Spinal Tap og Cheech 'n Chong. (Og ja, Slayer står først av innflytelsene.)

Ved første øyekast handler tekstene om det vanlige. Men det tar ikke så mange flere øyekast før man merker teksten på «Skinned Alive». Dette er en protestsang mot selfangst! «Lethal Dose» handler ikke om stoffer man selv tar doser av (det gjør derimot «Enter the Realm»), men forurensning av jordkloden. «Internal Darkness» handler om ozonproblemene og sier om KFK-gassene: «CFC, the mistake is we realised far too late». Heldigvis ble feilen både oppdaget og skrevet om av Anihilated! Og «Legacy of Hate» advarer mot atomvåpen. Alt i alt mener jeg at bandet har noen av de mer aktuelle tekstene (dessverre...) også i dagens samfunn.

Hele bandet har låtskrivercredits. Også dette bandet har sin «Simon Cowell-blanding» (en referanse til min egen dårlige joke fra et par avsnitt tilbake) i og med at lineupen inneholder vokalistgitarist Simon Cobb og trommis Paul Rodwell. Til sammen blir de Simon Cowell. Men når det kommer iøynefallende navn på bandmedlemmer, dras øynene først

og fremst mot bassist Lee Hittman. Enten han lager hits eller har sidegig som hitman er det et slående (!) navn.

Coveret er laget av Robert Middleton. Signaturen, MID 1989, står pussig nok skrevet i times new roman. Han gjorde også coveret på bandets EP i 1986, mer i punkstil den gangen – og han var grunnlegger av crust punk-bandet Deviated Instinct. Gjorde også covere for flere crust- og grindcoreband. Når det gjelder dette coveret får det meg først og fremst til å tenke på første verdenskrig, sikkert mye på grunn av at det er et britisk band. Men det må da sies å være et brukbart thrashcover.

Lee Hittman var den eneste fra besetningen på dette albumet som ikke ble med da Anihilated gjorde sin reunion i 2008. De eksisterte opprinnelig fra 1981 til 1990 og utga et album før *The Ultimate Desecration*. Reunionen medførte nye skiver i både 2010 og 2013, sist med den veldig så tidsriktige tittelen *iDeviant*, før Beuchet stakk og bandet utga sitt hittil siste album i 2015. Det gjorde de uten plateselskap, men ikke desto mindre mente en skribent på Worshipmetal.com at dette var årets beste album i hele musikkverdenen.

The Ultimate Desecration kan bli din på Amazon for den nette sum av 750 kroner. For en brukt cd. Så det koster både en og to skjorter, men det finnes alltid dyrere cder innen old school thrash metal!

1989

Midas Touch

PRESAGE OF DISASTER

Patrik Wirén
vokal

Rickard Sporrong
gitar

Lasse Gustavsson
gitar

Patrik Sporrong
bass

Bosse Lundström
trommer

Jeg så nylig et farget verdenskart, hvor fargene var sterkere jo flere metalband per capita som fantes. Norge var nede på en ussel, eller usel som det ble skrevet før, tredjeplass. Svakt! Det var nok ikke den største bomben at death metal-paradiset Sverige slo oss, men vinneren er Finland. Flest metalband per capita.

Introduksjonen er svak i og med at vi ikke skal til Finland, men til Sverige. I forrige bok nøt jeg å bli kjent med Hexenhaus, progressiv thrash, og i dag skal vi til noe lignende, nemlig teknisk thrash i form av Midas Touch. Bandet er fra Uppsala og eksisterte i fire år.

Bare for å sammenligne med en gang, er jo Hexenhaus et mye kulere navn enn Midas Touch. De fleste kjenner vel historien om kong Midas, så sånn sett har det jo et slags «mytisk» innhold på samme måte som stockholmbandet med heksene, men Midas Touch er ikke kult nå og var ikke kult da. I hvert fall ikke fra et metalperspektiv, selv om låta «Midas Touch» av Midnight Star var langt framme i discosegmentet i 1986–87. (I musikkvideoen til Midnight Star farges alt i gull, og bruken av to håndholdte synther og en synth på stativ er også et gullgrep.) Mest av alt synes jeg thrashband burde ha navn på ett ord: beslutsomt og hensynsløst.

Det får nå være så. Midas Touch kom til før den nevnte discolåta, nemlig i 1985. Svenskene utga en demo på kassett i 1987 og et album i 1989. Under arbeidet med dette har jeg blitt litt i tvil om hva en demo er. Kan det telle som album? Demoen til Midas Touch er i hvert fall 40 sekunder lengre enn albumet. Forskjellen er at den første ikke ble utgitt på plateselskap, den andre ble det på Noise Records. Denne tyske labelen hadde en latterlig god teft for å signe artister og jeg har ikke engang tenkt å begynne på lista. Jeg har i stedet lagt inn bestilling på boka *Damn the Machine – The Story of Noise Records* og oppfordrer andre til det samme. Label-eieren er for øvrig satt opp som executive producer på *Presage of Disaster*, og innspillinga skjedde i Berlin.

Selv om Midas Touch ikke hadde en banebrytende rolle som de andre Noise-artistene, tja, si Kreator, Helloween, Hellhammer, Celtic Frost og Bathory for å nevne noen, var de verdig plassen på labelen. Jeg kaller det teknisk thrash, noen kaller det speed, eller som en ukjent svenske skriver: «Midas Touch was a technical speed metal band [...] a band who followed the style of technical German thrash [...] with a dash of Metallica». Her blandes kortene. Tingene går vel inn i det samme.

Medlemmene i bandet er så svenske som de kan bli, med 2 x Patrik, én Bosse og en Lasse Gustavsson. (Ikke ulykkes-brannmannen, han skriver etternavnet med én S.) Siste medlem var den ene Patrik'ens fetter, som bandet tok inn i varmen i 1988. Patrik Sporrang er også den som skriver de fleste tekstene; trommisen sto for to stykker. En grunn til at bassist og trommis skreiv tekstene, var at vokalisten bare var 17 år da de gikk i studio. Han hadde neppe maktet å lage de ganske politiske tekstene Midas Touch hadde.

Tematikken er variert der ei låt om institusjonell innesperring går over i en protestsang mot PMRC. Det vil si organisasjonen til de sensurlystne foreldrene i USA. Rime-evnen er litt på den middelmådige sida, med «sad» som rimer på «bad». Legg til at Midas Touch hadde en tendens til lydklipp og samplinger, for eksempel et klipp fra telefonsvareren til PMRC på den låta, og man får et greit helhetsbilde av hva de bød på.

Midas Touch fullførte nok ikke kontrakten sin med Noise Records, da de valgte å legge ned bandet, bare et år etter albumet kom ut. Da de lagde ei Myspace-side mange år seinere, la de ut noen låter fra en mystisk «2:nd album Pre-Prod. 1990». Det ser ikke ut til å ha vært noe snakk om gjenforening, flere medlemmer spilte i andre band. De mystiske låtene samt demoen og en promo ble slengt på som ekstra da *Presage of Disaster* ble gjenutgitt i 2012. Ekstrabonusen som jeg gir er derimot et utdrag fra intervju med vokalist Patrik Wirén. Hvem som sliter mest i dette intervjuet skal være usagt:

Do you agree that Presage of Disaster is one of those thinly celebrated and periodically spiraling slabs that had an aspiration to baste thrash's old gold standard in a swirling, aromatic gravy meant to make things more tasteful than wastrel for the "other" thrash fans?

I'm not sure I understand the question. Sorry. [...]

Would you say, that technicality does not mean a lack of intensity here, as the music is about as heavy as anything out there while the songs have a considerable amount of variety in them, and on the other hand the band's sound is a bit dry and not always so focused, but at least the music has a decent amount of originality?

I would probably say something less complicated than that. But, yeah...

1990

Toranaga

GOD'S GIFT

Mark Duffy

vokal

Andy Mitchell

gitar

Andy Burton

bass

Steve Todd

trommer

Det er trist å lese om thrash-band som «floppet». Vi har vært innom det for ikke så lenge siden, og flere tilfeller strømmer på. Tristheten melder seg ikke først og fremst trist på grunn av at det var trist å floppe, men snarere i at thrash ble utsatt for denne logikken: Det som ikke selger nok, og da «nok» ut ifra relativt arbitrære mål, er en flopp. Thrash var jo en sjanger som med tunge modifikasjoner kan kalles populær en periode, og da slengte det seg sikkert på enkelte som ville melke sjangeren, men mest sannsynlig var de fleste låtskrivere motiverte av at de likte thrash og derfor ville lage det. (For hadde de vært mer reindyrka kommersielle, burde de nok valgt en annen sjanger.)

Toranaga er altså et slikt band som etter albumdebuten på Peaceville i 1988 ble signa av Chrysalis Records. *God's Gift* kom i 1990, vel litt før «Guds gave til fotballen» Tommy Svindal Larsen begynte å utføre sine skruknott-assisterte mirakler, så albumet er ikke oppkalt etter ham dessverre. (Joke.)

Apropos oppkalling: Toranaga er noe fra Japan. Bandnavnet henviser trolig til hovedkarakteren i *Shogun. A Novel of Japan*, utgitt i 1975. Der var Toranaga en daimyo, altså en som vil bli shogun. Et sidetall på 1152 hindret ikke boka i å bli bestselger med 15 millioner solgte de første femten årene. Når det er sagt er det er ingen klar connection til bandet.

Toranaga var et litt Heathen-aktig band fra Bradford, bare med noe flere doom-/groove-partier. På debuten har de bare 6 låter på 34 minutter, så lang låtlengde er et stikkord. *God's Gift* har 7 sanger på 40 minutter pluss en kort instrumental. Jeg føler at albumåpneren «The Shrine» er deres banger. Og de har satset på tradisjonell låtstruktur og en sanger som kan synge clean. Jeg tar heller Toranagas «Hammer to the Skull» enn Overkills «Skullkrusher», 12 av 12 måneder i året.

Coveret har heller ingen superklar sammenheng med shoguner. En ond munk står i døråpningen til ei nedrast kirke. Døra er påmalt *God's Gift* og X. Krysset betyr vel at denne bygningen har noen valgt ut for unevnelige handlinger. I tillegg er det skriblet små beskjeder rundt omkring: «Death to false metal», «Take no prisoners», «Born to mosh» og «Thrash». Artisten er Warhammer- og Magic-artisten Kev Walker som også står bak Severed Survival sitt usensurerte cover, det med kirurgene. (Som nevnt tidligere står Kent Mathieu bak det alternative coveret.)

Et band som turnerte med Toranaga kombinerte ikke stilene til Destruction og Mayhem, men het Destruction and Mayhem, forkortet D.A.M. En demokassett med tre sanger var nok til å bli signa på nevnte Noise Records. Til å lage debutalbumet *Human Wreckage* som kom ut i 1989 (kom på cd året etter med to ekstra tracks) fikk de Harris Johns som produsent og Andreas Marschall som coverartist, begge kjent fra Sodoms *Agent Orange* og fra mye, mye annet.

I likhet med Sodom hadde D.A.M. med én punklåt på skiva, men ellers er det ikke så mye likt musikalsk sett. Til tross for flinke medarbeidere har skiva blitt ganske universelt kritisert, så vidt jeg kan se. Lite originalitet er mye av det kritikken går ut på. Etter min mening er det fortsatt et bra album, men det kunne kanskje hatt litt mer personlighet ja. Hvor er bangeren som «Death by Hanging», «And Then There Were None» eller til og med «The Fault»? Let videre. Men albumet er fortsatt solid og hører hjemme i en thrash-samling.

Gitaristen Mark «Elly» Etherington forsvant ut av D.A.M. etter skiva. (Han døde dessverre samme måned som jeg skriver dette.) Inn kom Dave Pugh, som forsvant to år seinere til folk-thrash-metal (!)-bandet Skyclad. Med det var det også slutt for D.A.M., etter to album, det andre i 1991. De gjenforente seg i 2012 uten altfor stor aktivitet.

Toranaga ble på sin side oppløst i 1992. I 2001 gikk besetningen fra *God's Gift* sammen igjen, men trommeduden holdt ikke ut året. Da neste trommis også ga seg etter ei tid ble det en stopper for planene om ny disc, men i 2010 prøvde de seg igjen, nå med to nye gitarister, og fikk utgitt et album. Det varer i over en time. Uten plateselskap denne gangen.

1987

Tankard

**CHEMICAL
INVASION**

Andreas Geremia
vokal

Axel Katzmann
gitar

Andy Boulgarapoulos
gitar

Frank Thorwarth
bass

Oliver Werner
trommer

Dette er stort. Dette er digert. Dette er thrash som du kan kjøpe på nettbutikken til Platekompaniet for 179. Dette kan du kjøpe på Ark for 159! Thrash på Ark!

Jeg har aldri drukket øl, det har aldri interessert meg, så jeg er helt feil person til å like, enn si å skrive om Tankard. Men jeg gjør det likevel. Akkurat som jeg pleide å elske Cypress Hill uten å røyke. Tankard, som betyr drikkehorn i tilfelle du aldri har kommet på å sjekke dette, var altså en av storkanonene som ble spart til denne utgave 2 av *Old School Thrash Metal*.

Noe annet jeg tenkte for lenge siden er at hvis ikke Tankard er speed metal, så er ingenting det. Selv om jeg har gått tilbake på det, er Tankard kanskje litt det også. Tysk thrash er det i hvert fall, med betydelig vekt på tysk.

Da et par venner av meg var så hyggelige å introdusere meg til *Chemical Invasion* for omlag 15-16 år siden – skummelt hvor lenge det er siden – var det ikke fritt for at «Fight for your right to drink pure biah» gikk mer hjem hos enkelte enn hos andre. Men også fra «utsiden» høres det jo gøy ut, og jeg gravde opp et par anekdoter som den om at bandet spilte på skolen sin da de var små. (Bandet ble grunnlagt da de var 15 år.) De prøvde å putte scene-ølet sitt i melkekartonger for å gå under radaren, men det var kanskje litt sus at gutta tok slurker av melkekartonger mellom låtene, så stuntet ble oppdaga og de ble kasta ut. Så kom *Zombie Attack* da gutta var 19, og *Chemical Invasion* da de var 20 år. (Så gutta er bare litt over 50 år nå. Til sammenligning fylte Tom Araya 60 i år.)

Alderen til Tankard-medlemmene gjenspeiles i tekstene, for å si det sånn, men på samme tid føles de jo ganske *ekte*. Tankard sang om det som lå deres hjerte nær. Det virker egentlig sjelden at thrashband synger om noe de har opplevd selv. Men at «Tantrum» har utspilt seg, både hendelsene og følelsene, det tror jeg på. «Puke» er også... jordnær, på sin måte. Men det er ei låt her på skiva, som jeg ikke vil nevne, som jeg håper er så langt fra sannheten som mulig.

Øl-politikk er den herlige tematikken på tittellåta «Chemical Invasion». Først en blues-intro, så en kamplåt for naturlige ølingredienser. Så får det heller være opp til oss å påpeke at de tar feil i fjerde tekstlinje:

*German beer's among the finest
The beer is pure and chemical free
A standard set which we are proud of
A standard met by no other land*

Norge har også hatt noe som heter renhetsloven. At øl bare kan lages med ingrediensene malt, humle og vann er en bestemmelse som stammer fra Bayern i 1516. Norge var noe seinere ute, men i 1912 kom den. Og Norge kan i hvert fall smykke seg med, hvis man er av samme inklinasjon som Tankard, at Norge var det siste landet i verden som opprettholdt renhetsloven. Den røyk på grunn av EØS-medlemskapet. Om dette egentlig

er en bra ting for håndverksbryggerier som eventuelt kan ta i bruk andre ingredienser, aner jeg ikke! Bryr meg heller ikke.

Bandet har også valgt andre politiske låter. Tankard var ikke fra seg av begeistring over Chernobyl-ulykken og andre destruktive hendelser, som Afghanistan-krigen. (1980-tallet hadde sin egen Afghanistan-krig som ikke er den samme som den vi har nå.)

Russian meltdown - people dying - is it fair?

Poison clouds - water our cities - loss of hair

Engelskuttalen er så tysk som det kan få blitt. Noe annet som må nevnes er at gitaristen heter Frank Thorwarth, lydlikt med det tyske ordet for keeper - Torwart. Så dette er et navn noen kunne ha funnet på hvis de hadde plukka substantiver fra tyskordboka.

Sebastian Krüger står for coveret. Ikke bare på albumet, men også deler av omslagscoveret på forrige utgave av *Old School Thrash Metal*, fordi han sto også for *Destructions Eternal Devastation*. Og Hobbs Angel of Deaths selvtitulerte (noe jeg glemte å nevne forrige gang, fordi jeg ikke ville vite hvem som hadde laget dette coveret). Og så *Mad Butcher* av Destruction også. Slakteren på det coveret er vel i slekt med den staute kjemikeren vi her ser.

1987

Excel

SPLIT IMAGE

Dan Clements

vokal

Adam Siegel

gitar

Shaun Ross

bass

Greg Saenz

trommer

File Home Insert Formulas Data Review View Help Tell me v

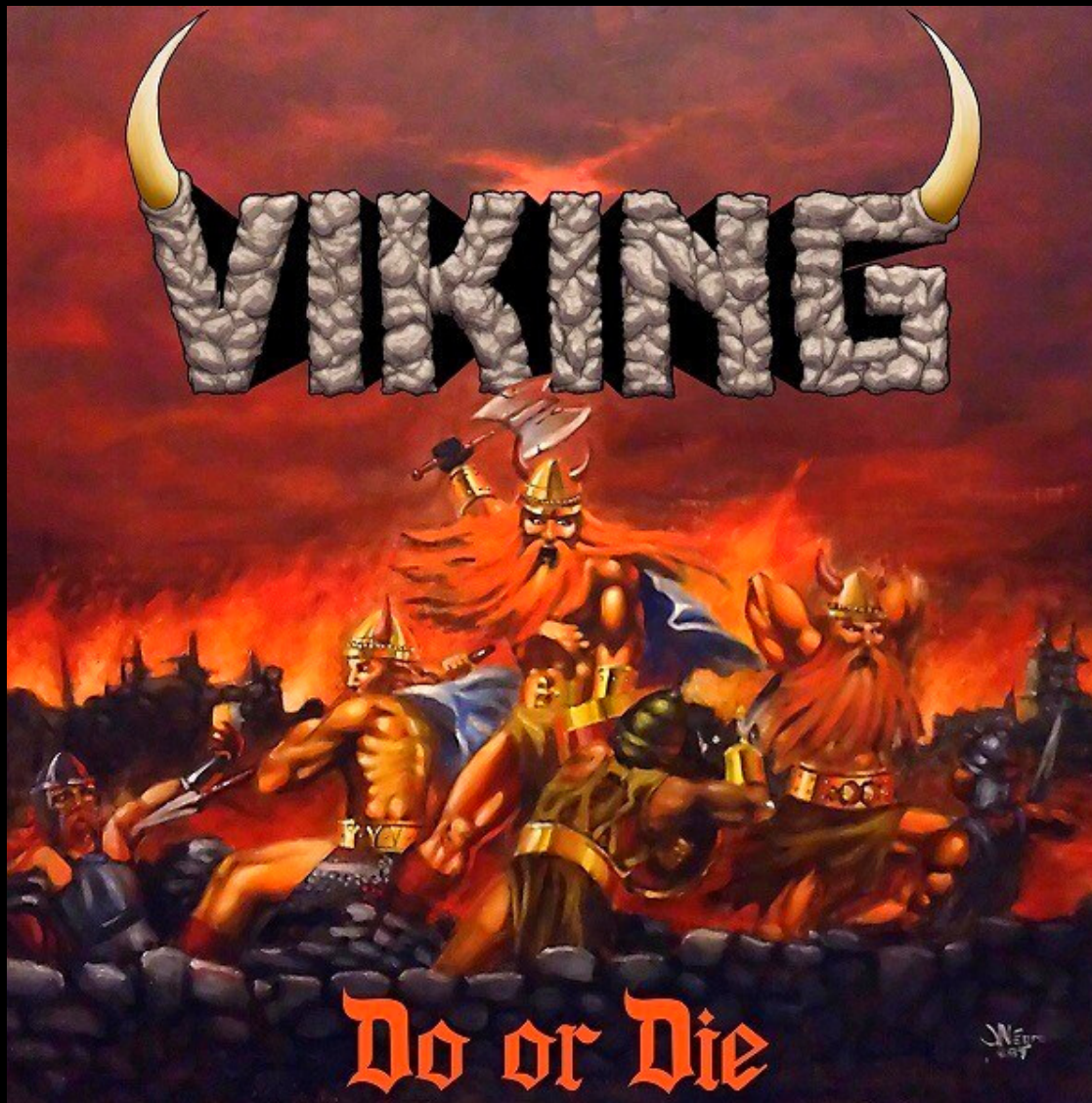
Undo Paste Copy Format Painter Clipboard

Calibri 11 A[^] A^v B I U D ab Font

Alignment

	A	B	C	D	E	F	G	H	I
1	Finnes det amerikansk crossover som ikke er fra området rundt Venice Beach? Seff, men det								
2	kommer vi i så fall til seinere; vi er ikke ferdige med dette området. På samleren Welcome to								
3	Venice i 1985, den første releasen på Mike Muirs Suicidal Records, var Muir vokalist i tre av								
4	bandene: Suicidal Tendencies, Los Cycos og No Mercy. De to siste, Beowulf og Excel, hadde								
5	ingen offisielle utgivelser. Excel hadde tre demoer fra før og kom med tre til; om de fisket etter								
6	nytt plateselskap vet jeg ikke. De sto fortsatt på Suicidal da de ga ut Split Image i 1985.								
7									
8	Excel, som jeg foretrekker å uttale med norsk tonefall, samme som Aksel, var mellom 18 og								
9	21 år og hadde oppgradert fra 1-minutts-låter til både 2 og 3 minutter, samt to på 5 min. Den								
10	ene låta er om sommerjobb i butikk - herlig. For øvrig omhandler albumet følelser og relasjoner.								
11	Kanskje en av grunnene til at de ble signa der de ble. Det handler endel om personer som pro-								
12	jiserer seg selv på andre, som "Your Life, My Life", eller projiserer andre på seg selv, som "Split								
13	Image" og kanskje "Set Yourself Apart". Verdiene om å "Stand up and look proud, keep your								
14	head up high" mener jeg Excel har fra hardcoren. Her er det ingen dumme punke- eller metal-								
15	tekster om fyll og zombier. (Host host, Tankard.) "Spare the Pain" er til og med ei kristen låt.								
16									
17	<i>Coveret. Skal kommentaren bare rett og slett få være: Hva skjer med dette coveret?</i>								
18	Michael Seiff sto for begge Excels covere, samt ett for ST, ett for No Mercy og artwork								
19	(ikke cover) for Uncle Slam. Andre connections bandene imellom er at to fra Excel har								
20	spilt i Los Cycos og/eller Infectious Grooves seinere, og vokalisten sang i AgainST med								
21	forskjellige eks-medlemmer av ST (deriblant Uncle Slams Amery Smith og Louiche								
22	Mayorga som er nevnt tidligere.) Engineer er den samme som på Say Uncle, Randy								
23	Burns, som også var produsent og engineer for crossoverband som Nuclear Assault								
24	og Crumbsuckers, men også var innom Megadeth (Peace Sells), Dark Angel, Possessed,								
25	Death og Kreator. Executive producer for Excel, hvem kan det ha vært, forresten?								
26	Jo, det var Mike Muir, det, vet du.								
27									

Addendum fra liner notesa: «Excel would first and foremost like to give thanks and praise's for maximum inspiration to I n I creator, Jah, as well as Buddah for enlightenment, Amitabha!»

1988

Viking

DO OR DIE

Ron Daniel

vokal, gitar

Brett Sarachek

gitar

James Lareau

bass

Matt Jordan

trommer

Jeg heier ikke på Viking Fotballklubb. Jeg liker ikke albumet Viking av Lars Frederiksen spesielt godt, og i hvert fall ikke viking metal. Liker ikke å se på tv-serien The Vikings heller, ikke engang Vikingane. Jeg tror at jeg synes vikinger er mindre interessant enn hva veldig mange andre synes. Men endelig dukket bandet Viking opp. Det er røffe vikinger.

Coveret viser tegneserievikinger. Langt, rødt hår, så det er vel danske vikinger vi her har med å gjøre. Mye på skiva har lite med det ekte livet til vikinger å gjøre. Jeg mener, lå nummer 2 heter «Militia of Death». Vel brakte vikingene død hit og dit, men noen militia tror jeg neppe det er riktig å si at de dannet. Men seinere kommer låtene «Valhalla» og «Berserker» som i hvert fall bringer tankene mer inn på en side ved vikingenes liv.

Bandet er heller ikke skandinavisk, ikke engang fra Minnesota, de er fra Los Angeles. Men enkelte gikk inn i rollen: De to gitaristene Ron Daniel og Brett Sarachek kalte seg for Ron og Brett Eriksen! Ikke bare skulle det være en gimmick å oppkalle seg etter Leiv Eriksson (?), men det skulle også være en fake gimmick at de var brødre! Fantastisk.

Ron er også vokalist mens begge deler på leadgitaren. Jeg har alltid likt når det står i tekstene hvem som har solo, og her framgår det at de bytter på. I ett av partiene er det fire soloer, altså to fra hver. Minner det om hvordan Slayer holdt på, så er også solostilen tatt ganske fra Slayer, som jo også ble startet i samme by. Mens resten av spillestilen til Viking er slående lik Exhorder. Nå hadde ikke Exhorder gitt ut noen skive ennå, så man kan ikke si at Viking kopierte Exhorder, men man kan definitivt kalle det et musikalsk frampek mot Exhorder.

Det at Brett «Eriksen» ble hodejaget til å spille i Dark Angel fra 1989 til 1991 er heller ikke et vitnesbyrd om at Viking og DFA sto langt fra hverandre musikalsk.

Ron «Eriksen» derimot, han ble kristen. Dette skjedde et sted i produksjonsprosessen for Vikings neste album, *Man of Straw* (1989), hvorpå han skreiv om en av tekstene til å handle om Jesus. Etter hvert konverterte trommeslager Matt Jordan også, og duoen fant i 1990 ut at de ikke ønsket å turnere. Heller preke (sa noen «breke»?). Dermed ble Viking oppløst. Ron Daniel var lekpredikant i noen år. I et intervju har han fortalt at han dannet en menighet i sin egen stue, som ble en av de største menighetene i staten Wyoming.

2011 var Vikings 1. påskedag, da de gjenoppsto – men ikke nødvendigvis som et kristent band. Det var Ron Daniel som dreiv dette fram, med et par overraskelser i lineupen: Mike Gonzalez fra Dark Angel på bass, og en trommeslager som også har spilt i Dark Angel og faktisk var trommetekniker på *Man of Straw*. Trommeslageren, som få eller ingen husker navnet på, ga seg seinere for å overlate stolen til en annen hjemvendt sønn Matt Jordan.

Jordan er også kjent for å ha lagd bandets logo, med litt finishing-hjelp fra de andre i bandet. Coverartisten på *Do or Die* har gjort en bra jobb, men ikke noe annen thrash så vidt vites. Bruken av slike «ukjente» personer er noe som går igjen på skiva.

Do or Die er ikke supergodt produsert. Nærmere bestemt er det grumsete, og musikerne kunne også vært tightere. Enkelte anmeldere skal begynne å gi trekk for produksjonen. Så langt bør man ikke gå etter min mening. Hør på old school thrash fra Jugoslavia. Det er dårlig produsert. Viking når ikke opp i den konkurransen. Si heller da at *Do or Die* er sjelfullt produsert. Litt necro.

I et intervju fortalte Ron Daniel at de brukte en ikke-thrash-engineer, ja ikke-rock-engineer for den del, mest fordi denne studioteknikeren satt i det studioet som var nærmest. Reint geografisk. Daniel hadde spilt inn en demo tidligere, hvor han måtte overnatte, og mislikte det. Resultatet i form av *Do or Die*-produksjonen angret han på: «The album was a disaster, top to bottom. The only reason it has survived as one of the classic thrash albums is because the songs are so strong».

1990

No Return

**PSYCHOLOGICAL
TORMENT**

Philippe Ordon

vokal

Alain Clément

gitar

Eric le Baron

gitar

Laurent Janault

bass

Didier le Baron

trommer

No Return har aldri returnert, for det er et band som aldri har forsvunnet. Det er et annet av de få franske thrashbandene, og tok navnet sitt i 1989 fordi de «decided to go further brutality»!

Evil Power var det ondskapsfullt dårlige navnet på bandet fra 1984 til 1989, før de altså ble No Return i 1989. No Return høres mer ut som et punkband, men ja ja. Pseudonymene for medlemmene går i motsatt retning. Og her prøver franskmennene kanskje litt for hardt, med kallenavnene Phil, Crowley, Caligula, Evil og Demon.

Så No Return er ikke punk, nei, det er thrash med enkelte deathriff. For meg høres No Return veldig ut som Nekromantheon, både i vokalstil og til dels spillestil. Etter en litt prøvende intro begynner skiva på ordentlig litt inn i låta «Reign of Damned». Bygget på et deathriff og et thrashrefreng. Death-breakdown på «Vision of Decadence». Og sånn fortsetter det. Fin fransk-engelsk uttale med linjer som «Vision of de-CA-dence, EYX-pect no life». Philippe Ordon høres virkelig ut som Nekromantheon-vokalist.

Hva tekstene handler om, tja. Det er vel korrupsjon og darkness, da. Her kan det virke som det er noe kritikk mot korrupte eliter, men det er nok mye hos No Return som blir litt lost in translation. «While they moved their sacred snouts», for eksempel. Hva kan være ment der mon tro? Låta «Religion» går kort sagt ut på at religion er manipulasjon. Låta «Radical Disease» handler om aids og kreft, og i tillegg noe om at pengemillionene brukes feil i den sammenheng. Ja, pengemillionene:

*I see your face and look at those men
Spending money-millions*

Miksing og engineering på albumet er gjort av en ukjent person, men produsent var Markus «Marquis Marky» Edelman fra sveitsiske Coroner. Det er litt interessant, for metalens svar på Marky Mark gjorde coverne til sitt eget band, men har ikke produsert noe annet album noensinne, så vidt jeg kan finne ut. Akkurat hva han gjorde som var bra, finner jeg heller ikke ut, men i et intervju (som jeg måtte maskinoversette fra fransk) sier Alain Clément at innspillingen «var virkelig en veldig, veldig god opplevelse».

Coveret er svakheten ved dette produktet. No Return med e'en skrevet feil vei ser ikke så kult ut. (Det er ikke så kult på barnebøker heller.) Bandnavn og albumnavn står i ganske plaine fonter, to forskjellige fonter med og uten seriffer, på en svart bakgrunn med en intetsigende tegning. Det vil si, en tegning som må «tolkes». Coverartisten har aldri gjort noe annen thrash. Tittelen *Psychological Torment* burde gitt uante kunstneriske muligheter – her kunne de fått hva som helst. Skuffende! Håper de fikk coveret billig i hvert fall.

Psychological Torment var debutalbumet, mens også *Contamination Rises* fra 1992 hører til bandets første periode. Av de som spilte inn *Psychological Torment* holdt to ut til 1992, en til 1997 og en til 2004. Igjen da sto Alain Clément, den drivende kraften i No Return, den eneste i bandet som er igjen i dag. Her har vært litt bevegelse i døra, idet bandet har fem nåværende medlemmer og atten eks-medlemmer samt seks tidligere live-medlemmer. Det er et musikalsk maskineri som har gitt ut ti album – og lite mikkmakk utenom, skjønt det har kommet samlealbum i 2013 (sammensatt av de to første skivene) og livealbum i 2020. Sistnevnte som et slags trettiårsjubileum.

Ett av de nåværende medlemmene har vært med i Iceland. Et annet fransk thrashband som utga et helt greit album i 1994. Et av eks-medlemmene i No Return har spilt i Kristendom (!) som er et death-thrash-band fra Paris!

1989

Grinder

DEAD END

Adrian Hahn
vokal, bass

Lario Teklic
gitar

Andy Ergün
gitar

Stefan Arnold
trommer

Griiiiiindeeeeer. Dette var det aller første ordet som Motorpsycho presenterte seg med da bandet platedebuterte i 1991, for tida med en vokalist på sitt aller mest froskete. Motorpsycho ble spesielt populære i Tyskland, og det er også til Tyskland vi skal når vi snakker om bandet Grinder. Og da er det ikke sludgen til tidlig Motorpsycho det handler om, men melodisk thrash.

Etter to demoer albumdebuterte frankfurterne Grinder i 1988 med *Dawn for the Living*, men bedre er albumet som kom året etter, som altså er *Dead End*. Lineupen ble komplett rundt 1987, da de gikk fra en threepiece til, ja, en firkant, med ny trommeslager. Det var den gamle trommeslageren som lånte navnet Grinder fra en Judas Priest-sang. Gitaristen som kom til rundt 1987 heter Andy Ergün og ble intervjuet av Konstantin «Hirax» Chilikin for *Headbanger.ru* i 2012, og jeg kommer til å knabbe ganske mye av informasjonen derfra.

Ifølge Ergün var ikke Frankfurt helt det riktige stedet for melodisk metal. Demoen ble sendt litt rundt og endte opp i nordvestre Tyskland. Via manageren til Helloween endte bandet opp i studio hos mannen med det legendariske navnet Kalle Trapp.

«Kalle Trapp also tried to find a label for us. He had a friend, his name was Charlie Rinne and this guy was the owner of No Remorse Records. Kalle said, “OK, if I don’t find any label that is gonna produce you, I will pay you by myself because I think this demo tape is good”. He convinced his friend from No Remorse Records to sign Grinder». Slik han visstnok hadde gjort med Blind Guardian tidligere. No Remorse sendte ut Grinder på en liten reaseturné med Blind Guardian, men da legges det vekt på liten. Ifølge Ergün besto turneen av bare åtte konserter. Så litt misnøye med labelen ble fulgt av at han heller ikke syntes Kalle Trapp var thrash nok. «But he was a really detailed guy. He was really pushing Stefan, he was always sitting with a metronome clock and he was checking if Stefan is still in the beat. And if there a minimum mismatch Stefan had to repeat the whole song».

Tekstmessig handlet det ofte om negative ting i samfunnet. En negativ ting var USAs bruk av agent orange under Vietnamkrigen. Så da lagde Grinder en sang ved navn «Agent Orange» som fikk starte *Dead End*. I ettertid ser det ut som et freidig valg i 1989. Men låta ligner ikke på Sodom sin.

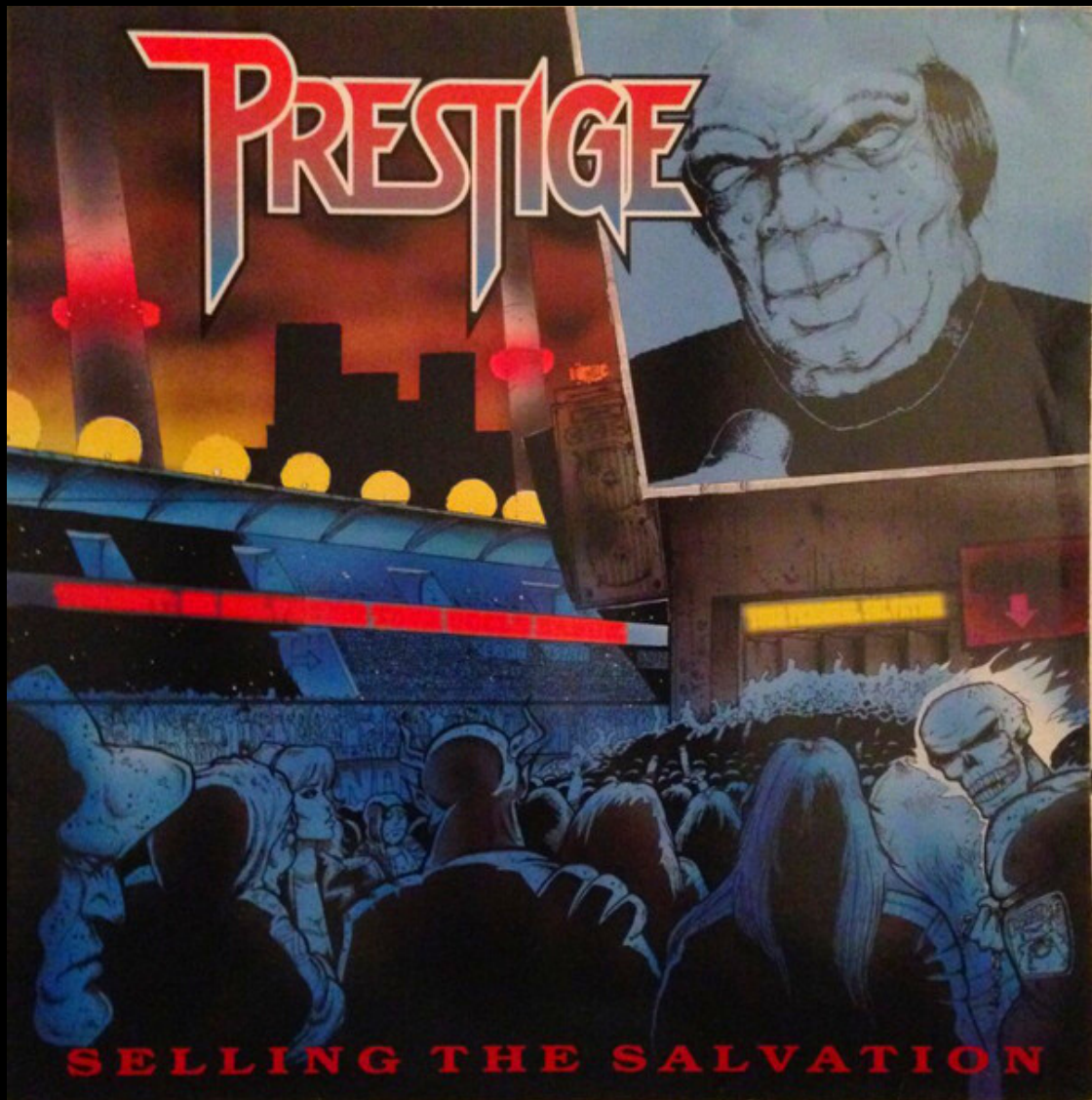
Tittelen på instrumentallåta «Why?» kommer av følgende enkle spørsmål – siden låta ikke har noe tekstlig innhold: «Why should it have any title?»

Noen vil si at *Dead End* når ei blindgate på slutten, når det er tid for den tullete avslutningslåta. På førsteskiva hadde Grinder en punksang som tøyseavslutning, noe som virker som trenden i Tyskland, mens nå falt de ned på «Train Raid». Sangen begynner som punk og blir etter hvert rock 'n roll. «“Train Raid” is just a funny song. ... We just made

these lyrics about a funny cartoon character called Lucky Luke. It was a very popular cartoon in Germany, I think it came from France or something. In this cartoon there's a guy – he is a cowboy, he is always smoking a cigarette, talking to his horse and his horse can talk to him. And there are those gangsters called The Dalton Brothers. It's just a song about this cartoon how they try again for a couple of hundreds times to rob some train. But they always fail». Jeg synes låta inneholder spillede.

Som man kanskje skjønner hadde Andy Ergün tyrkiske røtter, og det sies at Grinder er det første metalbandet som spilte live i Tyrkia. Bandet skal ha blitt kontakta av en mann som fiksa showet, som Grinder ble med på etter litt nøling: «I was like, "Hey, come on! Forget this, this is too dangerous!" Turkey was a crazy country and I was afraid that they would take me and send me to the Turkish military. But this guy really convinced Lario, and one or two weeks later we were thinking about it». Når Ergün forteller at «It was a really unbelievable experience. Soldiers with assault rifles, who played the role of securities at this concert, started to bang their heads», merker jeg at jeg gjerne skulle sett dette utspille seg. (Kanskje det kommer noe ekte tyrkisk thrash seinere i publikasjonen?)

På 1990-tallet fortsatte Grinder på Noise Records med Harris Johns som produsent, men det gikk ikke så bra. Et nytt medlem og uenigheter om hvilken stil de skulle spille; de hadde allerede begynt å ta inn funkelementer. Ergün og Teklic stakk og de gjenværende bytta bandnavn og stil. Lario Teklic sklei ut og er i dag begravet i Split, Kroatia.

1990

Prestige

**SELLING THE
SALVATION**

Aku Kytölä

vokal, bass

"Örkki" Yrlund

gitar

Ari Karppinen

gitar

Tero Karppinen

trommer

Som nevnt tidligere vant Finland oversikten over flest metallband per innbygger. Mange av dem er forferdelige (Nightwish, Stratovarius, Lordi). Men det finnes også ekte old school thrash. Prestige er første finske band jeg kiler inn i denne kolleksjonen.

Her befinner vi oss i en litt merkelig situasjon i og med at det er *Selling the Salvation* fra 1990 jeg har lyst til å promotere, mens det er albumet fra året før jeg har mest lyst til å skrive om.

På overflaten er alt galt med *Attack Against Gnomes* fra 1989. Navnet. Coveret. Det gir snodige assosiasjoner til påstandene om at julenissen er fra Finland, selv om bandet ikke er fra Rovaniemi. (De er fra Tampere.) Selv logoen er bare middelmådig, generisk. Men men – også de andre av bandets covere er råtne. To av dem er laget av Niko Airaksinen, vokalistgitarist i et annet thrashband fra Tampere, Dethrone. Begge ganger med bidrag fra Örkki.

Örkki er kallenavnet på Jan Yrlund, gitarist i bandet som også har blitt en ekstremt flittig coverdesigner. Han har laget covere for minst 17 metalband – på bokstaven A. Så kan du tenke deg hvor mange band det blir når vi tar med de andre bokstavene. Han har også spilt i mange. Han var 19 år da *Attack Against Gnomes* kom ut; jeg klarer ikke å finne ut hvor unge de andre gutta var, men gjetter på at de knapt var myndige. Engelsken i tekstene er gebrokken. Her er refrenget på «Attack Against Gnomes»:

*Will they rise NO we are stronger crowd
They won't fight back we'll shoot 'em down
On their forest they have done their rites
But their own god won't protect, they will die*

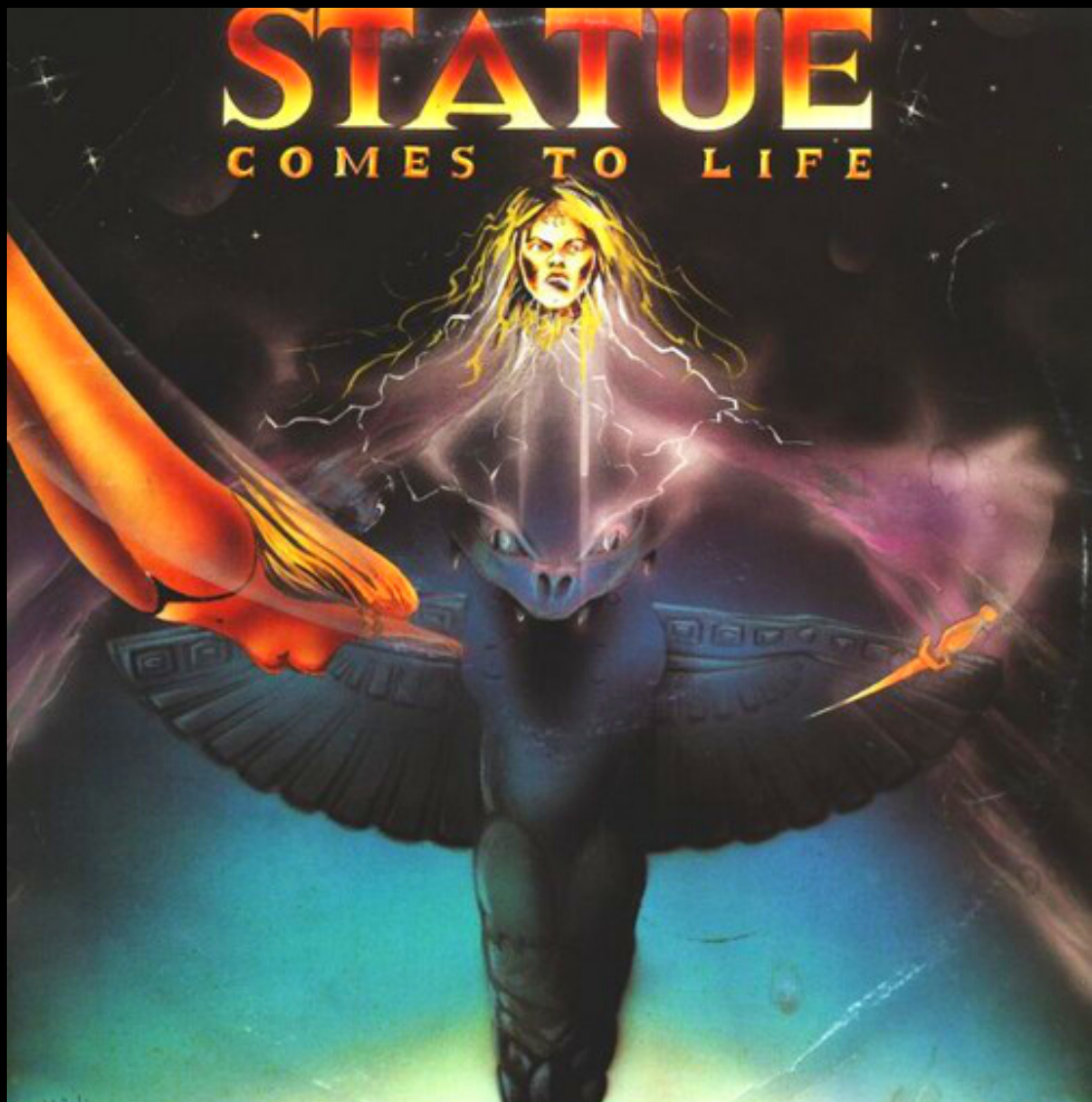
Temaet er jo også rart. Er det ikke slemt å skyte noen som ikke kan forsvare seg? Gnomene på coveret ser ikke ut som noen som kaster forbannelser, og ikke bor de i en skog. I tillegg til andre språklige juveler er også tematikken latterlig. «Rotten Angel» handler om det som vanligvis kalles en fallen engel, Lucifer, men vi får i hvert fall en forklaring på hvorfor han ble kasta ut av det gode selskap: «Jesus didn't like his style». Jadda! Flere låter handler om engler og lignende; «This World» tar klar stilling til sentrale kristne dogmer:

*Our world – it's created by mother earth
Our life – gift from a Jesus Christ
All this is shit – no one created us
Once we were slime – soon we are dust*

Thrashen på debutalbumet til Prestige er grei, med tidvis punkete vokal. Kanskje er det røtter i punk som gjør at alle albumene inkluderer køddelåter på alt fra 4 sekunder til litt over 1 minutt. På *Selling the Salvation* fra 1990 heter tilfellet «I Don't Wanna Play With Teddy».

Hvis de var unge i 1989 både vokste de mye og lite på året som gikk etter *Attack Against Gnomes*. Musikalsk forbedra de seg til tight thrash med litt deathinspirasjon. Samtidig er ei køddelåt nevnt, og en annen låt «Naughty Granny» har en ufattelig latterlig punktekst. Samtidig er dette sunget oppå kjapp thrash med gode vokalfraseringer. Så flere facepalms til tross, er *Selling the Salvation* – finnenes svar på *Spiritual Healing* – et anbefalelsesverdig album. Bandet har også noen tekster som i større grad har det som kan kalles budskap. Eksempler er åpningslåta «Species to Pieces» som tar opp krypskyttere, samt tittellåta og noen andre gritty låter.

Niko Airaksinen har ikke laget coverne til sitt eget band Dethrone, for det gjorde en som heter Klaus Haapaniemi. Dethrone som altså også var fra Tampere utga to album i 1989 og 1992 før de ga seg, og seinere ble gjenforent i 2017 minus bassist Jouni «Tissi» Rinta som døde i 2000. Dethrone er et greit thrashband, for all del. Men greie thrashband viser seg å faktisk vokse på trær.

1990

Statue

COMES TO LIFE

Ari Anttonen
vokal, gitar
Marko Moisio
gitar
Mika Moisio
bass
Jari Vanhanen
trommer

Når vi først er i gang... Statue er et teknisk thrashband fra Kerava. En finsk by jeg nok vil si jeg har hørt om, men ville løyet hvis jeg sa jeg visste noe mer om. Derfor slår jeg opp Kerava, og det er en by på størrelse med Arendal på midten av Sør-Finland. Ikke ubetydelige Jean Sibelius er derfra. Så vi kan kanskje kalle Statue de nest mest betydningsfulle musikerne derfra. Nei, dessverre: Metal Archives lister opp 22 metalband fra Kerava, og Statue er ikke engang det største metalbandet.

Statue utga *I Don't Mind* EP i 1989 og *Comes to Life* i 1990, og mer var det ikke. Hvilket år de ga seg er ikke oppgitt, og musikerne har i liten grad spilt i andre band. Men de heter Ari, Jari, Mika og Marko. Total finskhet. (Og to brødre, akkurat som i forrige band.) Finner er vel også stille som statuer. Det kan forklare navnet. Musikken er det som kommer til liv.

Statue er kalt både crossover og power/thrash. Fra crossover har de et element med gang shouts i refrengene, men ikke supermye annet. Power kommer formodentlig av at vokalen er clean, men det er ingen synging og det er lite episk over det, hvis vi sammenligner med faktiske power thrash-album. (En anmelder kaller vokalen for «rough semi-clean dispassionate baritone». Jeg kunne ikke sagt det bedre.) Så ja, det må bli teknisk thrash.

Musikalsk, eller nærmere bestemt lydbildet inkludert vokal, er kanskje Vio-Lence det nærmeste som Statue får meg til å tenke på. Spesielt på «Up and Down». Neste låt «For Your Country» høres mer ut som klassisk heavy. Så her er det bruk av diverse elementer. Statue hører absolutt med i kolleksjonen, til tross for kort karriere og få utgivelser og dermed mindre å skrive om...

Så, hva er statuer ofte lagd av? Jo, Stone, og det var et større band i Kerava, ja faktisk et av de «to store» i finsk thrash sammen med Airdash. Stone er blant annet beæret med at samlealbumet *Real Delusions: Finnish Speed & Thrash Metal Explosion 1987-1991* som kom ut i 2017, har navnet sitt fra en Stone-låt.

I mine ører finner ikke Stone stilen sin helt. Vokalen blir litt halvhjerta og varierende. De har låter som «Get Stoned» og «Back to the Stone Age», men stonermusikk spiller de ikke. Coverne er også teite, til dels også med dølle albumtitler, og ikke noe jeg har lyst til å putte i denne publikasjonen. Da får det heller være med Statue sitt cover. Jeg har også sett bedre enn dette, og klarer heller ikke å finne ut hvem som har malt det. Men med referanse til totem og lignende har det i hvert fall noe mytisk over seg.

Stone sine medlemmer har spilt i en haug med andre band. Roope Latvala blant annet i Children of Bodom. (Roope er dessverre ikke vokalist (rope, ikke sant) men gitarist.) Stone har ikke blitt redusert til geologiske fenomener, men gjenoppstått mange ganger, sist i 2012 og har lineupen intakt fra 1990. Utover det vil jeg bare gjenta at det var Statue som virket mest spennende for meg og som burde promoteres.

Det sto at Kerava har et tredje thrashband, og det av nyere dato. Graveyard Shifters. Nja. Det har noen thrashelementer og en slags metalcore-vokal, men musikken er nok først og fremst scandirock med ekstrem innflytelse fra Turboneger, og ja det inkluderer pianopartier à la de som Pål Pot Pamparius spilte. (Jeg hørte også flere tekstbiter fra Eminem. «I just don't give a fuck», «I am whatever you say I am»). Det blir med én høring, gitt!

1987

Death Angel

THE ULTRA-VIOLENCE

Mark Osegueda
vokal

Rob Cavestany
gitar

Gus Pepa
gitar

Dennis Pepa
bass

Andy Galeon
trommer

Thrashelskere synes det ofte er negativt med «Metallica worshippers» og copycats, men det er jo ikke nødvendigvis negativt, hvis disse nye bandene i tillegg til mange elementer av «tilbedelse» også legger til noe nytt i form av andre sangtemaer, kule covere og lignende, ja kanskje bare et kult bandnavn eller albumnavn.

Exodus worshippers! Det var de første to ordene jeg tenkte på med dette albumet. Men her er mye mer. Og utenom selve musikken kryssa Death Angel av på ei lang rekke punkter i 1987 da de kom med dette debutalbumet.

Bandet ble grunnlagt av 13–15-åringene. Etter å ha sett en konsert fikk de også lyst til å spille. Som sikkert mange veit var de filippinsk-amerikanske, og de var slektninger av hverandre. To brødre, to fettere av disse igjen og en tremening. Den av fetterne som endte opp som trommeslager, var ti år da han joina Death Angel. Femten år da albumet kom ut. Allerede det er jo ganske kult.

Jeg sparte dette bandet i volum 1 av *Old School Thrash Metal*, opprinnelig fordi jeg skulle se dem live i Oslo etter å ha skrevet ferdig den boka. Så skjedde ikke det fordi de gikk på tidligere enn jeg trodde noen skulle gå på, klokka 19.30. Da Death Angel-gutta gikk rundt som barn på thrashshows, ble de erta med kommentarer som: ble dere kjørt hit av mamma, og man skulle nesten tro at noen skulle rekke leggetid som går på så tidlig. Uansett, det var jo jeg som dreit meg ut og jeg fikk altså ikke opparbeida meg noen personlige Death Angel-anekdoter.

Bandet er Bay Area så det holder. Den tidligere nevnte boka *Murder in the Front Row*, ei fotobok med barnslige bilder av Bay Area-bandene, har ekspandert inn i dvd-universet i form av en dokumentarfilm med samme navn. Denne fikk jeg også plukka opp i 2020. Det er ikke en dokumentar som graver opp særlig mye nytt, men mer en dokumentar som framviser ting og tang fra Bay Area-scenen. Det er svært lite musikalsk fokus og mer om personer og steder. Spillesteder.

En hovedting som man kan ta med seg fra dette, er at bandmedlemmene i Death Angel på ingen måte skulle ha sluppet inn på konserten som førte til at de grunnla bandet sitt. De skulle ha sittet hjemme og kanskje lett etter kassetter her og der. Musikkhistorisk bør spillesteder som Ruthie's Inn takkes, ikke bare for bandene de satte på plakaten, men også at kontrollen var så slepphendt at hvem som helst slapp inn.

Fra starten av dette albumet er det Exodus worshipping deluxe. Pluss «Whiplash» av Metallica. Åpningslåta handler om det velkjente temaet thrashkonsert. Men etter hvert trer flere elementer inn. Noen akustiske gitarriff kommer inn på «Voracious Souls». Tittellåta på over ti minutter begynner power metal-aktig. Denne er for øvrig en instrumental med riff som norske band som Aura Noir og Deathhammer har latt seg inspirere av, og vel så det. Det er jo bare bra det.

Fra starten av dette albumet står Death Angel for Exodus worshipping deluxe. Pluss «Whiplash» av Metallica. Åpningslåta handler om det velkjente temaet thrashkonsert. Men etter hvert trer flere elementer inn. Noen akustiske gitarriff kommer inn på «Voracious Souls». Tittellåta på over ti minutter begynner power metal-aktig. Denne er for øvrig en instrumental med riff som norske band som Aura Noir og Deathhammer har latt seg inspirere av, og vel så det. Det er jo bare bra det.

Når det er sagt er ikke *The Ultra-Violence* noe stort album for meg personlig. Det blir feil å gi albumet ekstrapoeng basert på (lav) alder. Her er det den rene kvaliteten som spiller inn. Da er det verken nok av interessante riff og i hvert fall ikke interessante nok tekster til å bli en auditiv gjenganger. Coveret kiler meg heller ikke i mellomgulvet. Sam Haffner gjorde bare dette og Death Angels neste album *Frolic Through the Park* (1988) samt et album for et hårmetalband. Albumet er jo likevel en klassiker på sin måte og hører med i en thrashsamling.

Til slutt et paradoks om produksjonen, som til å høres helt passe ut, likevel er ekstremt gjennomprodusert. Det må man i hvert fall kalle skiva når den har, riktignok bare én produsent, men seks mann på engineering og flere på miksing. (Mikseteamet besto av en engineer, to av medlemmene i bandet og produsenten Ron Goudie 1952–2020.) At så mange personer jobba med lyden på et såpass upolert album fant jeg noe pussig.

Goudie produserte også blant annet for det kristne metalbandet Stryper (shoutout til filmen *Pain and Gain*). Stryper var også et av hovedbandene på labelen hvor *The Ultra-Violence* ble utgitt, Enigma. Disse utga blant annet også *Show No Mercy* av Slayer. Litt blandede signaler fra Enigma, altså. Gåtefullt.

1987

Sacrifice

**FORWARD TO
TERMINATION**

Rob Urbinati
vokal, gitar

Joe Rico
gitar

Scott Watts
bass

Gus Pynn
trommer

Death Angel blekner i forhold til et annet album fra 1987, *Forward to Termination*, lagd av noen karer nord for grensa, Sacrifice. Et band fra Canadas største by Toronto. «I'm always rather surprised when I'm reminded that bands like Sacrifice are Canadian. I just don't associate this kind of raging fun with Canada», skriver en anmelder. Men joda. Ta vekk humoren i Razor og de delene av Annihilator som ikke er brutale, og man nærmer seg Sacrifice. Noen Voivod-klon er det langt ifra.

Albumtittelen passer utrolig bra. For her er det forward to termination fra start til slutt. Det er som tidlig Slayer, bare bedre. Kanskje mangler Sacrifice bare den ene gigantiske låta som utmerker seg over alle de andre (som i Slayers tilfelle: «The Antichrist»). I Canada ble likevel «Re-Animation» regna som en slags nasjonalsang ut 1980-tallet – det skreiv i hvert fall *Decibel Magazine*.

Tekstene ja. De er der. Det ser egentlig ut som det er lagd en del arbeid ned i dem, men de er ærlig talt ikke det man legger merke til på ei skive som dette. Leser man dem, er tematikken veldig mettal. Ikke politiske tekster, ikke fantasy, men armageddon. Skjønt låta «Re-Animation» om å bli gjenopplivet, ikke som zombie eller noe annet, men ordentlig gjenopplivet med ei kjemisk sprøyte, virker å være nokså kreativ. Albumet avslutter med ei låt om å starte branner med tankene. Det er der vi skal være på et album som dette. Det vil si, etter de 40 minuttene kommer det på nyutgivelsen 35 minutter med bonusmateriale. Styr unna dét.

Coveret er åpent for tolkning. «Please ignore the cover», skriver en anmelder. Jeg kjøper ikke helt den. Kult, det coveret, vel? Hva det skal forestille, tja, det blir en annen sak. For min del tenker jeg på en horror-berg-og-dal-bane som nettopp tar med lytteren på et vilt ritt. Ikke så mye opp, mest ned. Halsbrekkende stup. «This album will basically tear your face off», som enda en anmelder skriver. En muskuløs griff er forholdsvis prominent i bildet. Det er vel den som står for ansiktsrivinga, da.

Fyren som lagde coveret har ikke lagd noen andre covere jeg kan finne, bare ett progcover for et annet canadisk band. Så kan man tenke hva man vil om dét.

Sacrifice har vært meget stabilt. Tre medlemmer som starta bandet i 1983 var med den første tiårsperioden og er med fortsatt, etter gjenforeningen i 2006. Trommisen Gus Pynn kom «bare» inn i bandet i 1985 og stakk i 1990, så de har prøvd fire-fem andre trommiser også i kortere tid. Men de gutta som har lagd *Forward to Termination*, de er Sacrifice.

Så får det være et annet spørsmål hva man vil ofre for å få dette albumet i fysisk format som for eksempel cd. 13 000 kroner, kunne det vært noe? Ja, det er faktisk det albumet ligger ute for på Amazon akkurat nå. 13 184,61 kroner, faktisk, tilsvarende 1 233,76 euro. Jeg prøver å lete opp syke priser på metal-cder, og ja husk dette er cd, ikke en feilpressa vinyl. Og *Forward to Termination* tar den fuckings kaka så langt. Glem ikke at frakt kommer i tillegg.

Skiva ble utgitt på Diabolic Force, i likhet med en demo (en demo på plateselskap??) av Lethal Presence og *Strappado* av Slaughter. Sistnevnte også i 1987. Slaughter var et nokså brutalt thrashband fra, du gjetta det, Toronto. Kanskje har noen fått bandet med seg fordi Chuck Schuldiner spilte der i 1986. Albumet har dessuten blitt heftig reklamert for av Fenriz, i hvert fall ifølge Youtube-kommentarer som sier «Fenriz brought me here». Dessuten snakker flere om at den svenske deathmetalgitarlyden var det Slaughter som presenterte på dette albumet. Det er som sagt røft og brutalt, med punklengder på låtene på det meste av A-sida, 01:00 til 2 minutter. Men når det gjelder låtstruktur og akkorder høres bandet litt mindre innovative ut.

Slaughter slutta i 1989, visstnok delvis på grunn av at det fantes et hårmetalband med samme navn. Brian Hewson, Bobby Sadzak og Brian Lourie (døde i 2008) gikk videre og grunnla bandet Strappado, som utga én fullengder *Not Dead Yet* i 1991. Merkelig nok ble dette albumet reutgitt av Slaughter (!) i 2001 med Slaughter's *Paranormal* EP (1988) som bonus. Det er vel noe uklart om Strappado var et nytt band sånn sett, men det hadde i hvert fall en annerledes stil.

Jeg tror jeg også blir nødt til å anbefale Infernäl Mäjesty på denne plassen. Det er enda et band fra Toronto som utga ett old school-album, *None Shall Defy* i 1987, også det death-aktig thrash. Bandet var grunnlagt året før som Lord Satan's Disciples og fikk et meget respektabelt album på plass allerede etter ett år, altså. Utover det føler jeg at det når alt kommer til alt ikke er nok jeg kan skrive om bandet til et helt kapittel, selv om bandet – som aldri har vært oppløst, men var lite aktive fra 1992 og i en femårsperiode – har utgitt album i 1998, 2004 og 2017 som er godt likt i thrashsirkler. Overthrow, som har gjort enda mindre, må nevnes i samme åndedrag. Albumet *Within Suffering* fra 1990 er bra; gruppa fra Scarborough i Ontario har bare gjort dette og en demo. Folk i bandet har også spilt i andre band.

Savage Steel fra Ontario fikk førsteskiva si slakta, mens *Do Or Die* har coverkonsept hentet rett fra *Too Tough to Die* av Ramones. Med lignende cover og tittel pekes det kanskje på en inspirasjon? Ramones er intet dårlig forbilde generelt sett, men musikalsk er Savage Steel milelangt unna Ramones' simplistiske stil. (Som likevel ikke var simpel nok til at alle Ramones-medlemmene orka å spille alt sjøl på skivene.) Savage Steel står oppført som power-thrash, men den merkelappen kan det bare ha fått på grunn av den cleane vokalen, eventuelt også bandnavnet. Arrangementene har som oftest ikke noe melodi i seg, ei heller det litt symfoniske preget som power metal har. Og det gjør at jeg ikke vet helt hva Savage Steel har som grunnidé. Introriffet på «Time After Time» er det beste riffet.

Beyond fra Brampton i Toronto spilte progressiv thrash og utga ett album, *Quantum Bummer*. For all del, her er mange gode riff. M.A.D. som albumdebuterte i 1991 sitter ikke helt for meg. Et annet demoband, denne gangen fra Saint Thomas i Ontario, var lovende. Det gjelder Maelstrom som hadde *Fatal Foresight* og *Into the Maelstrom*. Etter den siste, som kom i 1989, var det slutt. Medlemmene begynte ikke i særlig andre band.

Det rareste Ontario-bandet er Malhavoc, et eklektisk band som mikset elektronika inn i musikken. Noen elsker det. Andre ikke.

1989

Intruder

**A HIGHER FORM
OF KILLING**

Jimmy Hamilton

vokal

Arthur Vinnett

gitar

Greg Messick

gitar

Todd Nelson

bass

John Pieroni

trommer

Greit, nå holder vi oss en stund i Nord-Amerika. Vi har vært innom og skal innom mange rarere nasjoner fortsatt, men la oss ta et digert spadetak på dette kontinentet. Nå er det tid for sørstat så det holder, countryhovedstaden. Dit også nordmenn fortsatt drar for å spille inn countryskiver, selv om andre for lengst burde ha skjønt teknikken, og klart å lage samme skiver hjemme. Ligger det en godt gjemt Thrashville under alle høyballene?

Her skal vi til et band som strengt tatt burde fått mest reklame for følgende album: *Psycho Savant*. Men det ble utgitt i 1991, så det faller utafør de dumme reglene jeg har satt for denne publikasjonen. Debutalbumet *Live to Die* fra 1987 er ikke dårlig, men det må bli dette fra 1989 som får omtale. *A Higher Form of Killing* av Intruder.

Vi har her et meget solid band som det er én liten hake ved. Albumet har en intro, og det er den jeg husker best selv etter mange gjennomhøringer. Det dreier seg om et velbrukt grep, zapping gjennom radiokanaler, som skal forestille diverse nyhetsklipp om at en terrorbombe som har gått av i USA.

Den egentlige åpningslåta, «The Martyr», handler også om dette, fra et jegperspektiv. Ikke desto mindre har dette lite med albumtittel og cover å gjøre. Der fokuseres det på gassangrep, hvilket det er mange ting å si om. Frasen om at gassangrep er en «higher form of killing» er attribuert til Fritz Haber, en tysk kjemiker og nobelprisvinner som syslet med nettopp dette. Ifølge et paper ved navn *The Scientist as Expert: Fritz Haber and German Chemical Warfare During the First World War and Beyond* har dog ikke Haber sagt dette.

Som Intruder synger om seinere på albumet, i låta «Killing Winds», ble gassangrep og giftangrep brukt under første verdenskrig. (Og Intruder tenkte seg at biologisk krig vil skje i framtida, et lite apropos til koronakrisen.) På albumcoveret er gass brukt i en annen setting enn første verdenskrigs skyttergraver: Midt i en by har sivile antikrigsdemonstranter og politiet blitt slått ut og lastes i en minibuss av en tøffere versjon av Sodoms coverfigur. Pluss for å skrive albumtittelen «i gass». Coveret er lagd av en duo, Rick Larson og Steve Fastner. Duoen gjorde også to Overkill-covere. Men ikke noe mer som jeg kan finne i musikkverdenen. Derimot mye i tegneserieverdenen, og ja det er snakk om den mest useriøse delen av monsterseriene – «babes and monsters».

Intruder kan kanskje kalles en blanding av Vio-Lence og litt Atrophy, og er kanskje mer jevnt bra enn sistnevnte, men mangler kongeriffene. Dessverre er det en annen låt på albumet man også husker. Den starter med at noen roper «The Monkees are gone» i bakgrunn, og da er det klart for en cover «I'm Not Your Stepping Stone» av dette bandet. På vinyl får denne avslutte A-sida, det vil si, den står som låt nummer 5 av 10. Litt omdiskutert har det vært å putte den såpass tidlig på skiva. Coversangen «doesn't actually suck as much as you'd think», skriver en anmelder, og er ikke u-hørbar, men vokalen er under pari og alt i alt er nummeret artistisk verdiløst. Skiva ligger likevel og vaker rundt 8/10 og *Psycho Savant* er som sagt enda litt bedre. Tror jeg.

Bandet har vært mye av og på, særlig det siste tiåret. Foreløpig er alle planer forpurret etter at gitarist Greg Messick døde i september 2020.

1987

Toxik

WORLD CIRCUS

Mike Sanders

vokal

Josh Christian

gitar

Brian Bonini

bass

Tad Leger

trommer

Jeg skriver dette nærmere jul, og har ønska meg den nevnte skiva av Viking på den absurde butikken Platekompaniet. (Postskriptum: Jeg fikk den verken til jul i 2020 eller 2021.) Samme butikk selger for øyeblikket én utgivelse av Toxik. Ikke *World Circus*, nei. Det er faktisk *Wasteland* som selges, demoen fra 1986, som nå er reutgitt med et ordentlig cover. Opprinnelig var jo dette bare en kassett med omslag lagd på kopimaskin.

Men demoen er viktig, den har antakeligvis blitt sendt rundt av Toxik for å skaffe plateavtale med Roadrunner Records som altså resulterte i utgivelsen av *World Circus* i 1987. Og da skiva skulle skrives og produseres, lå noe av låtmaterialet allerede klart. «Heart attack, heart attack, stopped in your tracks»! Ja, det er åpningslåta på demoen også.

En kuriositet før den ordentlige omtalen begynner: «Heart Attack» på *World Circus* begynner med et sample av piping fra en hjertemaskin. Introen på demoversjonen var noe lenger, og faktisk også helt lik som introen på *Mental Vortex* av Coroner. Grunnen er at begge knabba samme stykke fra en film. Den het *Reanimator*. Og jeg har også knabba denne informasjonen, fra Youtube, så takk for det.

«Heart Attack», altså. For ei drivende låt! Det er kanskje en klisjé å kalle ei låt for hurtigtog, men denne er nettopp det. Dette kan kanskje også kalles ekstrem power metal, for ja, vokalen ligger i et høyt toneleie. Første gang jeg hørte skiva syntes jeg virkelig det ble for mye. Men jeg ble ganske fort vant til den. Det har tydeligvis også andre personer som *spill their guts* om skiva tenkt.

«Not everyone appreciated the controversial vocals», leser jeg i en plateanmeldelse på en bulgarsk nettside. Controversial, javel. Samme tekst forteller dessuten at vokalist Mike Sanders nådde en A som lå tre oktaver over «middle C», eller 1770 hertz. En halvtone høyere enn Rob Halford fra Judas Priest klarte. Mens vi er inne på Toxik i tall: samme tekst (fortsatt) opplyser om at «Heart Attack» er oppe i 268 BPM.

Den andre låta som utmerker seg aller best er «World Circus». I tråd med *World Circus*-motivet er hovedriffet en pastisj på klovnelåta. Med klovnelåta mener jeg en slags jingle som spilles når det er snakk om sirkus, klovneri eller lignende. Teksten på «World Circus» handler derimot om verdensscenen som et sirkus, et blendverk.

Toxik er fra staten New York. Men i konkurransen om å være New Yorks beste på denne skiva får de sterk konkurranse av personen som har lagd coveret. Det er et Ed Repka-cover! Jeg har en sterk sans for motiver der personer står og leder til et eller annet med hendene. Her leder en klovn til et sirkustelt med atomreaktorer. Bortsett fra at det ser kult ut med litt friske farger, hva er egentlig poenget her? Hvorfor ser vi ørkenryttere i forgrunnen? Hvis de «opptrådte» på en eller annen måte, burde de ikke vært inni teltet?

Hva med atom-motivet, har det noen forbindelse med sirkus, eller *panem et circenses*, brød og sirkus? Man kjente til Chernobyl-ulykken. Mente man at myndighetene byr på et sirkus, på artige og fjollete avledningsmanøvre, for å skjule atomfaren?

Neste Toxik-album *Think This* fra 1989 har et like kult cover, kanskje enda kulere, i hvert fall mer gjennomført. Også det er malt av Ed Repka men med coverkonsept av Josh Christian. Samtidig sitter ikke albumet like godt for meg musikalsk. Ikke alle er enige med meg, men det er rett og slett litt mer merkelig. Ganske merkelig faktisk. Mike Sanders var heller ikke med lenger.

Etter *Think This* tok det da også tre år, og så var Toxik oppløst. Men frykt ikke, i 2013 var de i gang igjen. Jeg setter på min bucketlist å oppleve «Heart Attack» live. De har dukka opp i Europa. Mike Sanders var med i en periode, men var ute igjen da Toxik i 2017 utga en EP. Et helt nytt album sies å kanskje komme i 2021. (Postskriptum: det kom ikke.)

1986

Flotsam og Jetsam

**DOOMSDAY FOR
THE DECEIVER**

Eric "A.K." Knutson

vokal

Edward Carlson

gitar

Michael Gilbert

gitar

Jason Newsted

bass

Kelly David-Smith

trommer

Her har vi et godt album, for all del. Skal en likevel driste seg til å si at det ikke er det mest særpregede thrashalbumet? Det blander på en måte litt fra de fleste stiler, selv om dét også er feil å si, for det kom ut mens old school thrash metal fortsatt var på høyden, i 1986. Vi snakker altså om *Doomsday for the Deceiver* av Flotsam og Jetsam. (Ja, Flotsam «og» Jetsam er ment som en prank.)

Det som kanskje stikker seg mest ut, sammenligna med andre album fra denne klassiske tidsepoken, er låter som varer i 9, 8 og 6 minutter. Med nest korteste låt på 3.50, får *Doomsday* ei ukristelig lang spilletid på 49 minutter.

Den korteste låta heter «Fade to Black», og her som på alle de andre låtene på albumet, behandles bassgitaren av en viss Jason Newsted. Etter ei fortid i band med idiotiske navn som Gangster var han med i de like idiotisk navngitte Dredlox og Dogz som så bytta navn til F&J i 1984. På *Doomsday for the Deceiver* var han hovedtekstforfatter. Innsatsen var god nok til å bli Metallica-bassist etter at Cliff Burton døde. Mens han øvde til Metallica-audition bodde Newsted på gata, har F&Js trommis fortalt, så fra et reint personlig standpunkt er jeg glad på Newsteds vegne. Men så plukka jeg opp i forbifarten at Newsted var et slags mobbeoffer i Metallica, instrumentet hans lagt langt bak i miksen og låtforslagene hans ble takka nei til. På fjorten år i Metallica ble det bare to låtskriverkreditter. Fansene som forguder Burton godtok heller aldri Newsted og har gitt bassist-skiftet skylda for at Metallica gikk den veien det gikk. Idet jeg sier «nok om det», legger jeg til at bassvikaren i F&J i en kort periode var Phil Rind fra Sacred Reich.

På andrealbumet *No Place for Disgrace* var det Troy Gregory som spilte bass. (Han dro seinere over til bandet Prong.) F&J tenkte at tingen å gjøre var å lage enda lindre album, og slapp ut dette på 54 minutter. *No Place for Disgrace* er omtrent som det forrige albumet. Et bra album! Men når det er nedprioritert til fordel for førstealbumet er det hovedsakelig på grunn av det første er så visuelt slående.

Coveret til *Doomsday for the Deceiver* kan det sies mye om. Artisten er ikke noe særlig kjent. Ingen ringte ham ned med jobbtilbud etter dette. For coveret er tåpelig. Her ser vi en blanding av grønn frosk og gorilla, med horn, spisse tenner, tunga på tørk, tettsittende øyne og hjerne utenpå hodet (?). Figuren har banka opp Satan som derfor begynner å smelte. Figuren som vises er rett og slett Flotzilla, bandets egen fantasifigur. Satan er selvfølgelig The Deceiver, som i tittellåta prøver å sørge for jordas undergang. Men Flotzilla, et «metal beast» dukker opp fra jordas indre. Etter kamper med sine respektive «armeer» møtes Flotzilla og Satan til et basketak som førstnevnte vinner. (Jorda er likevel ganske ødelagt allerede, så kjipern det.) Samtidig som coveret er søppel, har det den kvaliteten at man ikke kan være likegyldig til det.

Jason Newsted bidro også med tekstene. Mange av dem sirkler rundt coveret og fantasiene som han og bandet hadde. I ei anna av låtene skal jorda gjenopprettes. Et nytt

vesen eller en ny kraft dukker opp, nok en gang det fra jordas indre – siden jordas indre er så stort, er det liksom nødt til å finnes lumske vesener der. Nå er det snakk om vesenet «Metalshock» som gjenoppliver menneskene med å spille metal. Dermed får også den gjenoppståtte verden en ny kvalitet: «Mankind now lives for metal, it's inside of us all». Hurra! kan man si, men drømmetilstanden vil ikke vare for evig. «Metalshock» drar tilbake til jordas indre for å vente på fjerde verdenskrig.

Andre verdenskrig får vi også høre om i form av låta «Der Führer». Her og der var bandet selvfølgelig nødt til å legge på disclaimers om at de «ikke støtter» nazismen. Det er det heller ingen som kan tro etter å ha fått med seg teksten. Teksten er negativ til nazismen. Når det er sagt, er den kunstneriske verdien så som så. Her er slappe metaforer som at Hitler var demon og klisjeer som «far away across the sea».

Nå høres jeg sikkert ut som om jeg hater albumet. Stygt cover, teite tekster, for lang spilletid og mangel på særpreget musikk. Da må man huske på at Hans Bauges ord i tv-debatt, som er eviggyldige: «Etter det jeg har lest i avisene – mellom linjene, vel å merke! For det at avisene, det som står på trykk, det har snakket negativt. Men det som *ikke* står er positivt».

1989

M.O.D.

**GROSS
MISCONDUCT**

Billy Milano

vokal

Louis Svitek

gitar

John Monte

bass

Tim Mallare

trommer

Det er på tide med noe crossover igjen. Og det blir MOD, ikke SOD eller COC. For å ta det siste først; Corrosion of Conformity er altfor dårlig. Dernest slår jeg fast at vi trenger noe som når opp til kvaliteten hos Suicidal Tendencies og Excel, og samtidig bevege oss unna Venice Beach i California. Da drar vi til New York hvor MOD oppsto i 1986.

Det er vel greit og enkelt å oppsummere forhistorien til MOD. Først var det medlemmer av Anthrax som fikk med sin roadie Billy Milano på å lage et sideprosjekt, Stormtroopers of Death eller SOD. Milano skulle synge. Tekstene var humoristiske, men ikke hvilken som helst humor, det var både overtoner, undertoner og mellomtoner av rasisme og kvinnefiendtlighet. Alekos Anesiadis i boka *Crossover the Edge* er sint på dette. Når det uansett blir litt overflødig å ta med både SOD og MOD, er det derfor greit å lande på MOD. Etter at SOD ble oppløst, fortsatte Milano nemlig på sporet ved å starte MOD. Method of Destruction skal det visstnok stå for. *Gross Misconduct* var bandets andre skive, og har dessuten et bedre cover enn SOD hadde.

For å ta coveret på *Gross Misconduct*, er det laget av en Craig Hamilton. Han gjenbrakte haimotivet som han hadde tegna på MODs novelty-album *Surfin' M.O.D.* fra året i forveien. (*Surfin' M.O.D.* er en sær utgivelse, en EP, men hvorfor har den 43 minutters spilletid? Jo: Skiva besto av sju låter hvorav flere temmelig halvhjertede covere. A-sida består av ett spor, «The Movie», hvor alle låtene er bakt sammen med dialog fra filmen *Back to the Beach*. B-sida består av de samme låtene, men nå hver for seg og uten filmen.) EPen er noe ræl, men ble utgitt på Megaforce som også utga *Gross Misconduct*.

Labelen sørger for et stort team. Covermaker Hamilton fikk selskap av tre folk på fotografi og design samt en «album cover coordinator». Jeg veit ikke hvor mye jobb det var å koordinere, men.. Lydbiten er ivaretatt av tre personer samt de to label-eierne som executive producere. Alt dette for ei skive som ikke tar seg selv seriøst.

For *Gross Misconduct* balanserer på kanten mot vits. Tekstene handler om alt mulig, egentlig, litt sex her, litt Batman der. Flere av sangene er punk-tull. Men samtidig er riffene ordentlige og gjennomførte. Og ikke minst, de er metal. Skiva er absolutt hørbar. Men uten at det så lett lar seg gjøre å plukke ut de beste riffene og låtene. Kanskje «No Glove No Love» på grunn av kult oppsett med backingvokal. Det riffet jeg husker best er i «Theme», men der klovnes sangen til med et køddete vokalspor.

Anmeldere av de seinere skivene til MOD trekker tråder mellom kvaliteten på disse albumene, og mange lineup-skifter. Påstanden er at folk ikke gidder å være med lenge i dette bandet. Det jeg kan ta stilling til er de tørre tall, hvor mange har spilt her? I tillegg til de fem medlemmene bandet har i 2020, hvor bare Milano er original, teller jeg 26 eks-medlemmer samt 5 livemedlemmer. I 1993, for eksempel, opptrådte i realiteten Milano som soloartist med Whiplash (Tony Portaro og Tony Scaglione) som backingband (ikke akkurat noe dårlig backingband!).

Etter hvert har Milano dessuten flytta fra New York til Austin, Texas. En fun fact i tillegg er at Milano skal ha vært den som fant på at Legacy skifta navn til Testament.

Så hva med de andre medlemmene som spilte på *Gross Misconduct*? Alle (rage-?)quitta i 1989, samme år som albumet kom ut. Gitarist Louis Svitek og bassist John Monte gikk over til å grunnlegge heavy-/stonerbandet Mind Funk i 1989. Svitek slo seg ned i Chicago og spilte elleve år i Ministry. Etter det var også Monte så vidt innom Ministry. Trommis Tim Mallare var med i MOD i bare ett år, men seinere satt han på stolen i tretten år for Overkill.

Louis Svitek spilte også i Zoetrope fra Chicago. Bandet ga ut tre album mellom 1985 og 1993, og det midterste, *A Life of Crime* (1987), er ok. Verdt å nevne er også at Zoetrope hadde en vokalist og trommis Barry Stern, som slutta i 1988 og ble med i Trouble, og seinere døde i 2006.

1990

Fuck Off

HELL ON EARTH

Josep "Pep" Casas
vokal, gitar

Claudio Ringeling
gitar

Jordi "Jackson"
Casasnovas
bass

Miquel "Miki"
Glanadell
trommer

Jackson, Miki, Pep og Ringeling. Det er ikke karakterer i tegnefilmserien Redningspatruljen med Snipp og Snapp, men medlemmene i et band fra Katalonia. Som også har en chilener, Claudio Ringeling. Hvis de hadde sunget om katalanske selvstendighetstema kunne jeg kanskje putta det katalanske flagget, men det fikk bli det spanske denne gangen. Første spanske band etter å ha beskrevet 66 band fra andre land, og ja, jeg har lett litt etter noe sånt.

Den spansktalende delen av verden er meget bra på thrash i dag, men ikke nødvendigvis så bra den gangen. I Colombia er det mindre å finne i 1990 enn i dag, for å si det mildt. Ekstremmetal fikk der en egen vri av som het ultra metal, men colombianerne fikk ikke utgitt så mange album. Mexico hadde flere band som utga skiver, men mange av dem er forferdelige, som Transmetal, elendig navn i tillegg. Noen få meksikanske band utga tålbare ting etter 1990. Utgivelser som offisielt står som demoer blir et helt annet lerret å bleke, men for noe svært brutalt, hør Angkor Vat fra Uruguay!

I selve Spania var jeg blant annet innom et band som het Metralla. Døllt navn det også! De ble grunnlagt i 1987, men kom ikke med noen fullengder før 1999. *Posesión* bør tas med på lister over styggeste metalcover, og skiva er bedre enn coveret, men ingen klassiker. Ktulu, som også er katalanske, er derimot bedre til tross for svak vokalprestasjon. Ktulu er med på anbefalingslista helt til slutt i boka.

Men nå var det tross alt Fuck Off det skulle handle om. Også dette et litt døllt navn på et thrashband, synes nå jeg da. Følelsen de antakeligvis fikk etter å ha valgt navnet, passer antakelig til en mennesketype som i dag kalles edgelord. Men det var sikkert småartig å hete det de het. På facebookside si har de klipp fra gamle musikkblader som viser at bandnavnet ble sensurert i disse bladene.

Fuck Off var en kvintett på sin første skive, *Another Sacrifice* (1988) før frontmannen Joe Perez stakk. Han hadde en helt annen stil, halvclean men mer masete, så vokalistskiftet var en forbedring.

Musikken er relativt standard amerikansk thrash, skjønt skiva er innspilt i England. Hvorfor Fuck Off dro helt dit blir et spørsmål. Produsenten er nemlig ikke kjent innen metal, ja Discogs forteller faktisk at dette er det eneste albumet han har produsert.

Det lånes til tider litt fra de beste egenskapene i punken, som gjør flere av refrengene catchy faktisk, særlig «Midnight Confession» og «Hell on Earth». Ikke sånn å forstå at det er i nærheten av punk eller crossover, dette. Verken den avsluttende niminutters instrumentalen eller de andre låtene.

Tekstene er på engelsk. Fuck Off har økonomisert med få ord per tekstlinje. Tekstforfatteren er mer enn gjennomsnittlig opptatt av den katolske kirke og seksuelle tema. Det inkluderer ikke minst den eneste spanskspråklige låta, «Inquisición». Tross religionshistorisk tittel handler også den mest om sex. Tekstene er klart ment provoserende (edgelords much?) og er forholdsvis vulgære. Prester og nonner er ikke de eneste som får gjennomgå, og mon tro om ikke tekstforfatteren projiserer noen av sine egne tanker? Satan-tematikken som man finner rundt omkring på skiva, viser at bandet prøver å komme opp på Kreator-nivå, men skumle er de ikke.

Fuck Off ga opp sin eksistens etter denne skiva. I kulissene registrerte Pep Fuck Off som sitt varemerke eller noe sånt (burde ikke Fuck Off ses på som et så generisk uttrykk at varemerkebeskyttelse ikke er mulig?). Han fikk gitt ut *Hell on Earth* på cd – opprinnelig kom den bare som vinyl og kassett – men visstnok uten de andre deltakernes samtykke. I 2001 skjedde en reunion av alle medlemmene *unntatt* Pep; bandnavnet kunne de dermed ikke bruke.

I 2010 skjedde en reunion *med* Pep, og kun med Joe fra originalbesetningen. I dag er det Pep og tre unge menn som spiller i bandet. Denne siste konstellasjonen ga ut ei skive i 2013 og «Hell on Earth II (Revisited and Faster)» i 2015. Denne siste framstår som en gjeninnspilling av den jeg har skrevet om, men jeg klarer meg meget godt med originalen og har overhodet ikke bruk for en raskere versjon.

1988

Target

**MASTER PROJECT
GENESIS**

Yves Lettanie
vokal

Lex Vogelaar
leadgitar

Franky Van Aerde
rytmegitar

Johan Susant
bass

Christ Braems
trommer

Jeg har satt strenge regler for disse bøkene. Men hvis formålet er godt nok kan regler brytes og det blir de nå. Jeg er så ute at jeg skriver om Target for andre gang, og denne gangen deres album *Master Project Genesis*. Tidsmessig er det godkjent, fra 1989, så det er ikke det som det står på. «Problemet» er at jeg skreiv om mesterverket *Mission Executed* fra 1987 i den forrige boka. Nå var ikke den forrige boka noe urørlig hellig musikkskrift. Boka inneholder både gale og dårlige ting, men hvis prosjektet mitt fører til at bare én person finner ut om akkurat Target, var prosjektet vellykka. (Sånn sett er det vellykka, siden jeg fant ut om Target, ergo én person.) Target er bandet hvor jeg tenker det er størst mismatch mellom hvor mange som har hørt om bandet og hvor stort utbytte de ville hatt av å høre det.

Og så er det altså *Master Project Genesis*. Det er et annet album, og faktisk på én måte et annet band som spiller. Det er ny vokalist og ny stil. Vokalisten fant de i heavybandet Iron Grey og han kalte seg Steve Gray. Men het Yves Lettanie. Han hadde også Steve Gray Band i et år før han ditcha det og tok to år i Target. Ikke lenge det heller, men nok til å spille inn skiva.

Ifølge en amatørmessig hjemmeside på litt dårlig engelsk fikk den forrige vokalisten sparken på grunn av manglende dedikasjon, og bandet lette opp Lettanie som egentlig ikke skulle spille mer i metalband. Dette var i juni 1988 og studiotid var booka i september i Bochum, Tyskland. Det står derfor at bandet fikk inn Lettanie så fort de kunne, og deretter øvde som ville F. Seks ganger i uka, tre til fire timer. Så kom september, bandet var i studio nesten hele måneden og fikk likevel dårlig tid på vokal og leads. Så sånn kan det også være å spille inn album.

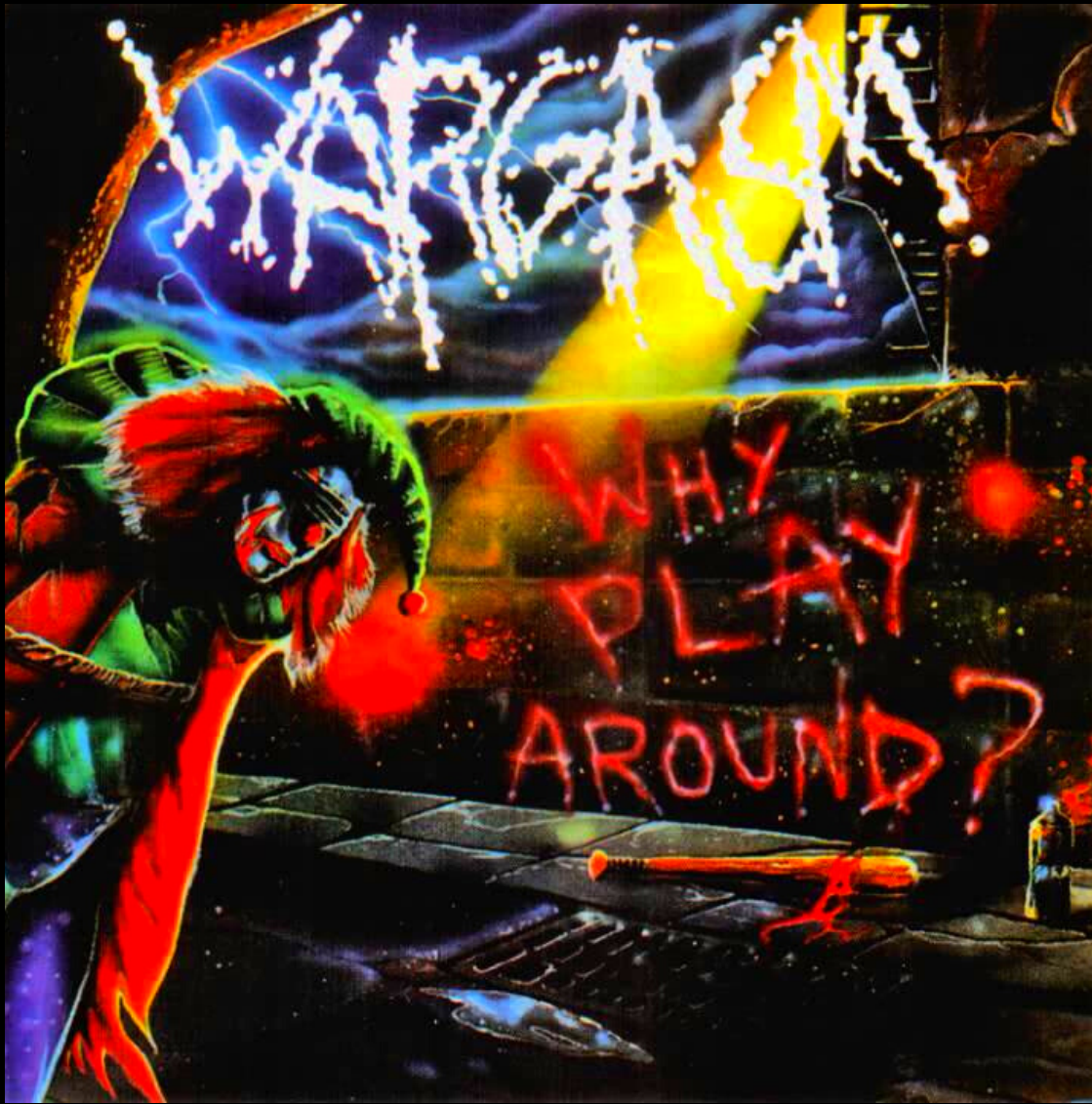
Ny stil: progressiv og teknisk thrash metal. Den tunge Exodus-aktige thrashen er ikke helt borte, men inn har kommet mange andre elementer. Partier uten trommer, bass og trommer som går sammen om melodier, rare starter og stopper. I'M THE TARGET AUDIENCE! Vokalisten er helt annerledes enn den forrige, men passer i dette bildet. Jeg synger med av hjertens lyst på hooks som: «Generation of confusioooooon, generation of frustratioooooon». «Ultimate unity». «Seeecrets, secrets of the dome. Seeecrets, secrets of the dome». Ja, mer enn dét skal det ikke til for å glede meg.

Coveret synes jeg er spennende. En engel som er både god og ond er skapt, generert, i et reagensglass og bryter nå ut. Hva vesenet foretar seg nå, peker mot to mulige framtidene for jordkloden. En med vanlig liv og med sol, en som er ørlite mer brent. Dette blir tilsynelatende veldig overflattisk, men det handler jo om ting man skaper som kan gi vilt forskjellige resultater. En ting er imidlertid sikkert. Ser du på jordkloden til høyre er Afrika rimelig godt tegna. Europa ikke. Man kjenner selvfølgelig igjen Italia, men Spania, Frankrike og Hellas krever mer godvilje og formen på Tyrkia er direkte fornærmende. I hvert fall for folk som lett lar seg fornærme, det vil si Erdoğan.

Stålhånda er et lite throwback til det fantastiske coveret på *Power and Pain* av Whiplash også. Alt i alt skal hånda representere robotenes overmakt, og at menneskene havner i deres hule hender. Tekstmessig er også *Master Project Genesis* et konseptalbum som handler om nettopp dette – utforsk det gjerne.

Coveret finnes på t-skjorte. Løp og kjøp. Jeg gjorde riktignok ikke det. Beklager til alle som bor Ukraina, men jeg velger å ikke netthandle fra deres land. Nå om dagen i hvert fall. Siden nettbutikken med t-skjorta var ukrainsk, leter jeg altså videre.

La oss ikke glemme at *Master Project Genesis* er utgitt på Aarrg Records i Tyskland med Ralph «Ralf» Hubert som produsent. Altså han i Mekong Delta som også kalte seg «Björn Eklund». Produsent og tekniker er Jörg Stegert, også han med Mekong Delta-skiver bak seg, samt Protector med mer. Den ene gitaristen i Target slutta etter skiva, så Uwe Baltrusch – gjett to ganger hvilket band han kom fra – var livemedlem til 1990 da det belgiske bandet gikk gjennom det motsatte av genesis.

1988

Wargasm

WHY PLAY AROUND?

Bob Mayo

vokal, bass

Rich Spillberg

gitar

Barry Spillberg

trommer

1990

Meliah Rage

SOLITARY SOLITUDE

Mike Munro

vokal

Anthony Nichols

gitar

Jim Koury

gitar

Jesse Johnson

bass

Stuart Dowie

trommer

Akkurat som ikke Nirvana var fra Seattle, de var fra Aberdeen Washington, er ikke humorthrasherne Lich King fra Boston, de er fra Amherst Massachusetts. En liten by som inneholder hele to litterære museum, ett om Emily Dickinson og ett om Eric Carle, kjent for den lille larven Aldrimett. Men i stedet for ymse forsteder tenkte jeg her det skulle handle om Boston. *This is Boston, Not LA* i thrashversjon. Med myriader av thrashband, og i mangel av et band som hever seg klart og tydelig over de andre, satser jeg på kvantitet. Vi tar like gjerne med to hovedband fra Boston.

Wargasm kom til i 1982 og hadde generiske bandnavn de første fire årene. Demoen *Satan Stole My Lunch Money*, som er en av de mer minneverdige, var med på å skaffe dem deal med crossover-labelen Profile og i 1988 kom deres old school-tidsepoke-album *Why Play Around?*. Blant Youtube-kommentatorene er det mange som mener at dette er det beste thrash-albumet som finnes. Det er det ikke. Men det er kanskje så vidt det beste fra Boston. Wargasm er vel omtrent som nyere Exodus med vokalisten til GBH. (Ikke siste gang jeg nevner GBH her...) Et klassisk musikkstykke er de også innom.

I Meliah Rage har faktisk to av Wargasm-medlemmene spilt, som litt perifere medlemmer. Meliah rage er en slags variant av uttrykket roid rage, og betegner berserkermodusen til meliah-klanen blant de amerikanske urfolk. Bandet utga *Kill to Survive* i 1988 og *Solitary Solitude* i 1990, har aldri blitt oppløst og har vært ganske aktive med seks album siden 2004. Sånn umiddelbart synes jeg det andre albumet er det beste; de lener seg litt mer mot Testament kan man vel si. Tilfeldigvis spiller også Testament på den amerikanske urbefolkningen i enkelte tekster og uttrykk; hvor mye Meliah Rage egentlig gjør det bortsett fra bandnavnet, er uklart. Her er blant annet en kristen sang, «Deliver Me». Bortsett fra den får vi en porsjon klar og tydelig thrash. Coveret er også appellerende.

Så til røkla. Post Mortem var et mer punkeaktig band, særlig vokalmessig, med dårlig produksjon. *Coroner's Office* fra 1986 er nærmest et køddealbum med låter mellom 34 sekunder og 12 minutter. Post Mortem har noen riff, men blekner mot de to forrige. Neste album kom i 1991, og er helt greit. Produktiviteten i Post Mortem er lav med fire album på 28 år.

Straw Dogs var et punkband som het The F.U.'s (en kulere variant enn bandnavnet Fuck Off som jeg omtalte ovenfor) i tre-fire år, og deretter ble metalbandet Straw Dogs. Bandet kalles thrash rundt omkring på nettet, men spiller egentlig noe mer melodisk, riktignok uten at vokalisten er så flink til å synge. Ei av låtene «The Hunger» høres ut som et melodisk GBH. (Sa jeg at jeg skulle nevne dem igjen?) Også et annet lokalt punkband Jerry's Kids prøvde å inkorporere metal på ei skive fra 1989, uten akkurat å thrashe hardt.

Executioner er det mest middelmådige i flokken. *In the Name of Metal* fra 1986 er et sånt album som du setter på, og så glemmer mens det fortsatt står på. Coveret er laget med patetiske tegneferdigheter i samme kategori som gamle Deathhammer-kassetter. Executioner huskes best for ting som ikke har med bandet å gjøre, derunder at Seth Putnam var bassist der før han begynte med grindcore, og dessuten at de fikk andre band

med samme navn til å bytte navn: Executioner fra New York kalte seg E-X-E mens bandet Xecutioner kalte seg Obituary. (E-X-E kan faktisk omtales her, i en parentes, siden jeg aldri i verden kan dekke alle de amerikanske thrashbandene i egne kapitler. På «Slayer» er de, passende nok, ikke over i Slayer-worshipping, men over i rein power metal. , og et som jeg har tatt meg selv i å sette på repeat opptil flere ganger. E-X-E er også innovent death-stilen på avslutningssporet. Coveret regnes som et av de svakere, med en gladiator som i stedet for menneskehode har en blanding av flaggermus og ape med sado-hette. Det eneste bra er at bandlogo er tegna inn i gladiatorens beltespenne.)

Grip ble grunnlagt i 1989, men utga debutalbumet – selvtitulert – så seint som i 1994. Kanskje som en konsekvens av dette: Fra andrelåta «Big Rusty» er skiva sterkt preget av alternativ rock, som var det store på den tida. (En merkelapp som i mine øyne grunge er en del av.) Særlig «yeah yeah yeah»'ene. Trommeslageren Jim Delios har lagt ut sanger på Youtube. Jeg anbefaler «Soul Crusher» varmt.

Seka utga på punkeselskapet Taang! og hadde én fullengder, *Love Shim* i 1991. Bandet kalte seg opp etter en pornostjerne, og nådde toppen av drama da de ble saksøkt av kvinnen og måtte skifte navn i 1992. *Love Shim* er nokså gjennomsnittlig thrash med melodiske elementer, men det er nærmere punk enn heavy. Et kuriøst innslag er at «WMF» til dels inneholder dataspilltrommer.

Candy Stripper Death Orgy har et bandnavn litt i samme gate som Seka, og har politisk ukorrekthet også i titler på demoer som *God Bless Nuclear Warfare*. Vokalistgitarist Eric Paone var med en veldig kort periode i Nuclear Assault. CSDO er egentlig fra New Hampshire, har bare spilt veldig mye i Boston. Jeg klarte ikke å få tak i deres eldre utgivelser.

Formicide er det beste demobandet fra Boston. Ordet betyr maurdrap. Lyriske tema står på Metal Archives oppført som «Ants, Evil, Death». Yessda! Musikalsk er Xentrix den beste referansen jeg klarer å komme på. Formicide er fra et lite sted utenfor Boston, omtrent som Sørumsand ligger i forhold til Oslo kanskje. Bandet eksisterte bare mellom 1987 og 1989, men klarte å spille inn tre kvarter med musikk og én halvtime av dette burde blitt kondensert og fått sjansen som fullengder.

Temporary Insanity har også fått alle demoene utgitt som samlealbum, av Divebomb Records. Lydkvaliteten er god til å være demoer. Når det gjelder vokalen trekkes den opp – i terrenget – av at sangeren er 2,05 meter høy, men kvalitetsmessig trekker vokalen dessverre litt ned.

Subjugator har et merkelig karakteristikum: Debut-EPen ble utgitt på et fransk selskap. Den var selvtitulert, kom i 1992 etter at bandet hadde fem års eksistens og fire demoer bak seg. Og var også det siste bandet gjorde. *Subjugator* EP er ganske solid crossover mellom thrash og østkysthardcore. Utgivelsen har den tyngden du forventer av et band der bassisten heter Erik Bunker.

1990

Rumble Militia

**THEY GIVE YOU THE
BLESSING**

Efstathios "Staffi"

Agoropoulos

vokal, gitar

Halkan Onuk

gitar

Tom Nendza

bass

Olli

trommer

Don't judge a book by its cover, heter det i et ordtak på engelsk som føles mer relevant enn det norske «ikke sku hunden på hårene». Jeg bedriver lite beskuing av hundehår. Svært, svært lite. Driver desto mer med bøker, og i tilfelle du ikke har fått det med deg, musikkalbum. Jeg vil imidlertid si at man skal bedømme ut ifra coveret – hvis coveret er et av de beste innen sjangeren og virker positivt på bedømmelsen av albumet.

They Give You the Blessing av Rumble Militia er et slikt album. Musikalsk er det mildt sagt ujevnt, for så vidt også i kvalitet men også i uttrykk. Deler av albumet er ren punk, men så er jeg glad i punk, så det kan de slippe unna med. Clean vokal brukes til tider, de er også innom tysk tekst på låta «AMF», som står for Arbeit macht frei.

Ja dette er enda et tysk band, gitt. På tide med litt tysk igjen, og disse er fra nord i landet, Bremen. De fire musikantene fra Bremen. Multikulturelt og fint med både en tyrker og en greker i flokken. Forbrødringselementet kommer til syne også i forskjellige antinazistiske låter. På dette albumet finnes «No Nazis». Den ble utgitt på nytt året etter, da som åpningslåt på *Destroy Fascism EP* hvor andre av låtene heter «Nazis raus», «No Nazis» liveversjon (ja...) og «AMF» liveversjon. Så nei til nazier fikk Rumble Militia godt fram.

Century Media Records var interesserte i dette, og signa Rumble Militia for *They Give You the Blessing*. Dermed forlot de labelen Atom H. Atom H var også hjemmet til Accuser og Protector. Her hadde Rumble Militia utgitt *Fuck Off Commercial* i 1987 og *En nombre del ley* EP i 1988. EP-coveret er ganske kult, albumcoveret er et litt mer «tidlig arbeid» for å si det slik, men begge viser fram bandmaskoten, skjelettet som også pryder *They Give You the Blessing*. Jeg finner ingen informasjon om tegneren Häse, så får bare gå videre til å nevne at maskoten også er med på tredjealbumet *Stop Violence and Madness* fra 1991.

Sistnevnte var en påkosta utgivelse med nesten dusinet fullt av teknikere, og koring av blant annet Terry Butler (Death), Rick Rozz og Kam Lee (Massacre).

Musikalsk vil jeg faktisk heller anbefale *Fatal Violence* av Mottek. Denne ble utgitt i 1990 av Stephan «Mottek» Grujic med venner. Hvorfor denne ikke framheves med cover? Det er fordi coveret er såpass mye dårligere enn Rumble Militia sitt. Greia med Mottek er også at det var et punkband det meste av 1980-tallet (også med en bassist som het Margret Mottek) og dermed bare har én metalskive å slå hardt i bordet med.

Mottek var fra Hildesheim, ikke så langt fra Bremen men enda nærmere Hannover. Musikalsk er det et jevnere thrashalbum, som kanskje kunne stukket seg litt mer ut fra mengden enn det gjør. En annen ting som skiller Mottek fra Rumble Militia er at Mottek ble oppløst en eller annen gang ikke så lenge etter 1990, altså gjorde det motsatte av Tyskland si, mens Rumble Militia er dagsaktuelle idet de utga ei skive i 2020. Nå med cover av den produktive russeren Andrei Bouzikov.

La meg slenge på Suckspeed fra Hannover. Slett ikke et dårlig band, men et eget kapittel i boka? Tror ikke det. De utga *The Day of Light* i 1989 og ytterligere to album i 1991 og 1992. Vokalistbassisten Michael Bothe spilte i en veldig tidlig utgave av Mottek.

1989

Mortal Sin

FACE OF DESPAIR

Mat Maurer
vokal

Paul Carwana
gitar

Mick Clarke
gitar

Andy Eftichiou
bass

Wayne Campbell
trommer

Mortal Sin henviser til dette med grådighet, latskap og så videre – som noen frykter og andre dyrker. Og da snakker vi om konseptet dødssynd, men Mortal Sin, bandet fra Australia, er det også mange som dyrker. Noen har dem på topp 10 over band. Jeg kan strekke meg til topp 100.

Bandet er fra Sydney og debuterte rett på album, nemlig *Mayhemic Destruction* utgitt på eget selskap Mega Metal Productions i 1987. Bandet hadde skaffa seg en kul logo, mens resten av coveret er kriminelt. Dog får de en bonus for å inkorporere lokale elementer som operahuset i Sydney. På en nyutgivelse av *Mayhemic Destruction* syntes gutta det var nødvendig med nytt cover, hvor operahuset er enda mer tydelig.

Bandets vokalist Mat Maurer skal også være den som har tegna coverne, så også på Mortal Sins andre album *Face of Despair*. Leseren skal her få en mulighet til å avgjøre noe selv, og det er om coveret ligner så mye på *Leave Scars* av Dark Angel som det er hevdet. De respektive albumene ble utgitt i januar og april 1989, så at tegnere neppe har hatt tid til å tjuvkikke, er en sak for seg.

Når det er snakk om låning må jeg imidlertid henvise til det som skjer cirka 1.25 minutter ut i låt nummer 9, «Terminal Reward». Her får vi et riff som minner veldig om et riff i Exhorders magnum opus «Death in Vain». Der kommer riffet jeg tenker på omtrent 5.30 ut i låta. Exhorder utga i 1990, så det er noe å tenke på. Exhorder har raffinert det noe videre, hvis det faktisk er lånt fra Mortal Sin, som det kan tyde på. Det er et ganske spesielt riff også, så det kan være vanskelig å se for seg at det har dukket opp fra løse lufta for to låtskrivere på to kontinenter. Kanskje begge har tatt det fra samme sted.

Resten av *Face of Despair* er ikke det mest originale, det er Metallica og Testament det går i. Sånn blir det jo når *Old School Thrash Metal 1* og *2* hittil har tatt for seg over 70 kapitler med enda flere band. Jeg har imidlertid noe røre å si om gitaristene. Paul Carwana nevnes fordi navnet minner meg om pokemonen Carvanha. Mick Burke, som kom fra bandet Slaughter Lord etter *Mayhemic Destruction*, var den andre gitaristen, men han døde i 2017.

Etter *Face of Despair* ansatte Mortal Sin også trommeslageren i Slaughter Lord. Disse var på sin side et ganske svart thrashband som opererte fra 1985 til 1987. Slaughter Lord utga ingen album, bare demoer som seinere har blitt til en samling. De er verdt å høre på, men etterpå trenger ørene bare stillhet. En god dose stillhet.

Trommeslageren heter Steve Hughes, og står for det meste av oppmerksomheten som Mortal Sin har fått i norsk presse. (Jeg fikk et innfall om å sjekke hva slags oppmerksomhet de har fått.) Hughes ble nemlig standupkomiker og besøkte Norge i 2008. Han er ikke kreditert på noen album som Mortal Sin har utgitt, da. Det foreløpig siste M.S. utga, i 1991, har en annen trommis, og dette albumet har fått dårlig mottakelse.

Når det gjelder Norge, spilte Mortal Sin også på Inferno i 2008 med blant annet Overkill og Destruction, men det ga ikke like mye oppmerksomhet som Hughes' komikk. Til sist var bare bassist Andy Eftichiou igjen fra originallineupen, før bandet ble lagt ned i 2012.

1988

Despair

HISTORY OF HATE

Robert Kampf
vokal

Waldemar Sorychta
gitar

Marek Grzeszek
gitar

Klaus Pachura
bass

Markus Freiwald
trommer

Fra *Face of Despair* til *Despair*. Hehe, hvis noen tror at det reflekterer at jeg har gravd meg ned i ei mental grøft, kan jeg avkrefte akkurat det. Jeg bare fant ut at det var på tide med enda mer tysk, og da sto *Despair* i køen så å si. Dette er bandet som jubler når Reyna legger en bra assist til «verdens beste» fotballspiller, Braut Haaland. *Despair* er nemlig fra Dortmund.

Despair ble signa på Century Media Records etter én demo. Det er kanskje ikke sååå rart, ettersom labelen ble grunnlagt i 1988 av en viss Robert Kampf. Som er nokså identisk med vokalisten på *Despairs* skive. Det ble hans eneste album med bandet, fordi Century Media ble ganske stort og han måtte bruke tida på å jobbe med det. Labelen ble større enn *Despair* for å si det mildt, for sistnevnte er neppe blant de første 15 tyske thrashbandene noen kommer på. Men nå står det i hvert fall om dem i denne publikasjonen.

Thrashen her er småteknisk, melodisk, kanskje litt Testament-aktig. I tillegg finnes noe som høres ut som strykere på åpningsinstrumentalen. Jeg antar at «strykerne» er gjort på tangenter. Gjestemusikeren som sto for dette, har aldri bidratt på noe annet metalalbum.

Skiva er produsert av bandets egen gitarist Waldemar Sorychta, som seinere ble tekniker selv. Miksing er gjort av Harris Johns, kjent fra Sodom og så videre som du kanskje husker.

Var trommeslageren 17 år da albumet ble sluppet? Ja, Markus Freiwald var det. Han ble ansatt etter at den grunnleggende trommisen Thomas «Donald» König – flotte kallenavn på disse tyskerne – bare holdt ut i et år. Freiwald har seinere slått for Kreator og Rumble Militia live, Sodom samt mange grupper av det mer tvilsomme slaget. Da *Despair* ble gjenforent i 2017 var Freiwald på plass igjen, fortsatt bare 46 år, unggutten.

Sorychta er også med nå, og da som hjernen i bandet. Den hjernen fungerer litt annerledes enn andre, viser det seg, i og med at han hevder «This is not a reunion». Når bandet har samme navn, har beholdt 50 % av medlemmene og jobber med å spille inn «a reworked version» av *History of Hate*. Samme riff, riktignok nye arrangementer og helt nye tekster (!).

Den andre gitaristen er ikke med på nyinnspillingen. For Marek Grzeszek er dessverre ikke mer. Han følte *despair* og gjorde en slutt på tilværelsen. Ifølge Sorychta var det Grzeszek (som av forståelige grunner kalte seg Greschek, selv om det ikke svarer helt til uttalen) som lærte ham å spille gitar. Så Marek Grzeszek satte spor mens han levde.

1989

Headcrasher

**NOTHING WILL
REMAIN**

Claudio Gentile

vokal

Alex Magnelli

gitar

Italo Le Fosse

bass

Roby Vitari

trommer

Dette er et album som unge mennesker har lagt. Det kan ikke være noe annet enn det. Det er nemlig bare unge mennesker som putter så mye forskjellig inn på samme skive. Kanskje er det fordi de bare ikke klarer å bestemme seg, kanskje skyldes det at de ikke har rukket å «lære» seg hvordan album «skal» være. Uansett grunn: det skjer. I min andre bok av 2020, *Norske album volum 1* for å tillate meg litt drøy selvpromotering, fikk jeg også servert noen eksempler på det. Enkelte fortalte om at låtene nesten ble litt overarrangert fordi de var unge og ville så mye. Finner man på et nytt parti eller tema? Putt det inn! Det blir plass!

Denne gangen passer det også godt til bandnavnet. Headcrasher: Navnet lover et motorsysselkræsje av en lytteropplevelse. Nærmere bestemt den følelsen man har etter å ha kræsja, i sekundet man flyr gjennom luften. Landingen får vente til seinere. Og nei, bandet heter ikke Headcrusher, selv om det var det som sto i nettbutikken hvor jeg kjøpte skiva.

Bare så det er nevnt også: Det som er å få kjøpt er en reutgivelse fra 2017. En av forskjellene er at det er nytt cover, tegning i stedet for fotografibasert. Derfor tillot jeg meg å bruke tegningen på tittelbladet også. Artisten heter så mye som Mario Estuardo Lopes Morales. Han høres portugisisk ut, men Headcrasher er så italiensk som man får det. Byen de repper heter Cosenza, en by jeg og kanskje de fleste ikke-italienere ikke forbinder noe med.

Etter en start på albumet som virker grei nok, med lydklipp fra Challenger-ulykken, blir det etter hvert kjedelig når lydklippet varer over et minutt. Deretter kommer høydepunktene, selve låta «Blood From the Sky», «Live or Die», «Waiting 4 an Answer» og mot slutten «Dead in the USA» og «The Final Attack». I tillegg til at musikken er distinkt europeisk med referanser til italienske Nuclear Symphony, tidlig tysk og belgisk thrash, noterte jeg meg at den siste låta også minner litt om Whiplash. Speed metal er vel noe som ligger i bunnen her.

Så til utslagene av ungdommelig dømmekraft. Det vil da si de dumme tingene Headcrasher gjorde med albumet. Allerede på det som var A-sida på vinylen, dukker det opp ræl. «Bath-Man» trodde jeg var en skrivefeil på internett, men det er ikke det. Låta skal hete «bath», selv om den er løst basert på Batman inkludert ropene «Batman! Batman!» Kitschy låt som ikke er god å høre på, selv om hovedriffet ikke er det verste. Men sangen er ikke bra, og jeg har hørt covere av Batman-låta som faktisk er bra, og da i ska-versjon.

Det er usikkert hva Headcrasher mente med «Bath-Man». Ei tullete avslutningslåt kan man alltid ha med. «Bath-Man» kunne ikke bli plassert der, for den plassen har «Flebo's Country» tatt, en kortvarig greie hvor bassisten sitter med akustisk gitar og spiller noen ansatser til country. Videre er det også plass til en ballade på *Nothing Will Remain*, og den kan virke noe malplassert. Ballade og Headcrasher hører ikke sammen. Men de ville ha den med.

Albumet er mikset med mye diskant, og det nytter ikke å skru opp bassen på anlegget for å utligne forskjellen. (Det pleier iblant å virke. Jeg er sterkt amatørmessig på lyd, og tar til takke med slike enkle løsninger.) Her er det bare å godta at albumet fra 1980-tallet høres litt ut som nettopp det. Samtidig er det ikke garasjeproduksjon heller, jobben som er gjort er helt grei.

Liner notesa til reutgivelsen består av bandbilder tatt i 1989, 90, 91 og 2017. Videre står det én sangtekst, som er teksten til ei bonuslåt på skiva som også stammer fra 2017. Bonuslåta kommer på en egen cd sammen med seks sanger som i sin tid utgjorde *Promo 91*. (Disse låtene er ikke vurdert her.) Alle bandbildene gjør det forvirrende hvem som egentlig spilte på *Nothing Will Remain*, men saken er at Alex Magnelli spilte gitar på skiva før han forlot bandet året etter. Gianpolo «J. B. Blade» Brunetti, som hadde en solid hårsveis av typen flattop, slutta muligens som gitarist rett før innspillinga. Og rett etter kom Giancarlo Vannetti inn og spilte på neste album *Introspection* (1991), med en som kalte seg Duracell som ny bassist. I 1992 var bare Claudio Gentile igjen fra original-lineupen. Han og tre nye personer utga *Brain Jokes EP* (1992).

Det er besetninga fra 1989 med Brunetti på gitar som ble gjenforent i 2017. Italo «Flebo» Le Fosse bor i England og jobber med å kjøre øl-truck. Roby Vitari hadde studio i Torino til han flyttet det til Santa Ana, California i 2017. Facebookposter i 2018 indikerte at Headcrasher skulle komme med et nytt album. Håper de ikke har slått hodet for mye til at de kan få det ferdig.

1988

Necrosis

THE SEARCH

Andrés Marchant
vokal

José Miguel Nacurur
gitar

Nataniel Infante
gitar

Rodrigo Westphal
bass

Andrés Nacurur
trommer

I serien diktatur-thrash har vi kommet til Chile under Augusto Pinochet. Riktignok på slutten av regimets tid, og jeg vet ikke hva slags kulturelle restriksjoner som fantes innen diktaturet på den tida. Bortsett fra forfølgelser av venstreorienterte, som var fast på programmet. Men i 1986 starta i hvert fall bandet Necrosis i hovedstaden Santiago.

Etter en eksepsjonelt sterk demo ved navn *Kingdom of Hate* i 1987 kom fullengderen *The Search* i 1988. Begge har god, normal lyd, noe det ikke var en selvfølge å finne i Sør-Amerika på denne tida – heller det stikk motsatte. Den brutale lydfaktoren var delvis noe som de ulike søramerikanske bandene hadde valgt selv, men Necrosis stilte seg utenfor den søramerikanske stilen og hadde altså patente fingre bak miksepulten. Bare én person har vært tekniker, miksa og mastra ifølge det som er oppgitt. Så det har ikke vært noe uvanlig kostbart prosjekt heller.

Necrosis byr på tung og mørk thrash. Ikke black metal-relatert, men med mørkt lydbilde og stemning og jeg tror jeg tar den store sjansen på å trekke en tråd til Death Angel.

The Search består av alle fire låtene på demoen samt tre til som varer mellom 4.46 og 9.34 minutter. Det minst representative sporet er åttende låt, som varer i 55 sekunder.

Coveret viser en scene fra Inka-riket, får vi si, siden dette er i Sør-Amerika. Personene på coveret skjønner jeg ikke helt meningen med, og jeg klarer ikke å plassere tablået i et bestemt år heller. Men det er vel gjerne en link til tittellåta, låt 1, som handler om spansk jakt på El Dorado. Da spanjolene plyndra og ødela det som fantes sørlige Amerika, fant de mange rikdommer, men var ikke fornøyd ettersom de drømte om en enda rikere by. En hvor faktisk alt var laget av gull. Den eksisterte ikke.

Engelsken i tekstene er til tider litt rar. Ikke noen krise, men jeg tror visse ting blir litt lost in translation. Ta låt nummer 2, for eksempel, «Fall in the Last Summer». Verken tittelen eller teksten klarer jeg å forstå. Vel, at det har noe med miljø å gjøre er bankers, men hva er det man prøver å formidle i refrenget? (Sikkert håpløshet og mørke.)

My sweat now is putrid greed
Amorphous creatures walk the eternal night
Cries from the black book of doom
The holy bible and science were not the answer

Religionskritikk og at politikere er skurker kan man også ta med seg fra tekstene. Og i Chile var tross alt myndighetene mer skurkete enn i USA og Vest-Tyskland.

Heldigvis nærmet det seg slutten for Pinochets diktatur. I 1990 ble både det og bandet Necrosis oppløst, helt uten sammenligning for øvrig. Necrosis' sorti skal ha vært et valg bandmedlemmene tok etter at en Alfredo Peña tok sitt eget liv. Han spilte bass i bandet, men når han gjorde det, har jeg ikke klart å verifisere.

I serien kuriøse utgivelser har vi så *bandet* Kingdom of Hate som ga ut skiva *The Search* i 2009. Lineupen består av Necrosis-medlemmene Marchant og Infante i tillegg til Mauricio Peña (lillebroren til nevnte Alfredo Peña) på bass og to andre personer. Muligens har Marchant og Infante på denne måten valgt å «ta eierskap til sangene» eller hva man skal kalle det, fordi de satt med ansvaret for henholdsvis tekst og musikk. Sammenligna med old school-*The Search*, er 55-sekunderslåta tatt bort og ei vanlig metallåt er tatt med. Coveret er også helt annerledes.

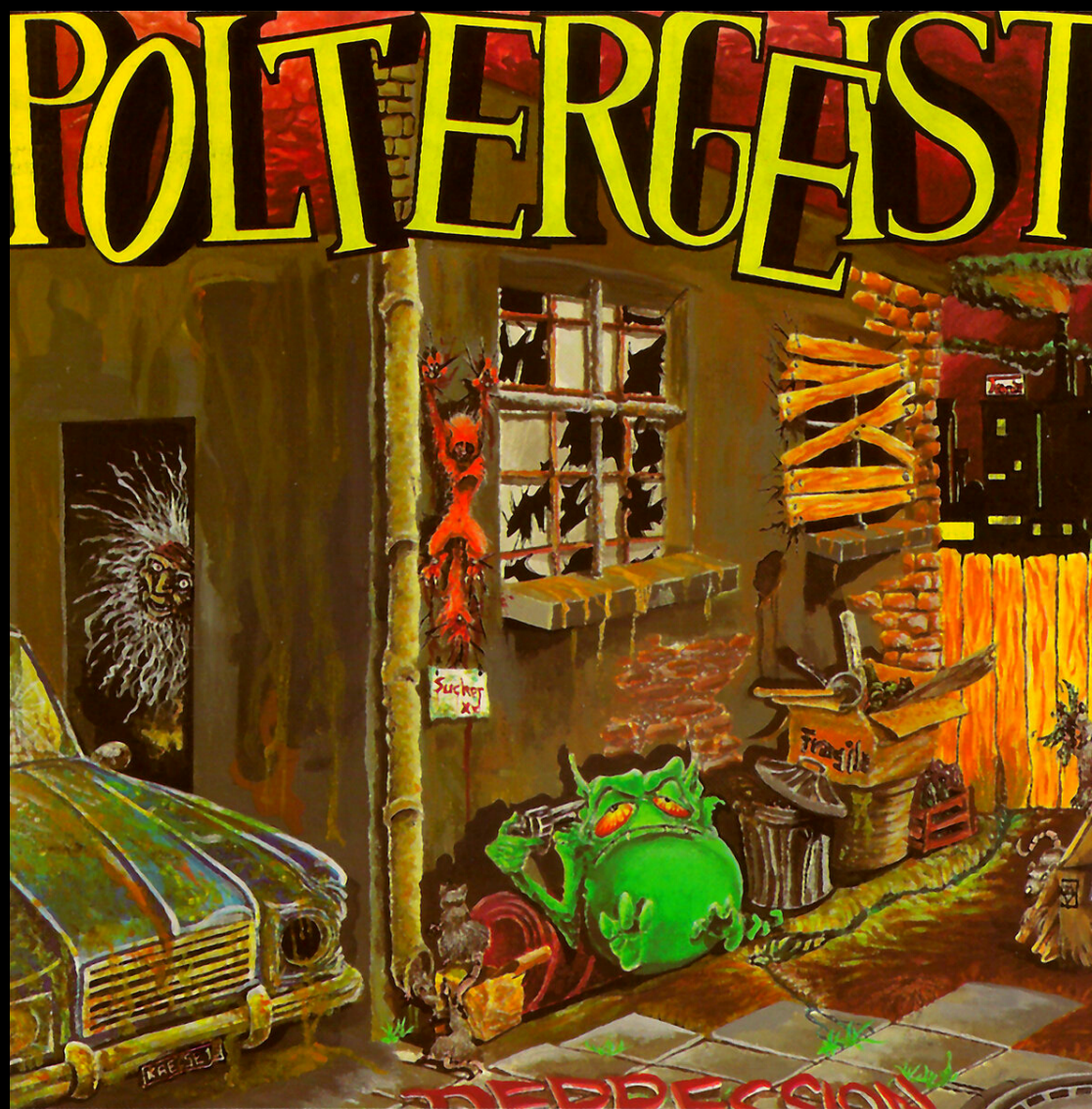
Et annet chilensk band som viste potensial var Warpath. Gruppen hadde flere demoer i 1988 og 1989, og blant dem kan man trekke fram *Mental Acceleration*. Med en halvtimes spilletid kunne den gått som en fullengder. Litt bedre produksjon, men også raffinement av låtene, kunne brakt bandet videre. På 2000-tallet kom Warpath ut med en demoboks, og seinere en ny fullengder ved navn *Rust* i 2016. Rust var nettopp bandet som folka spilte i før de dannet Warpath; også de har utgitt demobokser.

Andre av navnene å regne med i chilensk old school thrash er Squad, som er blitt kalt for Latin-Amerikas første crossoverband (den gang *veldig* dårlige til å spille), og Pentagonam. Alfredo Peña spilte også i sistnevnte. Disse bandene utga bare demoer; Pentagonam til veldig gode anmeldelser i miljøet.

Anton Reisenegger (fullt navn Georg Anton Reisenegger von Öpen!) fra Pentagonam spilte også i bandet Fallout (som også bare nådde demostadiet) sammen med blant andre Andrés Nacrur (mens Andrés Marchant spilte i et annet band Nimrod BC) før Reisenegger grunnla Criminal som ble et kjent death-thrash-band på 90-tallet (var det passe mange parenteser? Tar med at både Fallout og Nimrod BC er feilaktig kalt power-thrash, Fallout var Metallica-basert (og insisterte på lange sanger) mens Nimrod BC var nærmere death).

Nacrur-brødrene spilte også i Massakre, som fikk utgitt fullengderen *Massacre* i 1989. Så man kan greit konstatere at en hard kjerne gjorde mye på kort tid. Her er det så mye fram og tilbake at det skal godt gjøres for en leser å henge med. Bruk heller ørene.

Et annet chilensk band som ga ut fullengder i 1989 var Dorso, som blandet progrock og thrash-/speed-metal. De har noen riff, de har det. Noe er mer thrash enn resten. Massakre er heller ikke så hardt som det høres ut. De blander inn lyder av jungel og hav, strykere, orgel, fløyter og annet – alt sammen gjort med et keyboard som går ganske varmt. Noe av det er kult selv om man kan også ha legitime ankepunkter mot det. Deler av skiva er ikke thrash i det hele tatt. Men er det et medlem Dorso helst burde bytta ut, er det vokalisten, for han holdt ikke helt mål.

1989

Poltergeist

DEPRESSION

André Grieder
vokal

V. O. Pulver
gitar

???? Graf
bass

Rolf "Jazzi" Heer
trommer

Jeg vet ikke om det er fun, men det er i hvert fall en fact at da jeg begynte i band som tolvåring hadde vi lyst til å spille «Fire Water Burn» av Bloodhound Gang. Vi øvde i underetasjen til en i bandet. Faren hans, som vi lånte alt musikkutstyret av, reagerte på Bloodhound Gang. Ifølge ham fikk vi ikke lov til å spille låta på grunn av for mange stygge ord. Det gjaldt refrenget selvfølgelig, men også «go to hell» og et par andre uttrykk, særlig «Jimi Hendrix' poltergeist». Det siste ordet, det mente faren at var så stygt at han «ikke engang ville si» hva det betød.

In your face, Poltergeist fra Sveits! (Ordet betyr bankeånd, en bestemt type spøkelse. Oooh!) Med mottoet «Polter til death» har bandet holdt på siden nittenåtti-jaaa... Før jeg forklarer nærmere må det bare slås fast, først som sist, at Poltergeist er krystallklar thrash som gjør seg ekstra godt etter lytting til diverse chilenske undergrunnsdemoer.

Så til forklaringa: V. O. Pulver sang og spilte gitar i Carrion, et metalband med en av de verste sminkene som tenkes kan. Carrion utga albumet *Evil is There!* i 1986, som er greit nok, men samme år tok André Grieder over på vokal og ei bedre framtid var i vente. Pulver var fortsatt gitarist. Navnet ble endra til Poltergeist, visstnok etter en sang Carrion hadde lagd, men ikke utgitt. Spol så fram til 1988, og rytmeseksjonen i bandet ga seg. Bandet som utga *Depression* i 1989 hadde dermed fint lite å gjøre med Carrion. Kvaliteten var også opp flere hakk. En avtale med Century Media Records understreket dét.

To album fikk de utgi på labelen, det neste i 1991. *Behind My Mask* er også bra, selv om jeg ikke faller for den reine balladen «Grey». *Nothing Lasts Forever* fra 1993 skal også nevnes – året etter det ble det klart at Poltergeist ikke varte evig, og bandet ble oppløst inntil videre. Så omtalen må gå til *Depression*, albumet som man ikke får depresjon av å høre på.

Introparti med clean-/akustisk gitar oppå tunge synthakkorder preger de to første låtene. Semi-tekniske riff setter inn, understøttet av en distinkt bassgitar. I hovedsak minner musikken meg om Pyracanda, altså et tysk band, og kanskje tysk melodisk thrash generelt. Hvorfor melodisk? Vokalprestasjonene er basert på synging, men er fortsatt metal. Kul koring er det også hos Poltergeist. Som i vanlig flerstemt koring. «You've Learned Your Lesson» er den essensielle Poltergeist-låta, i den forstand at den består av alle bandets typiske elementer og er den mest catchy.

Enda et band som synger om miljø. Låta «Writing on the Wall» er dedikert til ofrene for utslippskatastrofen i Schweizerhalle i 1986. Ofrene i dette tilfellet var dyr. En låt om Hitler er det også plass til.

Coveret er tegna av Axel Hermann fra Dortmund. Han gjorde også *Behind My Mask*, men mest death metal i den perioden, inkludert svensk death. *Depression*-coveret er på sin side best usett. Her er en logo som kanskje ikke passer så godt til sjangeren, men det er det minste klagemålet. Den grønne figuren er et betydelig hakk ned, men heller ikke det

verste. For det er mannen i døråpningen. Herre jemini, så meningsløst stygg – og i tillegg er det uklart hvorfor figuren i det hele tatt er med på bildet. Hva ville Hermann, hva prøvde han på? Døra er for smal, og det er også noe med vinklene på bygningen. Toppen av veggen er amatørmessig laget. Takrenna begynner i ingenting. De små rutene i vinduet er av forskjellig størrelse og gir ikke mening. Søppelkassa er underdimensjonert. Fragile-esken er en bortkasta mulighet til symbolikk. Bilpanseret skråner for mye nedover. Fabrikkipene med røyk er elendige. Fargene er usannsynlig grelle. Jeg hadde mest lyst til å ikke trykke coveret, men måtte nesten gjøre det likevel. (I hvert fall siden det beskrives såpass i detalj...) Coveret dukker også opp igjen på ei kåring mot slutten av boka.

Til sist litt om Poltergeist i dag. Det som stikker seg ut mest i mine øyne er at bandet skulle være med på metal-cruise den første uka i november 2020. Nærmere bestemt «Metal Cruise #1». Cruiset skulle bare ha sveitsiske metalband som optrådte, og skulle foregå på ei elv. Audasiøst å sette opp dette i koronatider, og jeg er ikke sikker på om det ble gjennomført, hvis ikke er det ekstra synd siden det var «#1» – kvelning i fødselen er ikke bra. Cruiset skulle i hvert fall understøtte albumet som Poltergeist utga i juli 2020, som i sin tur fulgte opp det første comebackalbumet *Back to Haunt* fra 2016. Pulver og Grieder er de gjenværende medlemmene per i dag. Og ja, det er samme Grieder som sto for vokalen på Destructions *Cracked Brain* etter at Destruction kicka Schmier. Seinere omtaler jeg også det som Schmier utga samme år som *Cracked Brain*.

1989

Mandator

PERFECT PROGENY

Marcel Verdurmen

vokal, gitar

Luit de Jong

gitar

Hette Bonnema

bass

Walter Tjwa

trommer

En mandator er en person som gir et mandat. Ordet er kanskje ikke så hardt, men det ser hardere ut enn det er, i likhet med mange andre gloser som slutter på -tor og er perfekte thrashbandnavn. Hvis jeg får et eget thrashband på vingene, en vakker dag (veldig vakker!), skal det garantert hete noe som slutter med -tor. Det er ikke nødvendigvis så mange thrashband som hadde slike navn, hittil har jeg babla om Kreator, Protector og Annihilator. Noen vil sikkert mene at Mandator hører hjemme på et trappetrinn under denne trioen, men det er kul nederlandsk thrash, så de må med.

Men først et par ord om det som skriker en i øynene. Det er helt tydelig at flere band har gått sammen for å ødelegge for min bok ved å «dekorere» de beste skivene sine med de hesligste coverne. Se på forrige band, og se på dette. Hvem er verst? Dette her er sjokkerende dårlig. Logoen er i det minste grei, men mat-tablået er kriminelt. Først er det skjelettet til en person inne i en mikrobølgeovn – hele mikrobølgeovnen som apparat er så altfor tidstypisk 1980-tall, sammen med de brune sjatteringene som er på absolutt alt. Noe kjøtt ligger på en tallerken med en åh, så skummel kjøttøks. Øynene er plassert i en burger og ser på betrakteren. Eplet har fått skåret ut et ansikt som halloweengresskar, mens ananasen har bare fått redigert et grelt ansikt på seg. Signaturen JK kunne stått for just kidding, men det står for JK Potter. Denne mashupen av JK Rowling og Harry Potter har ikke bare lagd dette, men også lagd andre covere som er noe ufattelig møkk, herunder et for tyske Darkness. Som en syk spøk kommer så albumtittelen underst, *Perfect Progeny*, som betyr perfekt avkom.

En perfekt bedømmelse av albumet kan Mandator vinke hadet og farvel til – med et ytre som dette. Heldigvis er musikken bedre. (Selv om de på sin facebookside kaller *Perfect Progeny* for en «thrash piece», ikke en «thrashterpiece»...) Ikke minst er musikken mer koherent enn på Mandators første skive *Initial Velocity* (tidligere utga de også ei skive under bandnavnet *Mysto Dysto* – *Musto Dusto* sier nå jeg). *Initial Velocity* har sine partier, men sliter med at skiva har flere metalliske identiteter, en thrash og en heavy.

Begge er utgitt på Exumer og Angel Dusts label Disaster Records. Det var en liten underlabel av Gama International som også utga det middelmådige engelske *English Dogs*, og noe heavy og goth. Faktisk var det labelen som ville at bandet slutta å hete *Mysto Dysto*, siden bokstaven Y ikke passer godt med det tyske språk.

«An Invisible Disease Strikes» handler om aids. Låttittelen er et smart backronym, det vil si at man tar et ord og gjør det om til en forkortelse som passer ordet. Aids er i seg selv en forkortelse, så hvorfor ikke? (Legene var kreative med forkortelser den gangen sykdommen ble oppdaga, heldigvis ble den opprinnelige medisinske betegnelsen grid, for «gay-related immune deficiency», bytta ut med noe mer relevant.) Låta var tidligere gitt ut av *Mysto Dysto*, men forkorta med trekvart minutt til «bare 7.42. Som man ser hadde Mandator med fem låter over 5.50 på *Perfect Progeny*, og dermed bare åtte låter totalt på 44 minutter.

Mandator, som ble oppløst etter at trommisen og en gitarist begynte å slåss – ifølge et intervju på nett – kom tilbake i 2018. Den slåssende trommisen var nå blitt gitarist, men han forsvant ut i 2019. Dermed er det bare én person igjen fra originallineupen.

Alt kan ikke få egne kapitler, og bandet Usurper er et perfekt eksempel på dette. En grunn er at Usurper utga så lite, bare én fullengder ved navn *Divine Spiritual and Intellectual Development* i 1990. (Deres andre fullengder kom i 2020.) Hva som ligger bak albumtittelen vet jeg ikke, om det er selvironisk eller hva det er. Usurper er neppe thrash for intellektuelle, for teknikken bærer ikke bud om det. Bandet var derimot et deathband på midten av 1980-tallet, og vokalen bar fortsatt litt preg av dette i 1990. Den andre grunnen til å ikke gi Usurper eget kapittel er at bandet, hvis medlemmer alle høres ut som fotballspillere, er meget vanlig og gjennomsnittlig thrash på alle måter. Selv om coveret er bedre enn Mandator sitt.

Skiva til Usurper er utgitt på en liten label ved navn Overdrive, og her finner vi også Vulture. Disse kom fra Rotterdam og hadde seks småutgivelser før det til slutt kom to fullengdere i 1990 og 1992. Det er kanskje ikke det beste tegnet at jeg søkte opp *Fatal Games* på Youtube: Der kom det fram at jeg ikke bare hadde hørt på bandet fra før, men også glemt at jeg den gang ga videoen en tommel ned!

Jeg var med andre ord ikke 100 % enig med personen i kommentartråden som skreiv «Such an incredible record, insanely killer!». Men nå er det nevnt, i hvert fall. Ellers kan det nevnes at vokalen tiltrekker seg mye oppmerksomhet, både på grunn av fraseringsene og hvor den ligger i miksen. Meningene er delte, men det må være sikkert, ifølge meg, at oppfølgeren *Easier to Lie* fra 1993 er bedre. Her hadde Vulture funnet ut mer hva de ville.

Nederlandske demoband som Vigilant og Under Siege hadde tendenser. Men disse forble nettopp det, demoband, som på grunn av produksjon ikke fikk fram det de var gode for. På sistedemoen sin har Under Siege en av de mest kriminelle vokalene jeg har hørt.

I tillegg til dette kan den mer crossover-inspirerte nederlandske thrashen nevnes – som noe jeg styrer unna. Nederlenderne var gode på andre ting, men dårlige på crossover. I tillegg til at death ble virkelig stort i Nederland, var progressiv og teknisk thrash det som slo an utover 1990-tallet. Sacrosanct, Donor, Paralysis og Genetic Wisdom er fire andre band som hadde sine beste skiver fra 1991 og utover. Genetic Wisdom ble grunnlagt så seint som i november 1990; trommeslager Ronny Scholten hadde da vært ett år i Sacrosanct og slutta der. Seinere gikk Sacrosanct sin vokalist Michael Lucarelli over til Genetic Wisdom.

Sacrosanct sin tyske gitarist Randy Meinhard, på sin side, kom dit fra Pestilence. Med dette old school death metal-bandet hadde han utgitt klassikeren *Malleus Maleficarum* i 1988. Av andre klassiske nederlandske thrash-inspirerte death metal-album finner vi Thanatos' utgivelse fra 1990, *Emerging from the Netherworlds*. Albumnavnet spiller litt morsomt på Nederland i tillegg til den greske dødsverdenen.

Nei, Nederland hadde så mye bra etter 1990 at jeg ikke kan gå gjennom alt. Det blir flere kapitler seinere.

1990

Re-Animator

**CONDEMNED TO
ETERNITY**

Kev Ingleson
*vokal,
rytmegitar*
Mike Abel
leadgitar
John Wilson
bass
Mark Mitchell
trommer

Toxiks bruk av et sample fra filmen *Re-Animator* har blitt nevnt tidligere. Her kommer så bandet som er oppkalt etter filmen. I byen Hull, noe nord i England, ble *Re-Animator* grunnlagt i 1988 og tok den vanlige stigen med demo første året, EP andre året og fullengder det tredje (og fjerde, og femte) året. Før det var slutt. Kun *Condemned to Eternity* faller altså innunder tidsperioden jeg har valgt.

Versjonen av *Condemned to Eternity* som i hvert fall jeg hører på, har rund og fin lyd, og det er tung, akkorddrevet thrash vi har her igjen. En litt merkelig psykologisk mekanisme slår inn når jeg skal prøve å beskrive skiva. Tankene mine går til to andre britiske band, Xentrix og Hydra Vein. Men det er kanskje fordi jeg har fått med meg at disse engelske bandene ikke er takket i liner notesa. Dermed festet de seg i tankene. Likevel er det visse likheter, Xentrix i vokalen og Hydra Vein litt i låtoppbygningen: lange låter. Litt u-krisp og komprimert lyd er også noe *Re-Animator* har til felles med Hydra Vein.

Condemned to Eternity begynner lett og ledig med en treminutters, men vi tas raskt opp på sjuminutteren, ja nesten åtte minutter. Det bør også understrekes at en av sjuminutterslåtene, «Room 101», er det mest minneverdige sporet på skiva. Riffene der tar jeg meg i å nynne på rett som det er.

Avvikeren på skiva er «What the Funk?» en instrumental på litt over minuttet. Som tittelen indikerer, er dette øyeblikket der *Re-Animator* leker seg med litt bass-slapping. De er ikke veldig gode til å spille funk, men de hadde lyst til å prøve.

Medlemmene i *Re-Animator* er litt scene-outsidere, i det at de i veldig liten grad har spilt i andre band. Den tidligere nevnte takkelista inneholder en setning som ikke er den beste egenreklamen: «Thanks again to Music For Nations for being interested when nobody else could be bothered». Mange kan sikkert kjenne seg igjen. Samtidig framstiller *Re-Animator* seg som et band som ikke higer etter å framstå som hard to get. De signa for den eneste labelen som ville ha dem.

Som en kuriositet kan det nevnes at *Re-Animator* ikke bare takker Ronny Eide fra *Morbid Mag*, men også Radio 1 Norway. Sammenhengen mellom britisk thrashband og norsk lokalradio lanseres herved som forskningstema! Bandtakkelista teller for øvrig 33 grupper. Som nevnt er noen britiske naboer ikke med, mens Toranaga og D.A.M. er blant dem som glimrer med sitt nærvær. Jeg nevner ikke alle, og kommer tilbake til noen av dem, men kan nevne Slamma. Og Slammer.

Slammer er nok et band i kategorien «jeg ville blitt surrete hvis alle band skulle fått et eget kapittel». Et bra band, men jeg stilte dem opp i en tvekamp mot *Re-Animator* som sistnevnte vant. Hvilken cd jeg fikk kjøpt først spilte inn, men også albumcover. Det var jo så flott at *Re-Animator* ga verden et cover med britisk dommerparykk, en bevisst eller

ubevisst referanse til M.O.D. – i tillegg til at en pekende dommer også er ei klar lenke til *The Conviction* av Accuser. (En merker seg i den sammenheng at Accuser bruker juridisk språk riktig, jeg tror ikke engelskspråklige dommere sier «you are condemned to 16 days in jail», for eksempel.)

Slammer er et band som godt kan anbefales, det slår ikke feil, men samtidig er originaliteten farlig nærme null slik jeg ser det. Coveret til *The Work Of Idle Hands...* fra 1989 har også litt rare proporsjoner på maskene. Ingen av Slammer-medlemmene på skiva har spilt i andre band, bortsett fra Milo Zivanovic som dessverre døde i 2020.

Slamma, på sin side, het egentlig Slammer de også, men måtte vike for bandet ovenfor. Slamma utga bare en eneste demo.

1990

Cerebral Fix

TOWER OF SPITE

Simon Forrest

vokal

Tony Warburton

gitar

Gregg Fellows

gitar

Frank Healy

bass

Andy Baker

trommer

Ingen albumcovere har lignet så mye på hverandre i denne boka som Grinder sitt cover og dette. *Tower of Spite* er neppe et eksisterende landemerke i Birmingham, men ble et landemerke i diskografien til Cerebral Fix. Bandet ble dannet i 1986, og det første albumet som kom i 1988 er litt råttent rett og slett. Denne neste skiva som kom i 1990 raget mer i landskapet.

For å ta det første albumet, det dårlige, først: Cerebral Fix utga *Life Sucks... and Then You Die!* på Vinyl Solution. Labelen har flere britiske crossover-band, og flere av dem dessverre ikke så gode. Giddalaus sangstruktur og bønn i bøtta vokal er noe av det som kjennetegner dårlige crossover-band. Men Cerebral Fix var ute etter noe bedre. Etter å ha spilt inn hele *Tower of Spite* som demo sendte de denne til Roadrunner og fikk deal med dem. Det var på tide med en oppgradering.

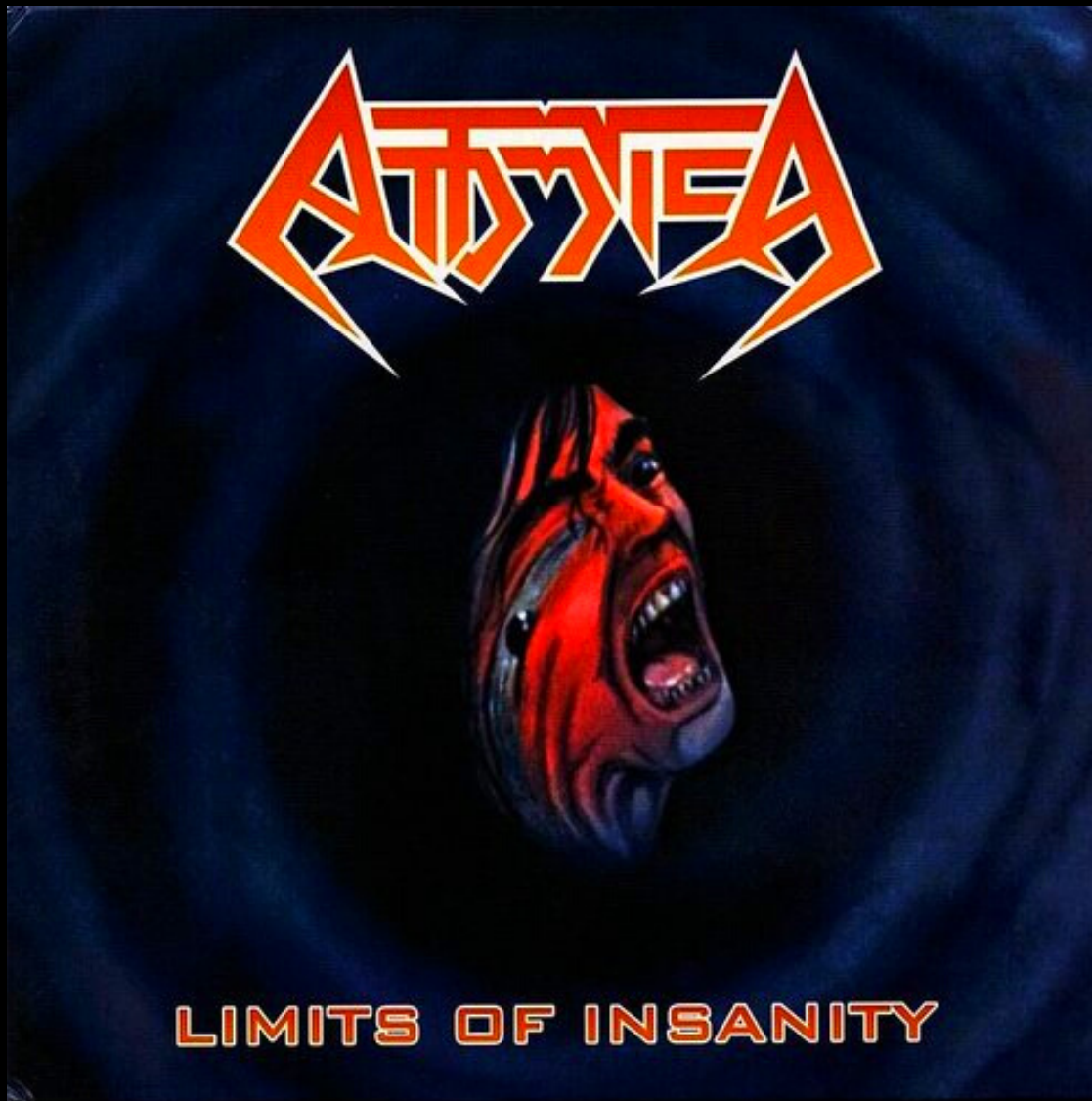
Personalsjefen i Cerebral Fix hadde to oppsigelser på sitt bord i 1989. Bassplukkeren og trommedunkeren. Men man kjente til et punkband fra Leamington Spa – the Varukers – som nå hadde gått metal. Medlemmene hadde dannet bandet Arbitrater. Andy Baker spilte trommer i Arbitrater en periode, og ble nå med i Cerebral Fix. Arbitrater fikk ikke utgitt noe album på 1980-tallet, idet de hadde en ustabil lineup. Andre av medlemmene gikk ut for å danne Metal Messiah. Deriblant trommeslageren Kevin Frost, som Baker hadde erstattet. Etter at Baker ble henta inn for å slå på *Tower of Spite*, gikk han ut av Cerebral Fix, og Kevin Frost kom inn. Digger du det? Jeg vil også nevne at *Tower of Spite* ble spilt inn i Leamington Spa av en produsent og tekniker som seinere sto for Arbitraters album *Balance of Power* fra 1991 – som er meget bra – sånn, da er det nevnt!

Metal Messiah bør også omtales litt mer før vi kommer tilbake til Cerebral Fix. Bandet levde i kort tid, bare tre år, og deres ene album kom i 1989. *Honour Among Thieves* har et litt pussig, snålt cover og er et kult thrashalbum med mye bruk av leadgitar. Det blir sagt at produksjonen og lyden var litt utdatert i 1989 og det er jeg enig i, men det er ikke nødvendigvis noen avgjørende greie.

Cerebral Fix unngår alle disse sakene idet coveret ikke er snålt, og lyd og vokal sitter fra første låt. Snerrende vokal fra Simon Forrest. Den kan minne om Demolition Hammer. En annen ting som slår meg er at jeg blir tilfredsstilt av miksing og mastringen av vokalen, for jeg tror at den i utgangspunktet var ujevn inn i systemet, med svært varierende høyde på lydbølgene (hvis det gir mening). Gitararbeidet som gjøres av Tony Warburton og Gregg Fellows – de eneste medlemmene som er igjen i bandet i dag – er tight og tungt. Noe som skiller seg litt ut, i hvert fall litt, i låtene er mange sakte, dvelende partier.

Tower of Spite avsluttes med en cover av Sacrilege. Andy Baker samt Cerebral Fix' nye bassist fra 1989, Frank Healy, har også begge spilt i Sacrilege. Baker rakk å spille inn Sacrileges siste thrashalbum sammen med Damian Thompson og Lynda «Tam» Simpson før bandet gikk doom. Altså metalstilen, ikke skjebnen.

Fun fact: Tony Mills, seinere vokalist i TNT og bosatt 400 meter fra mitt barndomshjem, hadde en gjestepoptreden på Cerebral Fix' album *Death Erotica* i 1992.

1989

Attomica

LIMITS OF INSANITY

André Rod

vokal, bass

João Paulo Francis

gitar

Pyda Rod

gitar

Mário Sanefuji

trommer

1989

Lobotomia

**NADA E COMO
PARECE!**

Marcão

vokal

Paulão

gitar

Adherbal

gitar

Flavio

bass

Grego

trommer

Jeg kan godt innrømme det åpenbare: Den brasilianske metalstilen er ikke det første jeg kaster meg over. Sarcofago var det første av denne typen ensembler jeg kom over gjennom en venn av meg, for lenge siden. Det er jo necro det, og ære være til dem som liker stilen og opprettholder scenen. Jeg feiger ut når det gjelder den stilen, også kjent fra Vulcano, tidlig Holocausto og andre. Men det finnes mange brasilianske band som ikke kjører sarkofagstilen. Skreller vi bort halvdårlige punkband og skiver av samme kaliber står vi jo igjen med noe å ta tak i.

Noe som i så måte må skrelles bort er Lobotomias selvtitulerte debutalbum fra 1986. Husj, få det vekk! Så blir saken en annen når vi kommer til *Nada é Como Parece!* fra 1989. Og jeg lurer på om jeg har vært slem i jula – jeg skriver dette i januar – siden de visuelle uttrykkene jeg blir stilt overfor bare blir verre og verre. Uhorvelig slett cover. En hjerne i et drinkglass med krem og kirsebær er et idiotisk motiv, og fargene grelle.

Da filmmediet kom til Norge ble filmene klippet av sensorer. Forekom det truende eller lidderlige scener? Klipp klipp, i bøtta med det. Sensorene måtte ha fri annenhver dag for å rett og slett komme seg til hektene etter de voldsomme scenene de var vitne til. Et slikt frynsegode vil jeg snart også kreve etter å ha fått de geberdelige coverne til Poltergeist, Mandator og Lobotomia på samleband.

I den sammenhengen blir coveret til *Limits of Insanity* av Attomica et Rembrandt-stykke i forhold. Men det står ikke til å nekte, tegningen er nokså basic. En luftmalstrøm med et hode. Sammenlign med kunstneren til Meliah Rage som på mange måter bygger på de samme grunnleggende elementene, og har enda mørkere farger, men samtidig har klart å skape et mye mer interessant uttrykk. Når det er sagt, lurer jeg på hva Attomicas figur egentlig har i trynet sitt, så det er kanskje litt interessant likevel.

Attomicas bandlogo vil jeg derimot si at hever seg litt over mange andre. For meg ser det nemlig ut som bokstavene kunne vært fra et fremmed alfabet. Kanskje fra verdensrommet, hehe! Når jeg ser nøye etter kjenner jeg selvfølgelig igjen de vanlige bokstavene, men ikke ved et kjapt blikk. Men så er det kontrastene nok en gang: For Attomica var sikkert ment å være et tøft navn, men for meg minner det mest om Atomic slalåmski uttalt på trøndersk: Attomic. Og det er ikke tøft.

Tekstmessig bruker Attomica engelsk. Tematikken er undergang og antisosial atferd i ulike varianter. Jeg vil si at man tydelig ser at bandet ikke er native speakers, men ut ifra det, klarer de seg greit. Når de rimer godt og verste blødmene er:

We need laws to punish these dogs

Who put uranium in those rods

Da skal de få ståkarakter. Det vil si, apropos «de» så står det at en annen person som ikke var med i bandet, har skrevet tekstene.

Lobotomia synger på portugisisk, så hva som står i de tekstene får det eventuelt tas en stikkprøve av. Albumnavnet *Nada é Como Parece* betyr «ingenting er som det virker». Jeg har tatt stikkprøver i oversettelsesprogram av tittelåta og ei anna låt, og det gir meg mest av alt en følelse av at oversettelsen er rar. For eksempel heter det:

Fazem festas de arromba

Servem bandejas de pó, som oversettes til:

De har ville fester

Serverer støvbrett. Oké! (Støvbrett kan forresten være slang for et slags hvitt støv.)

Etter nokså mye prat, for ikke å si pjatt, om det utenom-musikalske hos de to bandene, er det på tide å slå fast at disse to spilte nokså forskjellig thrash i 1989. Lobotomia var et crossoverband, som bare hadde lært seg å framføre mye bedre siden sist. Attomica kjører for fullt med clean vokal, riktignok uten å helt besitte vokalferdighetene til Mike Sanders.

På neste skive som Attomica utga, *Disturbing the Noise* i 1991, var Fábio Moreira Midgard (!) på plass som vokalist og med et helt annet uttrykk. Nå var de mer i Exhorder-land. Moreira var for øvrig ingen ringere enn covertegneren på *Limits of Insanity*. Ny stil til tross, Attomica ga seg i 1992 for så å komme tilbake mer eller mindre sammenhengende siden 2004.

Hva med Lobotomia, klarte de å høste ære av skiva si? Etter at året 1989 ikke bare bød på skive, men også splitt-utgivelse, valgte bandmedlemmene å ikke bare borre litt i frontallappen, men å kappe av hele bandets hode. Dette var en omstendelig måte å si at bandet ble lagt ned. Nedleggelsen varte i femten år før også Lobotomia var tilbake i 2004.

1987

Toxic Shock

**CHANGE FROM
REALITY**

Uwe Dießenbacher
vokal, bass

Manuel Kreissig
gitar

Klaus Kreissig
trommer

Toxic Shock er i tillegg til en sykdom, et band som jeg ville hylle hvis det kom ut i Norge i dag. Så kom det ut i Tyskland mellom 1988 og 1992, og derfor er folk sure. Bare fordi det høres kjempelikt ut som Kreator og eventuelt litt Destruction. Ikke så gale som Exumer og ikke så skitne som Darkness, nei akkurat som Kreator. Men jeg synes at det burde være rom for nettopp et til av denne typen band.

Eislingen er hjembyen, godt plassert i Baden-Württemberg mellom Stuttgart og Ulm. Skiva er selvtutt på Metal Blast, men de fikk en deal med de større Blast, Nuclear Blast. Først i form av at cden kom på en underlabel der. Deretter med «full» Nuclear Blast-utgivelse av andreskiva Welcome Home... Near Dark i 1990. Så ble de ditcha der, men var ikke ferdige i stor-label-gamet ettersom Massacre Records var villige til å utgi Between Good and Evil i 1992. Dette er avvikerer i diskografien, med mer brumrende vokal. En annen vokalist enn tidligere, selvfølgelig.

I 1988 var Toxic Shock en trio. Uttalemessig er den tyske aksenten i høyeste grad til stede hos Uwe Dießenbacher. Kanskje aller mest på refrenget på første låt, som handler om å rømme fra fengsel. «Escaped on iron fist»... Ikke at det er mange grammatiske håpløsheter ellers, men de har ikke alltid orket å rime. Her er et eksempel fra «State of Madness», som tilsynelatende handler om schizofreni:

Anguish – a state of madness

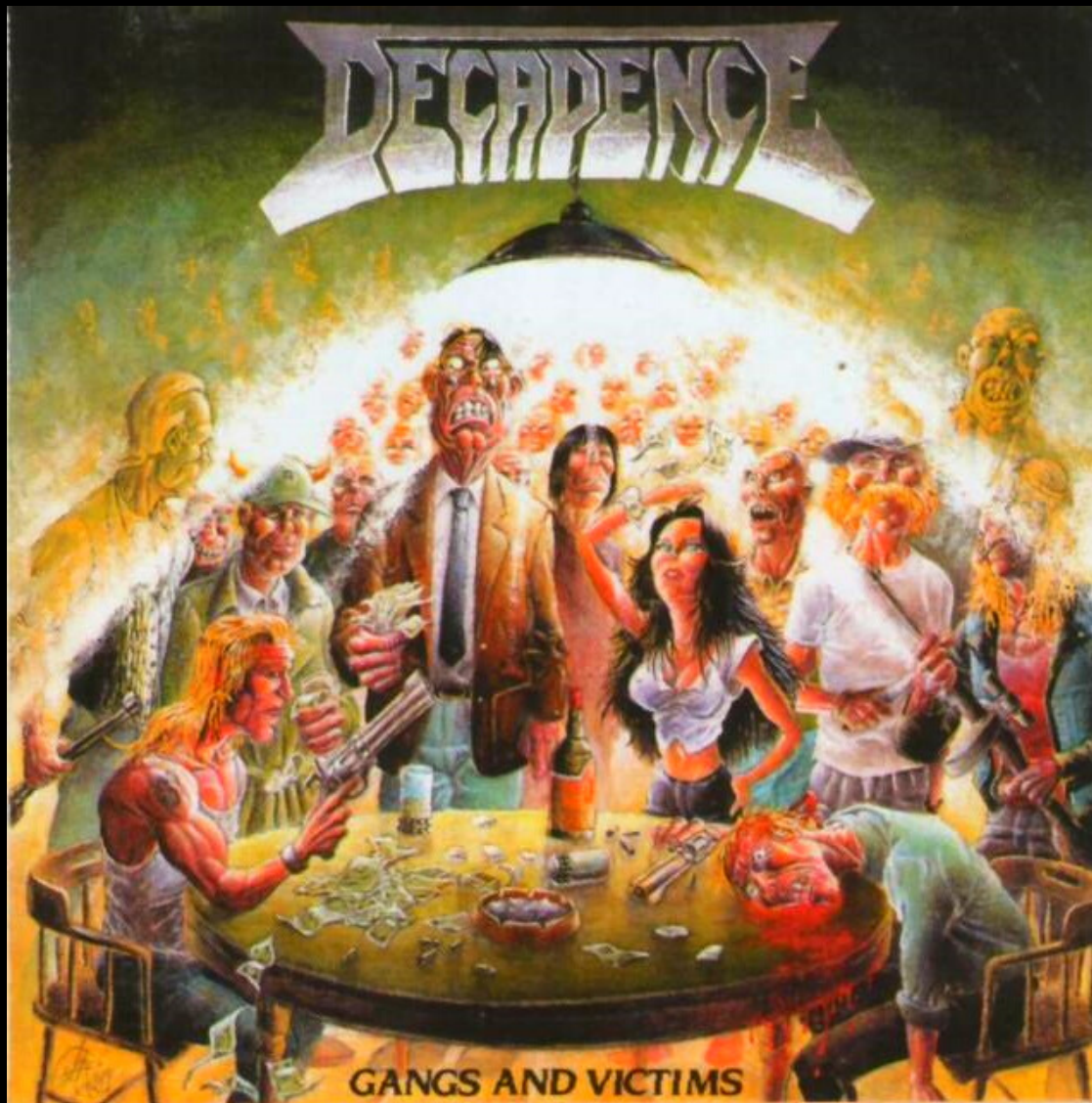
Ripped – piece for piece

Caged – in a trap

Forever – agonized

Her finnes mange thrash metal-buzzord, men noe dypt innhold utover det, er det kanskje ikke. De andre sangene til Toxic Shock handler om galskap og vold og det å spille thrash metal. To låter om det å spille thrash metal, faktisk, «Mad Sounds» og «Raging Speed».

Albumtittelen og coveret vet jeg ikke hva skal bety. Kunstneren er heller ikke kjent for noe annet. Men jeg synes det ser litt småkult ut!

1989

Decadence

GANGS AND VICTIMS

Larry Rostyne
vokal, gitar

Pascal "Kalle"
van Lint

gitar

Areuh Sertyn

bass

Bart Brion

trommer

Decadence er et band som nesten ikke satte noen spor i thrash metal, men nok til å tas med her, som et lite ekstrakapittel om belgisk thrash. Bandet fra Brussel (her vil jeg i parentes bemerke at Brüssel, som er så vanlig å skrive navnet på byen i Norge, er det tyske navnet på byen) hadde Pascal «Kalle» Van Lint fra Cyclone på gitar og kom seint til festen, ja de kom nesten ikke før nattet: Grunnlagt i 1988 og oppløst kort tid etter sin eneste skive.

Det var *Gangs and Victims* fra 1989, utgitt på samme miniselskap som Cyclones andralbum *Inferior to None*. Vokalen er en tanke monoton, litt DRI-aktig, men ligger bra i miksen og passer til musikken. Musikken er semi-teknisk og variert nok i temaer og tempo med tydelig bass.

Coveret er som man ser en grotesk scene fra poker, ganske 80-tallsfilmaktig. Det jeg vil kommentere er at den høye mannen med brun dress. Sveisen hans ser ut som Adolf Hitler. Men jeg tror ikke det skal forestille Hitler.

Etter å ha drevet med dette bandet valgte Van Lint og Brion å stifte Trouble Agency i 1993, men disse utga ikke noe album før i 2006.

Så har vi flere band som ofte kan dukke opp på «DU MÅ SJEKKE UT DISSE ASSA»-lister når temaet er Belgia. (Merkelig nok dukker de aldri opp på generelle thrash-lister, bare belgiske lister.) Jeg kan ikke skrive om alt som har eksistert i Belgia – på Rateyourmusic.com ligger ei forholdsvis uttømmende liste – men de som ofte nevnes bør beskrives. Og vi starter med Evil Sinner fra Kortrijk som utga ett album, selvtitulert i 1989. Det har sine fans, men jeg synes det blir ufokusert og skrikete. De får pluss for attityd på låta «Don't Kill the Animals».

Samme kritikk gjelder Black Shepherd fra Steenokkerzeel, de kan dette med stedsnavn, belgierne. Black Shepherd utga *Immortal Aggression* i 1988 som mest var slåing og brøling. Anbefales for fans av brasiliansk necrothrash. Andre belgiske band blir derimot for langt over mot heavy metal igjen, herunder Patriarch.

Evil Sinner ga ut på det lille selskapet Pilum Records i likhet med Sixty Nine fra Brussel. Evil Sinner levde ikke lenge, tre år, og det som står igjen etter dem er ett album, *Just for the Fun* fra 1988. Sixty Nine er et band som prøver, men av mange ting de lider av må det nevnes at albumet er mikset veldig dårlig. Særlig rammer det den hardcore-inspirerte vokalen. Mest nevneverdig er egentlig at Phil Baheux gikk videre til bandet Channel Zero, som slapp et bra album litt mer ut på 1990-tallet (anbefalt i forrige bok).

Nei, hvis man skal sjekke ut enda mer old school-thrash fra Belgia anbefaler jeg heller X-Creta. Crossoverbandet utga *Patronizing the Heterodox*, kul albumtittel, i 1986. Noe som kanskje er lettere å få tak i er *We Will Thrash You!!*, et samlealbum med X-Creta-demoer som ble reutgitt av FOAD i 2020, men om det er like bra vet jeg ikke. Til sist har jeg under sterk tvil inkludert belgierne Dead Serious i seksjonen for album etter 1990.

1986

Possessed

BEYOND THE GATES

Jeff Becerra
vokal, bass
Mike Torrao
gitar
Larry LaLonde
gitar
Mike Sus
trommer

Noen liker mora, andre liker dattera; noen liker *Seven Churches*, andre liker *Beyond the Gates*. Noen liker alle fire. Men ikke alle gjør det. Noen er sure på *Possessed* fordi de fikk et noe mer kontrollert lydbilde på *Beyond the Gates*. Hvis disse kritikerne har rett, er det vel snakk om et tilfelle av alderdommelig stagnasjon. Jeff Becerra og Larry LaLonde var ikke 17 år lenger. De var hele 18 år da de utga *Gates*.

Hva synes så jeg om *Churches-Gates*-debatten? Nå finnes det jo omtrent ingenting bedre enn leadgitaren på «The Exorcist». Men resten er urytmisk. Det kan gi masse atmosfære, men i *Possessed*s tilfelle var det ikke noen nedtur å bli mer tichte. De ble thrash, rett og slett. Det er nok riktig som en anmelder sier om *Beyond the Gates* kontra debuten fra 1985: «I miss two things: the (Satanic) atmosphere and that brutality of “Seven Churches” that put out the fundamentals for the death metal genre». Jeg kjenner meg igjen, i og med at jeg ikke savner noen av delene.

Beyond the Gates er et helstøpt produkt. Her kommer ingen cheesy coverlåter som er kastet inn av ukjente grunner. Her er intet cover som lillebroren til han ene i bandet har tegna. Snarere er omslaget et av høydepunktene i produksjonen til en viss Edward R. Det er et Ed Repka-cover! Se på det, da. I tråd med albumtittelen ser vi en slags porter i et kult fargespill av gult, skarlagensrødt og lilla. Hva er forbi disse portene? Det vil man ikke vite. Fargene forteller meg om glødende temperaturer. Er det gode gamle Muspelheim? Tja, det kan også være noe høyteknologisk. For hvem lager sånne ansikter på porter? Framtidsmennesker?

Et mulig svar på hva man finner bakenfor portene, er *Possessed*s musikk. Skiva tar av på låt 2, «Tribulation», med godt utporsjonerte deathgrowls fra Joe Becerra, og fortsetter med «March to Die». Refrenget herfra finner man for øvrig igjen på «Sordid Grace» av Aura Noir – og refrenget på «Phantasm» føles det som det er gjort mange varianter av i ettertid. Verset på «No Will to Live» har den «hoppende» stilen som *Possessed* gjorde til et varemerke i perioden hvor de også utga EPen *Eyes of Horror*.

Noen ord må også sies om denne oppfølgeren til *Beyond the Gates* fra 1987. Denne gangen leverte ikke Repka utsmykningen, snarere Kent Mathieu. Coveret er et hovedverk i hans portefølje, mange nivåer over for eksempel *Forbidden Evil*. Maleriet passer både godt til albumtittelen, til sjangeren, ja generelt virker den slående for øyet (!). Det eneste som er synd med er at *Eyes of Horror* ikke er noe album, men en femspors EP. Stilen er en videreutvikling i samme thrashretning som på *Beyond the Gates*. Becerra fraserer denne gangen deathvokalen sin på en mer dvelende og kontemplerende måte. Tekster som «Storm in my Mind» og «My Belief» er i samme gate.

Etter *Eyes of Horror* oppsto derimot store problemer for *Possessed*, her oppsummert i korte trekk: Splittelse av bandet allerede samme år, i 1987. Så ble Jeff Becerra skutt i 1989 og overlevde, men ble lam. Gitarist LaLonde stakk til et annet Bay Area-band (ja, for det er det *Possessed* også er), *Blind Illusion*. Becerra og Torrao skulle begynne igjen i 1990, men det endte med problemer. Uten å kjenne historien i detalj kan det fastslås at duoen fikk med en gitarist og en rytmeseksjon. Trommestolen ble sittet på av tre stykker bare i 1990–91. Gitar var det også to som spilte i 1990, en i 1991 til 1993 og en siste kortvarig i 1993. Før bandet ga seg. På bass var det «bare» to som var innom, deriblant Bob Yost som i ungdomsdagene spilte i band med Mike Sus.

1987

Beowulf

BEOWULF

Dale Henderson
vokal, gitar

Mike "Milkbone"
Jensen

gitar

Paul Yamada

bass

Michael Alvarado
trommer

Californias skattekasse er på ingen måte tom selv om jeg sparte *Possessed* til andreutgaven, og de nå endelig har fått sitt cover på trykk – det er jo det man kan si om denne boka, at om teksten er middelmådig var i hvert fall coverne fine. Et par kapitler til kan nemlig skrives i føljetongen som tidligere begynte med *Uncle Slam* og *Excel*. De mer dekkende bandhistorikkene finner man jo i boka *Crossover the Edge*, og forfatteren av den boka synes nok enkelte band er fantastiske som jeg ikke er helt enig i, men et band som vi begge kan framheve med glede, er *Beowulf*.

Disse er fra Venice Beach som de andre. Bandet ble grunnlagt i 1981 med et teit navn, som de heldigvis ditcha. Når de ikke var opptatt med å skrive engelske sagnfigurer med «heavy metal umlaut» befant *Beowulf*-medlemmene seg på den mer punkete siden av crossover. Således skilte de seg ut fra LA hardcore-stilen som regjerte fra tidlig til midtre 80-tall, med *Circle Jerks*, *Angry Samoans*, tidlig *Black Flag* og *X*. Man trenger bare å ha hørt et par låter av *Motörhead* for å høre at spesielt låta «*Get the Grind*» er en blåkopi av det populære bandet.

Beowulf debuterte på *Welcome to Venice*-samleren før den klassiske lineupen utga *Beowulf* i 1986 og *Lost My Head... But I'm Back on the Right Track* i 1988. Bandet og labelen – tilhørende Mike Muir som også var produsent – kosta på seg et ordentlig kunstverk til cover. Samme artist ble brukt som av de andre lokal artistene Michael Seiff. Han har gitt figurene påfallende like utseender som de på *Join the Army* og *Say Uncle*, med riktige caps, men selv om tegnestilen er tidstypisk for én scene har den egentlig blitt ganske toneangivende for thrash i dag også.

No Mercy var et annet Venice-band, ja rett og slett Mike Muirs sideprosjekt. På skiva *Widespread Bloodshed Runs Red* (1987) har han med seg gitarist Mike Clark, som ble med i ST samme år, Ric Clayton på bass som også var innom ST en kort periode samme år, og Sal Troy på trommer som hadde vært i *Los Cycos*.

Hvis du er skeptisk til albumet *Beowulf* ga ut i 1986, sammenlign da med albumet *Convicted* av *Cryptic Slaughter* fra røffly samme nabolag. Alt er søppel med denne skiva. Samme trommeslager som *Excel*, men her er det bare bank, bank, bank. Terningkast null. Etter å ha hørt *Convicted* vil *Beowulf* framstå som Oslo Filharmoniske Orkester i ferdigheter. Et filharmonisk orkester som spiller crossover, vel å merke. *Cryptic Slaughters* oppfølger *Money Talks* fra 1987 har i det minste et bra cover. Det samme gjelder *American Paranoia* av *Attitude Adjustment* fra 1986. Crossover for punkelskere. Men ikke for andre, mener nå jeg.

Musikk som ble dyrket fram av et band som begynte som LA hardcore, men faktisk var thrash, finner man i *Wasted Youth*. Det var de ikke lenger da de slapp sitt eneste metal-album, *Black Daze*, i 1988. Tekstene er ikke prisvinnende, men med linjer som dette sikrer man seg i hvert fall at sånne som meg har noe å fortelle om:

The pen is mightier than the sword

But pussy creams 'em both

Bandmedlemmer fra Wasted Youth har i ettertid vært med i grupper som Danzig, Queens of the Stone Age, Eagles of Death Metal og Velvet Revolver. De har nok tjent mer på det, selv om det musikalsk har vært en nedtur.

Dr. Know er et annet band fra California, som går under kategorien «kjekt å ha», selv om man også kan klare seg uten det i livet sitt. På *Wreckage in Flesh* fra 1988 ender gruppa opp med å gå stoner rock ved å cove Black Sabbath. Coveren er vellykket. Det er likevel ikke det beste tegnet når den låta som umiddelbart er mest catchy på et album, er coverlåta. Hvorfor ikke nevne Haywire også når en først er i gang, ei gruppe som det imidlertid ville vært helt haywire å skrive omfattende om. Eksisterte bare i to år, og til tross for at de utga hele to fullengdere, holder de rett og slett ikke nivået.

1988

Gothic Slam

KILLER INSTINCT

Daniel Gomez
vokal

Claudio Gonzalez
gitar

Bill Genese
gitar

Jorge "J.T." Lokjaw
bass

Dave Chavarri
trommer

Da jeg begynte som ung internettbruker rundt 1996 dukket personnavnet Christian opp på forskjellige nettsteder. Min venn fortalte meg at «Christian» et en nettsjargong som betyr «dårlig». Akkurat som uttrykket «helt Johan» i Norge. Jeg trodde på min venn inntil jeg forsto hva Christian betød, og for så vidt kan jo ordet da fortsatt ha den samme betydningen indirekte. I hvert fall når det gjelder sjangeren CCM, Christian contemporary music. Et annet markør-ord i musikken som jeg personlig styrer meget langt unna, er «Gothic». Det er ikke noe for meg, i motsetning til «slam», som ofte er hardcore-relatert (i tillegg til å være et pokemonangrep).

Når en graver litt i bandnavnet til Gothic Slam fra New Jersey, kommer det fram at det visstnok betyr ikke noe, det er bare et navn. Vokalisten forteller at bandet opprinnelig het Stryker: «I never liked the name. It reminded me too much of Stryper». «We had to change the name because another band had Stryker already, if my memory serves me right. Thank God!» (Tilfeldigvis tilhører Stryper kategorien Christian, og som sagt nevnes bandet i en scene i den morsomme Michael Bay-filmen *Pain and Gain* som må sees.) I intervju med noecho.net forteller vokalistene videre at «Gothic Slam was tossed around by [...] our label guys at Torrid Records. It sounded weird, but after a while, it just seemed right. It's one of those band names with no real meaning to it». Denne teksten bygger på dette intervjuet samt intervjuer på bloggene Reportajes Extrema og Phantom Lord, også de med vokalistene Daniel Gomez.

Gothic Slam var fem unge personer som spilte thrash med useriøse tekster. Den mest kjente låta fra Killer Instinct i 1988 er åpningslåta «Skankin'», som i denne sammenhengen var en form for moshing i New Jersey. (Ikke dansestilen som hører til moderne ska-musikk.) Låta starter humoristisk med et cleant gitarriff som avbrytes av «Fuck this!» og et heavy thrashriff. Fulgt av et brekk, noe jeg gjerne gir pluss for, og deretter mange andre heavy thrashriff. Bra vokal og koring.

Tekstene handler om det som det ofte gjør i musikk som skulle være tøff på 80-tallet, samhold, hevn og et voldssamfunn. Ganske New Jersey. Heldigvis slo ikke spådommen fra låta «Fought for Death» til: «World War III will soon be here».

En omtale av Gothic Slam kunne hatt overskriften *Just a Face in the Crowd*. Det er tittelen på deres andre album, men uttrykket kan i større sammenheng henspille på at Gothic Slam ble enda et thrash-band fra østkysten. I større grad enn visse andre hadde de fortjent å bli store. De ble ikke særlig store utenfor hjemstaten, men ble signa på både Epic og Roadracer for andreplata. At de aldri har blitt gjenforent, hindrer ikke at minnet om Gothic Slam opprettholdes gjennom diverse intervjuer, som henvist til ovenfor. Om den manglende gjenforeningen skyldes at gitarist på Killer Instinct, Claudio «Klaude Ryker» Gonzalez (Ryker i Stryker?) døde for fire år siden, skal være usagt.

Gomez sier om breakupen i 1993: «Like I said, bad business decisions. We also didn't have any management looking out for us, fighting for what we did. It was all very Spinal Tap». Trommeslageren Dave Chavarri var en slags manager innad i bandet. På 90-tallet spilte han et år i Låáz Rockit og fem år i MOD.

1989

Legion

LETHAL LIBERTY

Jonathan Dolcet

vokal, bass

Quimi Montañés

gitar

Kisko Martínez

gitar

"Pep" Segura

trommer

Tenkte å ta for meg flere band fra Spania. Så da gjør jeg det! Jeg mener Katalonia. Altså Barcelona. Som er i Katalonia – men inntil videre, og til enkeltes gremmelse, også i Spania. Legion synger ikke på katalansk språk, og så vidt jeg kan se, er de ei heller opptatt av katalanske tema. Dermed dekorerer også de med det spanske flagget, men jeg hadde gjerne brukt det katalanske hvis det så ut som om det var viktig for gutta.

Legion fra Barcelona forærte verden *Lethal Liberty* i 1989. Her byr de på Metallica- og Testament-inspirert thrash, litt skitnere. De var signa på en label GBBS som også utga Fuck Off, og i tillegg sto for den spanske utgivelsen av to Helloween- og Kreator-skiver, og obskurt nok den omtalte finske utgivelsen *Attack Against Gnomes*. Alt i alt har *Lethal Liberty* et par duds, men helhetlig sett er det ordentlig thrash å få.

Tittellåta er første spor på *Lethal Liberty*. I refrenget rimes frasen på «All is vanity». Dette husker jeg var et slagord som min bandkompis på tidlig 2000-tall ønsket å legge stor vekt på. Antakelig er det et slagord fra ting han leste på den tida, Nietzsche eller lignende. Sammenhengen mellom Nietzsche, albumtittel og ikke minst cover blir imidlertid litt tapt for meg. Er figurene et symbol på at mørke krefter alltid står klar til å ødelegge det vakre, både skjønnhet og frihet? At hovmod står for fall?

Jeg skreiv Metallica-inspirert. «Live for Today» som har tunge vibber av «Seek and Destroy» i starten. Låta «Possessed» begynner med ordene «Living, I'm dying» og tankene går raskt til Metallica-klassikeren «Motorbreath». Men kanskje minner låta, og særlig vokalen, meg egentlig mest om Whiplash. «Mili K.K.» derimot, albumets eneste med spansk tekst, kunne vært på en av de tidlige Backstreet Girls-skivene, bortsett fra at produksjonen er litt skitnere her.

For meg er ikke produksjonen noe problem, men den blir det på Legions neste album, *Mind Training* fra 1990. I hvert fall har *Mind Training* en av de verste skarptrommene jeg har hørt i thrashen. Dette tar seg litt opp på *Labyrinth of Problems* fra 1992. Dette er sikkert et av de absolutt mest hørbare spanske thrash-albumene fra 1992. I verdenssammenheng er det derimot vanskeligere å nå opp. Men Legion har nå sin plass i thrash-økologien. Bandet la opp i 1994 og har ikke blitt re-formert.

Ultimos de Cuba fra samme by har et litt merkelig uttrykk. Tekstuniverset på skiva *Un millón de ratas* er for så vidt klart nok. Her får vi «armadas fascistas», «religi3n fascista», spark til kronprinsen og til den daværende katalanske lederen Jordi Pujol, litt ukjent hvorfor. I likhet med bandet Fuck Off som er omtalt tidligere, er ikke kubanerne de som spiller mest på religi3se verdier. Titler som «Sacrilegio» og «El 3ltimo papa» skj3nner mange hva betyr. Etter hvert handler tekstene mer om mennesker som faller utenfor i samfunnet. En ting er sikkert, det er ikke meningen at Ultimos de Cuba skal forbindes med fest og moro.

Da jeg imidlertid prøvde å maskinoversette tekstene, dukka det opp en tekstbit som skaper fest i mitt indre. Noe sier meg at oversettelsen ikke er hundre prosent korrekt!

<i>Les joroba nuestra lengua</i>	<i>Tungen vår pumper dem</i>
<i>les joroba la verdad</i>	<i>sannheten pukker dem</i>
<i>les joroba las costumbres</i>	<i>toll pukkler dem</i>
<i>putean nada más</i>	<i>de tisper ingenting mer</i>

Musikalsk spiller Ultimos de Cuba nokså skittent, men går på ingen måte for et death-uttrykk. Faktisk blander de inn elementer av rock-n-roll. Etter litt tvil om Ultimos de Cuba egentlig hører hjemme blant verdens beste thrashband ble konklusjonen at de ikke kan få eget kapittel, men er vel verdt å nevne. Bandet fulgte opp med skiva *Bolsas negras* – Svarte håndvesker? Black bags? – i 1993 og la opp samme år.

Jeg anser det også verdt å nevne bandet Aspid fra Girona, også i Katalonia, som ga ut *Oscura reflexión* EP i 1989. Grei thrash det. Seinere kom en splitt med Nopresion samt et band som ikke trenger å nevnes, og til slutt fire Aspid-album mellom 1994 og 2003.

Carpe Diem, som ikke må forveksles med rapduoen Crappe Diem fra Oslo, var fra den katalanske byen med det morsomme navnet Hospitalet, eller L'Hospitalet de Llobregat som det fulle navnet er. De utga et selvtitulert album i 1993 på vinyl og kassett på samme selskap som ga ut *Bolsas negras*. Hvis Carpe Diem skal kalles crossover vil jeg nesten si at de også blander inn skate punk til tider, samt at de hadde en bassist som gjerne ville spille funk. Sjekk heller ut Ktulu fra samme by med albumet *Involución* fra 1991!

Labelmates med Ktulu var blant annet enda et helt OK band fra Barcelona, Acció Directa, som utga en splitt i 1989 og albumet *Imagínate* i 1990. Ikke mye å vise til etter sju års eksistens (1985–1992). Labelen het Momentos Trashicos. Her finner vi også Tropel Nat, som eksisterte mellom 1897 og 1993 og også fikk utgitt en demo og albumet *Vivir* i 1992. Gitaristen Enric spilte på både *Imagínate* og *Vivir*. Baskiske band er det også å finne, nærmere bestemt Estigia som utga *Insubmission* i 1990. Greit det også! Et av bandmedlemmene bærer det ultimate baskiske navnet Javi Goikoetxea.

Apropos navn. På nordkysten i Galicia finner vi Xudef Klas. Det rare bandnavnet er sikkert noe på den galisiske regionalvarianten av spansk. Bandet utga skiver i 1989 (*Igual de claro*), 1992 og 1998, og på dem har de absolutt noen greier gående, men alt i alt blir Xudef Klas litt rått og uferdig.

Labelen deres, Avispa (som betyr veps), var ingen thrashlabel. Det nærmeste var bandet Muro fra Madrid. Det beskrives som speed metal, og det passer godt, og de gjennomførte det godt. *Telón De Acero* var debutalbumet i 1988, som altså er verdt å høre for fans av speed metal.

1988

Hades

**IF AT FIRST YOU
DON'T SUCCEED**

Alan Tecchio
vokal

Dan Lorenzo
gitar

Ed Furhman
gitar

Jimmy Schulman
bass

Tom Coombs
trommer

Hades er et band ikke så fryktelig langt unna Toxik-nivå. Grunnstilen er den samme, selv om Toxik satser enda mer på fart enn Hades gjør her. Vokalisten er heller ikke like crazy som Toxik sin. Men han kan sine saker, Alan Tecchio som Hades-vokalisten heter. Så godt at han har blitt med i mange andre band, deriblant Watchtower. Og det er her jeg gjør mitt valg. Hades fortrenger nemlig Watchtower i denne thrashsamlinga.

Watchtower spilte teknisk progressiv thrash, er fra Texas og slapp to album i 1985 og 1989. Etter en splitt i 1990 begynte de igjen seinere, med ei rekke utgitte singler og EPen *Concepts of Math: Book One* i 2016. Det har ikke kommet flere «bøker». Watchtower nevnes blant de aller beste techthrash-bandene, men er kanskje ikke catchy? Med fare for å angre på det seinere, utroper jeg Hades til å ikke være så altfor langt bak teknisk, og samtidig mye mer iørefallende. Ikke like mye som Toxik, men ganske!

Her er pretensjonsnivået på plass, med «Outro» ut fra A-sida av vinylen, og dobbel avslutning av B-sida: Først et niminutters opus, så en kort «Finale».

Det ville ikke være komplett feil å kalle Hades et band fra samme nabolag som Gothic Slam, i New Jersey, og de ble plukka opp av samme label, Torrid Records med distribusjon også av Roadrunner. De fikk et budsjett til å lage skiva, og sju personer er kreditert for det tekniske, dog to av dem som executive producers.

Hades fikk likevel ikke valuta for alle sine penger. Jeg tenker da på coveret, som er det som for alvor trekker ned i en sammenlikning med Toxik. Ja, coveret til Hades er helt på trynet. Ikke så rart at bandet har valgt (eller at en robot har valgt det for dem) coveret på sin foregående skive, *Resisting Success* (1987), som profilbilde på Spotify. *If at First You Don't Succeed* hadde tre personer til å utføre fotografi, design og coverkonsept. Galskapen deres skulle ha vært stoppet mye tidligere.

For det første er coveret kjedelig og lite innbydende. Det signaliserer ingenting for meg. Hades er det antikk-greske dødsriket, med alle mulighetene som følger med dét, og så kommer man opp med dette? Kombinerer man motivet med albumtittelen er det også vanskelig å se så mye som en flik av en sammenheng der. Hvis du ikke lykkes med å finne brikken under den første koppen, så løft den andre koppen, liksom? Jadda! (Gatesvindlerne som holder på med koppespillet, lar deg sjelden løfte mer enn én kopp, hvis den første koppen ikke var riktig.)

Designeren har også gått i ei felle som jeg mer trodde tilhørte 1990-tallet, nemlig den fattigslige surrealismen som oppsto ved å prøve nye datateknikker. Her har man da latt seg friste til å klippe ut to hender som svever i det fri, til dels med et merkelig lys rundt. Oooh! Et lite brett med den kjente gateleken «tre kopper» svever også i intet, ja over en solnedgang. Nei, dette må jeg vurdere å ta med på lista over dårligste covere. Konkurransen er imidlertid hard, så det er ikke sikkert de får plass helt på toppen.

En annen ting å si om Hades' lydbilde er at de ikke bare danner ut Watchtower i en tvekamp, men at jeg også fikk en tanke om at de høres ut slik som Anthrax burde høres ut.

Hades ble grunnlagt allerede i 1978, og da selvfølgelig som et coverband som begynte med thrash på et mye seinere tidspunkt. På 90-tallet begynte medlemmene å skalle av, og i 2002 var det slutt etter seks fullengdere. Men i 2010 begynte fire av dem igjen å spille som Hades, og siden året etter har de også med seg femtemann fra *If at First You Don't Succeed*-lineupen. På de elleve årene de har hatt den lineupen, har det ikke blitt gitt ut stort, og bandgrunnlegger Dan Lorenzo har blant annet kjørt soloprojekt. Bassist Schulman har vært med både der og i doom-bandet Vessel of Light som de har sammen.

Onslaught

THE FORCE

1986

Onslaught

THE FORCE

Sy Keeler

vokal

Nige Rockett

gitar

Jase Stallard

gitar

Paul Mahoney

bass

Steve Grice

trommer

Visste du at Slayer var et britisk band? Å joda. Ja, de Slayer ja, med Tom, Jeff, Kerry og Dave. De dro over til England, spilte inn albumet *The Force* og kalte seg Onslaught. Fikk det utgitt på Under One Flag-labelen, ble populære i England mot å kanskje få ufortjent lite oppmerksomhet rundt om i verden. Utgivelsen var i 1986, men de hadde ikke skifta stil siden debuten. Nei, de kjørte identisk stil som på *Show No Mercy*. Til og med tekst-setupen, med antall stavelser vokalisten bruker i versene sine, var den samme som før (håper skrivemåten gir mening for flere enn meg, men frykter den ikke gjør det):

Dada dadada dadada dada
Dada dadada dada
Dada dadada dadada dada
Dada dadada dada

Hadde gutta ei låt som het «Antichrist» på debutalbumet? Helt greit å gjenbruke tittelen med sangen «Flame of the Antichrist» her. Riffet fra samme låt, kan også det gjenbrukes? Putt det inn på «Contract in Blood». Ingen som merker noe.

Men en ting skal Tom, Jeff, Kerry og Dave ha. Albumcoveret hadde en ny stil. Ikke komplett ny – for pentagrammet henta fra den sataniske ikonografien, hører selvsagt med. Å bevege seg i et annet symbolunivers enn på *Show No Mercy* og *Hell Awaits* skulle jo tatt seg ut! Likevel viste gutta kreativitet med å droppe de demoniske figurene og kjøre et nokså minimalistisk design denne gangen. Bandnavn, symbol, albumnavn, svart bakgrunn, smækk. Å bruke en ny artist, Mez Meredith, var genistreken her. Ingen ville putte Onslaught-coveret på ei liste over verste metalcovere i verdenshistorien, en skjebne som derimot har skjedd med Merediths verk *Unveiling the Wicked*, levert til Exciter samme år!

En siste ting før vi gir oss med Onslaught. Det finnes de som påstår at Onslaught slett ikke er Slayer under et annet navn. Og at de heller ikke er en skjult inkarnasjon av Beatles, selv om bassisten i Onslaught heter Paul M.

Nei, ifølge disse kildene er Onslaught et selvstendig engelsk band fra Bristol som begynte som punkband i 1982. UK82, ikke sant? Og så gikk de ikke crossover, men fullt ut thrash. Onslaught driver bare med Slayer-worshipping, og er ikke Slayer, ifølge denne teorien.

Hvem de nå enn er, så hadde Onslaught allerede utgitt *Power From Hell* i 1985, fulgte opp med ett album (og tre EPer med minimalt med originalinnhold) før åttiårene var omme, og etter den uunngåelige breakuppen i 1991 og gjenforeningen i 2004 har de vært et av de mer aktive (eller prolifiske, som jeg hørte en fyr si) old school-bandene. Fire skiver mellom 2007 og 2020 har det blitt.

1989

Acid Reign

THE FEAR

Howard "H" Smith
vokal

Kevin "Kev" Papworth
gitar

Adam Lehan
gitar

Iain "Mac" MacDonald
bass

Mark Ramsey
trommer

I motsetning til australieren nevnt tidligere har ikke Howard «H» Smith blitt booka som standup-komiker i Norge. I hvert fall ikke som norske medier har fortalt om, selv om han faktisk er standupper. Jeg tenkte jeg skulle sjekke det siden bandet hvor H er bandeier, Acid Reign, er et forholdsvis kjent navn i britisk thrash.

Det eneste jeg fant gikk stort sett ut på humor, men ikke den som H står og forteller. Snarere den humoren som kommer fra naturvitenskapsfolk, som også har kasta seg over *ordspillet* acid reign.

Om det ikke står skrevet noe særlig om Acid Reign i norsk presse – et unntak er en omtale av noen tenårings-thrashere fra Askøy som var inspirert av «Acid Reign, Slayer, Frank Zappa, Black Sabbath og Kate Bush» og «koster på oss litt reggae og russisk balalaika» (ett av medlemmene er i dag med i Datarock) – er det veldig, veldig lett å finne intervjuer på internett med Howard «H» Smith.

For eksempel har han et konsist sitat om det å begynne med thrash: «Somebody gave me Kill Em All and Show No Mercy to listen to and that was that. Addicted within minutes».

Jeg anbefaler varmt et intervju på bloggen Lost in Rock for mest bakgrunnsinformasjon om Acid Reign. Jeg kan ikke gjengi alt, men Smith forteller blant annet litt om bandmiljøet. De ble signa på Under One Flag etter å ha lagd en kassett ved navn *Moshkinstein*, som ble utgitt som EP. (Etter å ha takka ja til platedealen, tikka det også inn et tilbud fra Noise.) Bandet var fra Harrogate ved Leeds, og etter en positiv anmeldelse i *Kerrang* ble Acid Reign raskt blant de store i Storbritannia. Landet hadde sin egen «fire store»-liste, sier H, og det var «Onslaught, Sabbat, Acid Reign and Xentrix in that order». Smith forteller at de og Onslaught var så forskjellige at de kunne være venner uten å være rivaler, men de to andre bandene ble ikke Acid Reign mæits med. Andre, mindre band kunne derimot være Acid Reigns venner, deriblant Re-Animator som ifølge Smith fikk sin platedeal etter hjelp fra ham.

Smith kommenterer også hvordan britisk thrash ikke ble stort i andre land. Britene som starter nye sjangre blir store, de som fortsetter dem blir sett på som «cheap knock off»: «If you are going to make it in America it's going to be by being British and being quirky or being different, by playing music that could have only come from Britain». Kanskje det er noe i det? Mange amerikanske band føler nok dog at det samme gjelder dem.

Andre briter har Acid Reign blitt sammenlikna med på tynt grunnlag, mest fordi begge band var britiske. Smith forteller om «the laziest review» han har lest, som sammenligna bandet hans med Lawnmower Deth. «I was just thinking right okay, we performed a seven minute epic called 'Thoughtful Sleep' about a boy who kills himself due to parental neglect. They perform one and a half minutes songs about Lawnmowers and running over grandmothers. Somehow, because we have fun live, that makes us similar. Unbelievable». For meg er Lawnmower Deth kjent som bandet jeg kjøpte en brukt cd med i Göteborg, og solgte dagen etter på ei anna bruksjappe. Møkkabænn.

Så litt mer om Acid Reign. Etter noe søppel av en intro begynner altså *The Fear*. Dette er langt unna Onslaught og Slayer-worshipping. Relativt variert, kanskje det minner meg om Defiance? Her prøves litt ulike ting, «Lost in Solitude» utmerker seg med et death-parti.

Da Acid Reign skulle utgi *Obnoxious* i 1990, fant en i bandet på at det skulle brukes cyan skrift på rosa bakgrunn. For å si det sånn, var dette det mest obnoksiøse han kunne komme på. Oppdraget gikk til en passende kar, Mez Meredith. Mesmerizing! Mez vant med dette kåringen «worst heavy metal artwork EVER» i *Terrorizer Magazine* i 2009.

Som nevnt innledningsvis er «H» bandeier. Etter å ha spurt de andre gamlegutta om de ville gjenforene Acid Reign, og de ikke hadde tid, fant han bare noen andre. To som har spilt i masse band ble med, sammen med to nykommere. De kunne kalle seg Acid Reign! Samtidig med å ha utgitt en ny fullengder i 2019, som virker å ha blitt godt mottatt, kom et bokssett med bandets tre første utgivelser samt rariteter. Bokssettet var å få kjøpt for 161,46 kroner med 31,09 i frakt. Det er en temmelig latterlig pris for fire diskere.

Kjapp apropos (kjapropos): Iain «Mac» MacDonald som spilte bass på *The Fear* var også med i Holosade, et band fra Darlington som utga én fullengder, *Hell House* i 1988. Greit album det. Coveret må likes! Gitaristen slutta for å spille ett år i Sabbath. Dem dropper jeg, selv om de ble blant de fire store i Storbritannia.

1990

Moral Crusade

AN ACT OF VIOLENCE

Balle

vokal

Balle

gitar

Balle

gitar

Balle

bass

Balle

trommer

Chug, chug, chug. Det kan bety å snu alkoholflasker og bælmene ned, men det er opprinnelig et lydhermende ord som kommer fra loket på tog, og seinere bilmotorer. Den norske oversettelsen er vel egentlig «å tøffe», som i at toget tøffer gjennom landskapet, et ord som forsvinner mer og mer fra det allmenne vokabularet. I musikken står derimot chugging for gjentatte slag på dype, mutede gitarakkorder. Mye E. Og det er i dette lydlandskapet Moral Crusade befinner seg.

Selv om Moral Crusade spiller relativt repetitivt har de i hvert fall en aggressiv sound. Og så er de fra Irland! Irsk old school thrash er en svært sjelden art, selv om et av de største neo-thrash-bandene er derfra (Gama Bomb. Både Nord-Irland og Irland faktisk). I en morsom anmeldelse leser jeg en viss undring over dette faktum. Hvorfor er det ikke flere thrashband fra Irland, gitt «the angry stereotypes we usually associate with the place»?

Skal jeg være ærlig hadde jeg glemt stereotypiene om irer som stordrikkere, voldsutøvere på bar og «fuck me, I'm Irish». Er disse stereotypiene mest en irsk-amerikansk greie? Det begynner også å bli lenge siden IRA holdt på som verst. Men en aggressiv sound, det har som sagt Moral Crusade.

Tekstuniverset, derimot, har til tider et annet budskap enn det aggressive, med låter som «Hate War». Moral Crusade hater krig, fordi alle mennesker er like og man må respektere andre. Bra det!

Bandet ble grunnlagt i 1987 som hardcore-trupp. Etter én demo skifta de navn og stil til thrash allerede året etter, og en liten kassettdemo var med på å sørge for at de ble signa på et britisk selskap CMFT Production, som var av de mer obskure fra UK.

Og albumet *An Act of Violence* er ikke nødvendigvis noen hastverksjobb. Coveret er en flott gjennomført malejobb, et samarbeidsprosjekt mellom to personer som heter Michael Cassidy og Paul Kelly. Ingen av dem har gjort noe annen metal. Moral Crusade har heller ikke gjort noe annen musikk etter dette albumet, som utkom i 1990. Noe, eller mye, av grunnen er nok at riffene er en smule kjedelige. Men bandet er fra Irland. Nevnte jeg det?

Historikken kan fylles ut noe med bandet Predator, som aldri kom seg opp på albumstadiet. De eksisterte fra 1987 til 1991. Men den selvtitulerte EPen fra 1989 er både godt produsert og har relativt fengende låter med melodisk thrash. Det hele er over på et kvarter. Coveret brukte de ikke mye penger på.

Dreamsfear sin viktigste utgivelse var *Prelude to Destiny* fra 1998. Med fire låter på halvtimen er det hva jeg ville kalt en fullengder, under et halvminutt kortere enn *Reign in Blood*. Ikke for å sammenlikne de to, altså. Dreamsfear minner meg mer om Xentrix, men kjørte ikke thrashstilen fullt ut.

1987

Necrodeath

INTO THE MACABRE

Nicola "Ingo"

Ingrassia

vokal, gitar

Claudio Bonavita

gitar

Paolo Delfino

bass

Marco "Peso"

Pesenti

trommer

PROJECT ONE

1990

Mondocane

PROJECT ONE

Santo Battiato

"S.B." Reder

vokal, gitar

Alberto Penzin

bass

Marco "Peso"

Pesenti

trommer

Project One er et klokkereint treff av to band som spilte brasilianskaktig, skitten thrash på europeisk grunn. Også tekstmessig; åpningslåta heter «Necroschizophrenia». Album-coveret hadde nemlig logoene til bandene Schizo og Necrodeath på forsida, selv om det offisielt ble sluppet av bandet Mondocane, et sideprosjekt hvor medlemmene i de to bandene deltok i varierende grad.

Det er altså Italia vi skal til. Bandene kom fra steder langt unna hverandre, Catania på Sicilia og Genoa over støvlebremmen. (Genoa lå i felles kongerike med Sardinia på et tidspunkt, men ikke med Sicilia.) Samarbeidet var kortvarig, 1989–1991, og ble aldri fulgt av noe *Project Two*. Men prosjektet kan stå som kulminasjonen av bandenes tidlige karrierer.

Schizo er fra Sicilia. De fikk ut en demo i sitt andre eksistens-år, samt et album (*Main Frame Collapse*, 1989) og en EP (*Sounds of Coming Darkness*, 1994). Som sagt tenderer referansene mot Brasil. Bandet er også kjente for å bruke nazisjokkeeffekter. Så spørres det hva man skal legge i det.

Schizo har også tre album på 2000-tallet, mens Necrodeath har utgitt langt mer både før og nå, med to album på åttitallet og hele ti fullengdere etter årtusenskiftet. Stilen er ikke noe å lure på, og bandnavnet avslører det til fulle, her er skitten, sloppy thrash av samme merke. I mine øyne ligger de på ei hylle over Schizo. «The top hill», som broren min sa på en butikk i utlandet da jeg var liten.

Into the Macabre var Necrodeaths fødsel, så å si, i 1987. Den er ikke langt unna Kreators tidlige utgivelser, men at den har betydd like mye i musikkhistorien er vanskelig å hevde. Supertungt og veldig necro, låttitlene er veldig sjangertro og inkluderer også latinske fraser. Det er vanskelig å beskrive hvorfor musikken til Necrodeath sitter så godt, men det bare gjør det. Coveret er en god del av pakka, nok en gang malt av en person som ikke står oppført i databasen med noen andre covere.

Av mange fine Youtube-kommentarer til Necrodeath tar vi med: «they were very important in my youthness». Flere er opptatt av hvorvidt bandet spilte black eller thrash. Min mening er at hvis ikke Kreator var black, var ikke Necrodeath det heller. Og å kalle dem begge for black ville vært å strekke begrepene for mye. Musikken er litt mer forseggjort og ikke så primal som de tidligste black metal-bandene.

Mondocane, derimot, er crossover. Særlig er det vokalen som er punkete her, nokså lik som The Casualties sin for å ta en 2000-talls-punkreferanse, mens instrumentene ligger i metal-land. Vokalisten og gitaristen er fra Schizo, trommisen fra Necrodeath. Resten av bandenes medlemmer hadde status som gjestemusikere. Gutta produserte også skiva sjøl.

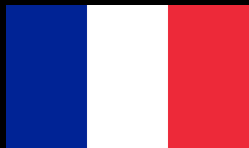
Én låttittel på skiva er nevnt, veldig mettall den, og metaltitler dukker det utvilsomt opp flere av. Etter hvert blir punktiteringen mer framtrødende, med den kjente tematikken tull og tøys: «Mario, Please Don't Cry», «Mad Carlo F. 8 Cars You Wrecked», «The Inevitable Free-Jazz Bloodbath». En cover av Exploited's «Fuck the USA» dukker også opp, med litt endra tittel, «Fuck the USL». Låta er musikalsk mye bedre enn originalen, og mer lignende på det som Exploited etter hvert utvikla seg til. Men teksten hører det ut som vokalisten rett og slett glemmer. *Project One* er en useriøs, men hard halvtime i italienske venners lag.

1990

Agressor

**NEVERENDING
DESTINY**

Alex Colin-
Tocquaine
vokal, gitar
Laurent Luret
bass
Thierry Pinck
trommer

En morsom twist på barneoppdragelsen synes jeg er å tilby to ting som har lik verdi, men litt forskjellige. Slik at det ikke blir helt likt, og barna må ta et valg i stedet for å kopiere hverandre. For eksempel to drikkeyoghurter hvor begge variantene er gangbare alternativer for begge. Millimeterlikhet byr meg imot og har alltid gjort det. Men når det er sagt: Man kan kalle det et likebehandlingsprinsipp når jeg, etter at jeg tok med Massacra i *Old School Thrash Metal*, må ta med Agressor i *Old School Thrash Metal 2*.

Det er altså Frankrike vi skal tilbake til, og den deathinspirerte stilen. Ja, for ikke å si den thrashinspirerte deathen. (Et talende tegn på tingenes tilstand i Frankrike var at Thrash Records i Le Havre var en death-label.) I tillegg til at Agressor – ja, det skrives med bare en G – kjører samme instrumentale stil som Massacra, høres vokalistene svært like ut. Er det rett og slett den samme? Nei, «Alexis de Tocqueville» som jeg trodde vokalisten het ved første øyekast – hans faktiske navn er Alex Colin-Tocquaine – har hengt rundt i tolv band. Men ikke i Massacra.

Det er for øvrig ingenting i forhold til trommisen som Agressor har i dag, for han har spilt i sjetten band. Av tre trommiser som Agressor hadde mellom 1986 og 1996 har to forlatt denne jord (Jean-Luc Falsini og Stéphane Guégan), men ingen av dem spilte på *Neverending Destiny*.

Bandet ble grunnlagt i 1986 i den sørfranske byen Antibes, og albumet vi tar for oss her var deres første. Tidligere hadde de også en splitt med det mer middelmådige (etter min mening) bandet Loudblast i 1988. Word on the street er at Agressor var det første franske bandet som ble signa internasjonalt, og da på Noise Records. Etter 1990 fulgte de opp med tre skiver mellom 1992 og 1999, og til sist en svanesang i 2006.

Som produsent ble Agressor vist til Stig Börje «Boss» Forsberg (1944–2017), som ble kjent via Bathory hvor han ikke bare produserte for bandet, men i mange år leste nattahistorier for frontfiguren. Det vil si, Boss var rett og slett faren til frontfiguren i Bathory. Og i Agressor var Boss boss på de tre første skivene. Innspillinga skjedde i Berlin og miksinga i Sverige, signert Rex Gisslén, som også har hatt en hånd på veldig mye, fra Candlemass via Hexenhaus til litt nyere ting.

Covertegneren var en fransk tegneserieskaper. *Neverending Destiny* har et cover som minner meg om en av bossene i spillet *Turrican 1*. Når jeg sjekker spillet, er det mellombossen som kommer etter 15–20 minutter (avhengig av hvor kjapp spilleren er) jeg tenker på. Jeg klarer ikke helt å finne informasjon om hva som egentlig er ment med coveret. Det er en kul figur. Noe jeg derimot finner er en artikkel i *The New York Times* som forteller at en person har med coveret på sin liste over de største coverblunderne i metal. Coveret er en «horrific rip-off» av Voivods *Killing Technology*, heter det. Det tror jeg ikke at jeg er enig i! Lista i sin helhet står i boka *The Amazing Book of Metal Lists*. Glem den lista, og se heller på min, som står bak i denne boka.

Personen som claima ripoff, la også til: «Is it car parts or is it a robot? Why is it floating in space? I would imagine they were on drugs at the time and they found something awesome». De? Bandet eller illustratøren? Legg også merke til at plutselig er motivet «something awesome». Ja, det er et kult cover.

Et par ord om bandet som seinere Agressor-trommis Guégan spilte i på tidspunktet 1990. Det er trioen Death Power fra lenger inn i landet, som utga albumet *The Bogeyman* nettopp det året. De eksisterte fra 1986 til 1992 og utga også en EP. Verken vokalen eller riffinga når helt opp. Det gjør heller ikke Loudblast som jeg nevnte litt ovenfor.

1987

Assassin

**INTERSTELLAR
EXPERIENCE**

Robert Gonnella
vokal

Michael Hoffmann
gitar

Dinko Vekić
gitar

Markus Ludwig
bass

Frank Nellen
trommer

Assassin's creed. Å være en snikete fyr i kappe som klatrer på tak og bygninger er fett, as. Som du kanskje merker av den noe haltende beskrivelse av spillet, har jeg ikke spilt spillet. Det jeg derimot holder på med her, er en liten assosiasjonslek rundt bandnavnet vi nå tar for oss. Ut av det kommer ei assosiasjonsrekke som også inkluderer en bokser, et annet band og en norsk rapper:

1) Assassin 2) Assassin's Creed 3) Apollo Creed 4) Apollo 5) Creed. Så vi begynte med thrash og endte med «With Arms Wide Open», grøss. Da reverserer vi i vill fart, og vender tilbake til det tyske bandet som rekka starta med.

Assassin fra Düsseldorf er hovedsakelig kjent for *The Upcoming Terror* fra 1987, og mye mindre kjent for *Interstellar Experience* fra året etter. Ikke så altfor langt unna Berlinmurens fall (i tid), skjedde deretter den store nedturen: Bandet ble robba for alt av utstyr. De hadde ikke blitt så kjente og tjent så mye penger, og thrash-etterspørselen var heller ikke av det kaliber lenger, at de klarte å komme seg opp igjen. Bandet knakk dermed ryggen etter dette robberiet (som det ikke heter på godt norsk). Da de seinere skulle re debutere, tok de den tunge veien om å gi ut skiva sjøl, før de slapp inn igjen på større metallselskap. Først Steamhammer, og deretter bytta de: «No sound truly defines thrash metal more than Assassin – that's why MASSACRE RECORDS is proud to welcome the band to the family!»

Dette tror jeg nok ikke er helt sant. At plateselskapet var stolte kan vel være riktig, men selvfølgelig ikke det med definerende sound. Men Assassin var med på bølgen.

Greia er at *The Upcoming Terror* har noen styrker, men mange svakheter. La oss si at 40 % av riffene banger. Men særlig er det vokalen jeg synes er sloppy, den hadde ikke funnet sin form. Etter lang tids tvil, som endte med vraking til forrige thrashbok, kom jeg tilbake til Assassin og ga mer øre til *Interstellar Experience*. Om ikke selve lyttingen brakte meg til andre galakser, er dette sterk thrash.

Vokalen har tatt store steg framover. Den kan minne om den ene av sangerne hos Baphomet, et band av landsmenn, og som også ligner ganske mye på vokalisten i norske Audiopain. Instrumentene og sounden generelt har også Assassin klart å forbedre mye, og det er hardt.

Tekstene er helt bananas. Først vil jeg trekke fram «Junk Food» som er deres versjon av Tankard, bare at det ikke handler om øl, men godteri. Teksten starter med å fortelle at gutta i bandet ikke hadde noe å gjøre og var sultne. En deli var ikke interessant å besøke, så de fant en kiosk som beskrives som «the great holy place». Her var Oreo, Kit Kat, M&Ms, Raider (Twix i Norge), Milky Way, «Chocomel – number one drink of Holland», «Bazooka – the best chewing gum», «31 – the USA ice cream». Hva skal jeg si? Hva med «ha ha ha»? Det er jo bare så harry å lage hard thrash om sjokolademelk og kjeks. På engelsk med tysk aksent. Men ikke nok med det. Tredje vers handler om at snackset i denne kiosken ikke bare lå i poser, men også kom i form av jenter. Tilfeldigvis var det fem jenter der, som alle ville fordele seg utover bandmedlemmene og ha sex. Hva skjer så?

*In the store were five cute looking gurlies, and we asked them for the best teeth killer
They were not interested in answering our questions 'cause sex was on their minds
We were thinking now if we should take off with them, we said no to this great offer
The girls were surprised and asked for an explanation, I said Junk Food is what we want*

Sangteksten er noe av det tåpeligste jeg har lest, men så er det heller ikke noe slemt ved det. Og én ting er tematikken. En annen ting er at stavelserne går jo fanken ikke opp heller, det er bare et tilfeldig bombardement av ord. Rime gjør det heller ikke.

Til slutt dukker de samme jentene opp uanmeldt i Assassins øvingslokale, og har med seg mer godteri. Right on! Veien til thrasherens hjerte går gjennom magen.

Videre er det en sang «Resolution 588» om den første Golfkrigen, også kalt Iran-Irak-krigen. Den varte i åtte år og er kjent for at ingenting flytta på seg, ingen grenser eller maktforhold landene imellom – det ble bare mye verre å leve i hvert av landene. Her kommer Assassin inn i bildet og krever slutt på krigen! Uten å sjekke, antar jeg at FN var involvert i konflikten med noe som het resolusjon 588. Assassin satte glør til fredsviljen med mesterlig oppildnende thrash:

*Stop the bloody war now, let's go for it
Everybody is involved yeah,
Support the Resolution 588*

Det er så tysk og bra. Og det er flere rare tekster og sanger. Men plassen begynner å gå ut her, så coveret må stå for tur. Det er mer enn bananas. Skal vi fram til noe matbasert, så tenker jeg ikke først og fremst på noen plante, men på et annet rike, soppriket. For hva har vi her? En galaktisk bakgrunn som ganske riktig er «interstellar». Midt ute i tomheten flyter en goblin med store røde øyne, blå kappe, langt hår og fugleskremselhatt. På hånda har goblinen en klo-hanske om Vega i *Street Fighter*. Hånda griper om hodene til medlemmene i Assassin, bare hodene som flyter rundt i ingenting. Motivet kan jo forestille en drøm. Spaca elementer finnes jo ikke i musikken her. Hvem fanken kom opp med den fugleskremselhatten?

Skremsler er i hvert fall ei linje som bandet har fulgt helt til i dag. Den hittil siste låta Assassin har gitt ut, det vil si avslutningslåta på skiva fra 2020, heter «Chemtrails» og hevder:

*Chemical atrocity disguised as travel mark
Invisible to common eye it leads us into dark*

KAZJUROL

DANCE TARANTELLA

1990

Kazjurol

DANCE TARANTELLA

"Bäsan" Bergström

vokal, bass

Pontus Ekwall

gitar

Tommie Pettersson

gitar

Uffe Larsson

trommer

Betyr Kazjurol noe? Ordet høres kanskje ut som slavisk. Google Translate «kjenner» ordet igjen som polsk. Men selv om ordet kjennes igjen, klarer ikke applikasjonen å oversette det til noe meningsfylt av den grunn. «Kaz jurol» kjenner GT igjen som ordet কাজ জুড়োল som på bengali betyr «legg til arbeid». Påstås det. Men alt dette er bare visvas, for bandet er svensk som bare det, fra tettstedet Fagersta. Det finner man litt inn i landet, mellom Västerås og Falun.

Kazjurol var opprinnelig et sideprosjekt av et punkband, uten at jeg kan høre det altfor tydelig i musikken. Etter to utskiftninger i 1986 var bandet klare for demoer, som det ble tre av før *Dance Tarantella* kom i 1990. Bak det kjedelige coveret som de valgte å presentere for verden, og dermed ga seg selv et handicap før musikken har begynt å spille, befant det seg tålig bra thrashmusikk. Må jeg kalle musikken for noe, er det en blanding av Exodus og Razor med litt Whiplash.

Den svenske podkasten Into the Void oppsøkte bandet i 2019. Det er bare å sette seg ned og høre. Fagersta-dialekten består av en veldig tydelig uttale som ligner norsk. Podkastmakerne møtte gitaristen og vokalistbassisten, som på sin side kom fram til at ingen hadde intervjuet dem siden 1989. Det betyr i så fall at ingen intervjuer ble gitt i forbindelse med *Dance Tarantella*, siden den jo utkom i 1990. Kazjurol var egentlig på sitt største i 1987 og 1988 hva gjaldt livespilling, og skiva skulle kommet ut da, men ble treiga til av plateselskapet. Det var i tida rundt *A Lesson in Love*-demoen fra 1988 at Kazjurol egentlig hadde sin vind i seilene.

Behørig nok forklares bandnavnet i podkasten, det vil si, hvis det er så mye å forklare. Kazjurol besto av bokstaver som hver av medlemmene valgte seg, og som ble satt sammen til det som ligna mest på et ord. Jakta på en dypere betydning kan avblåses. Når det er sagt, hva betyr for eksempel et annet navn som Opeth? (Ikke send meg svaret.)

Merkelig at de ikke la litt mer arbeid inn i sitt ytre uttrykk. Nonsensisk bandnavn og kjedelig cover er nevnt, og djuret på bilden heter ju häller inte «tarantella» på engelska, utan «tarantula». Tekstene er litt oppgraderte punketekster, som handler om at samfunnet er mekanisk, deterministisk, kaldt, grått og håpløst, men det finnes håp: I åpningslåta ender det med at fortelleren sier opp jobben for å søke et liv utenom slavedriverne. Tittelsporet er i samme gate hva gjelder budskap.

Så forlater vi Kazjurol, Fagersta, podkasten og starter vårt eget program ved navn *Sverige Rundt*. Den svenske ekvivalenten av Norge Rundt, selvfølgelig, bare at her møter man ikke oppfinnere og eksentrikere, bare thrashere. De vil riktignok være musikalske eksentrikere ifølge manges mening, og som det viser seg, var den geografiske spredninga god.

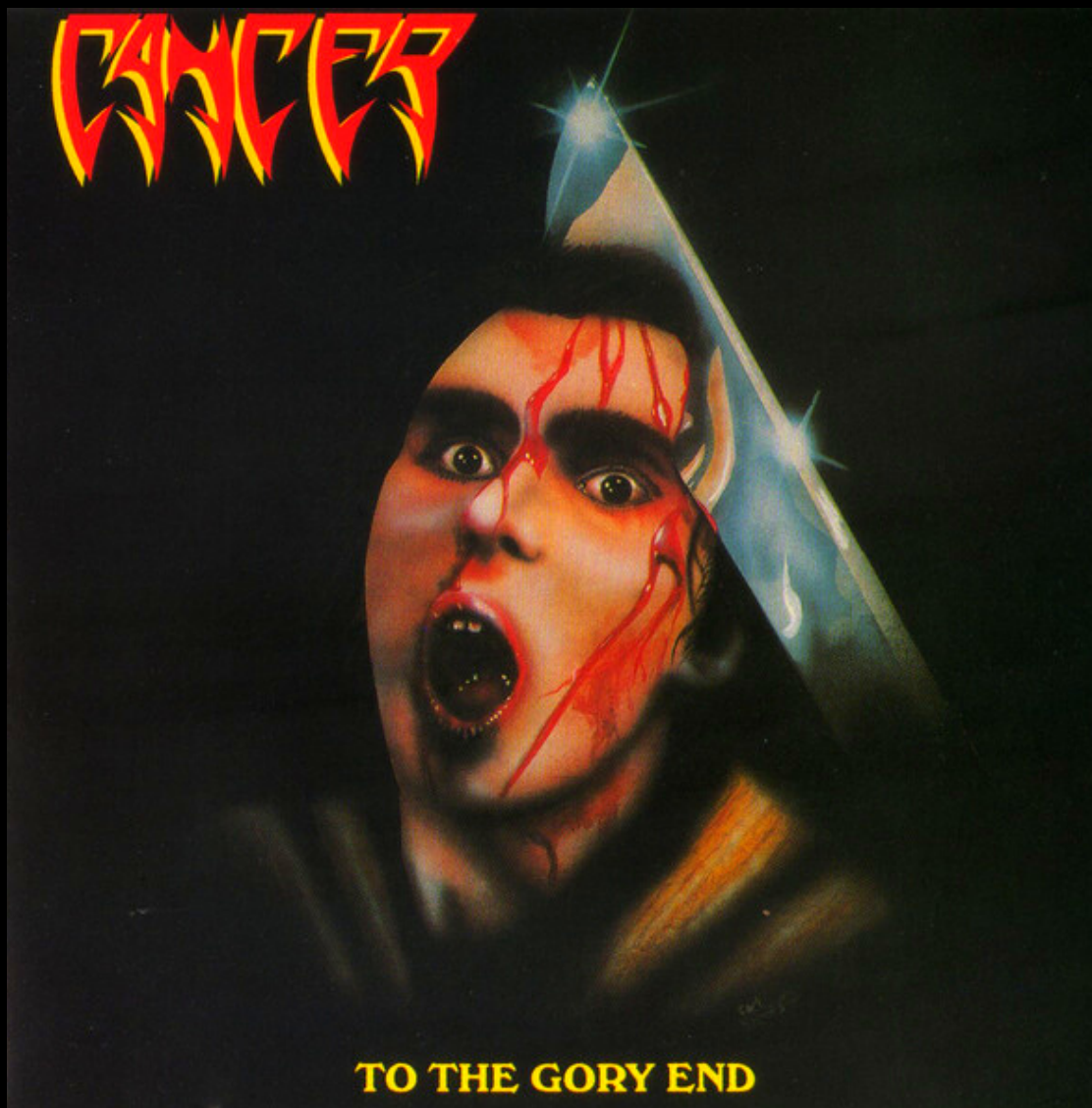
Mezzrow fra Nyköping utga tre demoer før og etter sitt eneste album, *Then Came the Killing* fra 1990. Ofte hypes Mezzrow som noe av det beste i Skandinavia. Disse Testament-worshipperne hadde tett og god gitarlyd, tilfredsstillende teknikk og bra vokalist (Staffan Karlsson, død 2018). Problemet med Mezzrow er at det er avsendig mye chugging. Ensformigheten blir da litt for framtreddende. Jeg tar ikke for hardt i ved å hevde at hele skiva høres ut som én sang. Og dette har jeg dobbeltsjekka flere ganger.

Andre band er litt mer anbefalingsverdige, men kom aldri med album. I likhet med tidligere nevnte Midas Touch holdt Damien på i Uppsala. Mellom 1984 og 1988 utga de hele åtte demoer før de kom med sin eneste EP. *Requiem for the Dead* heter den og thrasher meget upåklagelig. Men bandet slutta i 1989, og sangeren Tommie Agrippa ble året etter å høre i Hexenhaus. (Et annet medlem i Hexenhaus tror jeg neppe jeg nevnte i forrige publikasjon. En av trommisene deres på 80-tallet var Martin Eriksson, seinere mer kjent som dance-artisten E-Type!)

Leprosy fra Helsingborg ble heller aldri annet enn demoband, men det jeg har hørt av en dårlig produsert demo er tung og bra thrash. De brukte deathvokal. Trommeslageren Nicke Olsson har spilt i en haug andre band.

I Göteborg satt det ei gruppe som hogde ut, for å si det slik, det dustete bandnavnet Rock Solid i 1986. Men året etter måtte Rock Solid vike for det nye navnet Ice Age. Den klassiske lineupen i Ice Age med Sabrina Kihlstrand, Pia Nyström, Viktoria Larsson og Tina Strömberg ga ut fire demoer. (Som i 2017 kom ut på en samler.)

Blant bandene som kom med bare demoer på 1980-tallet, men album seinere på 1990-tallet, finner vi Fallen Angel fra Örebro, Rosicrucian fra Västerås og Flegma fra Malmö. Atter andre svenske band skal omtales seinere.

1990

Cancer

TO THE GORY END

John Walker
vokal, gitar
Ian Buchanan
bass
Carl Stokes
trommer

Her har vi muligens det første bandet oppkalt etter et stjernetegn. For det er Krepsen de er oppkalt etter, ikke sant? De er ikke oppkalt etter noe annet, tilfeldigvis? Cancer er et thrash death-band hvor særlig vokalen og tekstene/tematikken lener seg over mot death. Jeg vil med en gang nevne at bandnavnet på nederlandsk blir Kanker, noe som også høres ganske særegent ut.

Musikkhistorisk plasseres de som et tidlig engelsk death metal-band som ikke kom fra grindcore, men altså fra thrash. Og hvor da mange av de andre bandene fra Cancers tid nettopp kom fra grindcore. Jeg vil si at *To the Gory End* gir oss en deling av thrash og death (jeg er allerede lei av å skrive disse ordene i dette kapittelet) riffmessig. Et mellomspill på «Body Count» er veldig i stilen til bandet Death i mangel av en bedre referanse, ellers har de tatt det kjappe fra den ene kanten og det groovy fra den andre kanten.

Coveret ble forbudt i Tyskland. Her måtte albumet utgis med svart bakgrunn, stor bandlogo og tittelen på skiva. Coveret som brukes her og i andre land, ble malt av bandets egen trommeslager Carl Stokes etter et stillbilde fra filmen *Dawn of the Dead*. Tekstmessig skal «To The Gory End» stamme fra filmen *Hell Raiser* og «Bodycount» fra *Fredag 13*. I tillegg til alle de forskjellige låtene om at fortelleren drar på seg et langt rulleblad, for å si det slik, er flere tekster mer sentrert rundt offeret: «C.F.C.» og «Sentenced» med ulikt forløp men samme utfall, i tillegg til «Witch Hunt» skrevet i andreperson.

Cancer var opprinnelig en trio. Mot slutten av sin første levetid la de til en leadgitar. Det samme gjorde de ved gjenforeninga i 2003, da originalbassisten heller ikke var med. Ved neste gjenforening, i 2013, var alle originalmedlemmene med. Seks fullengdere har det blitt, samt forskjellige gjenoptrykk av de gamle skivorna. Nå bor medlemmene i forskjellige land, men internett veit du.

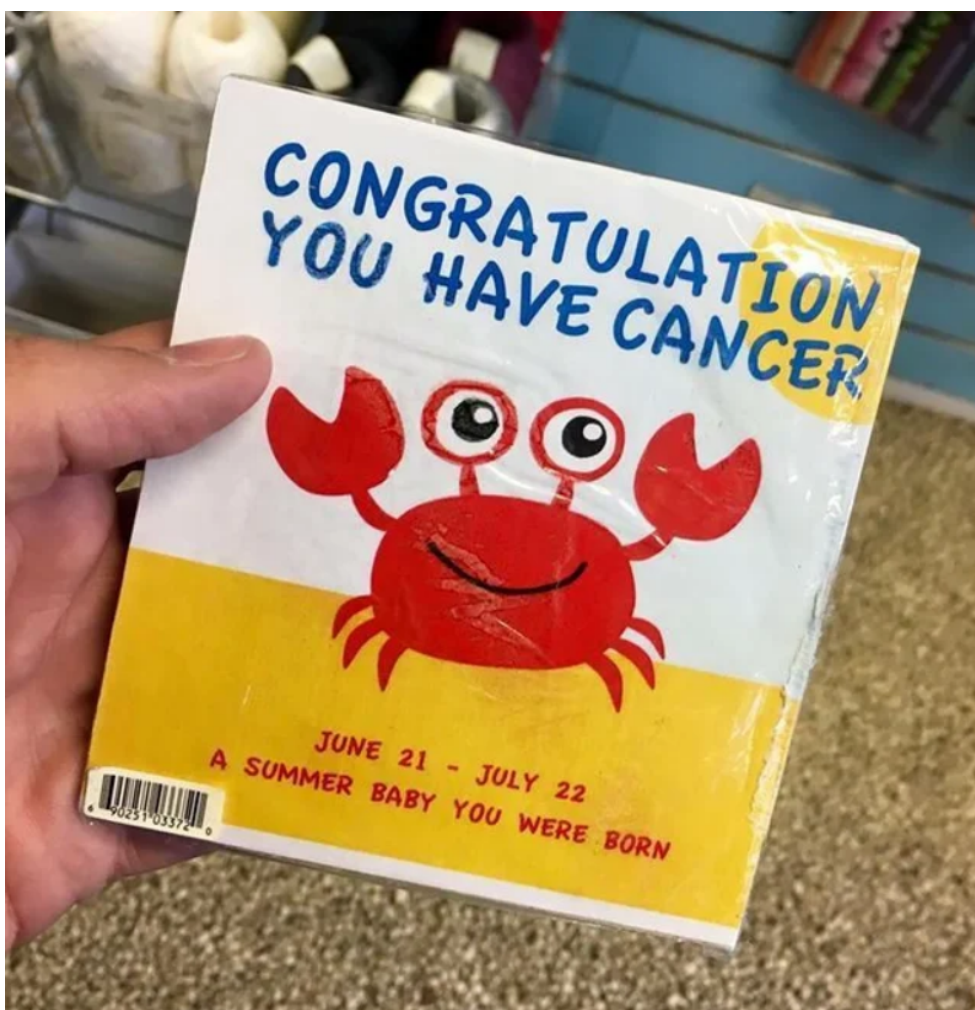
Når jeg skriver dette har jeg også hørt meg gjennom endel band som falt gjennom inspeksjonen. Det siste var Devastation fra den flott navngitte byen Corpus Christi, Texas. *Violent Termination* fra 1987 hadde bare 18/100 poeng på Metal Archives, så den hadde jeg ikke plass for i livet mitt. Neste, *Signs of Life* fra 1989, fikk en sjanse, men hørtes middelmådig ut og satte seg ikke. Det aller siste Devastation gjorde var å utgi *Idolatry* som nettopp lener seg mer mot death det også. Ikke så rart med utgivelsesår 1991. Her traff Devastation endelig, og lagde death thrash med en ordentlig signatur, så skiva er med på lista bakerst i boka.

Til sist skulle jeg sjekke et band noen av medlemmene var med i seinere, men det ga jeg opp etter 30 sekunder.

Samme stat bød på bandet Torture, dels fra El Paso. Fullengderen *Storm Alert* fra 1989 var ikke noe for meg, men EPen *Terror Kingdom* fra 1987 var litt tøff. Men igjen, EP holder ikke ifølge mine regler.

Men til felles har de det med Cancer at det er hardt. Neste Cancer-skive fra 1991 het *Death Shall Rise* og det anga også retninga som Cancer gikk i, for ikke å si retninga de muterte i.

Til slutt en morsom anekdote fra Voices From the Darkside sitt intervju (hvor spørsmålene er mye lengre enn svarene) med Carl Stokes: «So I started when I was 10 years old, my first band was a Punk band called HOT SHIT, we split up after the drama teacher at school changed the name on the poster for our first gig to HOT POO!!!»

For det er Krepsen bandet er oppkalt etter, ikke sant?
(kilde: Reddit, postet av u/CosmolnColour)

1989

Redrum

POWER CORRUPTS

Carlos Yniguez
vokal

Vonni Groccia
gitar

Bobby Whitright
gitar

Jeff Reyna
bass

Michael V. Parisi
trommer

Nå skal vi til thrash-stolleken der forskjellige musikere vandrer rundt omkring, og når musikken stopper, setter de seg på en eller annen stol og nye bandkonstellasjoner oppstår. Utgangspunktet vårt er i Sacramento langt nord i California.

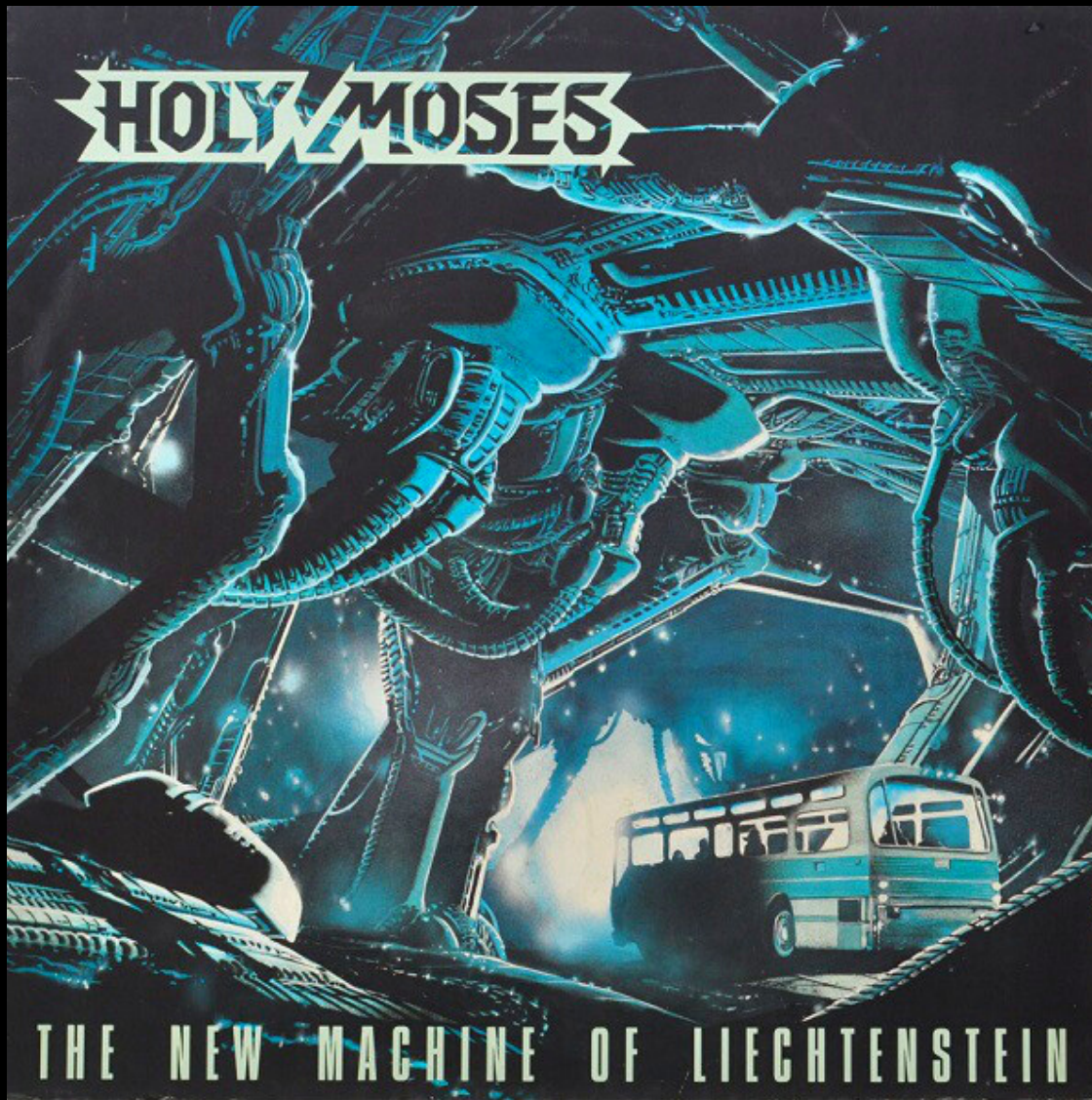
Og her starter denne historien med bandet Redrum. Et egentlig ganske obskurt band som utga fire demoer og i 1988 kom med på samleren *Metal Massacre IX*. Da var det klart for albumet *Power Corrupts*. Bandet ble ikke signa og måtte gi det ut sjøl. Coveret var av en slik karakter at de nok sparte mye penger på det, mens thrashstilen helte mer mot europeisk stil med en vokalist som kunne syngre clean. Bandet byr også et slags anthem i form albumets tittelåt, «Power Corrupts».

I 2007 ble skiva reugitt med et bedre cover, og da bruker jeg selvsagt coveret som er best. Artisten her er Jowita Kamińska, ei polsk dame som har vært høyaktiv siden 2003 og blant annet lagde *Tempo of the Damned*-coveret til Exodus. Ellers på den visuelle fronten kan det nevnes at Redrum var glad i sol, sommer og skating. På bandbildet på Metal Archives er det med flere skateboard, og jammen en Mikke Mus-t-skjorte også.

En av de som var innom Redrum, grunnla også bandet Sentinel Beast i samme by, Sacramento. Han forsvant ut ei tid før Sentinel Beasts første og eneste album, *Depths of Death* i 1986. Bandet ble oppløst i 1987 og medlemmene gikk i forskjellige retninger. Sentinel Beast-bassisten Michael Spencer erstatta Newsted-erstatteren Phil Rind i Flotsam og Jetsam. (Og!) Det mest markante medlemmet, vokalisten Debbie Gunn, som gjorde en grei jobb på *Depths of Death*, ble nå med i et Chicago-basert band. Det hadde hett Znöwhite og utgitt skiva *All Hail to Thee* i 1984 – nå het de Znowhite og slang ut *Act of God* i 1988. Gunn er her kreditert under navnet Nicole Lee. En av grunnene til at ikke *Act of God* fikk en større omtale, er coveret, som sannsynligvis blir å finne på verstelista. Jeg mener, herregud da!

I 1989 slutta Debbie Gunn i Znowhite. (Hun flytta tilsynelatende til Sverige en periode. Mange år seinere gjenopplivet hun Sentinel Beast med bare nye medlemmer.) De gjenværende medlemmene med Greg «Ian Tafoya» Fulton som kreativ hovedkraft starta i stedet bandet Cyclone Temple. De utga *I Hate Therefore I Am* i 1991, men deretter lagde plateselskapets eier masse krøll og sistealbumet i 1994 ble ikke helt det samme. Flere regner *I Hate Therefore I Am* som en undervurdert perle, mens den toneangivende kritikeren «yours truly» derimot er blant de som nedvurderer det. Vokalen blir for dominerende i dette lydbildet, med koring og dubbing.

Tilbake til Redrum, så ser de ut til å ha blitt oppløst i 1989. Et gjenopplivingsforsøk i 1991 med Yniguez, Groccia og Parisi (navn på advokatfirma, anyone?) varte i bare et år. Begge de nyankomne medlemmene i denne inkarnasjonen av Redrum, Don Adams og bassist Michael Caboy, døde i 2011.

1989

Holy Moses

**THE NEW MACHINE
OF LIECHTENSTEIN**

Sabrina Classen

vokal

Andy Classen

gitar

Thomas Becker

bass

Uli Kusch

trommer

Jørgen Nordeng fortalte i radioprogrammet *Sommer i P2* at da han var liten, kjøpte han cd på postordre. Det var visst i det svenske bladet *Okej* at det sto annonser for thrash metal. Snesevis av skiver ble skipet opp til Ørnes. Som seg hør og bør, kjøpte Nordeng på bakgrunn av bandnavn og platecover – band som Holy Moses og Holy Terror, fortalte han. Holy Moses burde ikke blitt kjøpt på grunn av navnet og Holy Terror ikke på grunn av albumcoveret (og musikken), men det er nå så. Saken er at han kjøpte det, og det var ikke det dummeste han kunne gjort.

Som jeg forstår er det mange som har Holy Moses på sin tyske topp 3, mens jeg har det ikke engang på min tyske topp 15. Det er vel noe jeg ikke har forstått med Holy Moses: En av den skitne thrashens gallioner, som var såpass mye til ledere at de en kort periode banet seg vei ut av den undergrunnsmusikalske ørken.

Bandet ble nemlig signa på Warner Music (WEA) for å utgi sin tredje skive. Warner har selvsagt vært innom det meste innen musikk, blant annet Mötley Crüe, Twisted Sister og Raven når det gjelder hardrock-segmentet, og seinere releasa labelen også den andre og siste skiva til norske Artch i Tyskland.

Man kan sikkert si mye om hvorvidt Holy Moses hørte hjemme på denne labelen, og labelen hadde også sine meninger om nettopp det, i og med at samarbeidet tok slutt ganske fort. Men for denne forfatterens del er saken enkel, *Queen of Siam* (1986) og *Finished With the Dogs* (1987) går ikke ned på høykant. *The New Machine of Liechtenstein* er tolererbar. Mer tilgjengelig kan man nok kalle albumet, samtidig som bandet på ingen måte vraker sine tekniske ambisjoner.

Så hva er denne nye maskina i Liechtenstein – som har gitt oss dette svært merkelige albumnavnet? Begrepet har noe å gjøre med en levende maskin. Bandet bruker mer eller mindre alle låtene på å fortelle om den, uten at det for så vidt avsløres. Det skal være noe ånkli skummelt og truende, noe som får atomvåpen til å framstå som kinaputter. Man ser det også på coveret, en gigantisk teknologisk organisme. Og en buss.

Bussen kommenteres ikke når vokalist og frontfigur Sabrina Classen forteller om albumet i et intervju (hvor intervjueren beskriver det å få snakke med Classen som «et mirakel»). Derimot får vi høre litt mer om albumkonseptet: «The New Machine Of Liechtenstein is about a machine going by itself, a mechanical machine, and it's a future story about political things, too».

Holy Moses spilte på Elm Street i Oslo i september 1991, uten at jeg klarer å finne skriftlige kilder som utbroderer hvordan dette var. Seinere var det opptredener på Inferno i 2004 og Maiden i 2008. I forbindelse med Inferno 2004 trakk pressen fram at Sabrina Classen var *eneste* kvinnelige utøver på hele festivalen. Presseansvarlig Ann Kristin Frestad fortalte like greit at «damer ikke burde verken synge eller spille black metal. De takler ikke situasjonen». For sikkerhets skyld ble det også sagt at Classen «har baller. Det er viktig i denne sjangeren».

Holy Moses var tidligere blitt oppløst i 1994 etter sju fullengdere og en viss slitasje. Etter en motorsykkelulykke fant Sabina Classen ut at livet var for kort til å ikke spille i dette bandet, og det ble gjenopplivet i 2000. Det er nå blitt hennes personlige band, med bare nye medlemmer ellers, mens de andre originalmedlemmene har tatt seg andre jobber. Skjønt originalmedlemmer: Holy Moses har også ei fortid før de ble ei ordentlig gruppe. I et intervju fortalte Classen at Holy Moses var «skoleband» på skolen de gikk på. Det kan forklare de 11 medlemmene som var innom i 1980 og 1981, hvorav fire vokalistler – før Classen tok over i 1981. Hun spilte bass i et lite band med blant annet broren Andy før han ble headhunta til HM, og hun litt motvillig ble hanket inn seinere. Det hele var ganske tilfeldig: Classen sang på den måten hun gjorde fordi det «var sånn det kom ut».

Vi hopper derfra til Østerdalen i 2012, og avisa *Østlendingen*. Ved siden av saken «Angrepet av rasende hare» leser vi at Holy Moses' trommeslager Uli Kusch, som slutta i bandet i 1990 for å gå over til Gamma Ray og deretter Helloween, var nyansatt trommelærer på Trysil kulturskole.

INDESTRUCTIBLE NOISE COMMAND

RAZORBACK

1987

I.N.C.

RAZORBACK

Dennis Gergely

vokal, bass

Erik Barath

leadgitar

Tony Fabrizi

rytmegitar

Gary Duguay

trommer

Indestructible Noise Command er det lange navnet på I.N.C., og er også navnet på låta som bandet introduserte seg med. Første låt på *Razorback* fra 1987. (Langversjonen av navnet er forresten også bandnavnet i Spotify, for de som leter.) Låta «Indestructible Noise Command» er nesten tyskaktig, iblandet litt Defiance, med et hovedriff som er blant de beste. Ørlite mangel på tighet, litt rufsete spill og en litt uvøren vokal er gode ingredienser i denne. Gang vocals og tydelig bass er også på plass, ja flerstemt solo blir det også plass til. Sannsynligvis dette er en av de mer undervurderte låtene i thrashen fra 1987. Jeg holder låta «Indestructible Noise Command» høyt, replay-faktoren er gjennom taket. Det er en banger av de sjeldne, og hvis jeg ikke hadde hatt med denne skiva hvis jeg var fortapt på ei øde øy, måtte jeg prøvd å komme meg vekk fra den øde øya!

I.N.C. kom ikke så seint til festen som mange andre. De burde blitt større enn det de i realiteten har blitt. Hvorfor? Et aspekt som bidrar til å gi skiva det mer utilgjengelige preget, åpenbarer seg bare man kikker litt på låtlista. Den av låtene som varer i 5.51 minutter, er bare den femte lengste. Åpningslåta er den lengste med sine 8.16 minutter, og ytterligere to låter ligger på sjuminuttersmerket. Så mener også flere at man ikke merker så lett at tida går og går.

Fra andre låt «The Grip of Death» kicker det inn litt Metallica-worshipping, spesielt på refrenget. «Razorback» er et annet tilfelle. Metallica-innflytelsen er nok ikke helt borte på de andre låtene heller, men den er ikke overtynlig.

Etter «Razorback», det vil si på den siste tredjedelen av albumet, synker kvaliteten ørlite, helt til et veldig godt versriff dukker opp på «Passageway Through Purgatory». I.N.C. var riffmakere langt over gjennomsnittet.

Flere steder får bassisten god plass, og leverer distinkte linjer. Litt som en gjenspeiling av bandet som helhet: Bassisten er god til å spille, men det finnes teknikere som ville sagt «en tagning til»; han var uferdig. Og da blir det ordentlig 80-talls og fett. Bandet var «young, naive and all over the place with music» har gitarist Erik Barath uttalt i et nyere intervju (for v13.net). De holdt til på high school og var rundt 17–18 år gamle da de utga sine skiver.

Så har vi også å gjøre med et cover som ikke kommer på noen verstelliste. Ferdighetsmessig kommer riktignok utførelsen langt ned. Men dette er så dårlig at det blir bra. Kjempebra! Et monster som jeg (i mangel av noe bedre) antar er razorbacken, triller en lege inn i et mentalsykehus. Monsteret har et OTT ansiktsuttrykk, og en gammeldags skorstein stikkende ut av hodet. Også innlagt på dette mentalsykehuset er Freddy Krueger (!) og Charles Manson. Legen er beltet fast, og kan vel være mentalsykehusets egen psykiater som ble fanget under et pasientbesøk. Men var monsteret innlagt da liksom? Og har psykiatere noen gang hatt sånne lamper på hodet? For å runde det hele av, er teksten grell. Supert!

På andre skive *The Visitor* har I.N.C. fått seg en logo, i massivt stål, som imidlertid bare ble brukt den ene gangen. Coveret er spennende, men resten av skiva er en skuffelse i forhold. Dårligere lyd og låtskriving. Jeg hopper heller ikke i taket over de nyeste albumet som har kommet ut mange år seinere.

De to første skivene var utgitt på Giant Records, som egentlig var et punk/hardcore-plateselskap. Da I.N.C. begynte å spille igjen i 2010, og fikk utgitt tre album mellom 2011 og 2019, kom i beste fall ett av dem på en halvveis betydningsfull label. Bandet ble aldri stort. Men debuten er det, på sin helt egen måte. Og en dag skal jeg få skills nok til å beskrive skiva på en så god måte som den fortjener.

1989

Alastor

SYNDROMY MIAST

Robert Stankiewicz
vokal

Mariusz Matuszewski
gitar

Waldemar Osiecki
gitar

Grzegorz Frydrysiak
bass

Sławomir Bryłka
trommer

Dette blir et litt halvmerkelig kapittel. Kapitlet skal handle om Polen. I forrige bok gjennomgikk jeg endel polsk thrash, og konkluderte med at Wolf Spider er det beste, og at det finnes mange band under dem uten at disse nødvendigvis var knallbra. De prøvde likevel så ivrig, og selv om det at de stort sett feilet, må ha konsekvenser for utvalget i min bok, kan jeg ikke droppe dem heller.

Her var det en del feiling og litt prøving. I over et år hadde jeg bestemt meg for at kapitlet skulle handle om Hammer a.k.a. Hamer. Da jeg merka at teksten om bandet var litt tynn, hørte jeg på albumet igjen. Da fant jeg ut grunnen til at teksten ikke var noen fest, nemlig at Hammer var for dårlig.

Polen fikk thrashbølgen nokså tidlig og har jevnt over middels kvalitet, mens Tsjekkoslovakia/Tsjekkia som fikk thrashbølgen noe seinere har svært høy kvalitet jevnt over. Russland fikk thrash samtidig som Polen, og opprettholdt et tilsig av band som albumdebuterte henimot 1994 og 1995, hvorav mange var relativt eksperimentelle. Et av de absolutt bedre bandene er End Zone, som ble grunnlagt i 1993 og debuterte med den progressive *First Bequest* i 1995.

Passende nok er det nesten helt midt i Polen vi skal, til Kutno og bandet Alastor. Jeg noterte meg ved første gjennomhøring at den beste låta heter «Syn Adriana». Kanskje det! Noe som er litt artig med Alastor er at de typifiserer flere polske trender. Det ene er å satse tospråklig. Gutta albumdebuterte med *Syndromy miast* i 1989, med offisiell – og litt grammatisk haltende – engelsk tittel *Syndroms of the Cities*. Også sangene har henholdsvis polske og engelske titler på de to utgavene.

Det andre er at coveret er svært bra laget. Coveret har Ed Repka-aktig utførelse både i motiv, fargebruk og logostil. Artisten er ikke Repka, men Jerzy Kurczak. Han var borti det meste av polske band i denne musikkjangeren på denne tida. (Et unntak er Wolf Spiders debutalbum fra 1987, men til gjengjeld tok Kurczak seg av de tre neste).

Kallenavn på medlemmer er også noe polakkene er gode på. Jeg tror vi var innom «Banan» i forrige utgave, og de tre originalmedlemmene av Alastor som er med fortsatt, kalles Bryłtas, Stonek/Stryj og Maryś. De to første googleoversettelses til henholdsvis Klump og Coloradobille/Onkel! En fin variasjon.

Labelkrøll gjorde at andreskiva *Destiny* ikke kom ut før i 2012, men «tredjeskiva» kom ut som andre skive i 1994. Den het *Złoto* som betyr *Ond*. Neste *Żyj, gnij i milcz* (1997) betyr *Lev, råtn og vær stille*. De var litt sinte, disse gutta her.

Hammer het Hamer til 1987 og var med på *Metalmania* og *Metal Attack*-splitter. Så kom fullengderen *Hammer* i 1989 med cover av Jerzy Kurczak. Skiva ble produsert og utgitt på engelsk i 1990 under navnet *Shermann*. (Seinere kom *Terror* på polsk i 1991 og engelsk i 1992.) *Shermann* kommer vel av at på den opprinnelige skiva finnes låta «Szerman», som muligens er figuren på coveret. Motivet kan kalles en roligere versjon av Låaz Rockits cover med litt mindre atombomber og litt mer alkohol. Søker man på Sherman og Hamer/Hammer i nettmagasiner, kommer det opp mest om René «Hank Sherman» Krolmark fra Mercyful Fate. Gjerne når han har blitt intervjuet i *Metal Hammer*...

Hva med kallenavnene? De opprinnelige medlemmene Robert Köhler, Maciej Sawicz og Robert Kuryś kalte seg Rob Kelly, Mick Savage og Robert Joy. I dag heter bandet nok en gang Hamer, og har ingen (!) originalmedlemmer; Adam «Harris» Jasiński er «veteranen» i gruppa, som har vært med siden 2002. Resten av bandet er Przemysław «Dziobak» Uliczka, Piotr «Peter Sverige» Szwed og Mariusz «Rogol» Prętkiewicz. Peter Sverige er nydelig, og Dziobak betyr nebbdyr, så det er også et fint kallenavn.

Videre til bandet Hektor fra Gdynia. De fleste normalt orienterte vet hvor byen er: nord for Gdańsk. Bandet utga kun én kassett, *The Inner Dementia* i 1989. Originalcoveret var med en Rambo-/biker-figur. Da denne ble reutgitt som cd i 2012 var det med et helt annet cover. Musikalsk er albumet litt merkelig. I 1993 skifta Hektor navn til det ganske teite Hektcöre, og utga albumet *Imagine Theatre*, men så var det slutt.

Kat var et gammelt heavy/speed/black-band som albumbegynte med *Metal and Hell* i 1986, også utgitt med polske tekster under albumtittelen *óóó*. Bandet ble mer thrash fra og med *Oddech wymarłych światów* i 1988. Denne skiva har noen gode riff, men også noen mindre gode syngepartier som bandet burde revurdert. Refrenget på «Mag-Sex» bør likevel inngå i samlingen av thrash-klassikere (thrashikere). Vinylversjonen kom i 1989 og da med et brukbart cover, også det laget av Jerzy Kurczak. Kurczak var også på plass da *Bastard* fra 1992 (med et grusomt kassettcover) kom på cd på Silverton i 1996. Alt i alt synes jeg nok Kat er mer viktig i kraft av sin historiske rolle på den polske scenen, enn de er viktige å høre på.

Dragon fra Katowice nevnte jeg i forrige bok, men de kan nevnes igjen fordi debutalbumet er så kult: *Horde of Gog*. Siden sist har jeg funnet ut at Gog har noe med Russland å gjøre – russiske horder – det falt meg rett og slett ikke å søke opp begrepet Gog tidligere. Coveret er så bra, det viser en ridder i sadokostyme som rir på en overdimensjonert gribb. (Eller er det en drage, med tanke på bandnavnet?) Artisten er selvfølgelig Jerzy Kurczak. Albumet er ganske standard thrash med engelske tekster. Allerede i 1990 på skiva *Fallen Angel* var Dragon dessverre blitt et kjedelig death metal-band. Vokalisten fra debutskiva og de tidligere demoene hadde slutta. Han het Marek Wojcieszki og døde i 2013.

Turbo må også nevnes, men til tross for at de er blant de absolutt største polske bandene med mange utgivelser – åtte mellom 1983 og 1992, hvorav de første var heavy metal – er heller ikke dette et band som har klart å snike seg under huden på meg. Det jeg husker best fra Turbo, er coveret på *Kawaleria Szatana* fra 1986 – navnet skjønner du hva betyr – og da fordi coveret er så dårlig.

Genesis of Aggression er kanskje det mest amerikanske av alle de polske bandene. I hvert fall kanskje det som ble amerikansk fortest. Blant annet understrekes den prosessen av raskt navnebytte fra *Geneza Agresji* til *Genesis of Aggression*. Albumdebuten *Disappointment* (1989) var et bra thrash-album hvor du også møter litt piano og fiolin. Utgivelsen var kun på kassett og de hadde ingen platekontrakt. Men det ble en ny kassett *Necessary Riddance* i 1992. Sammen med et veldig obskurt band som heter Astat, har jeg tatt med Genesis of Aggression under honorable mentions seinere i boka.

Coroner

R . I . P

1987

Coroner

R.I.P.

Ronald "Ron
Royce" Broder
vokal, bass

Thomas "Tommy
T. Baron" Vetterli
gitar

Markus "Marquis
Marky" Edelmann
trommer

Dette er gudfedrene for europeisk teknisk thrash. Og så kom de fra Sveits av alle steder. Et fjelland som var tungt inne i den første bølgen med black metal, i form av Hellhammer/Celtic Frost. Der sveitserne hadde store band, hadde de imidlertid ikke så mange. Et annet tidlig og ganske stort band var Messiah som med *Extreme Cold Weather* bød på et morsomt cover men ikke noe mer, og heller ikke spilte god thrash ellers, etter min mening. Coroner kjørte virkelig på og har influert de andre tekniske og progressive bandene på kontinentet.

Én ting er det å spille bra teknisk (eller progressiv) thrash i dag. Forskjellen fra den gang, er at i dag kan folk høre på Coroner før de begynner å skrive låter. Det kunne ikke disse sveitserne gjøre. *R.I.P.* var debutskiva. Som så mange andre fra det tyske området på denne tida begynner det med en harmonisk intro før mayhemmet starter.

Fra H/CF tok Coroner-gutta tradisjonen videre med fjollete kallenavn: Ron Royce, Tommy T. Baron og Marquis Marky. Det var sistemann som begynte i 1983 med et band som spilte «some sort of Mötley Crüe-style music». Marquis Marky var da 19 år. I 1985 var det slutt på Crüe-stilen, og under samme navn og logo kom to nye medlemmer, og ny og bedre sjanger, og det egentlige Coroner var i gang. Ja, for i likhet med Nirvana var Coroner en trio som bare høres ut som de har flere gitarer, på grunn av dubbing i studio. Som en anmelder formulerer det: «The whole band (when I say whole I mean just 3 fucking guys) seem to all be geniuses».

Så kom ikke *R.I.P.* aleine heller. At bandet også fikk ut *Punishment for Decadence* i 1988 og *No More Color* i 1989 – bare det å lage all musikken, spille den inn og i tillegg gi det ut – i løpet av tre år, er kanskje den største bragden. Skivene var jevne og folk har vanskelig for å rangere dem innbyrdes, men kanskje det siste er best? Den mest iørefallende låta er kanskje «Skeleton on Your Shoulder» fra numero dos.

I intervjuer med Coroner er det lite sensasjonelt som kommer ut. Når de skal forklare bakgrunnen for sitt musikalske nivå, gjettt hva som «avsløres»: Gutta har øvd mye. Gitaristen ti timer daglig, sier han. «Royce» hadde på sin side lyst til å mekke bass og vokal samtidig fordi han hadde sett Rush gjøre det samme. Så da var det bare å lære seg. Videre måtte de, og klarte, å lære seg å arrangere sanger som flyter, ikke bare er suksessive sekvenser med teknikk. I tråd med at sveitserne ikke et eneste sted ofrer heaviness for teknikk, er også vokalen hard og fyldig. Aldri anstrengt og papiraktig.

Noe Coroner manglet for å nå opp til et Slayer eller et Sodom er jo refrenger. At folk står og nynner låtene dine i køen på butikken. Men nynning er ikke et obligatorisk kriterium for kvalitet. Noe kan man imidlertid «ta» Coroner på, nemlig at albumtitler og covere kunne være litt mer spenstige. Det er ingenting som kan redde disse coverne fra det middelmådige stemplelet, og *Grin* er bare latterlig.

1988

Deathrage

***SELF CONDITIONED,
SELF LIMITED***

Mauro Tonon
vokal

Massimo de Stefanis
gitar

Lorenzo Marconi
gitar

Alex Vicini
bass

Roberto "Jena"
Sambusida
trommer

En sitter med en påtrengende følelse av å ikke bli ferdig med sitt prosjekt, fordi når man graver seg ned i thrash blir hullet bare større. Kunnskapshullet, altså. Jo mer man vet, jo mer ser man at man ikke vet. Få steder gjør dette fenomenet seg mer gjeldende enn i Italia.

Belgia, Nederland og Sveits virker det ganske greit å få god kontroll på, der virker det som om det er mulig å operere med et finitt antall thrashgrupper. Sveits hadde rett og slett få band – mer enn Luxembourg som ikke hadde noen – mens særlig Nederland hadde et antall utøvere som gikk mye imellom forskjellige prosjekter. Italia hadde derimot hordevis av band med få tilknytninger til andre. Band som har holdt på for seg selv, og utgitt lite når de først har vært i gang.

En som heter Giorgio Monaco har gitt ut bøker som virker fantastiske. De heter *Guida a thrash metal* (2018), *Heavy* (2019) and *Italian thrash metal militia* (2020). Problemet for meg, og det er ikke noe lite problem heller, er at bøkene står på italiensk. (Jeg skriver på ikke på engelsk jeg heller, men litt av ideen er at siden jeg ikke dekker alle, men velger ut de beste, vil folk uansett språk skjønne hva jeg vil fram til.) Så disse italienske undergrunns-thrasherne, hvem er de alle sammen?

Ta Drünkards for eksempel. Holder det mål til et eget kapittel? Et helt kapittel om Drünkards? Et band fra Bergamo med fire menn som ikke har vært med i noen andre band, og utgitt lite: Et selvtitulert album i 1988. Men det må understrekes: Albumet *Drünkards* er meget tolererbart. Det er ingen Tankard-klon, for stort sett består skiva av midtempo eller sakte låter med et par tunge akkorder. Vokalisten er koherent og kan både synge og annet. Én 1-minuttsslåt byr de riktignok på, men da er til gjengjeld neste låt over 8 minutter. Tekstene er heller ikke så useriøse som bandnavnet Drünkards legger opp til. De handler om psykisk helse og andre indre tema, ispedd litt «Nuclear Solution» og «Trooper of Death». Ett ballademessig feilsteg finnes der også.

Labelen LM Records fra Ravenna-distriktet var stort sett for heavy metal. Det avsløres av bandnavn som *Crying Steel*. Men noe annet finner man: M.A.C.E. og *Creepin' Death*.

M.A.C.E., eller Mace som det klart framgår av uttalen allerede på den åpne tittellåta, utga to demoer, en fullengder og noen spor på samlealbum som *Not Just Spaghetti and Mandolini* (!). Fullengderen er selvsagt det vi konsentrerer oss om, og det er *State of Excitement* fra 1989. Coveret er i svarthvitt og består av litt jacuzzi, litt ass, og annet.

Tross tilløp til melodisk thrashing setter ikke Mace meg i den største tilstand av excitement. Dårlig lyd gir oss en tynn/lav gitar, tidvis noe sur vokal. Særlig blir det tydelig når det bare er vokalen som holder på, som på et brekk på «Hidden Power». Det beste partiet er derimot mellompartiet på «Hysteria». Kanskje låta «Live to Ride 'till You Die» også.

Er det da bare Creepin' Death som kan redde oss fra at kapitlet skal handle om Drünkards? Når du hører at Creepin' Death, grunnlagt som Black Evil i 1983, utga albumet *Errare Humanum Est... Perseverare Diabolicum!!* (som sin eneste utgivelse) venter du vel ekstrem black thrash? Du venter ikke falsettvokal hele veien gjennom? Men det er det sistnevnte du får. Ikke hvilken som helst falsett, men faktisk den dårligste falsettsangeren jeg noen gang har hørt. Bandet ble oppløst i 1989, men gjenforent i 2015 og denne gangen med Roby Vitari fra Headcrasher på trommer.

På LM Records fantes også heavy metal-skiva til Sabotage. Da disse som sagt gikk mer i thrash-retning på neste skive, ble den utgitt på Metalmaster Records i Milano. Metalmaster utga heavy og thrash metal, mange polske band pluss flere av de mest kjente italienske: Nuclear Symphony, Bulldozer, Mondocane, Necrodeath, Sabotage og Deathrage.

Sabotage hadde en vokalist som så absolutt kunne synge. De kunne lage riff og spille tighte soloer. Men kapitlet kan jo heller ikke handle om ei skive som heter *Hoka Hey?* Det minner for mye om:

Chipul tău și dragostea din tei

Nu mă, nu mă iei, nu mă, nu mă, nu mă iei

- bare bytta ut med: *Hoka hoka hey, hoka hoka hoka hey*

Noe som taler for Sabotage er et ok cover, og at musikerne var godt integrerte i scenen, med masse andre tilhørigheter til diverse band. En av dem har til og med spilt i et neo-thrash-band med unggutter, Sofisticator. Men vi går videre til Deathrage. Bandet var fra en forstad i Monza nord for Milano. Endelig en litt mer passende kandidat for omtale, gitt deres høye antall albumutgivelser - to.

Self Conditioned, Self Limited var det første og det kom i 1988. Her presenteres man med en gang for en vokal som ligner mest på crossover med 15 % death i seg. Riffene er passe tunge og interessante, dødpunktene få og spilletida på 34 minutter er passe. Andrealbumet *Down in the Depth of Sickness* fra 1990 er forholdsvis mindre bra. Så glem det, og la oss se litt på tekstene på førsteskiva.

Deathrage erklærer at de ikke er noe satanisk band, de er «Masters of Nothing». («We believe in nazzing, Lebowski, nazzing!») «We don't fit in the satanic shit», heter det. Til gjengjeld er de fleste tekstene ganske klare og tydelige, det handler om atomsaker, rusmisbruk i «Call of Death», om dyreforsøk i «Killing for Fame». Det siteres litt fra sistnevnte for å få vise engelsk-nivået:

Hats off to the doctors and or their legal murders

Slaughtering the animals is matter of pride

Killin' the innocents for useless researches

To gaining success if something is discovered

Upset Noise begynte som punkband, noe debut-EPen *Disperazione nevrotica* (1985) forteller greit: 9 låter på 13 minutter. Bandet fra Trieste kom deretter med *Nothing More to Be Said* (1988), *Growing Pain* EP (1989) og *Come to Daddy* (1993, huff for en tittel). På debutalbumet er de to første låtene «Weekend Massacre» og «Upset Noise» spesielt bra, deretter blir albumet gradvis mer middelmådig.

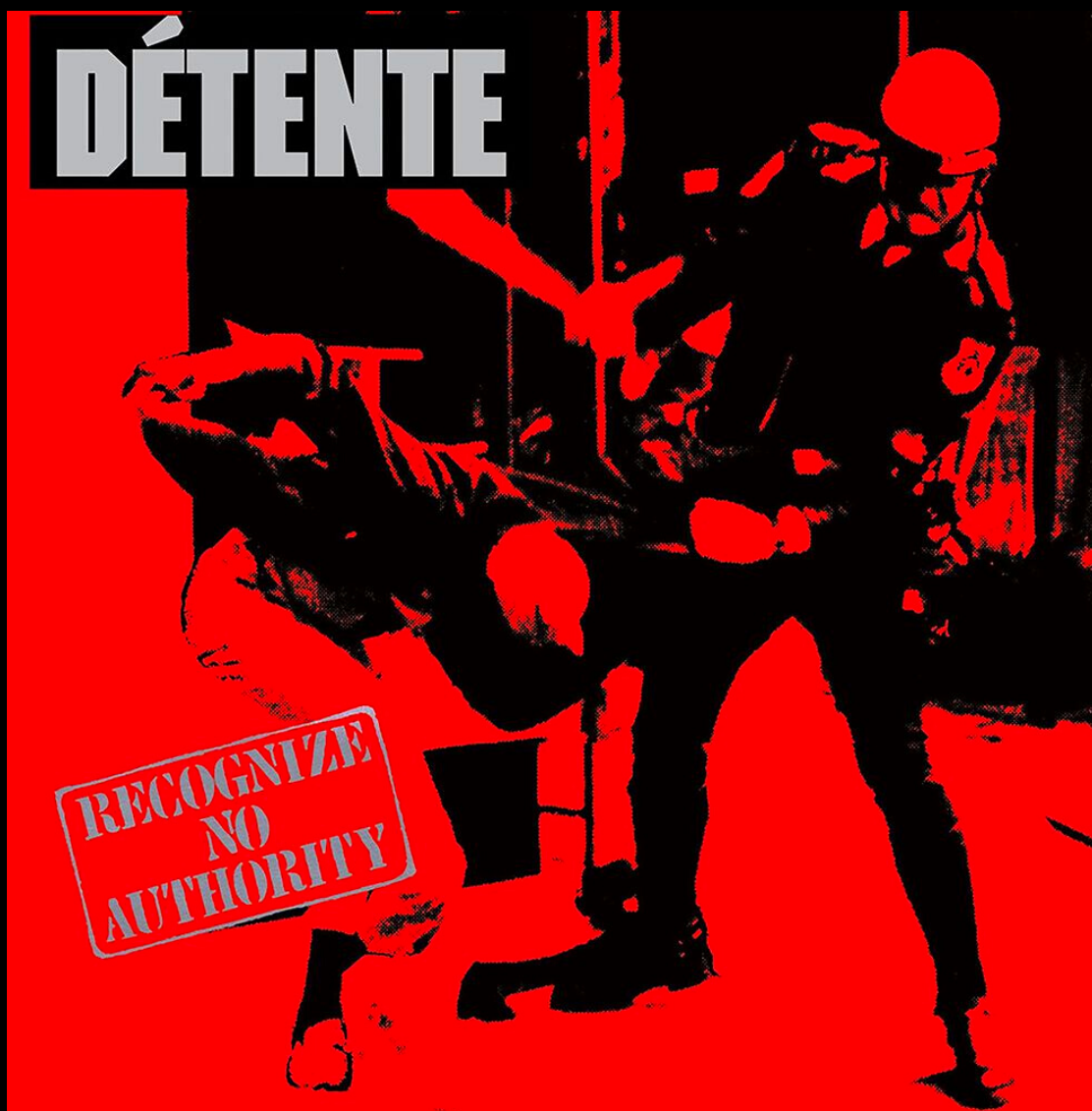
Et annet punkete band er Incinerator fra Catania, Sicilia. Deres eneste album var *Uh!?!?* i 1989, kanskje den italienske forløperen for bandet Hæ? som heldigvis endra navn til Audiopain. Spøk til side, Incinerators album har noen sterke riff. Og mange dårlige.

Eversor heter et crazy band fra Pesaro. De ble grunnlagt i 1985 og skal ha kommet med to demoer før EPen *The Cataclysm* kom i 1989. 21 minutter med ganske kataklysmisk musikk, i hvert fall kaotisk vokalist. Anbefales til de som liker et uttrykk som på alle måter rått. Neste EP *Psychopathic Intentions* kom i 1991 med bare tre låter. Det er synd Eversor ikke utga mer. Det vil si, det gjorde de. De utga masse mer. To album i 1994 og 1996. Men det var ikke thrash, for da var de gått over til mykere punk. Mellom 1996 og 1999 kom også seks splitter.

Bandet Fingernails regnes på Youtube som «eksplisitt» av en eller annen grunn, slik at jeg må sende Youtube en kopi av min ekte legitimasjon for å få se og høre! Det skjer ikke, men heldigvis er deres selvtitulerte album fra 1988 på Spotify. (Å få tak i det fysisk, regner jeg som håpløst.) Bandet ble oppløst i 1990, men etter gjenforening i 2000 har det tatt av, med hele sju fullengders album mellom 2007 og 2019 – så langt. I tillegg må livealbumet *Oslo 2012* nevnes! Men selv om dette var morsomt å nevne, burde jeg nok ha stoppa omtalen før, for thrash er Fingernails ikke. Det er en mellomting mellom speed metal og Motörhead.

Italienske band som albumdebuterte etter 1990 er enda vanskeligere å få tak i. Men det var noen, og de blir nevnt i dertil dedikert seksjon av boka.

DÉTENTE

1986

Détente

**RECOGNIZE NO
AUTHORITY**

Dawn Crosby
vokal

Caleb Quinn
gitar

Ross Robinson
gitar

Steve Hochheiser
bass

Dennis Butler
trommer

Jeg har brukt de siste dagene på å skuffe unna mengder av crossoverband, ned blant vrakgodset. Både ukjente og kjente band – til og med fra New York, omg! – vrakes ut ifra mitt formål, simpelthen fordi de ikke er metal nok. Selv om det finnes de som påstår at de er metal nok, er de ikke det. Men så dukker det opp enkelte grupper som ikke kunne hatt mer punkete platetittel – *Recognize No Authority* – og også et svært punkete cover. Et fotografi i to fargetoner av politi i aksjon. Ingen metalband har vel det? (Crossoverbandet Ludichrist, som er vraket, brukte endog Ed Repka som coverartist.) Men det er altså Détente, som ikke framstår som metal på noen måte, som gis det grønne lys.

For metal er de, og det som er mest metal med Détente er dama. Dawn Crosby stilte seg i front, og vokalprestasjonen hennes på denne skiva overskygget mange. Best liker jeg det at hun dro ut vokalene laaaaaaaaaaangt. Effekter som reverb og annet gjør også at hun får en spesiell tilstedeværelse. Liksom kommet fra en annen dimensjon eller en annen verden for å dele sine desperate skrik.

Crosby var en person som kanskje ikke hadde det så bra. Etter Détente lagde hun og flere fra bandet goth-bandet Fear of God, og hun passa litt for godt til den dystre stemningen der. Til slutt døde hun i 1996 av «acute liver failure», yikes.

Men så har hun hatt stort gjennomslag artistisk. Det vises ved at Dawn Crosby gir hele tre treff på et søk i gamle norske medier. Husk at tre er mye når det er snakk om old school thrash metal, de fleste band og bandmedlemmer ligger på null. Blant annet hadde *Beat* nummer 1/1991 ei metalspalte som tok opp Fear of Gods «suverene isdronning», «fugleskremselet» Dawn Crosby. Skiva som gothbandet ga ut dette året, var «en klar kandidat til tittelen Tidens Minst Lystige Skive», ifølge den USA-baserte skribenten Sindre Kartvedt.

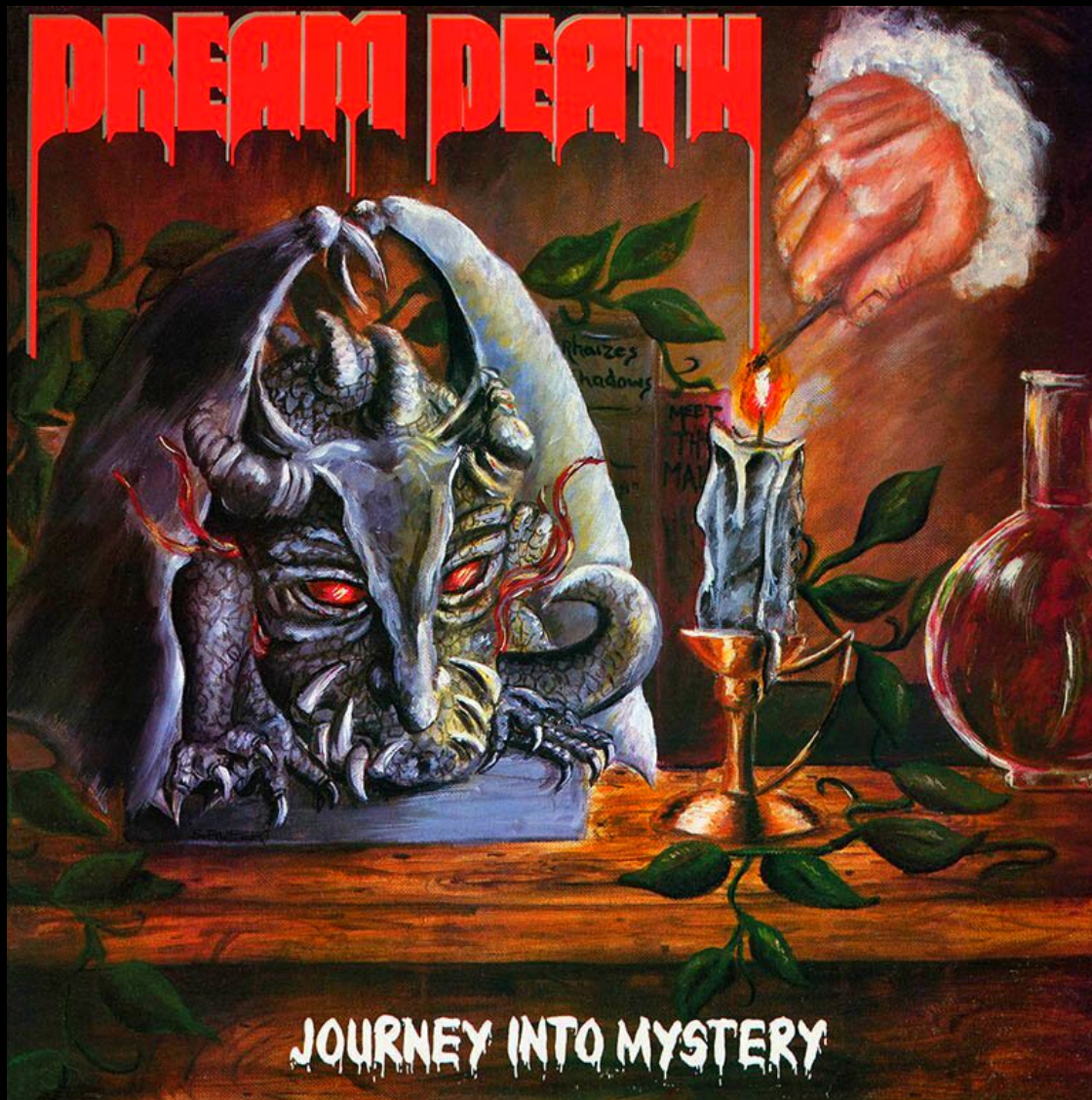
Jeg tar også med *Adresseavisens* anmeldelse av samme album, in extenso: «Dette er slettes ingen plate for foreldregenerasjonen, og helst hadde de vel sett at husets håpefulle ikke drar den inn i hjemmets lune hygge heller. For Los Angeles' Fear of God er et speedmetalband av den riktig ufyselige sorten. *Within the Veil* er like fullt noe av det friskeste – og beste – jeg har hørt i sjangeren på lenge. Bandet spiller melodiest, hardt, fort, og den kvinnelige vokalisten Dawn Crosby bruker stemmen svært kreativt (sjekk ut hennes debut *Recognize No Authority* under navnet Metal Blade fra 1986)».

Nesten riktig der! Metal Blade var bare navnet på plateselskapet. Ja, de signa Détente et sted mellom *First Demo* (1985) og *Third Demo* (1987). Det var antekeligvis en ad hoc-albumdeal og ingen varig greie, i og med at Détente også måtte utgi *Fourth Demo* (1989) før bandet var slutt.

At det bare ble demoer, kan også ha mye med at tre av fem som spiller på *Recognize No Authority* fikk sparken i 1986. Metal Archives lister opp seksten medlemmer mellom 1984

og 1989. Med sånne personalforhold går det ikke å ha et bænn, vøtt. I 2008 var tre stykk (to sparkede medlemmer og en ikke-sparket) i gang igjen og fikk med 1-2 nye kvinnelige vokalister og utga ei skive. (Hvorfor to vokalister? Vokalist nummer to sang bare på bonusspor.)

Jeg har kanskje glemt å nevne at også musikken på *Recognize No Authority* kicker riktig så bra. Men hvorfor nevne det? I Détentes ånd bør du *ikke* anerkjenne meg som autoritet i disse sakene.

1989

Dream Death

**JOURNEY INTO
MYSTERY**

Brian Lawrence

vokal, gitar

Terry Weston

gitar

Ted Williams

bass

Mike Smail

trommer

Doom thrash? Ja takk! Enten man kaller det doom/stoner med thrash-partier eller thrash med doom/stoner-partier (eller sludge – et gammelt liveopptak ble utgitt i 2009 som *Pittsburgh Sludge Metal*) har bandet Dream Death fra Pittsburgh noe eget ved seg. Man hører med en gang at dette, dette sitter.

Dream Death kom med to demoer i 1986. Fra *Dream Death*-demoen ble den første og siste låta tatt med videre, mens fra *More Graveyard Delving* er tre låter raffinert og tatt med på skiva. New Renaissance Records spanderte både kassett, cd, vinyl og farget vinyl da *Journey into Mystery* ble utgitt høsten 1987. Skiva er uten høye eller lave punkter, den er jevnt sterk.

Tre av de fire medlemmene quitta Dream Death i 1989 og starta i stedet Penance, mer reindyrka doom, et band som også fikk en mer omfattende katalog.

Bassist Ted Williams – som ikke er fra Pittsburgh, men fra Prattsburg (!) – lagde det gode coveret, men gikk snart en annen vei. Nemlig inn i bandet Eviction. Det bringer oss videre til at også dette kapitlet, som med Boston tidligere, oppsummerer høydepunktene fra et geografisk område. I dette tilfellet Pennsylvania.

Eviction ble grunnlagt i 1986 i Pittsburgh. To demokassetter fikk dem signa på selveste Metal Blade. Var det en cover av «My Generation» som gjorde utslaget? Signa var de i hvert fall, og i 1990 kom albumet *The World Is Hours Away*. Coveret er greit og musikken er ikke for ille, men særlig vokalen blir etter hvert temmelig ensformig. Tekstmessig tror jeg at jeg bare siterer: «The lyrics featured are the overused social commentary that you hear everywhere in thrash. Political rants, TV censorship, warfare, and you versus society are the ideas expressed in the songs. A couple exceptions are “Drunken State” and “Behind the Mask”, with their out of place rants about alcoholicism (sic) and two faced individuals».

Ikke glem Ted Williams riktig ennå. Etter at han prioriterte Eviction, henta Dream Death inn bassisten Terry Weston fra Doomwatch. Seinere kom også Doomwatch-gitarist Jeff Cherep som livemedlem. Hva var så Doomwatch? Også de et thrashband fra Pittsburgh. Etter mange småutgivelser, som ikke skal oppsummeres, kom *A Symphony of Decadence* på det voksende selskapet Relativity Records (som tok av i 1991). Doomwatch spilte ikke doom i det hele tatt, mer i retning punk.

Enda et band på D, Deadspot er fra sjølvaste Philly. Rett på fullengders album gikk de, med *Adios Dude* i 1988 fulgt opp av *Built-in Pain* i 1991. Dette er faktisk noe jeg anbefaler, om enn ikke noe jeg elsker. Typisk 7/10-trash hvor det heller ikke er noe særlig informasjon å finne om medlemmene eller rundt bandet. Coverne er ikke i min stil. Begge er fotografibaserte, det første basert på et kjent foto, fra Vietnam-krigen mener jeg å huske, som er redigert i punkfanzine-stil.

D igjen: Dofka var power-thrash med stor overvekt av power, så det er ikke riktig noe for meg. Det ene old school-albumet deres het *Toxic Wasteland* og kom i 1990. Anvil Bitch fra Philly utga bare ett album, *Rise to Offend* i 1986. Allerede da var det litt uoriginalt til tross for en Paul Baloff-wannabe helt foran. Allerede i 1988 ble bandet oppløst. Tre stykker fortsatte i bandet Dominance, som utga fem demoer.

Holocross, tidligere Iron Cross, er enda et band fra Pennsylvania. Albumet kom i 1988 og har god gitartone, litt stakkato vokal, teksten består av korte linjer som ropes ut. Et greit album som ikke klarer seg i den intense konkurransen.

Oblivion av bandet Oblivion har falt nesten totalt i oblivion. Ikke så rart når sangsamlingen bare ble utgitt på kassett i 100 eksemplarer. Likevel har albumet funnet veien til din helt egen tube, og under kassettyden skjuler det seg noen gode riff. Tapen er altfor lang, og ikke alltid like engasjerende, så dette er for de spesielt interesserte. To av medlemmene har også hatt bandene Crystal Fate, Elvenfire og Steelwind. Trenger ikke sjekke for å vite hvilken sjanger som disse bandene spiller.

Et annet demoband fra Pittsburgh, og dette er så obskurt at jeg ikke burde skrevet om det, er Bird of Prey som viste et visst potensial på *Tales From the Crypt* (1987).

Og så var det Sacrament. Bandet utga to album. Om medlemmene har bedt bønner for å få bli med i denne boka, så hjalp det ikke. Faktisk gjelder det også bandene Faith or Fear og Thresher. Men de holder seg aktuelle i sin kristne målgruppe. Threshers album fra 1989 kom på cd først i februar 2021.

1989

DBC

UNIVERSE

Phil Dakin

vokal, bass

Gerry Ouellette

leadgitar

Eddie Shahini

rytmegitar

Jeff St. Louis

trommer

Her sto det mellom enda flere band på D, denne gangen fra Montréal i Québec, Canada. DBC står for Dead Brain Cells, som også er navnet på førstealbumet. Her, med tretten låter på litt over en halvtime, går det fort i svingene. Ikke bare i svingene, forresten, men også på de rette strekningene. På ei av låtene går refrenget «Absolute power corrupts absolutely», og låta heter «Power and Corruption». Husk det til etterpå, for jeg skal dra et elegant apropos.

I et intervju med den utrettelige og dyktige Luxi Lahtinen på *Metal Crypt*, introduseres DBC som «pioneers of the Canadian Crossover-Thrash Metal sound», men de skulle bli så mye mer. DBCs andre skive *Universe* er mer progressiv og ikke minst konseptuell. I et stort sprang fra «Dead Brain Cells» hadde bandet nå begynt å skrive mer cerebral musikk med progthrashens bestanddeler. Tekstene som handler om universets historie. Coveret som er laget av bandets egen rytmegitarist Eddie Shahini står i stil.

«We're into the smart metal, the brain metal, the progressive stuff, classical metal, whatever you wanna call it, that's DBC», sa vokalist og bassist Phil Dakin til programmet *Musique Plus*, et intervju som ligger ute på tuben. Det jeg hovedsakelig har å trekke for *Universe*, er at vokalen ikke står helt i stil med ambisjonsnivået. Faktisk er ambisjonsnivået så høyt at i intervjuet med Lahtinen, hevder Shahini at folk *fortsatt* ikke forstår albumet, men at riktig forståelse kanskje vil komme om 20 år!

Uttrykket «begynne med begynnelsen» får en svært bokstavelig betydning på *Universe*, når første låt handler om det store smellet, og så tas det videre derfra. Med «videre» menes skapelsen av sola, så tas i ett jafs begynnelsen av geologi og biologi på jorda. Utryddelsen av de enorme krypdyrene og de fleste pattedyrene, og menneskets inntreden avslutter A-sida. Grunnlaget legges imidlertid for mer, idet vokalisten slår fast at mennesket ikke hadde etablert seg som dominant art på jorda før et spor av ødeleggelse ble begynt:

*Once man's preoccupation
with survival had diminished
He could concentrate on destroying
what four billion years or chance had created... himself*

Det er på en måte forhistorien til Targets *Master Project Genesis*! Kanskje det var forhistorien til bandets tredje skive også, men den kom ikke ut. Combat Records skal ha trukket seg ut av en seks-skivers avtale. Etter at bandet ga seg grunnet frustrasjonen, ble til slutt ut kassetten *Unreleased* utgitt i 100 eksemplarer.

Kun halve besetningen fra skiva lever fortsatt, og personen som grunnla DBC, Dave «Javex» Leone, er også borte. Det samme er bassisten fra neste band, Dyoxen, også de fra Montreal. Dyoxen utga bare ett album, var aktive i fem år og medlemmene ikke har vært med i noen andre metalband. Skiva *First Among Equals* er godt laget, men ikke den jeg husker best. Litt kuriøst ble den utgitt på Active Records i England, som blant annet også hadde et stort innslag av svensker som Candlemass, Kazjurol og Hexenhaus.

Soothsayer fra Québec sto ansvarlige for ett album, *Have a Good Time* i 1989. I tillegg til å reppe blyantcover spiller de ustrukturert og ufokusert thrash. Mange throwaway-låter og tøys og humor. Disse quebecoiserne har fransk som førstespråk, men har bare en fransk sang, resten er på engelsk. Tidvis blir det banalt som bare det, «Pimple Sprayer», «ET» eller bare haltende som i «Together to Make a World». Teksthøydepunktet er likevel låta som handler om å få ei flue som kjæledyr. I første vers rimes pet med pet og pet:

I was young, I was small and I wanted to have a little pet

Not a cat, maybe a rat, something I can carry

My mom said it's OK you can have your own little pet

So I go with her to look for a little pet

Dette bandet har blitt gjenforent og også utgitt album i 2013 og 2019.

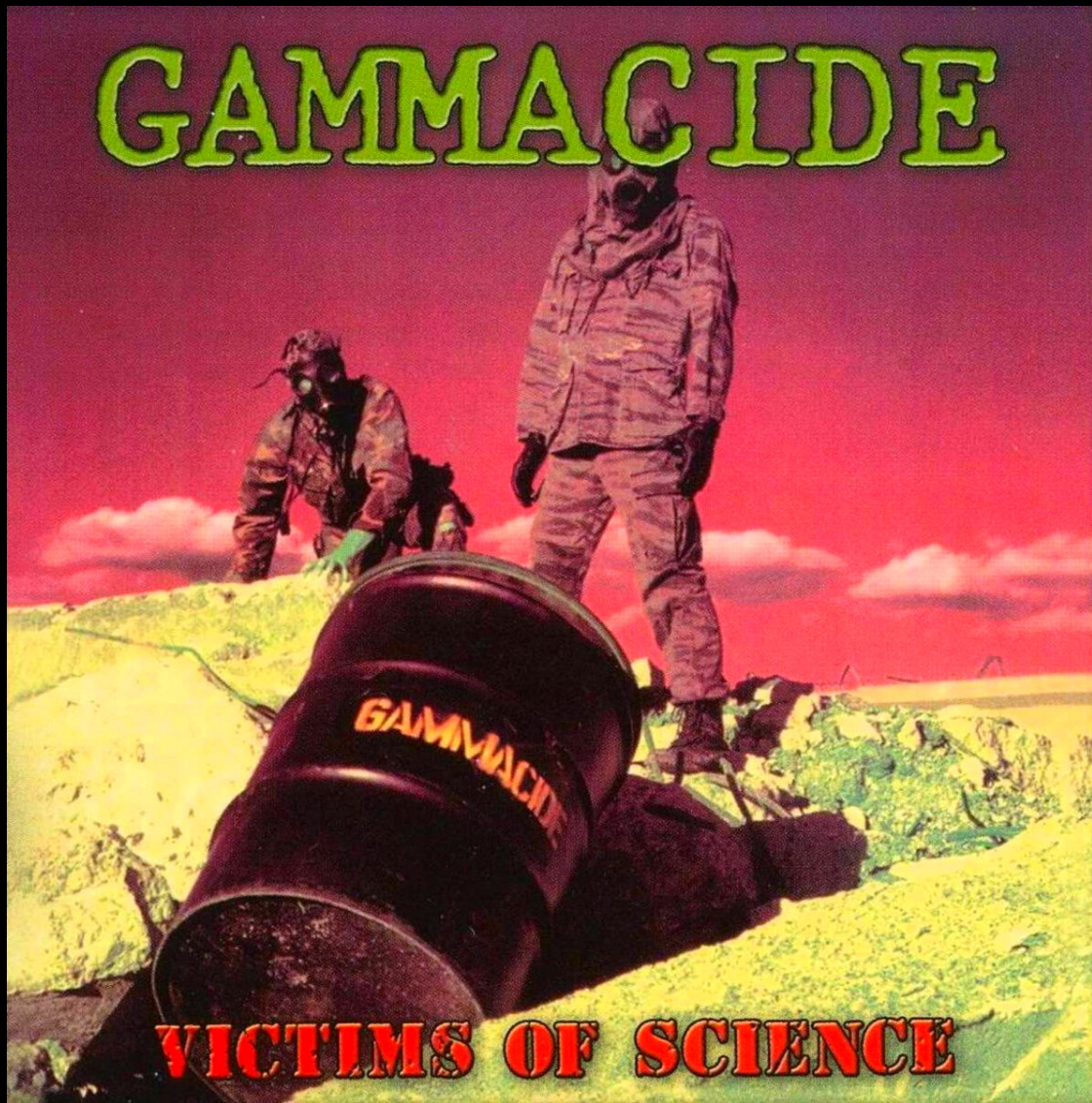
I serien novelty-band fra Canada koster vi også på oss ett fra Toronto. Piledriver var speed-thrash. Uttrykket til denne artisten blir litt for harry for meg. Enmannsband med latexhette og kjempelange nagler, og tekstene er kun klisjeer. Fra 1988 til 1993 la mr. Piledriver til flere medlemmer og kalte da gruppa for Dogs With Jobs. Bandmedlemmene burde heller holdt seg i jobbene de hadde, enn å gi ut såpass middelmådige greier som de gjorde.

Mens vi snakker om harry: Outbreak fra Québec kledde seg ut etter ledetråden nazikarneval. Innholdet på *Master Stroke* (1986) er imidlertid lite sjokkerende. Heller ganske døll thrash. Bandet som ble grunnlagt av utbrytere fra Outbreak, Dissection, var ikke mindre middelmådige på sitt album *Final Genocide* (1988). Supersloppy produksjon og ikke de mest interessante låtene. Selv om de får pluss for at medlemmene brukte artistnavnene Trash, Heavy, Antisocial Zap og One Way.

Genetic Error fra Trois-Rivières i Québec var et band som aldri helt tok av, men som fortjener en omtale for sin *In Search of Power!* fra 1989. Coveret er litt artig. Albumet begynner med en flott melodisk intro. Flere steder er albumet punkinspirert, andre ganger er det det ikke. Et av bandene jeg tenker på underveis i lyttinga er The Bouncing Souls, av alle ting. Stikkordet for albumet er variasjon. Plutselig kommer det litt funk. Ikke veldig god funk, men funk. For den som holder stand til omtrent det siste minuttet, kommer instrumentet kazoo inn i lydbildet. *In Search of Power!* kalles en selvutgitt EP, men er på 36 minutter. Neste utgivelse var på 35 minutter, men kalles et album. Navnet er *Superficial* og det ble selvutgitt på kassett i 1995.

Deathamin fra Saint-Eustache, i randen av Montreal, ga ut to kassetter i 1990. Alle sangene var over 5 minutter. I 1992 kom albumet *Mass of What* og viser stilsikre låtskrivere i stilen generell thrash. Albumet må med på lista over kule skiver etter 1990.

Til sist nevner jeg Leprocy fra Québec. Med bandmedlemmer med navn som Mats Kilstrom utga de to demoer som begge var over 20 minutter, *Brutal Occupation* (1988) og *Phase II* (1990). De hadde potensial. Som ikke ble helt gjennomført. Vi har ikke nå vært gjennom alle band fra Québec, så smør brødskiva med tålmodighet.

1989

Gammacide

VICTIMS OF SCIENCE

Varnam Ponville

vokal

Rick Perry

gitar

Scott Shelby

gitar

Eric Roy

bass

Jamey Milford

trommer

Tony Foresta, Ryan Waste, Land Phil og Dave Witte må ha hørt på Gammacide. De må det. Både på grunn av tematikk og musikk. Gammacide betyr altså, men det forstår vel de fleste, drap med gammastråler (Gamma Ray er dessverre ikke noe tøft band av den grunn), og albumcoveret antyder at strålene kommer fra tønner med atomavfall. Altså det som er lengst unna å falle innunder den kommunale avfallshåndteringen.

Gammacide var fra Texas. Arlington, klemt imellom Fort Worth og Dallas. Dallas Cowboys har faktisk sitt stadion her.

På denne skiva går det raskt fram at ikke Gammacide later som de tilhører underverdenen og slikt. Undergang er noe de vil hindre, ikke dyrke. «Save us from obliteration» heter det i første låt. Den handler om robotisert stjernekrig med et innslag av atomkrig. Ganske reaganesque. Dessverre er politikerne og samfunnsinstitusjonene korrupte slik at de ikke følger med på problemene, og presidenten er «senil». Gammacide er dermed klar på at menneskeheten vil gå under og er noe som må finnes fram av framtidens arkeologer og eventuelt paleontologer. Biologiske og kjemiske krigsforberedelser, med uunngåelige lekkasjeutbrudd, er det også plass til. Inkludert ei låt om spredning av seksuelt overførbare sykdommer. 80-talls-typisk det også. Den mest spaca låta handler om atomiske mutantrotter som invaderer nedefra.

Litt psykose og elektrosjokkterapi blir det også tid til. Et godt gammelt favoritttema i thrashen. «Incubus» fra et jeg-fortellerperspektiv er imidlertid den mest ubehagelige teksten av mange kandidater.

På Spotify vil man finne Gammacides album sammen med bonusspor. De første fire bonussporene tar opp 20 minutter og er fra en demo i 1991. De to siste sporene er tatt opp i 2005 etter at Gammacide ble gjenforent, tydeligvis for en veldig kort periode. Bassisten var ny siden Eric Roy døde i 2001. Gitaristene har spilt i masse andre band, tonnevis.

*Our kind will vanish as did theirs
Leaving only traces entombed
Till those who follow unearth our remains
What will their studies conclude?*

Det er et tekstutdrag fra «Fossilized». Jeg har mine tvil om de fysiske eksemplarene av *Victims of Science* av Gammacide vil overleve en apokalypse hvis det skjer en. Men det hadde vært fett hvis albumet ble gravd fram når støvet har lagt seg, og arkeologene sa: Jasså. Det var sånn det var før armageddon.

1986

Purgatory

TIED TO THE TRAX

Jeff Hatrix

vokal

Randy Gonce

gitar

Greg Perry

gitar

Mark Alexander

bass

Kenny Easterly

trommer

Purgatory er navnet på 16 band, nærmere 25 hvis man teller de som het Purgatory på et tidspunkt før de oppdaga at navnet ikke var helt unikt. Purgatorium har de som er litt lure, kalt seg, for de finnes det bare 5-6 stykker av. Skjaersild er et spansk black ambient-band. Av alle disse purgatoriske gruppene dykker vi litt mer ned i ett. Og det er ikke spanjolene.

I 1986 ble det utgitt førsteklases melodisk thrash metal i Ohio. (De spiller ikke power-thrash, basert på vokalen. Det er gitarene som driver melodien. Squealer masse og holder på.) Bandet var Purgatory og ga ut dette ene albumet: *Tied to the Trax*.

Det begynner med et morsomt parti der trommene illuderer chugga-chugga-lyden til et tog. Låtene handler om å leve livet i høy hastighet, sammen med litt velkjent tematikk; galskap og ondskap. Kannibal med pentagram er det blant annet plass til.

Når gitaren spiller mutede akkorder ligger bassen ofte under og vandrer, gjennom en slags arpeggioer er det vel, men bassen ligger ikke prominent i miksen.

Coveret kan lett tildeles klassisk status det også. Det er ikke helt vilt fett, men et solid bidrag til sjangeren. Logoen sentralt i bildet, kult at G og T har blitt såpass symmetriske bokstaver, men det måtte trikses litt for å gjøre P og Y til symmetriske også. Videre er det kul fargebruk av de tre primærfargene, sammen med svart selvfølgelig. Blåtonen er kjent og kjær fra *Product of Society* og mange andre album (som for så vidt kom seinere enn *Tied to the Trax*), mens guldfargen tilhører toget som er på særdeles full fart mot vår venn på skinnegangen. *Tied to the Trax* blir for meg en skrivemåte som knytter veldig an til heavy metal, og det er ikke helt optimalt men det får nå være greit nok.

Jeg kan til og med lese foran hva coverartisten heter, det er Sean Rodgers. Og han står også for Dark Angel – *We Have Arrived* og *Darkness Descends*, og Nuclear Assault – *Survive*.

Vokalistene og gitaristene stakk før Purgatory utga sin siste utgivelse, *Dr. Pain* EP i 1989. Jeff Hatrix var med i mange andre band, og startet på 90-tallet bandet Hatrix. Det har jeg hatt problemer med å få tak i, men det er sikkert ikke dårlig.

Plateselskapet Auburn Records hadde fingrene borti mye annet snacks i Ohio; Violence, Wretch og H.A.T.E., men uten at de fikk utgitt noe old school album, heller ikke Violences etterfølgere Decimation. Mange demoer ble lagd, da. Det samme gjelder band som Wycked og lokale crossover-acts som Domestic Crisis og Verrucose. Det var ikke veldig mange old school thrash-album som kom ut fra Ohio, men noen. Jeg vil nevne to, første det mindre kjente og bedre, deretter det mer kjente og litt mindre bra.

Killjoy utga ett album, et gjennomsnittlig bra album, i 1990. *Compelled By Fear* har et av de mer obskure Ed Repka-coverne – det er Ed Repka, folkens! – og er produsert og frontet av Frank «Killjoy» Pucci. Han var mest kjent fra det mørke deathmetalbandet Necrophagia, men dette ble oppløst i 1987.

Så over til Destructor, som må ha vært et supert liveband! Albumcoveret er harry og morsomt, og bandet prøver ikke å passe inn i noen andres former. De kjører på med energi, men dessverre en skrikende mangel på kreative riff og teknikken til å eksekvere disse. Instrumentalen på skiva, en sang som de ikke har giddet å gi noe navn, er et unntak, den er kul. Kanskje fordi sangeren ikke er med på den. Han bikker litt over til å bli irriterende.

Lethal Conception fra Cleveland er litt interessant i og med at både trommis Chris Stolle og gitarist Dave Couch var en kort tur innom Possessed. De tre medlemmene i Lethal Conception var også med i ei rekke andre demoband. Noen av dem er på samlekasstetten *Convicted To The Avant Garde* fra 1989, som jeg til slutt dumpa borti – og som slett ikke er så verst! Lethal Conceptions eneste studioutgivelse er med her, nemlig de to sangene som de utga på kassettsingel. Sangene er ganske bra.

Samleren begynner med Severe Warning, en ganske bra Exodus-klon. I 1990 utga de en demo på 38 minutter, *A Good Day...but for Who?!*. Sinister var også ganske bra med sin selvtitulerte demo i 1988. Et par medlemmer var ganske aktive andre steder. Videre til bandet Maddox som hadde ting gående, og deres siste demo var 40 minutter og het *Circus of Terrorism*, omtalt på Youtube som «[the] hyper-rare 3rd demo Circus Of Terrorism. Despite the extreme rarity of this demo, its the LEAST rare of the 4 Maddox demos (the 4th was never released at all!)». Et annet band var Raw Energy fra Columbus som utga en helt grei EP med et morsomt cover. Disse nevnes i stor grad for kuriositetens skyld. Men når jeg først er i gang...

Terror er registrert med hele 11 demoer, og to nyttgivelser i 1997 og 2016. Det er vanskelig å vite hvor man skal begynne å høre, men dette anbefales i hvert fall for fans av blackened thrash! Faktisk helt vilt rått og fett! Terror finnes fortsatt, men hele seks eks-medlemmer er døde. John «JJ» Sekula og David «Deadly Dave» Zalenski fra Terror, var også med i Mystik. Albumet *The Plot Sickens*, spilt inn i Tyskland og utgitt på Massacre i 1992, var kjempebra melodisk thrash.

Mystik er i tillegg ei lenke tilbake til Purgatory! Trommis Kenny Easterly slutta i Puragatory i 1990 og begynte i Mystik. Et annet Cleveland-band som utga ei bra melodisk plate, var Ritual med sin *Trials of Torment* i 1993. Coveret er også steinbra. Dette bandet hadde hatt fire andre navn tidligere.

Jeg begynner nesten å gråte ettersom jeg finner Terror på Youtube-kanalen Kenny Jockel. Grunnen er at det er så stor jobb å gå gjennom kanalen, men jeg føler ikke at jeg klarer å la være. Her er det over hundre opplastinger av demoband, stort sett fra Ohio. Heldigvis er en god del av dem heavy metal, så de kan jeg i hvert fall sjalte bort, men det føles likevel som umenneskelig mye å høre gjennom. Hvorfor holder jeg på med dette?

Severe Warning, Decimation, Seductive Blasphemy, Brainicide, Gallow's Eve, Silent Knight, Decay, Toxikdeth, Wycked er alle band som fint kunne utgitt skive (og noen av dem gjorde det med andre band). Og da har jeg vært streng og dømt ut 13 band ut, inkludert Absolute Zero hvis demo er reutgitt av Stormspell Records. Etter den jobben som musikalsk judge, jury and executioner fortsetter jeg å stå på mitt vaklende standpunkt om at jeg verken kan eller vil sjekke alle demoband i hele verden. Det er noe jeg har rota meg borti for Ohio sin del, tror jeg. Vel, pluss bandet R.U. Deadly som er tatt med i seksjonen etter 1990.

Men Deus Vult da! Deres *Soul Assault* fra 1990 er en såkalt EP på 28 minutter, cirka 20 sekunder kortere enn vårt referansepunkt (hva gjelder albumlengde) *Reign in Blood*. *Soul Assault* ble sluppet på en bitteliten label i 1990 sammen med et album av bandet Brothers Grimm. Begge disse bandene er fra Cincinnati, og delte ett medlem. Brothers Grimm står oppført som prog metal, men jeg synes jammen det kan kalles progressiv thrash også. For å gjøre en lang historie kort, plasserer jeg begge under «honorable mentions». (Det vi si, helt til jeg oppdaga tyske Secrecy på Noise Records, også oppført som progressiv metal, men som kan forsvare en merkelapp som progressiv thrash, og da erstatta jeg Brothers Grimm med Secrecy.)

En funfact er at en gitarist som Deus Vult hadde i 1989, ble leadgitarist i Cannibal Corpse i 1997. Han kom fra Ceremony, som Deus Vults vokalistbassist ble medlem av i 1991 – de utga en EP i 1993 som var bra death metal, men veldig kort. Dessuten hadde Deus Vult en trommis i 1990 som ble medlem av Forbidden i 1992.

Slenger inn her også at Insaneicide lagde en meget bra demo i 1989, *A Multi-Crucial Faze*. De var fra Salt Lake City. Utah er ingen thrash-hotspot.

Det mest kjente thrash-ishe bandet fra Ohio i dag er kanskje Skeletonwitch. Vekta ligger stort sett på death. I motsetning til de andre nevnte Ohio-bandene, har jeg i hvert fall sett Skeletonwitch live og syntes de var litt boring.

1988

Sieges Even

LIFECYCLE

Franz Herde

vokal

Markus Steffen

gitar

Oliver Holzwarth

bass

Alex Holzwarth

trommer

Et mesterverk er det jo. Sieges Even balanserer farlig nær opptil flere kanter av forskjellige typer, men henter seg inn med et helstøpt album. *Life Cycle* heter det. Sieges Even hadde levd nesten en hel livssyklus før dette albumet kom: åtte år. Altså dobbelt så lenge som enkelte av de andre bandene i boka har eksistert. Men det skal vel til for å perfektionere sin produksjon, eventuelt å produsere perfektion.

Sieges Even ble stiftet i 1982 under navnet Sodom. Sodom, haha! Etter hvert som et annet band begynte å bruke det navnet, var det slutt for bandet jeg skriver om nå, som er fra München. Navnet Sieges Even måtte finnes på, dertil en logo som jeg tror jeg skreiv om i forrige thrashbok, usikkert hvorfor. Jeg mener jeg hadde fått det for meg at logoen til Sieges Even lignet veldig på den i spillet *Prince of Persia*, men kunne, og kan, avkrefte at logoene var helt like. Men en eller annen dataspill-logo ligner Sieges Even sin logo på, og her er den stempla på et albumcover som minner om pikselkunst. Uten at det er det. Det må være malt med pensel. Artisten som så heldig har kommet fra sin oppgave finner jeg dessverre ikke navnet på.

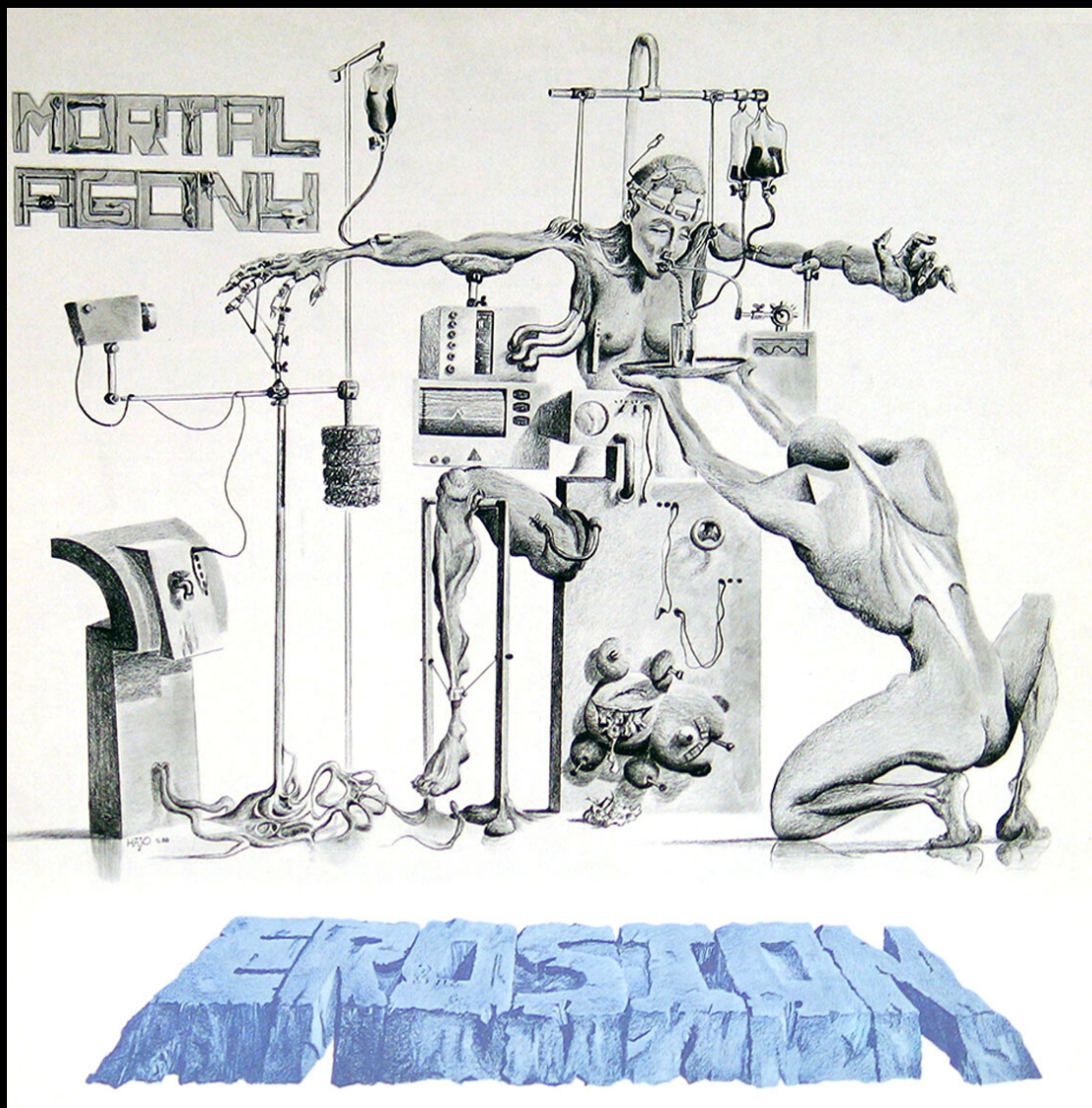
Den eneste av Sieges Even sine hjelpere jeg finner navnet på, er gode, gamle Kalle Trapp som er produsent og tekniker. Steamhammer var labelen, og det som Sieges Even hadde brukt som lokkemat var en demo i 1986 – hvor ingen av sangene kom med på *Life Cycle* – og en demo i 1988 hvor alle fire låtene kom med.

B-sida på demoen besto av «Arcane» og «Straggler from Atlantis». Seks og et halvt minutt i snitt, men en smule ujevnt fordelt idet låtene var henholdsvis 59 sekunder og over 12 minutter. Det er utrolig hvor heldig Sieges Even kommer ifra å lage en progthrash-låt på over 12 minutter. Ja, som jeg sa ovenfor må nok skiva regnes som et mesterverk.

Det er riktignok ikke sikkert det hadde passet i en bok om thrash hvis ikke flere låter også hadde inneholdt noen kraftige, beefy akkorder. Bandet har bare én gitarist som må ha gjort noe dubbing for å runde ut lyden såpass. Det svake punktet i bandet, og det er et alvorlig svakt punkt også, til det punkt der konstruksjonen trues med sammenbrudd, er vokalisten.

Musikerne som da ikke er nevnt, er brødrene Alex og Oliver Holzwarth. Rytmeseksjonen. De fikk ta del i et enda mer pompøst band seinere, italienske Rhapsody of Fire. Begge var også innom Paradox i en mer intetsigende periode av dét bandets historie, og diverse andre grupper.

Lineupen til Sieges Even var stabil mellom 1985 og 1991–92, da «lead-seksjonen» stakk. I ett år har en keyboardspiller vært en offisiell del av lineupen, og det var i det siste året før første breakup i 1997. Da hadde Sieges Even forlatt den magnifike fornøylesparken vi kaller thrashland. Faktisk allerede på det sofomore albumet *Steps* i 1990. *Steps* er irriterende elendig. (Vel, hvis man liker sjangeren Sieges Even hadde begynt med da, så er albumet sikkert helt mega.) Coverne til Sieges Even begynte også å bli styggere og styggere ettersom årene gikk. Nei, hold deg til *Life Cycle* så får du en forbedret livssyklus du også.

1988

Erosion

MORTAL AGONY

Chris Zenk

vokal

Stefan Römhild

gitar

Ulf Kaiser

gitar

Jan Bünning

bass

Klaus Nowakowski

trommer

Enten er dette noe av den mest metalliske hardcoren som finnes, eller noe av den thrashen som crosser mest over. Uansett høres de ikke særlig tyske ut, hamburgerborgerne i Erosion. De gjør ikke bruk av den tyske sounden, men en mer amerikansk lyd.

Ganske riktig, jeg slår opp i min (som jeg eier, ikke som jeg har skrevet) bok *Crossover the Edge*. I intervjuet med Erosion der, oppgir de bare nordamerikanske inspirasjoner. Forfatteren sammenlikner Erosion særlig med et kanadisk band som ikke er nevnt i denne publikasjonen ennå (derfor spares navnet). Ifølge tysk Wikipedia turnerte Erosion Europa med *Mortal Agony*, sammen med Ludichrist. Bandmedlemmene mener selv at de passer godt inn i en blanding av punk og metal. «We also believe that punk bands not only started to play better, but they also wanted a better sound, only without the endless solos; at the same time the metal bands started to pick up on political issues and embraced the aggression of punk». Det er en god oppsummering av crossover.

Bak et cover som signaliserer spekulasjoner om teknologi og framtid, åpenbarer det seg et rett-fram musikalsk angrep. (Jeg synes forresten ikke coveret er så verst. At coveret er signert, har likevel ikke gjort at jeg klarer å finne ut hvem som står bak.) Andrelåta «The Unborn» ser veldig futuristisk ut. Du må nesten lese teksten selv, da et sammendrag ikke kan yte den rettferdighet. Og ordet «oscilloscope» nevnes ikke bare i *denne* teksten.

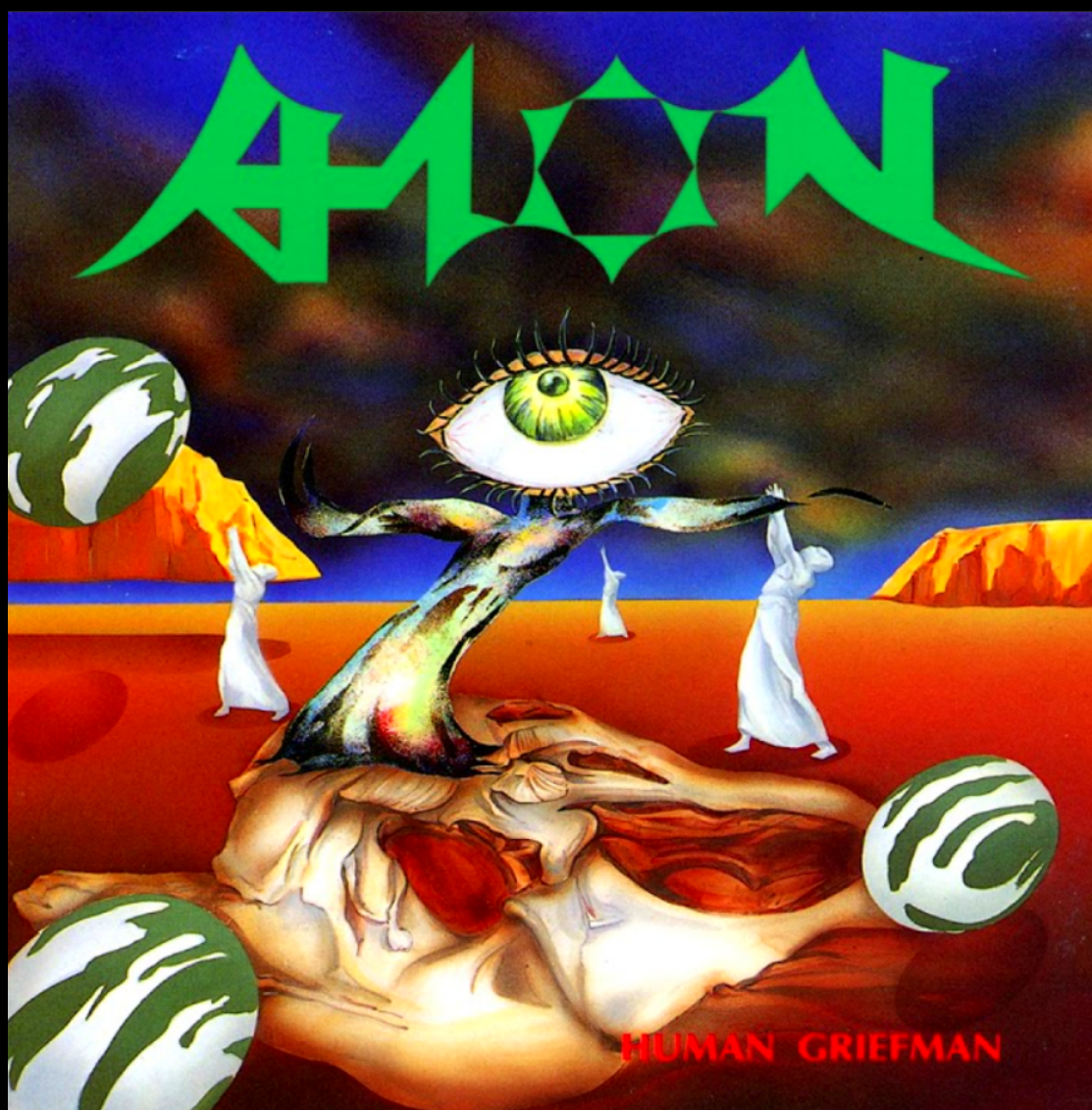
«Aftermath», «Nuclear Frost» og «Humanity» har apokalyptisk tematikk. «Bilharzia» handler om en rent personlig apokalypse. Personer som får sykdommen med nettopp dette navnet, også kjent som sneglefeber, vil kjenne det som en undergang. Sneglefeber, har du hørt sånt! Forferdelig! Ekte thrash-tema!

Monotoni både musikalsk og vokalt er et stikkord som kan falle en inn når en hører på Erosion. Selv om man ikke akkurat sovner, gitt hardheten.

På toppen av dette bandet satt det noen som likte å bruke støvelen. Aller først, da Erosion hadde det elendige navnet Black Laws, ga de sparken til Fabian og tok inn Ulf fra Minotaur. Etter *Mortal Agony* var det ut med Ulf, og bassist Jan Bünning fikk følge med. Etter neste album var det hadet til neste bassist, og samme prosedyre etter tredje album. I tillegg til at vokalisten stakk, fikk gitaristen Michael Hankel foten.

Alle utskiftningene av personer, er kanskje grunnen til stilskifter. En person som *Crossover the Edge*-forfatteren kaller Reifer, her har han kanskje ment bassist Rainer, legger til at «many metalheads still didn't get our aggressive style» – litt spesielt. Men kanskje sant. For den aggressive stilen var kanskje ikke så metal lenger?

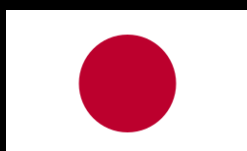
Albumet *Thoughts* fra 1989 er knapt metal i det hele tatt, men tungt over på hardcore. Coveret er ikke dårlig laget reint tegneteknisk, men... Neandertalere er ikke kjent for å tenke de dypeste tankene, selv om han på coveret sikkert prøvde seg på noen thoughts så hardt han kunne. Når *Thoughts*-coveret sniker seg inn på min verste-liste seinere i boka, har det nok likevel mer forbindelse med stikkord som, nei si det, neandertalerpikk for eksempel. Albumnavnet *Thoughts* er heller ikke noe jeg kjøper uten videre.

1990

Aion

HUMAN GRIEFMAN

Nobu "Nov" Takafumi
vokal

Ochiai Izumi
gitar

Tatsuya "Dean" Miwa
bass

Jun "Sab" Saburi
trommer

Vi skal ta den lange og dyre turen tilbake til Japan. Dette kapitlet skulle egentlig handlet om bandet Outrage, tror jeg. Hvorfor «tror»? Det er fordi Outrage slapp tre album i 1988, 1989 og 1990 som jeg ikke har klart å finne. De er ikke å få tak i fysisk, de ligger ikke på Youtube og de ligger ikke på Spotify. Strømmetjenesten tilbyr den selvtitulerte EPen fra 1987 og albumet fra 1991, altså både noe som ble utgitt før og etter, men med en merkelig kasma i midten.

EPen er veldig bra. Albumet fra 1991 er ikke like spennende, en blanding av Metallica-worshipping og den nye groove-metallen. De mange utgivelsene som Outrage kom med etter dette, har jeg for min del derfor latt ligge; den siste kom i 2020.

Dette blir det ikke noe kapittel ut av, så samtidig som anbefalingen er gitt om å prøve å finne de tidligste albumene til Outrage, retter vi blikket mot Aion. Aion debuterte i 1988 med *Deathrash Bound*. Det er ei skive som holder det den lover. Hardtslående låter i grenselandet death – thrash. Skiva er bra, men gitt de utilgjengelige tekstene, kunne også mitt bånd til låtene vært sterkere. Spilletid på over 50 minutter er også en liten bummer.

Human Griefman er det andre albumet fra Aion. Spilletid på 31 minutter, se det er bedre! Riffet som åpner hele skiva kunne jeg sverge er basert på Metallica – noe på *Master of Puppets*. Nå er det ikke noe «Deathrash» lenger, nå er det et albumnavn som for oss framstår som nærmest komisk. Griefman: kanskje en veldig spesiell superhelt? (Og hvis du leser human som et norsk ord, humán, rimer det på Antoine Griezmann). Tekstene bygger godt oppunder den ufrivillige komikken.

Japan virker som et land som til dels er amerikanisert. Landet var rett og slett okkupert av USA i ti år etter andre verdenskrig. Og det er ikke noe galt med det japanske språk, det er større enn mange viktige europeiske språk som italiensk, ja på nivå med tysk i størrelse. Men engelskundervisningen i Japan, hvordan står det egentlig til med den? Det som får meg til å spørre er at engelsken virker så usedvanlig pepret med grammatiske feil og forskjellige meningsløsheter. Og da tenker jeg ikke på uttalen, engrish, men på det skriftlige. Hos Aion ligger den skriftlige engelsken med ordvalg og annet, tidvis på et norsk barneskolenivå.

«Justice For Die» er for eksempel en låttittel. Tittellåta «Human Griefman» er og blir et mysterium, da jeg ikke skjønner sammenhengen i teksten: «Just time. This moment. Human evidence. Transient life. Human grief. Freedom killer. Colder gore. Tomorrow of darkness».

Konseptet i «Amnesia» er litt enklere å forstå, det handler åpenbart om at hukommelsestap ikke er noe gøy å ha, men ellers gir ikke Aion noe ved dørene: «No Fun, no fun to life. Ill me! Amnesia».

Typisk hos Aion er at versene er på japansk, mens refrengene er delvis eller helt på engelsk. I «Crazy Smile» er det bare to ord på engelsk: «Complete metamorphosis». Her aner jeg at låtskriverne har tenkt: Se, vi fant et fremmedord!

I første låt heter det: «Thinking, evermore, afterglow. Everywhere you go. [...] People are over and over». Og dette er bandet når de skal si noe underfundig. Når de skal være mer knappe og tøffe, the strong and silent type, heter det som i låta «Jack»: «Jack – windy violence. Jack – windy violence».

Coveret er jo... moderne. Det er sikkert mange som vil like det, og noen ikke. Coveret pretenderer jo å heve seg over dette enkle estetiske skillet, liker/liker ikke. Hører du om noen som «liker» det og det kunstverket, veit du at de ikke er kunstkjennere.

Til sist litt om medlemmene i Aion. Utseendet bør kommenteres, de ser påkostede og ganske så japansk-teatraliske ut. Gitarist Izumi har vært med uten stans siden 1983. Han har også hatt et soloprojekt. Vokalist Nov var ny på *Human Griefman*, men er ikke med lenger, bare i Volcano og et band som ikke har et engelsk navn. Bassist Dean var med i mange, mange år, men har gitt seg for å satse (?) på et band som heter Mein Kampf (sukk...). Til sist har vi Aions trommis Sab som døde i 2016.

Av forskjellige grunner blir jeg nødt til å skrive ned en epilog om bandet Damzell. Jeg får meg ikke til å skrive et eget kapittel om dem, da jeg synes debutalbumet *Ready to Attack* fra 1989 er litt ujevnt. Kanskje vokalen aller mest. Men mye bra. På den annen side så aner jeg ikke hva de synger om, et spørsmål som for alvor trer i framgrunnen når jeg tar for meg deres neste skive *War Songs* fra 1992. Coverbildet er trolig fra NSDAPs partidager i Nürnberg. Selve musikken er et hakk opp fra debuten. Episk thrash hvis det finnes noe som heter det – med tre låter på over 7 minutter og én over 8. Men altså med suspekt innpakning.

Bandet United debuterte med *Bloody But Unbowed* i 1990, med mange gode riff, men svak vokal som trakk ned. (Mange japanske band hadde grei musikk og uforståelig dårlig vokal.) United fortsatte utover 1990-tallet, med mange stygge, om ikke direkte elendige, albumcovere.

1986

Angel Dust

INTO THE DARK PAST

Roman Keymer

vokal, gitar

Andreas Lohrum

gitar

Frank "Banx"

Bankowski

bass

Dirk Assmuth

trommer

Ja, jeg er såpass barnslig når det kommer til det engelske ordet dust at jeg synes det er morsomt å kalle dette bandet for Engledust på norsk, både i mitt stille sinn og ellers. Nå er jo englestøv en helt annen ting, men her er en forklaring på bandnavnet til Angel Dust, tatt fra et intervju gjort med Metal Update: «In the middle of the 80's, it was very fashionable to choose a name from a song from a famous band – like 'Running Wild' is a Judas Priest song. So, we just chose the Venom song 'Angel Dust'. We didn't know it's a drug, man – had no idea».

Noen mener Angel Dust er speed metal, og det kan vel hende de er det. Men neimen om jeg er sikker, og hva ville i så fall ekskludert det fra thrash-kategorien? Det er bare et av livets uutgrunnelige mysterier. Men Angel Dusts skive går ikke sakte, nei. Samtidig virker coveret som det tilhører helt annen sjanger, og derfor bør det klares opp i en annen misforståelse.

Coveret ser supercheesy ut. Det er vel unødvendig å skrive hva coveret består av, da det kan ses av de som har øyne, men er ikke proporsjonene eller vinkelen litt rare? Dette med «dark past» er kanskje litt utydelig uttrykt, bortsett fra at en vulkan har et utbrudd med heftig mye røyk. En helt blir angrepet av en figur som ser ut som en harpy, som ellers gjerne er framstilt som kvinnelige vesener. Tror jeg. (Velger å ikke slå opp på harpy i nettleksikon.) Om ikke bandnavnet og albumnavnet i seg selv er cheesy, gir cover-motivet inntrykket av at dette er klassisk heavy metal. Demons and dragons, akkurat som så mange var gått lei av innen starten på andre halvdel av 80-tallet. Noe fra heavy-tradisjonen har Angel Dust også beholdt: Lange sanger med, om ikke smektende, så i hvert fall buktende soloer. Det riktige er imidlertid at denne skiva ligger nærmere tidlig Deathrow. Hvilket var et godt sted å være liggende.

På refrenget til «Gambler» kunne jeg sverget på at det var vokalisten i Deathrow som stilte opp. Eventuelt at vokalisten i Angel Dust sang i Deathrow, siden sistnevnte kom seinere. (Uttale-særegenheter gjorde at jeg først trodde refrenget «Gambler» var «Gandalf», men så fantasy er Angel Dust som sagt ikke.) Det samme med «Atomic Roar»! (Som jeg trodde var «Atomic War». Jeg burde slutte å tro ting om disse tekstene.)

En person på Metal Reviews kaller det for «pure classic 80's Bay Area Thrash Metal». Jeg kan ikke se at det stemmer. Bassist Frank Banx har kalt Angel Dust for følgende: «It was something like Slayer, Metallica, something like that, very speedy, but still quite a few melodies, but not as much as Helloween, you know? It was different, also not like Kreator, something in between, maybe, Helloween or Kreator – maybe something like that». Kanskje det, kanskje!

Det er nesten så jeg blir forvirra sjøl, men det som i hvert fall er sikkert er at *Into the Dark Past* er annerledes enn neste, og siste 80-tallsalbum, *To Dust You Will Decay*, som kom i 1988. Det er ikke helt noe for meg. Her spilte Angel Dust mer «riktig» og «ordentlig» melodisk metal. Så sats på *To Dust You Will Decay* kun dersom det er ordentlig metal du skal ha.

Stilskiftet skyldes blant annet ny vokalist. Vokalistgitarist Roman Keymer forlot bandet i 1987 for å være gitarist i Risk, så lenge det bandet eksisterte, altså fram til 1993. De medlemmene andre har gjort lite innen andre metalband, bortsett fra Frank Banx' opptreden i powerbandet Crows.

Frank Banx var med i Angel Dust lenge, Dirk Assmuth er med fortsatt. (Klarer noen å lage barnslige ordspill på etternavnet?) Med «lenge» menes at bandet har eksistert i tre perioder; 1984 til 1990, 1997 til 2011 og 2016 til nå. Fra en gang i den midtre perioden finnes et intervju med Frank Banx der han forteller om bandets første turné i USA, som de måtte betale for selv ved at labelen trakk kostnadene fra utbetalingene. Likevel var det noe å ta med seg fra Statene: «Yeah, yeah, definitely, because we learned a lot on this tour, you know? So, we learned a lot about business, like I said, but also we learned a lot about, you know, America. It's totally different from Europe, but the fans are quite the same». Hele 5 konserter på turneen gikk i vasken på grunn av dårlig bil eller trafikkorker.

Bandet Angel Dust ligner mest på, sies å være et band som heter Iron Angel. Da er vi lenger nord igjen, i Hamburg. (Nevnte jeg at Angel Dust er fra Dortmund?) To skiver *Hellish Crossfire* i 1985 og *Winds of War* i 1986 var det som ble utgitt av Iron Angel. Kule cover. Bandet ga seg i nettopp 1986. Pussig nok har Iron Angel hatt to nye perioder fra 1997 til 2007 og 2015 til nå, omtrent de samme livssykli som Angel Dust. I dagens Iron Angel er kun vokalisten intakt fra gamle dager, i en medlemskonstellasjon som ga ut album i 2018 og 2020. Mike Matthes fra gamle dager hang også med en stund, mens begge gitaristene er døde.

Navne- og stilmessig kan Armoured Angel trekkes inn til sist. Fra Australia, grunnlagt i 1982, men uten offisielle utgivelser før i 1992 og da bare en EP. Og så skifta de sjanger fra speed/thrash til death.

HEADHUNTER

PARODY OF LIFE

1990

Headhunter

PARODY OF LIFE

Marcel "Schmier"

Schirmer

vokal, bass

Uwe "Schmuddel"

Hoffmann

gitar

Jörg Michael

trommer

Destruction har vært gjennom minst to legendariske sparkinger. Først var det Ulf, i bandets tidlige periode: «One of the founders of Destruction, he was kicked out from the band because he had a beef with Mike Sifringer over a girl». Ulf! Og så var det Schmier i 1989. Han fikk ikke være med på albumet *Cracked Brain*, og slapp også å være med på bandets neste fase som kalles Neo-Destruction. I stedet dannet Schmier et nytt band med Schmuddel fra Talon og Jörg Michael fra Mekong Delta og Rage (seinere også et tonn av andre band).

Personlig følte jeg, før jeg hørte bandet, at Headhunter var et slags kjendisband. Sånn som det Hank gjorde etter Turboneger. Estetisk og artistisk uinteressant. Nei, anti-interessant. Dette er på ingen måte tilfellet med Headhunter.

Kanskje kunne Schmier og kollegene hans «tillate» seg litt andre ting i denne typen prosjekt? Albumet *A Bizarre Gardening Accident* (1992) er i hvert fall noe for seg selv. Tittelen, coveret og flere av sangene som bare er fjoll. Men riffet på refrenget til «Deadly Instinct» er noe man må ha med seg.

Parody of Life fra 1990 er likevel albumet som må og skal gjennomgås her. Utgivelse på Virgin Records og produsering og miksing av legenden Kalle Trapp betyr at alle rammene var på plass. Covermotivet som har med headshrinkers å gjøre, ligner litt for mye på et ondt lykketroll til at jeg kan støtte det, men tegneteknikken er i det minste ok. Sangene er det viktigste, og det er sagt at flere av dem ble skrevet mens Schmier fortsatt var medlem av Destruction, og at disse kunne blitt til Destruction-sanger. En enkel sammenligning kan gjøres, for eksempel av Headhunters «Crack Brained» og Destructions, ja du gjettet det, «Cracked Brain».

Mistenkelig likt? Vel, uten å sitere for mange eksempler kan det slås fast at tekstene ikke har noe med hverandre å gjøre. Egentlig ikke temaene heller. Headhunters «Ease My Pain» og Destructions «Frustrated» har litt samme tematikk, men verken samme tekst eller undertone i teksten. Headhunter har heller ingen hatsang mot Deutsche Demokratische Republik, som Destruction hadde i «SED». Og så videre, og så videre.

I likhet med ugresset som hage-albumet er fullt av, starter *Parody of Life* med et verdiløst nummer. Etter 40 sekunder er det klart for god thrash som er en videreutvikling av Destruction med samme vokalist. Tempoet er variert og det er mye gitarleads og licks. Litt piano kommer inn. Hvorfor ikke? Et mer uventet instrument, er trekkfløyta på «Force of Habit».

Avslutningsvis skal jeg si noe apropos «kjendisband». Jeg føler at jeg ikke kan gjøre annet med Pariah enn å hekte dem på dette kapittelet. Pariah var egentlig heavy metal-bandet Satan som eksisterte i to til tre år som thrashband. Men på den tida klarte de å utgi hele tre album, så det skal de ha for. Det er ingenting galt med Pariahs musikk, faktisk er det veldig bra, det bare føles litt lite meningsfullt å skrive mye om et band som egentlig var lite dedikerte til thrashen.

1988

Num Skull

RITUALLY ABUSED

Skip McGullam

vokal

Tom Brandner

gitar

Eric Seiller

gitar

Rob Charrier

bass

Jeff McGullam

trommer

Må dette coveret med i boka? Må dette albumet med, må dette bandet med? Ja. Å ja. Selv om det er helt på grensa av hva som er thrash. Jeg mener det er det. Akkurat innafor. Skitten thrash.

«So fast I can't headbang to it», som det er sagt. Num Skull fra Illinois, folkens. Et band med ustabil lineup og dermed mange medlemmer, selv om bandet ikke eksisterte i kjempemange år.

La oss starte med coveret. Fantastisk fargepalett, fiolett og oransj. Maksimal dunkelhet og ild på samme tid. Kanskje bandlogoen kunne vært gjort litt mer ut av, men dette er ordentlig coverkunst. Coveret er malt av Scott Jackson, som har gjort noe annet også, men ikke kjempemye, og i hvert fall ikke mye på 1980-tallet. Nå synes jeg egentlig fortsatt at Exhorder har et enda ondere uttrykk, både musikalsk og visuelt. Fordi Exhorder er cleanere, og dermed sparer seg for noen av effektene som er «åpenbart» onde. Det er noe med å se det makabre i det hverdagslige i stedet for å pøse på med ondskapstroper.

Tekstene til Num Skull handler om onde og mørke ting, på to forskjellige måter. De fleste greinene på dette (visne, morkne) treet er gammel Slayer, skrudd til mange hakk. En annen grein går i en mer realistisk retning. «Off With Your Head» har ikke helt den evil lord-tematikken og er mer realistisk, middelaldersk. Noen tekster er også mer punkete, som «The Henchman». Et teit tema, pirater, får Num Skull også plass til, men når det er sagt hører man ikke forskjell fra låt til låt hvilket tema de har.

Skiva begynner for øvrig med «The End» (he! he!), et lite lydklipp. Pussig nok er det en kreditt på at dette klippet er produsert og skrevet av Eric Greif, manager for Death og produsent for mange andre thrashband som ikke står knall-langt unna Num Skull. Et eksempel er Morbid Saint. (Greif døde i slutten av 2021.) Mens vi snakker om de som står bak Num Skulls utgivelse, kan det nevnes at Gary Modica var eksekutiv produsent. Han var bassist i Wrath, et band fra Chicago.

Da Num Skull ga ut sitt andre album i 1996 var bare Tom Brandner med fortsatt, og stilen en annen. Da Num Skull ble gjenforent i 2020 var det de to brødre McGullam som var med.

1990

Erotikill

VIRGIN SPEED

Vic Van Wie
vokal

Dean Bouras
gitar

Bob Lumb
gitar

John Smith
bass

Anthony Pagano
trommer

Er dette toppen av Harry? Erotikill med *Virgin Speed*, liksom. På en måte er det kanskje det. Samtidig er Madonnas «Like a Virgin» en anerkjent pop-klassiker. Erotikill kan absolutt anerkjennes i thrashens kanon, men med en distanse som kan kalles ironisk distanse hvis man absolutt vil det. For stemningen på skiva har mer glimt i øyet enn det som var tilfellet på forrige omtalte skive.

At Erotikill besto av barnslige unge menn går aller klarest fram av bonussporet på reutgivelsen, et intervju med bandet hvor de prater tull og roper i munnen på hverandre. Bandet oppsto i Los Angeles på slutten av 1980-tallet. De gikk thrash til tross for lokalt press om å «glam up».

Virgin Speed ble først egenutgitt på kassett i 1990. Da det ble reutgitt av Divebomb i 2014 passet jo ikke kassettcoveret til kvadratformen, så et nytt bilde ble malt. Det forrige var best, det nye har litt rare proporsjoner og litt for lite rødfarger. Men grunnleggende er det selvsagt samme bilde. Bildet ser jeg på som ganske useriøst, som noe som ikke trenger å tas seriøst. Plukker man coveret ut av plastdekselet og blar om, kan man ta fatt på ganske omfattende liner notes. Her står blant annet et intervju hvor karene snakker en del om den tekniske sida av spillingen, ganske interessant, men jeg kommer ikke til å gjengi det..

Heavy (til tross for coveret) eller speed metal er dette ikke. Det er ganske vanlig thrash som er videreutviklet fra Slayer og Exodus, mest Exodus. Kaller noen for eksempel åpningsriffet på «Slayground» for speed metal, kan det bare være i den gamle betydningen som synonym for thrash. *Virgin Speed* minner ganske mye om Atrophy, inkludert vokalen, men er litt mindre teknisk.

Bandets egne promotekster bygde på at Erotikill var det raskeste og hardeste noensinne. Tekstene var «as blunt and harsh as a 9.0 on the Richter scale». Det er ganske hardt, det. Men de vokste jo opp i et musikalsk miljø der likemennene og likekvinnene var veldig mange. De måtte bruke utestemme. Om det de påsto var riktig, fikk komme i andre rekke.

Jeg brygger på en tese om at de store teksttemaene innen old school thrash var: Galskap, ondskap, vold og krig, miljø og apokalypse, å spille thrash. Selvfølgelig med overlappinger. Galskaps-temaet inkluderer seriemordere og sosiopater, noe de to første låtene til Erotikill byr på i godt monn, nummer fire også faktisk, i form av rusavhengighet. Disse kløyves av låta som handler om å spille thrash, «Metal Cry», som kommer som nummer 3. Med tekstinjer som «We are the men bonded by blood» avgis til og med noen referanser til klassiske låter innen samme tematikk. «Patriot» er litt mer uvanlig, om enn ikke helt ukjent, hyllest av frihet og en kritikk av Østblokka. (Selv om jeg nettopp har skrevet at Destruction var innoen samme.) Sangeren i Erotikill var bandets eneste republikaner, den gang i Reagan-æraen. Rimene er nokså basic når man setter seg ned og leser dem, men det fikk man nok fint lite med seg av når man sto midt i konsertpitten. Litt religionskritikk (televangelisme) og krig unnagjøres før sirkelen sluttet med nok en tekst om sosiopati, i «Enemy in Our Midst».

Erotikill ga ut én EP til, *When You Feel the Need for Speed* i 1991, og medlemmene har ikke vært aktive i metallen siden.

1989

Jagannath

**CRIONIC
SUBSTANCE**

Egbert Berenst

vokal

Gert-Jan Aaltink

gitar

Alwin Besselink

gitar

Barry Rozenkamp

bass

Wilfred Grootenhuis

trommer

Am I the only one who gives a shit about the rules? Kanskje ikke jeg engang bryr meg lenger. For regel nummer en i ei bok om thrash-album, var at det skulle handle om album. (Duh.) Samtidig har det tilsynelatende vært tendensen i noen land til at det man kunne kalt «selvutgitt album», blir kalt for «demo». Mediet for disse demoene var selvsagt kassett, men det var også mediet for mange offisielle album. Dessuten er et ukjent antall selvutgitte album beskrevet hittil, jeg har ikke brydd meg mye om bandene har hatt platedeals. Lengden på en demo kan ofte være kort, men det er også flere album. Tanken min er at hvis en «demo» ikke har blyantcover og er på minst 28–30 minutter kan det defineres av meg som album. Særlig i land med lav andel av «album». (Spesielt gjelder det Portugal.)

Denne lange etterrasjonaliseringen er noe jeg skriver fordi jeg rett og slett føler trangen til å gi Jagannath et eget kapittel. De fortjener mer enn en underseksjon et annet sted. Det har ingenting med Portugal å gjøre, men er et flott nederlandsk band. Jagannath ble dannet i Nijverdalen, mellom Osnabrück og Amsterdam. Ikke så langt fra tyskergrensa, med andre ord. Jeg har selv vært mer på et arrangement i en av nabobyene (Hengelo) over flere dager, og da med overnatting i Tyskland.

Jagannath er et kult navn. Selve ordet er fra det indiske område og er opprinnelsen til Juggernaut, en «avatar of Vishnu» og «abstract representation of Krishna» hvis det sier deg mye, eller ja, rett og slett «lord of the universe». Så ble ikke Jagannath akkurat herrer i thrash-verdenen. De eneste utgivelsene var *Demo* (1988) og den fullengders demoen *Crionic Substance* (1989).

«I 1990 var vi nær en platekontrakt i Amerika, basert på demoene. Men vi startet som en vennegjeng», forteller gitarist Gert-Jan Aaltink i et avisintervju som jeg har maskinoversatt fra nederlandsk. «Men vi var progressive, med en 'aparte' sanger. Det ga oss noe kult hjemme og i utlandet. Og så blir det mer alvorlig, og du må ta valg. Gjør du det med hodet eller med hjertet – det var vi uenige om». Jeg vet ikke om de brukte hjertet eller hodet, må jeg si, da platekontrakten gikk ad undas og bandet ble lagt ned i 1990. Hvis nedleggelse av Jagannath var å bruke hjertet, da fortjener de egentlig ikke plassen i denne publikasjonen. Og det kan i hvert fall ikke ha vært et tilfelle av bruk av hodet?

Jagannaths to demoer ble utgitt samlet av en gresk label i 2017, men med et helt annet cover. Det opprinnelige kassettcoveret er tegnet (ok, med blyant) i lyseblå toner passende til «crionic». Det skal være noe iskaldt. Men spillinga gjennomføres ganske hett og kaotisk, bandet hører mer til den tyske skolen enn den typisk nederlandske todelingen mellom death og tech. (Dette er ikke svarthvitt, jeg skal seinere omtale band som Messina.)

På 1990-tallet gikk «alle» nederlandske band enten death, eller prog/thrash. For Jagannaths medlemmer, etter at de brukte hodet eller hjertet og kunne bli med i andre prosjekter, gikk det mye i prog/thrash. Egbert Berenst sang blant annet i Under Siege. Aaltink og den første bassisten Mark Portier spilte i det fullroste demobandet i samme sjanger, Voices. Aaltink var også et år i Genetic Wisdom.

Med det sagt er det også verdt å trekke fram bandet Mystrez fra nabobyen Wierden. Mystrez tror jeg faktisk er et band jeg har glemt igjen (!) fra tidligere. Deres offisielle album *The Indictment* var klart i 1990 og er et tech-album som kom ett til tre år tidligere enn den store nederlandske tech-bølgen. Hvis opplysningene er korrekte utga Mystrez sitt album på Bad Taste, en tysk label som ikke utga noen tyske metalband (men også et annet nederlandsk, Dead Head som gikk death-thrash-veien). *The Indictment* er et sterkt teknisk album hvor det eneste litt mindreverdige punktet er vokalen til tider.

Jeg vurderer å ta en kjøretur ned til Nijverdal og Wierden når Europa åpner opp igjen. Da skal jeg få tatt en tur innom landsbyen i Wierden kommune som heter så mye som Rectum. Ligger halvveis på veien ned til Rijssen, der du veit.

Enda en sterk anbefaling knytta til Jagannath må tas med. Det var å tøyne mine egne regler å ta med ett kassettdemoband, så to nederlandske demoband blir litt mye. Men i kvalitet hører Silencxe absolutt med. Dette var en kvintett som begynte under navnet Inferno, men bytta fra dette litt generiske navnet til det mer kryptiske Silencxe i 1987. Det ble tre kassetter *Terror Strike* (1986), *Infernal Ending* (1987) og en singel før oppløsning i 1990. En infernalsk endelse for det usedvanlig lovende bandet.

Thrashstilen deres er ganske lik som Jagannath. «Agent Orange» er et spennende høydepunkt her, ikke umulig en inspirasjon for Sodoms låt og skive med samme navn i 1989. I 2003 kom en samle-cd med *Infernal Ending* plassert først, og så resten. Visstnok har Silencxe vært aktivt igjen siden 2014, uten å komme med noe nytt stoff.

Sleng så på Asgard, så begynner kanskje Nederland å bli noenlunde bra dekket. (Nesten.) Dette er mer mot speed metal, og *In the Ancient Days* fra 1986 er deres eneste album. Noise Records betalte for å spille inn musikken og for å få cover malt av Ken Kelly, som to år seinere leverte fasaden til et visst album kalt *Kings of Metal*.

1986

Taurus

SIGNO DE TAURUS

Balle

vokal

Balle

gitar

Balle

gitar

Balle

bass

Balle

trommer

Brasil har blitt underfordelt i denne publikasjonen, og det er det på tide å gjøre noe med. Tidligere er to band omtalt, Attomica og Lobotomia, begge fra São Paulo. Nå er det derimot band fra i og rundt Rio de Janeiro som skal omtales. São Paulo hadde et undergrunnsband som het Minotauro, Rio hadde et som het Taurus og som slo gjennom.

De ytre dataene er slik: Taurus ble grunnlagt i 1985, tre album mellom 1986 og 1990, oppløst 1993, comeback og to album til i 2010 og 2020. Det er de to første albumene som er mest verdt å få med seg, og som man skjønner har jeg plukket ut det aller første.

Tyren med albumet *Tegnet Tyren (Signo de Taurus* på norsk) har ikke noe som kan minne om tyr på coveret. Synd, for tyrer kan males på mange kule måter. Ronan Pereira har derimot malt et landskap med... ingenting, vel, noen steiner og klipper (geologene hadde på det ivrigste protestert mot at steiner er «ingenting»), men med gode farger. Ikke for det: Tredje Taurus-album heter *Pornography*, men har heller ikke et cover som på noen som helst måte kan assosieres med albumnavnet. Pereira malte ikke det, men han sto også for Taurus' andrealbum *Trapped in Lies*.

For øvrig var det fælt å søke på albumet *Pornography* på Youtube. For noe av det som kom opp var et album av møkkabandet The Cure! Spar meg for slik «pornography» på internett!

Tilbake til *Signo de Taurus*. Skiva styrker seg for hver høring, og hører definitivt hjemme i dette selskapet. Det er relativt straightforward thrash, kanskje slik Exumer hadde hørtes ut hvis de var litt mindre ville. Diverse obskure assosiasjoner melder seg. Ett sted er det hardcorebandet Violent Society, som sikkert ikke mange andre har hørt mye på. Mens låta «Império Humano» har et midtparti som man kan nynne James Bond-temaet oppå. Skiva kan vel kalles bedre enn det James Bond var på 1980-tallet. Man merker seg for øvrig overgangen fra portugisisk til engelsk.

Så har Rio mange andre band enn Taurus, som her bare blir nevnt i forbifarten. Dorsal Atlântica betyr vel Atlanterhavsryggen? Da må vi kalle dem «bandet med det dølle navnet Dorsal Atlântica», og de debuterte med *Antes Do Fim* i 1986. Dette er litt produksjonsmessig uferdig, og ikke all verden til album. Selv om låta «Vorkuta» stikker seg ut positivt. Andre album *Dividir & Conquistar* (1988) er kanskje det beste de har, men så sank BMDDNDA ned igjen i og med nummer tre, *Searching For the Light* (1989). Her er flere gode låtideer, null gode gjennomføringer. De kunne imidlertid synke dypere, og det gjorde BMDDNDA med albumene utover 90-tallet.

Explicit Hate kom med tre demoer i løpet av sine to-tre første leveår, og deretter *A View of the Other Side* i 1988. Det ble deres eneste fullengder. Explicit Hate er stort sett Kreator-inspirert, bortsett fra «The Other Side» som høres ut som hovedriffet i «Confessions» av Possessed. Og ja, amerikanerne var et år tidligere ute. Så her kan det være snakk om en tung inspirasjon.

Extermínio spilte også skitten thrash. Sammenliknet med Explicit Hate kom debutalbumet samme år, det ble bare ett album og de var fra samme by. Forskjellen er at Extermínio ga ut bare to demoer før debuten, som for øvrig var selv titulert. Labelen var heller ikke den samme.

Vokalen er det mest stabile instrumentet i Extermínio og vokalisten kunne godt ha sunget i flere band. Det gjorde han ikke. Extermínio bør ikke bli eksterminert, men når dette bandet ikke når helt opp er ett av problemene en dårlig mikset tromme. Totalt overdimensjonerte kræsje. Bandet er også mindre tichte, noe som ikke nødvendigvis er dårlig i seg selv, men i denne konkurransen er det det. Av en eller grunn tar det seg opp på slutten av skiva, særlig sporet «1964». Men likevel.

På samme label kom Metralion, også fra Rio og med ett album fra 1988, *Quo Vadis* heter det, som ikke er dårlig, bortsett fra den temmelig slappe coveren av «Another Brick in the Wall». Og dette var noen av mursteinene i Rio de Janeiros mur av thrash.

1990

Messina

TERRORTORY

Chris Ploegmakers

vokal

Julian van den Berg

gitar

Erik Derijks

gitar

Carlo van Nistelrooy

bass

Richard Zopfi

trommer

Søker du i nettbutikker etter Messina finner du mange musikere med dette som etternavn. Søker du etter *Terrortory* finner du et Halloween-album (Michigan heavy metal). Men det albumet vi her skal ta for oss er ikke så altfor obskurt, det heller. Messina fra byen Heesch sørøst i Nederland utga kun dette ene albumet *Terrortory*, men det er meget sterkt. Messina er et slags erstatte-ord for Assassin, som bandet opprinnelig het.

Låta «Messina» har linjer som «Assassin stands out in the badlands» og «Assassin goes where to no one knows», og så heter den bare tilfeldigvis Messina. De kunne ikke hete Assassin på grunn av det tyske navnet, og så var en siciliansk by den nærmeste assosiasjonen.

Musikalsk kan dette kanskje beskrives som en blanding av Exodus og Demolition Hammer. Og kanskje finnes det en bedre beskrivelse. Men Messina er neimen ikke langt unna disse bandene i kvalitet heller.

«Nothing Will Change» burde vært en internasjonal hit. Det føles som en klassiker. Eller thrashiker som det heter. Refrenggriffet på «Who's for Dinner» ligger også fantastisk godt i øregangen. Ellers er albumet jevnt og solid.

To medlemmer spilte seinere i Deafen fra nabobyen Oss. En annen som har bidratt for både Messina og Deafen, er Walter Hermes som lagde cover, deriblant altså coveret til *Terrortory*. Og det er et helt greit cover. Messina ble oppløst i 1992 og gjorde et comeback i 2016, med konsert i nettopp Oss, og uten lineup-endringer.

Messinas label var D&S Recording, og denne tyske labelen viste seg å være noe av en overraskelse. Necronomicon og Phalanx hadde jeg hørt om, men de fleste bandene var helt ukjente. Labelen hadde stort sett bare gitt ut heavy, og noen splitter, da *Terrortory* kom til verden. Etter splittene *German Metal Fighters* og *The Best of German Metal Newcomer* slutta de med det, og konsentrerte seg om de som kunne gi ut fullengdere. Dessverre var de fleste bandene på D&S nokså dårlige. Mer eller mindre unntak er Poison Asp (under litt tvil, kun EP-band), Tenebra (under litt tvil) og Vomitory. Wotan er et siste nevneverdig band, som beveget seg et godt stykke over i deathen, og *ikke* er identisk med RAC-bandet Wotan. (Wotan er det germanske navnet på Odin.)

De store unntakene fra middelmådigheten på D&S er Messina – og Deztroyer. Et band fra Darmstadt rett sør for Frankfurt som begynte i 1985, og tok sin teite stavemåte i 1988 «av juridiske årsaker». Deztroyer var treige og fikk ikke utgitt noe album før i 1991. Og så la de opp. Men albumet er kult. Av alle ting heter det *Climate Change*. Det er nesten utrolig hvordan et band kan kopiere landsmennene i Accuser så mye, et band som allerede er så cheesy, og slippe unna med det på en god måte. La det være sagt: Deztroyer er for fans av Accuser. Og det burde være mange.

1988

Adem

TIME OF MADNESS

Igor Shilin

vokal, gitar

Vadym Vyrvalskyi

gitar

Viktor Lukianov

bass

Simon Rymar

trommer

Ukraina må få sitt. Adem er det ledende thrashbandet derfra, grunnlagt i Kiev i 1985 og med to old school-utgivelser. De kom i 1988 og 1989, så Sovjets flagg er det som pryder dem. Musikalsk er Adem ganske likt som Legion fra Spania. Det er slett ikke ueffent, til tider faktisk effent. Noen kjedelige partier er det også, men...

Tekstene skjønner jeg naturligvis ikke. Men når tittelen på låt 1 er *Psikhopatiya*», skjønner vi at bandet er inne på et av de klassiske temaene i thrashen. Låt 6 følger opp med «*Vremya sumasshedshikh*», som googleoversettes til «Time for Crazy», og ekte-oversettes til «Time of Madness» som jo skiva også heter. Ellers er det nokså generelle låttitler. For eksempel en instrumental som heter «Thing». Sangen handler jo om... ingen ting.

Adems debut *Время сумасшедших* kom bare på kassett og ble utgitt som cd i 2004, med navnet *Time of Madness* og med nylaget cd-cover. Vi ser en fortapt skikkelse legge Adem-logoen i puslespill. Kunstverk som refererer til puslespill blir aldri feil, men se så mange ensfargede brikker der er – ekstremt høy vanskelighetsgrad på puslespillet. (Seriøst, hvordan skal det løses?) En nyutgivelse med nytt cover i 2004, ble også gjort med Adems andrealbum *Голгофа*, nå kjent som *Golgotha*.

Denne inneholder pompøse låttitler som «Inside the Book of Being», og faktisk «It's Hard to Be a God». Kan det ha å gjøre med albumtittelen, mon tro. For et sammentreff at jeg sitter og skriver om «It's Hard to Be a God» i påskeferien 2021. For mange år siden var det en annen som fikk problemer da han påberopte seg et opphav av denne typen, si!

De største Sovjet-bandene, men ikke nødvendigvis de beste, ble tatt med i forrige *Old School Thrash Metal*, og her kommer flere fra hylla under. Håper jeg ikke fornærmer nasjonalister og leiesoldater ved å blande Ukraina og Russland på denne måten.

Mye i samme stil som Adem er Hellraiser fra Moskva. *We'll Bury You!* spiller på uttrykket «My vas pokhoronim!» som ble sagt av Nikita Khrushchev til vestlige ambassadører tilbake i 1956. (Han sa ikke *We will bury them*, det forekommer bare i *Red Alert 2*.) På dette albumet er det også mer Testament blandet inn. Vokalen er litt svakere. Coveret er ganske kult, noen riff er det også også. Sjekk også ut coveret på andreskiva *No Brain, No Pain* fra 1994! Der blir Hellraiser enda mer Metallica, en stil som Metallica selv hadde forlatt.

Фронт fra St. Petersburg er det litt greiere å kalle Front. De debuterte i 1987, en god stund før landets band nummer én, Shah. Debutalbumet *Металлизация* er litt dassent fram til låt nummer 6, «Мы победим». Starten på «Мы победим» inneholder deler av versiffet til «How Will I Laugh Tomorrow» – og russerne var først ute. Litt interessant. Deretter varieres det mellom lynrask plukking og mer heavy-aktige riff spilt på en thrash-måte. Se, det var den beste forklaringen jeg klarte å gi på det.

Andrealbumet *Der Wasser der Köln* fra 1990 er slett ikke dårlig, men fanger heller ikke øret så godt. Men det hører vel med hos samlere i thrashen. Coverartisten brakte psykedeliske elementer på bane, og enda mer på tredjealbumet *Mortal Surgery* fra 1992. Artisten var for øvrig identisk med vokalist i bandet, Andrey «Nail» Gromov. Selve musikken var nå blitt ren death, som jo tidsånden også tilsa. Det er også verdt å nevne at Front nå hadde kvinnelig trommeslager, Elena «Wilson» Vilchik. Broren var bandets gitarist.

1989

Broken Bones

LOSING CONTROL

"Quiv"

vokal

Tony "Bones"

Roberts

gitar

Darren

"Thrasher"

Harris

bass

Cliff

trommer

Jeg har vært litt ekskluderende mot crossover og særlig britisk sådan, hittil i prosjektet. Titalls klassiske album kommer ikke med. Men jeg har ikke bare vært ekskluderende, og nå er det på tide med et lite innhogg i dette miljøet igjen. For ja, i dette kapitlet er det snakk om miljøer og person-overganger i enda større grad enn tidligere.

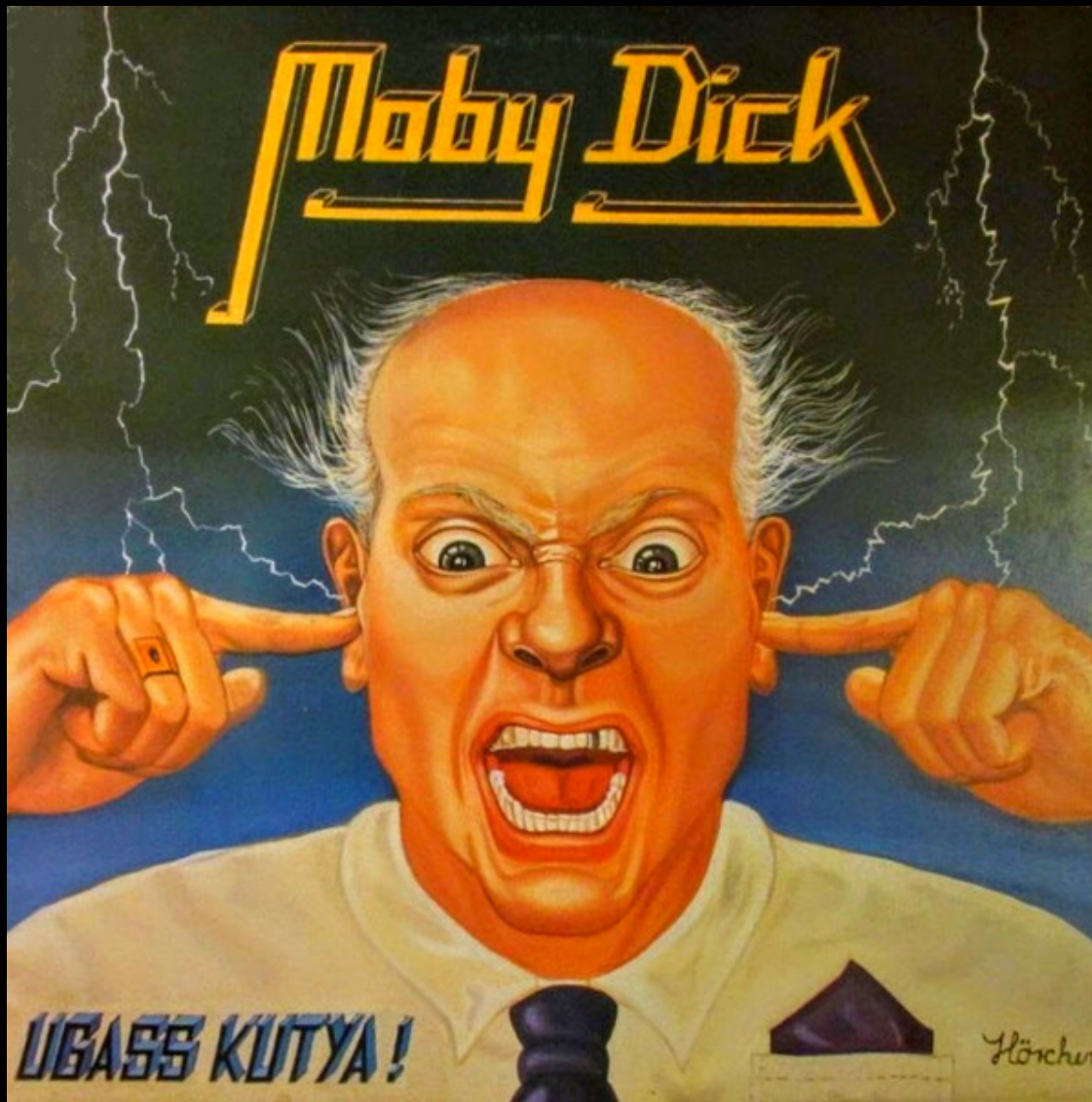
Discharge var et punkband, jeg regner ikke de tidlige greiene for metal, fra Stoke. Tony «Bones» Roberts quitta Discharge etter *Hear Nothing See Nothing Say Nothing* (1982), broren Terry «Tezz» Roberts hadde gitt seg et år tidligere. Hva var da mer nærliggende enn å starte nytt band sammen? Broken Bones utga fem skiver mellom 1984 og 1991. Den første, *Dem Bones*, er vel den mest kjente, men først med *F.O.A.D.* (gjett hva forkortelsen står for) begynte det å bli metal-lengde på låtene. Coveret er også metal. Jeg liker fargebruken som alluderer til blod og stål, og hvordan motivet interagerer og overlapper med logoen.

Dette er også så mye bedre enn det aller meste av britisk crossover. Mye av det er så sloppy og musikalsk clueless, og jeg hører heller på ekte britisk punk enn på noen som prøver å være noe annet. Men sloppy og skitne skulle «Bones» med flere bli i et sideprosjekt i USA. Den gamle Broken Bones-trommisen Paul «Oddy» Hoddy (også fra Conflict) og trommis Darren «Baz» Burgess ble med over. Her venta Andy Andersen, kjent fra Attitude Adjustment. Bandet ble kalt for Andy Andersen's Tribe, og utga et flott lite album i 1988: selvtitulert. Akkurat det var et lite tilfelle av kreativ slapphet, og det er litt lite å si om bandet utenom å eventuelt utbrodere musikken. Det velger jeg å ikke gjøre, og holder meg til å anbefale Andy Andersen's Tribe sitt album.

Tilbake til Broken Bones, som fra 1987 utga på Heavy Metal Records (oppfinnsomt navn). Utgivelsene var *Trader in Death EP*, *Losing Control* og *Religion is Responsible EP*. I midten der er det som du ser et album, og for min del er det enda råere uttrykk enn *F.O.A.D.* Bare herr Bones var igjen, de tre andre medlemmene var nye. Nice cover her også, innit? Vel, Gary Underhill har gjort en grei jobb, men det bør nok kanskje konkluderes med at han har komponert bildet på en litt vel overfylt måte.

Høydepunkt? De seks første låtene er Broken Bones på en god rull. Det eneste jeg sånn umiddelbart vil trekke for er låta «Maniac» som har et repeterende og enerverende refreng.

Noe kan til slutt nevnes om et annet band på Heavy Metal Records. Drunken State var et skotsk thrashband med en smule generiske, men også noen kule, riff og melodisk vokal. Det ble med det ene albumet *Kilt by Death*, som er hørbart, men heller ikke utmerker seg framfor mange andre. Særlig problematisk er det at vokalisten legger vokallinjene sine litt i ingenmannsland til tider.

1990

Moby Dick

UGASS KUTYA!

Tamás Schmiedl

vokal, gitar

Norbert Mentés

gitar

Gábor Góbl

bass

Tamás Rozsonits

trommer

Bandnavnet er håpløst, men ellers var ting på plass for Moby Dick fra Ungarn. Navnet høres mest ut som et punkband som synes navnet er *hilarious* fordi det inneholder «dick».

Bandet er fra Sopron 15 minutter fra grensa mot Østerrike. Her fikk innbyggerne inn både radio og tv fra motsatt side av Jernteppet, som altså ikke var så jernhardt her. Bandet ble grunnlagt i 1980. Metal Archives skriver at de to grunnleggerne var 14 år, men det var i snitt. De fylte nemlig 16 og 12 år i 1980. Uansett er poenget med å nevne den lave alderen, at gutta måtte bli litt mer tørre bak øra før det var mulig med noe album. Da rakk de heldigvis også å skifte stil fra heavy til ekte thrash. Det er noe Exodus-aktig over musikken, som også nærmest samler et klassisk-stykke og litt annet.

Er navnet *Ugass kutya* vanskelig å huske, kan man tenke på «ugras kutta». Kutya betyr hund, mens «Ugass» ønsker ikke Google Translate å oversette for meg. Er det ellers mulig å få noe ut av de ungarske tekstene? Korstog og krig nevnes. Men mesteparten av tekstene ser ut til å være inspirert av den daværende politiske omveltningen. «Talpon maradni» betyr noe sånt som «Hold deg på beina», og er lett å tolke politisk. Det kommer bedre tider – bedre enn tida i Østblokk. Et vers handler om skolen; «Matte er vanskelig, russisk går ikke. Og du prøvde». Låta «Átnevelés», som oversettes til «Re-education», handler helt direkte om løsrivelsen. Flere av låtene kan handle om noe av det samme, men det er vanskelig å si, da maskinoversettelsene ikke holder mål for å få med seg budskapet. Her er et utdrag hvor oversettelsen trolig er blant de bedre:

<i>Létbizonytalanság,</i>	<i>Uncertainty of existence,</i>
<i>Szűkös a fizetés,</i>	<i>Salary is tight,</i>
<i>Lesz-e holnap munka és kenyér?</i>	<i>Will there be work and bread tomorrow?</i>

Coveret av László Hörcher er ganske artig, er det ikke? Jeg ser en spirituell lenke mellom dette og Whiplashs Power and Pain, samt «overraskede» ansiktsuttrykk på Anthrax' Fistful of Metal, Cancers To the Gory End og lignende. Men jeg kan ikke påvise at det er noen sammenheng. Hörcher gjorde bare et par andre covere.

Grunnleggerne er nevnt – de to siste medlemmene som spiller på skiva, ble rekruttert i 1982 og 1988. Alle unntatt sistnevnte, altså trommeslageren, er med fortsatt. Med et opphold mellom 1998 og 2002 ble det sju album før og seks album etter. Tretten album. Ikke alle med like høy kvalitet.

Var det flere som kunne spille i Mågyarszág? Exit – nok et dårlig bandnavn – må definitivt skrives opp på den lista. Dette bandet var fra Szolnok på motsatt kant av landet. Debutalbumet *Együtt a szeméttel* fra 1991 skal ikke beskrives så grundig at alle tekstene kjøres i oversettelsesmaskin, men albumtittelen må vi ta med oss, og den betyr noe sånt som «Sammen med søpla». Oké! Andre album *A család szégyene* «En skam på familien» kom i 1995, det siste i 1997.

Remorse fra Ózd nordøst i landet, langs slovakigrensa, hører i høyeste grad også med. De begynte i 1987 og albumdebuterte i 1993. Dette albumet er ganske bra. Akela er et annet av de større ungarske thrashbandene, som debuterte i 1992 med *A fenevad* («Et beist»). Dette albumet er ikke så bra. Undertaking sin 28-minutters demo *V12BB4U* fra 1989 nevnes også. Uferdig, men til tider lovende. Disse utga aldri noe album.

ANACRUSIS

Suffering Hour

1989

Anacrusis

SUFFERING HOUR

Kenn Nardi

vokal, gitar

Kevin Heidbreder

gitar

John Emery

bass

Mike Owen

trommer

Anacrusis er en særegen plante i thrashen. For hvis man skal lage musikk som minner om andre band, husk å minne om mange andre band samtidig. Da blir man det motsatte av et ripoffband. Før vi kommer til musikken, kan det nevnes at Anacrusis er fra St. Louis og ble signa på Axis Records. Dette er jo et festlig navn på plateselskap. Faktisk så festlig at navnet var brukt før, så da Axis Records ble grunnlagt i UK i 1986 holdt de bare ut to år før de måtte bytte navn. Når det kommer til navnet Anacrusis betyr det oppspill, opptakt. På norsk heter det anakrusis og bøyes på vanlig måte. Hvor mange anakrusiser har du spilt i dag, da? Ikke glem noen av anakrusisene i dette musikkstykket!

Anacrusis aspirerer til mange kallenavn på sin første plate *Suffering Hour*. Et av dem er «det amerikanske Sodom». Til tider er det så jeg bare sitter og venter på at refrenget skal lyde «Sodomy and lust».

«R.O.T.» («Reign of terror», som handler om jakobinertiden etter den franske revolusjon) har et Sodom-aktig refreng og et death metal-aktig pre-versriff. «Frigid Bitch» sender også slike vibber (jeg er for øvrig ikke sikker på om teksten skal tas så bokstavelig som enkelte gjør).

Vokalisten har en særegen hyle-lyd, hvor han høres ut som et skadd dyr. Til tider er det litt Dark Angel-vibber over hele greia. Men Anacrusis har også ei mer melodios side. For eksempel er verset på «Imprisoned» delt mellom snerrende vokal og sang, «A World to Gain» er stort sett sang. Kenn Nardi er ikke den beste clean-sangeren i musikkverdenen; faktisk ligner han veldig på Mike Muir i disse partiene.

Selve begrepet «Suffering Hour» viser seg å være hentet fra diktet «The Suffering Hour» av Tom D. Liskey, et dikt som også er innarbeidet i tekstmassen. Coveret er grått, middelaldersk og passer godt til et håpløst verdensbilde. Tekstene handler stort sett om forfall, men kanskje er også «Suffering Hour» noe som er forbigående. Noe som følges av mer levelige timer av døgnet.

Suffering Hour ble i hvert fall fulgt opp – oppfølgerskivene kom kjapt, *Reason* i 1990 og *Manic Impressions* i 1991. Andreskiva *Reason* har lengre låter, mer «progressive» partier. Anacrusis får et anstrøk av flinkis-thrash à la Annihilator, selv om det nok ikke kan settes likhetstegn mellom bandene.

Det er mange kule riff, og til og med noen som thrasher. Vokalisten er litt mer malplassert på denne skiva. Uten at jeg har sittet med stoppeklokke, føles det som det er flere partier med forsiktig clean synging her. Jeg sitter med en følelse av at det ikke helt er denne thrashen jeg har gitt meg selv i oppgave å promotere. Det får holde med *Suffering Hour*.

Etter fire album og oppløsning i 1993, var det klart for bandets andre eksistensperiode fra 2009. I 2010 kom albumet *Hindsight: Suffering Hour & Reason Revisited*, et dobbeltalbum. Første disk er *Suffering Hour* med to ekstra sanger, lange sanger. De gamle sangene er dessuten reinnsplitt. Også de er lengre enn før, noen av dem 30 til 50 sekunder lengre, slik at spilletida blir over en time. Disk to er også litt over en time, og coveret er høstmelankolsk.

1988

MX

SIMONIACAL

Alexandre da Cunha

vokal, trommer

Décio Frignani

gitar

Alexandre "Morto"

gitar

Eduardo "Edu"

bass

Idet Brasil herjes av en ekstrem epidemi skal tida skrus endel tilbake til ei anna ekstrem tid, overraskende nok til 1980-tallet og thrashen som da spredte seg. Stedet er nå São Paulo igjen, som i likhet med rivalbyen Rio de Janeiro – begge blant verdens største byer – hadde gjerne thrashere. To SP-band er nevnt, Attomica og Lobotomia, men det finnes så absolutt flere. Ikke minst en underskog med demoband. Det er så mange artige bandnavn blant dem, som vi knapt får gått inn på.

MX tok sitt bandnavn fra Missile Experimental, også kjent som LGM-118 Peacekeeper, ifølge Metal Archives. Disse er fra SP-forstaden Santo André. Etter grunnleggelsen i 1985 kom det noen demoer og noen lineupendringer. Blant annet døde den første vokalisten, Beraldo. «Died of: Murder by gunshot» står det på Metal Archives. Yikes!

Simoniactal er altså ei skive med kaos-thrash. Det første feilslaget på trommene hører jeg etter 21 sekunder. Herlig! I mine øyne kjører MX en forholdsvis distinkt brasiliansk greie. Det er ikke en klon av Slayer og ikke en klon av Kreator.

Jeg synes *Simoniactal* er litt råere enn andreskiva fra 1989, *Mental Slavery*, på grunn av at jeg mener vokalen er bedre på den første. Dette kan sikkert andre personer ha andre meninger om. (Men jeg har rett, hehe.) Vokalen grenser mot black metal, faktisk, men igjen, den bør kalles brasiliansk.

Simoniactal og *Mental Slavery* ble utgitt på Fucker Records. Haha! *Simoniactal* har blitt reutgitt ei rekke ganger. Sist gang, i 2016, ser det ut som om bandlogoen har blitt inkorporert i det skrå vinduet bak, i stedet for å være «påstemplet» motivet. Av kvalitetsmessige grunner er det også denne nyeste versjonen du ser ovenfor. Jeg velger det som passer meg, snarere enn det mest historisk korrekte!

Coveret, ja. En grådig prest. Europeisk utseende. Herlig, et cover som kritiserer grådighet uten å ty til antisemittiske elementer! Og det samtidig som det er brukt elementer man kjenner fra de antisemittiske karikaturene; penger, et knoklete og halvdødt uttrykk og et mildt sagt forrykt, rabiatt ansikt. Simoni var og er begrepet for «ulovlig handel med kirkelige ting; handel med geistlige embeter og rettigheter; korrupsjon blant geistlige» (kilde: Naob).

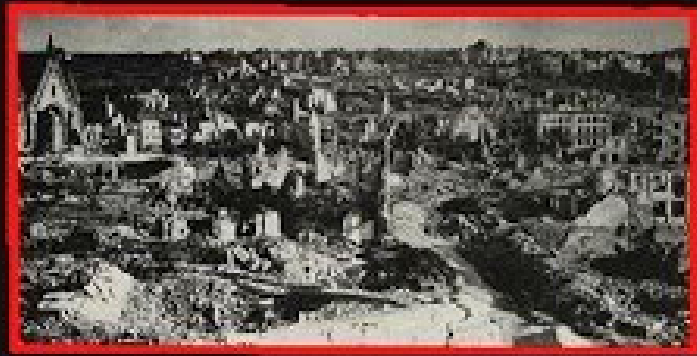
Jeg nevnte feilslag på trommene; Edu slutta som MX-trommis etter denne skiva. Og i metalverdenen er han aldri hørt fra igjen. Bassist Morto (det jeg ville hett hvis jeg var brasilianer?) har heller ikke gjort mye utenom MX, men lagde coveret (kvalitetsvurdering: mislykka) på bandets skive *Re-Lapse* fra 2014. Mon tro om han hadde mast lenge for å få lov? Faktisk er det bare trommisvokalist Alexandre da Cunha som har noe særlig stort utenom MX, nærmere bestemt korte perioder i bandene Transfixion og Jailor nærmere andre halvdel av 90-tallet. Bassist på andreskiva, Chico Comelli, var hovedsakelig medlem i bandet Acid Storm, som utga den flotte skiva *Biotronic Genesis* i 1991.

Skal vi nå sette en strek for São Paulo ved å raske sammen resten av bandene? Korzus utga ett album på 1980-tallet, *Sonho Maníaco*. Musikken er ganske maniaco den også, og det første kvarteret av skiva er fantastisk – det som kommer etterpå er det ikke. På neste skiva *Mass Illusion* fra 1991 har Korzus kvitta seg med den brasilianske stilen. Her spilles det helt ok thrash som kunne kommet fra hvor som helst i verden. «Unpredictable Disease» er dog et høydepunkt.

Anthares hører med, igjen et band som har ett album, og det heter *No Limite da Força* (1987). Da er vi tilbake på den skitne delen av den brasilianske thrashen som ikke imponerer meg så mye rent personlig. Men som har sine fans. Trommisen i Anthares hadde for øvrig et prosjekt som nevnes mest på grunn av bandnavnet: Siegrid Ingrid. Haha! Albumet til Siegrid Ingrid fra 1995 er ganske sånn tja.

Samme kommentar som Anthares gjelder Psychic Possessor. De har det kuleste bandnavnet av São Paulo-bandene (og MX har vel det dårligste), og coveret på *Toxin Diffusion* (1988) er en fin forgjenger til nyklassikeren fra 2003 *Waste 'em All*. Allerede i 1989 var Psychic Possessor blitt et punkband, så noen stor plass i thrash-historien har de ikke.

Wicca

„Splended Deed“

1989

Wicca

SPLENDED DEED

Patrick "Pädde" Skala

vokal

Martin Schlegel

gitar

Robby Schmid

gitar

Angus Mohr

bass

Mario Schmid

trommer

Wicca var et band uten stor backkatalog, de var fra Konstanz og sang om «Pollution, War, Anti-Fascism, Political Issues». Lenge var deres eneste album *Splended Deed* fra 1989, utgitt på en heavy/power-label. Coveret består av en ikke så kul logo, et gammelt foto – skal jeg gjette på om det tatt etter en flybombing i 1945? – og feilstavet albumtittel. Anførselstegn rundt albumtittel ser også latterlig ut. Men selv om Wicca ikke når opp på Tysklands thrash-topp 20, er *Splended Deed* absolutt et hørbart album.

Første brekk finner sted allerede etter 34 sekunder, så det er bra. Riffene er ikke de mest originale fra 1989, varianter av de fleste var vel hørt før. De saktere riffene er noe friskere enn de raske (jeg synes å høre noen raske riff på skiva som til og med ligner på hverandre). Men bandet har uansett en uvøren sjarm ved seg.

Det er litt lite å finne om bandet Wicca, blant annet informasjon om medlemmene. Men man må jo digge et band med en vokalist som kaller seg Padde? Vel, Pädde. (Og i dag kaller han seg ikke det lenger, men Olymp.) Men likevel.

Nå er det riktignok slik at Padde (Pädde) er det svake leddet i bandet på *Splended Deed*. Det sier jeg med ettertrykk. Han høres ut som en versjon av Frank Thoms i *Accuser* med 10 % av *Angelripper* i *Sodom*. Et sted er Padde kalt for «charismatic, European vocals», og beskrivelsen passer godt på den måten at han stikker seg ut.

Kanskje er hovedfeilen at vokalen ikke er så godt miksa inn i musikken. Stefan Josefus var produsent, han hadde hatt mest å gjøre med power metal. (Jeg mener også å huske at jeg kritiserte produksjonen til bandet *Sacrosanct* i forrige bok, og det var Josefus som tok hånd om *Sacrosanct's Truth Is - What Is*.) Samtidig er gitartonen fin, bassen også.

Wicca takker for «crying and backing vocals»: Thilo og Romme fra *Risk* og Mani fra *Rage*. De takket også *Deztroyer* og flere ukjente band.

Det som også er spennende med Wicca er at Martin Schlegel, Robby Schmid og Mario Schmid grunnla bandet *Curare* i 1989 sammen med Falk Dirla. Dette bandet, oppkalt etter giften i pilfrosker og altså ikke noe som kan kurere folk, var bedre enn Wicca. Debuten var *Just a Scratch* EP i 1991. Mye seinere kom det noen vanskelig tilgjengelige album, og da var *Curare* nesten fylt opp med kun sveitsere (byen Konstanz ligger så nærme Sveits som det går an), og var egentlig et annet band enn det som spilte i 1991. Albumene heter *Moments Before Detonation* (1995), *Diary of a Barfly* (1997) og *Zeit* EP (2000).

Wicca kom tilbake med albumet *Bloodrush* i 2010. Med en produksjon som var som en «absolutt 'autentisk' damptrommel», ifølge et intervju med *Powermetal.de*. Noen av de nye låtene var faktisk skrevet på 80-tallet og var tiltenkt Wiccas andreskive som aldri kom, eller rettere sagt, som lot vente veldig lenge på seg. Og noe tredjealbum har ikke kommet på de elleve årene siden.

1989

Drifter

NOWHERE TO HIDE

Tommy Lion
vokal

Peter Wolff
gitar

Ivano Marcon
gitar

Sven Rosemann
bass

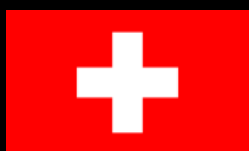
Guido Kirschke
trommer

1988

Apocalypse

APOCALYPSE

Carlos Sprenger
vokal

Pierre-Alain Zurcher
gitar

Julien Brocher
gitar

Jean-Claude
"Bourreau"
bass

Momos Domenjoz
trommer

Fra et band ved Sveits-grensa i forrige kapittel, tas den korte turen over til Sveits i dette kapitlet. Jeg har lært å aldri si aldri, men gjennomgangen av alpelandet skal nok avsluttes i og med dette dobbeltkapitlet. Som «turen over grensa» antyder, må gjennomgangen selvsagt starte i den tysktalende delen av landet, og da i Zürich med bandet Drifter.

Dette var et rockeband som ble metalband og etter fem år var albumet *Reality Turns to Dust* klart. Det er et litt ujevnt album, ikke minst med en del forskjellig sjangermessig. Noen ganger og særlig på åpningslåta spilles det heavy metal, og igjen på blant annet «Burning Circles» og «Banners on the Battlefield». *Reality Turns to Dust* har et bedre cover (artist: Uwe Karczewski, kanskje ørlite grann mer kjent for *Keeper of the Seven Keys Part I* og *II*) enn den jeg har plukka ut her, men det får så være.

Og den jeg har plukka ut er altså Drifters andreskive *Nowhere to Hide*, som riktignok går litt i den samme heavystilen, men her synes jeg det melodiske er mer integrert med thrashen, noe som også gjør musikken tydeligere. De hopper ikke mellom sjangrene, men blander heller.

«So Much Blood» har et melodisk, nesten episk refreng. Versene mellom består mer av roping. Det er bra, da blir det ikke én mal på alt. På neste låt er det heavy-synging på verset, da bruker de gang vox på refrenget. For øvrig bygger sangen på en rar metafor, nemlig at en person som lever etter atomapokalypsen skal kalles en «strontium dog». Apropos rart, «Concrete Jungle» inneholder en intro med jungel-chant som skal sette stemningen:

Humba, humba, humba, humba,
humba, humba, haba haba sup sup
Humba, humba, suba suba ham ham
a ham ham (i bakgrunnen: aa-aa-aa-kræsje à la Tarzan)

Teksten «Shame of a Perfect Race» er det verdt å se på. «Rase» – hva er dette? For det meste kritiserer teksten at fattigdom ignoreres og grådighet dyrkes. To tekstlinjer kritiserer også dyreforsøk, så det kan virke som om tekstsribenten med «race» mener hele «the human race». Neste låt handler imidlertid om europeernes ødeleggelse av det opprinnelige Amerika.

En musikalsk referanse, er kanskje thrashband med melodiske sangere som Hades. Så teknisk som Heathen er det ikke, men Drifter har tøffe riff. Produksjonen virker mye bedre hos Hades, men det skal i utgangspunktet ikke være noe problem for Drifter. For det var den gromme Kalle Trapp som sto for det! Artig nok er Trapp også kreditert for koring. Det er han også på forrige skive, i likhet med Trapps medeier i Karo Studios, Rolf Köhler (1951–2007), som på ulike tidspunkt utførte kortjeneste for alle de store powerbandene: Blind Guardian, Helloween, Gamma Ray, Grave Digger, ja til og med Hammerfall. Når det skal kores tager man dem man haver!

Avslutningen «We Can't Be Beaten» er en cover av Rose Tattoo. Ikke bare er det en tålbar cover – en låttpe som band ofte pleier å surre skikkelig til – det ble også lagd en musikkvideo. Helt ok video uten det høyeste budsjettet.

Fra Zürich kom også Infected, et obskurt band med bare én utgivelse av noen type, og det var albumet *Dark Century* fra 1989. Det er bra musikk med kakemonster-tendenser i vokalen. Trommis Steve Karrer var også med i ovenfor omtalte Messiah og Curare.

Apocalypse fra Geneve fulgte visse konvensjoner (haha!) da de kom med sitt eneste åttitallsalbum, selvtitulert i 1988. Hadde de gått gjennom perioden som denim recruits? Jeg skal stoppe med ordspillene og heller se på hva dette er for band.

De var visstnok signa på en label, som ikke har utgitt noe annen metal. Medlemmene har vært med i minimalt av andre metalband. Kort sagt virker Apocalypse litt usentrale i metal-scenen, men dette albumet foreligger altså. En flaggermus fyller coveret. Dyret ligner vel egentlig mer på en krysning av flygende hund og drage. Har dette vesenet noe spesielt med apokalypsen å gjøre?

Coveret er lagd av Eric Philippe, en belgier som sto bak mye i sitt eget land og Nederland, og litt seinere jobba han for mange kjente symfoniske metalband. Det er påstått at albumet ble tatt opp i Danmark. Det riktige ser ut til å være at det er tatt opp i Sveits, men miksa av Flemming Rasmussen, kjent fra *Ride the Lightning* og mye annet.

Apocalypse har mye til felles med Drifter. Også Apocalypse spiller melodisk og kompetent metall. Et morsomt poeng er at et av de siste riffene ligner litt på refrengriffet som åpner Drifters skive, altså «So Much Blood» hvis du ikke husker det. For øvrig var kanskje litt risikabelt av Apocalypse å putte to lange instrumentaler på plata, og den ene allerede som nummer tre. Jeg kårer disse instrumentalene til det som helst ikke burde være med på plata.

Apocalypse har aldri gjort noe egentlig comeback, men utga også skiva *Faithless* i 1993 før de ble oppløst.

Fra Zürich-bandet Exxor var skiva *Asphalt Paradise* i 1989, det eneste som kom. Skiva som helhet er for ujevn crossover, men den begynner bra for å si det mildt. Et riff som kicker så til de grader, og som jeg lurer på om Aura Noir har latt seg inspirere til å ta med i ei låt. Exxors «Artificial Life» har også et spesielt bra riff, men noen ganger legger også Exxor dårlig vokal oppå et bra riff. En EP hadde vært bra.

1988

Rich Kids on LSD

ROCK 'N ROLL
NIGHTMARE

Jason Sears
vokal

Barry "d'Alive"

Ward

gitar

Chris Rest

gitar

Bomer Manzullo

bass, trommer

Exxors crossover holdt altså ikke mål. Men i dette kapitlet skal jeg, etter å ha nektet de fleste store crossover-band plass i denne publikasjonen, være litt rabulist og ta med et band som knapt noen gang har blitt kalt thrash og ikke alltid blitt kalt crossover engang. Som du allerede har skjønnet etter å ha sett både bandnavn og album er det Rich Kids on LSD, RKL for kjennere.

RKL var fra Montecito, øst for Santa Barbara og på motsatt side av Goleta. (I California, hvis det ikke var klart.) Band herfra gjorde Santa Barbara-området til en hotspot for punk og ska punk på 90-tallet, og RKL var utvilsomt en forløper for dette.

Musikken her er langt fra den såkalte LA Hardcore som Black Flag, Circle Jerks og Angry Samoans, men det snakkes om «nardcore», en stil funnet på i nabobyen Oxnard. Vel vel. Sammenligner vi med thrash er vel produksjonen det som ligger lengst unna, samtidig som enkelte riff faktisk er thrash. Andre riff er hardrock spilt på høyere hastighet, noen av riffene nesten litt Hendrix-aktige, så albumtittelen *Rock 'n Roll Nightmare* passer bra. I 2021 stilte personer som har vært med i RKL og som lever fortsatt, opp i kvintett med Tony Foresta fra Municipal Waste som vokalist, og spilte en gammel RKL-sang. *Da var det* plutselig thrash. (Se på den videoen uten å smile, og du trenger medisinsk hjelp.)

På *RnR Nightmare* var Jason Sears vokalist, mens Bomber var både trommis og bassist. Det ville vel vært feil å si at Sears har gode vokalferdigheter. Han sluker ordene, kanskje ut ifra en motvilje i skriveprosessen til å skrive verselinjer som faktisk passer. Er det lagt opp til at bestemte toner skal treffes, treffer han dem ikke. (For eksempel slutten på refrenget på «Coming Home».) Etter denne kritikken blir det nesten for ille å også nevne at vokalen ikke kommer godt fram i miksen. Jeg nevner det likevel, siden det er sant. Likevel passer Sears perfekt til den rufsete og anarkistiske attityden som RKL målbærer.

To gitarer maser på hverandre og bassisten driver med sitt. En stor andel av riffene er et eneste kaos. I utgangspunktet er det flotte tekniske riff, som kanskje spilles litt for fort, litt skakt, og heller ikke har den beefy thrashproduksjonen, som nevnt. Det er crazy. Og det er bra. De tar stadig nye veier. Den eneste låta jeg synes blir en repetisjon av de andre, er tittellåta.

Rock 'n Roll Nightmare hadde også en usedvanlig forseggjort innersleeve med 32 siders nærmest tegneserie, med sangtekstene i snakkeboblene. Sangtekstene handler om forholdsvis dagligdagse ting en musiker ville oppleve i det sentrale California. Dan Sites er artisten bak coveret og designen. Respekt til Sites, som også bidro med å spille på «refrigerator grill» på introen til en av sangene.

I Eptaph Records' reutgivelse fra 1993, som er den jeg kjøpte, i selveste Göteborg mind you, er sleeveen slanka til 12 sider. Løsningen var å klemme sammen to sider på én, bortsett fra de fire siste tekstsidene som har blitt én. Hva gjør man vel ikke for å spare trær.

Etter neste album i 1989 ble RKL oppløst. Seinere kom et til i 1993 etter lineupendringer. Men det ble ikke helt det samme som før. Det kom også et album til. Nå sto det også en artikkel i *Thrasher* (!) hvor to av medlemmene sier at de spiller: «No more of that funk rock a doodle doo shit». Men i stedet: «More RKL-style thrash with a nineties' edge to it».

Kort tid etter fulgte en oppløsning til, så en siste periode fra 2003 uten nye album. Jason Sears og «Bomber» Manzullo døde før og etter nyttår 2006, med bare seks ukers mellomrom og begge i en alder av 38. Dave Plourde fra Lagwagon trommet med RKL under liveopptredener mellom 2000 og 2002, men utga aldri noe med bandet. Grunnen til at han da nevnes i samme avsnitt som de to andre, er at Plourde dessverre valgte å snøre igjen pennalet våren 2005.

Like it or not, RKL is back in full force with Jason at the helm. Their ever-present crushing grind will pierce your ears, so you better get a tattoo to go with it. Grunge is dead! –Jamie Jak

What is the new stuff like?

Jason: No more of that funk rock a doodle doo shit.

Barry: More RKL-style thrash with a nineties' edge to it.

Chris: I don't know, I just work here.

Joe: A whop babba looba a bop bam boom.

What's with the "Eat Shit" tattoo on Jason butt?

Jason: It's all a part of my master plan. No deep-rooted talent, just great gimmicks to please the crowd. I could be a good salesman or a clown.

So you've got pins in your face and puke on stage, any other gimmicks?

Chris: I have only one eye-brow. I'm a member of the uni-brow alliance. Uni-brows unite! The pluckers must be exposed!

Joe: I'm having my nose re-broken and chunks of bone carved out of my face! Look for it in the new video.

Barry: I do things that GG didn't have the guts to do. Fuckin' wimp.

Dave: I eat Jack in the Box.

Do you guys skate?

Joe: Constantly.

Jason: On thin ice.

Chris: I shred.

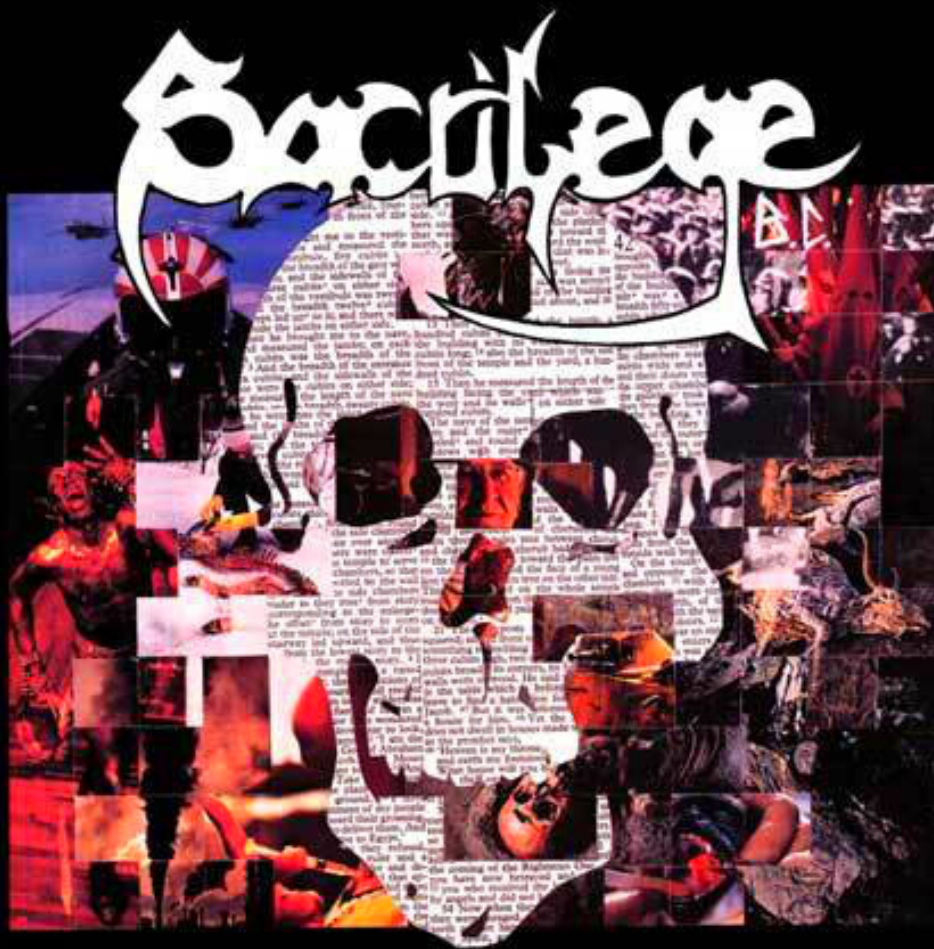
Barry: Yeah, lettuce.

Dave: I skated down to Jack in the Box once when my van wouldn't start.

Barry: I couch surf.

Where's the bandwagon going from here?

Barry: After the new frisbee comes out, Europe in the fall and hopefully the States and we really want to hit Japan and maybe Australia. ■

PARTY WITH GOD

1986

Sacrilege

PARTY WITH GOD

Strephon Taylor

vokal

Gary Wendt

gitar

Tim Howell

gitar

Sean Smithson

bass

Matt Fillmore

trommer

Jada, kara. No har vi være gjennom Exodus, Tæstamænt, Mettalica, Heathen, Defiance, Slayer, Forbidden, Vio-lence, Death Angel, Låáz Rockit, Hæxx og Possæssed... Slik lyder en (litt søkt) parafraze av en gammel tv-reklame for Pizza Grandiosa, og den fortsetter slik: I kvæll hadde je tenkt at vi sku ta Mordred og Blind Illusion. (Spjoing.) Du, sku vi itte hæller ta en slek en Sacrilege? Ælle elske Sacrilege... og så videre.

Sacrilege B.C. er det bandet er mest kjent som, men de het fortsatt Sacrilege da de utga denne debutskiva, *Party With God*. Bandet la på B.C. da det britiske bandet Sacrilege ble mer kjente. Det skjedde visstnok samme år som *Party With God* kom ut, men på coveret står altså Sacrilege. Da blir dét det riktige å omtale bandet som.

Av by-vennene i San Francisco/Bay Area er det Slayer de ligner mest på, ingen tvil om det. «Fun With Napalm» høres ut som en Exhorder-sang (blanda med Slayer). Men siden Sacrilege kom såpass tidlig, er det selvsagt Exhorder som høres ut som dem, og ikke omvendt.

Sacrilege B.C. ble oppløst i 1991 etter to album, *Party With God* og *Too Cool to Pray* fra 1988. Det sistnevnte er ikke like godt som det første. Bandet besto av en stabil lineup, i hvert fall på fire av fem plasser. Bassgitaren ble derimot holdt av seks forskjellige personer i kortere eller lengre tid.

Foran dette kapitlet, som (i skrivende stund) omhandler band nummer 88 i denne publikasjonen, og band nummer 128 medregna første publikasjon, hadde jeg en seriøs skrivesperre. 30 dager. Ikke en generell skrivesperre, kun relatert til disse thrashgreiene. Nå må den bare overvinnes ved konfrontasjon, som innebærer å knaste ned noe om Sacrilege, og så må jeg bare overlate til andre å skrive mye om Sacrilege.

Jeg nevnte to andre band innledningsvis. Også de er fra San Francisco. Men Blind Illusion og Mordred kan dessverre ikke få stor plass, og de må få mindre enn de kanskje har fortjent, på grunn av plassproblemer da *Old School Thrash Metal 2* sakte men sikkert drar seg mot 100 band. Det betyr ikke at det ikke finnes folk som mener at nettopp Blind Illusion og Mordred er blant verdens beste band.

Mordred er kjent som et band som blanda thrash og funk på en vellykka måte. Det viste de etter noen demoer og debuten *Fool's Game* fra 1989. To ytterligere album og flere EPer ble det også, så en splittelse i 1995, gjenforening og nytt album i 2021, faktisk. Jeg er ikke altfor glad i coveret på *Fool's Game*, men Mordred kunne godt ha fått en breiere omtale. Men fikk det ikke.

Det fikk heller ikke Blind Illusion. Kun ett album ble det som et old school thrash-band, *The Sane Asylum* fra 1988. Dette regnes som en klassiker, men mon tro om ikke bandet er mest kjent som «bandet til Les Claypool». Bassisten som jeg personlig først ble kjent med via *South Parks* introsang, sikkert i likhet med mange andre, var en virtuos og artistisk anlagt person. Claypool skal ha vært på audition i Metallica også, men var for individualistisk.

Mange andre var også innom Blind Illusion, inkludert Larry LaLonde. Så hør på *The Sane Asylum*, for all del, men lengre kan jeg ikke skrive. Da Blind Illusion ble gjenforent i 2009 – uten Les – og slapp et album året etter, fikk det slakt.

Kan også nevne enda mer fra San Francisco. Clown Alley spilte crossover som lente seg mot metal, men eksisterte ganske kort. I 1986 hadde de eksistert i to år og utga albumet *Circus of Chaos*, et godt album, før bandet tok slutt. Clown Alley hadde bare én bassist, men ikke desto mindre har to av medlemmene vært bassister i Melvins.

Mellom Palo Alto og San Jose ligger Mountain View, med de lokale stolthetene Forced Psychosis. Bandet utga tre demoer, to av dem under navnet Lethal Creed, et bandnavn som også er kjent fra mange konserter i Bay Area. Dessverre kom det aldri noe album fra denne kanten. Jeg synes ikke Forced Psychosis-demoen er så veldig bra, men en kuriositet går ut på hvem som har funnet veien til kommentarfeltet under demoen:

Mikael Åkerfeldt for 3 måneder siden

:3

I motsatt retning ligger Pleasanton og Livermore, og her kom Last Descendants fra. Et melodisk thrashband som var gode til å spille. Deres ene album *One Nation Under God* fra 1988 har flere gode riff og var produsert og utgitt i Tyskland. Det er jo bra, men musikken blir for ensformig til å hevde seg i thrash-eliten. Ingen sang er under 5 minutter, og total spilletid på 44 minutter har endog blitt til 66 minutter på reutgivelsen.

Ulysses Siren hadde et kruttsterkt potensiale. Demoen *Terrorist Attack* fra 1985 har det meste, inkludert god lyd, men bare tre låter. Det ble bare én demo til mens bandet eksisterte, og da disse to ble samla og utgitt som *Above the Ashes* i 2003, varte det fortsatt bare i 29 minutter. Men dette mener jeg må være et av de beste demobandene som har eksistert. Et annet kruttband er Militia fra Castro Valley. Deres to demoer uten tittel fra 1989 og 1990 ble utgitt som *Fiend of Misery* i 2010.

Jeg er så i dytten her at jeg legger på et LA-band. Evildead ble grunnlagt da medlemmer av Abattoir og Agent Steel fant ut at de ville spille thrash, altså en tilblivelse og en status som superbånd som ligner litt på britiske Pariah. Debuten fra 1989, *Annihilation of Civilization* er et velkjent thrash-album, som nok imidlertid er mest kjent for coveret lagd av Repka. Det er et Ed Repka-cover! Musikalsk er Evildead bra, ja, men Slayer worshipping er det jo. Opp og ned og til sida. Særlig på «Future Shock».

1990

Horcas

**REINARÁ LA
TEMPESTAD**

Hugo Benítez
vokal

Oswaldo Civile
gitar

Eddie Walker
bass

Gabriel González
trommer

Latiin-Amerika. Tååårenes kontinent. Leses med teatralsk stemme, og stammer fra NRKs korrespondenter på kontinentet. Enten det er et faktisk sitat eller en oppfunnet parafrase, har det festa seg. I gjennomgangen av det spansktalende Amerika har Chile tidligere vært besøkt, og nå skal det ene argentinske bandet få plass. Horcas er navnet, galge er oversettelsen av navnet. De rakk å komme ut med skive i 1990, etter å ha begynt sin eksistens fire år tidligere. Som vist nedenfor virker hovedtyngden av argentinsk thrash å ha kommet noen år seinere.

Coveret har gode fargetoner og et helt greit motiv, signert Victor Bustos, som jeg ikke finner noen andre covere av. (Har riktignok ikke lett kjempehardt.) Albumtittelen betyr «The Tempest Will Reign», stormen vil herske. En gugell-oversettelse av teksten til sangen med samme navn, viser at det er snakk om indre stormer og ikke ytre ekstremvær.

Bandet som Horcas minner meg mest om musikalsk, er kanskje tidlig Wolf Spider. Det skyldes den cleane melodiske vokalen, kanskje i kombinasjon med at jeg ikke kan språkene som de respektive bandene synger på. Men som sagt finnes det oversettelsesverktøy som lar seg bruke fort og gæli. Siste låt «Devastación» lar seg faktisk oversette lett, og synes representativ for teksttemaene på hele skiva. Musikalsk er det en ting til jeg skal innrømme, og det er at Horcas kanskje ikke hadde kommet med i denne publikasjonen hvis de hadde vært fra USA og spilt på samme måte...

Neste Horcas-skive het *Oíd mortales el grito sangrado*, «Hear, Mortals, the Bleeding Scream». Blødende skrik, ja, poetisk. Mellom 1997 og 2008 kom det seks nye skiver, og så ble de to hendene fulle med skive nummer ni og ti i 2013 og 2018. Horcas er definitivt de argentinske thrashkongene. Det er i dag ingen originalmedlemmer igjen, selv om 20 års fartstid på det lengstværende medlemmet også er noe å slenge i bordet.

Den største thrash-konkurrenten i Argentina, eller vennen, alt ettersom, var bandet Lethal. Disse albumdebuterte med *Bienvenidos a mi reino* i 1990. Albumet holder ikke mål, og musikk, vokal og produksjon tok seg opp til neste forsøk, *Warriors* fra 1992. Sju album har det blitt på denne gjengen. Her er det i dag med ett tidligere Horcas-medlem, Eddie Walker.

Militia sitt album *Agonía infernal* (1993) er helt greit. For å elske det må man derimot være blendet av argentinsk nasjonalisme. Coveret er det lagt lite arbeid ned i. Etter noen år med eksistens av thrashen, blir det litt overflødig å falbys enda en haug med bein. **A Punto** fra Lionel Messis fødeby Rosario, ble grunnlagt i 1989, men kom først med album i 1994. *Popular poder* het det. Det er helt ok musikalsk, men vokalen er ikke så god.

Abaxial fra Buenos Aires bød på flere demoer og ett album, *Samsara* i 1994. Musikken er veldig typisk midt-90-talls-thrash med stakkato riff inspirert av alternativrocken og kanskje litt det industrielle. Sangeren er en James Hetfield-epigon. Coveret er noe møkk. Enda mer stakkato-dyrkende er **Karma** på *Fear of Destiny*, også fra 1994. Heller ikke de klarte å lage cover. **Kobalto** kom med *Conviviendo con el desastre* i 1992, kun på kassett i sin tid. Det jeg klarer å få tak i av dette albumet er melodløst spill, en vokalist som ikke passer så godt til metal, og håpløs produksjon.

1990

Merciless

THE AWAKENING

Roger Petersson

vokal

Erik Wallin

gitar

Fredrik Karlén

bass

Stefan "Stipen"

Karlsson

trommer

«Awakening»? Heller «god natt» til alle som synes dette blir for hardt og brutalt. Merciless, blant noen mest kjent som navnet på ei Aura Noir-skive, er et godt navn på dette bandet fra Mälarens strender. De skal også ha for at de kapret bandnavnet Merciless, foran det franske death-bandet som måtte bytte til Mercyless. Men vent, det er ikke alt, for nå begynner det å haste med å få ting og tang inn i publikasjonen, og landsmennene i Agony vil også være med.

Merciless hadde et publikum i Norge også på denne tida. De spilte på thrash-festivalen på Verftet i Bergen 29. september – 1. oktober 1989. De andre som hadde tatt turen over grensa var Tribulation og Kazjurol. (Headlinere var Equinox og Witchhammer, sistnevnte var i konsertanmelderens øyne og ører «en bad-trip av dimensjoner».) Merciless ble omtrent samtidig signa som det første bandet på Deathlike Silence, labelen til en ikke ukjent Øystein Aarseth. Her kom altså *The Awakening* ut i februar 1990. Vinyl var mediet. Samme label fikk seinere sendt spetakkelet ut på cd i 1993.

The Awakening er som de andre death-metal-lenende bandene i denne publikasjonen. Hardt, og fort over. Skiva er 8 låter på 27 minutter. Tekstene handler om ondskap og galskap. Seks av åtte låter har refrenger hvor teksten består av låtas tittel, det er effektivt og bra i Sodom-tradisjonen (og sikkert mange andre tradisjoner)!

To av medlemmene var også med i Hellfire, som ble til Chronic Decay fra Eskilstuna litt lenger vest. Dette bandets *Ecstasy in Pain* EP fra 1990 leverer også varene.

Agony kom fra en annen vinkel enn Merciless. De var punkbandet Agoni helt til de ble metalbandet Agony. Utgivelsene var flere, men albumet bare ett, *The First Defiance* fra 1988. Merk at både Agonys og Merciless' skiver har hver sin albumtittel som angir en begynnelse. Så ble det likevel ingen flere skiver for Agony. Ingen second defiance.

Skiva er vel ganske lik det som Kreator ble utover tiåret. Det er ei meget god skive, solid er adjektivet jeg vil bruke, og jeg skulle gjerne smækka inn begge disse svenske albumene som likestilte partnere i et kapittel. Har ikke plass, så bare hør på det. Vi kan nok ikke kalle verken Agony, Merciless eller Kazjurol (og i hvert fall ikke Mezzrow) så veldig originale, da i motsetning til det beste svenske thrashbandet som er Hexenhaus, men alt i alt er det mye bra svensk thrash å finne. Se også seksjonen med gode old school-album etter 1990.

I Norge ble *The First Defiance* utgitt av en distributør som het Mariann. Samme uke som Mariann bød på *The First Defiance*, bød «hun» på nyss omtalte *The Sane Asylum* samt to album av Accused og Crumbsuckers. Så der var det muligheter for norske kjøpere. Hvilke butikker som førte disse utgivelsene, er et helt annet spørsmål. Bortsett fra butikken til labeleieren, selvfølgelig.

THE MIST

PHANTASMAGORIA

1987

The Mist

PHANTASMAGORIA

Vladimir Korg
vokal

"Beto" Lima
gitar

"Cavalão" Bedran
gitar

Marcelo Diaz
bass

Christiano Salles
trommer

The Mist var en gang i tida en film jeg ble anbefalt å ikke se. Min venn syntes det var en av de lameste filmene han hadde sett.

The Mist som band er noe annet, selv om bandet og filmen kanskje er oppkalt etter samme Stephen King-historie. Vel er det slik at jeg misliker thrashband som kaller seg noe med «The». La dette være forbeholdt rock, indie, punk, ska, rocksteady og reggae. Ikke metal! Men men, de heter engang det, og etter altfor mange ord om selve navnet The Mist, la oss ta for oss coveret på debutalbumet *Phantasmagoria*.

Covermotivet vil være kjent fra Demolition Hammers *Epidemic of Violence* fra 1992. En mursteinsvegg som går i oppløsning, staur med ulike knokler, og en trapp i bakgrunnen. Demolition Hammer sitt cover er derimot Michael Whelan kreditert for, en kunstner som har lagd 350 bokcovere. Da The Mist fikk reutgitt albumet i 2017 var det plutselig Whelans maleri som var brukt, og da ved at hele maleriet trer fram, i motsetning til bare den høyre delen av maleriet som Demolition Hammer brukte. Maleriet er en diptykon ved navn *Lovecraft's Nightmare*, og som ordet diptykon angir består kunstverket av en annen del også; på denne delen finner man øyet som er kjent fra *Cause of Death* av Obituary! Whelan selger prints av dette på sin hjemmeside.

Til en blogger ved navn Gully innrømmet The Mist i 2017 at coverversjonen fra 1989 var en ripoff:

The appropriation we did to Whelan's work was as dangerous as it was bold. We were so childish! We wanted a mystical atmosphere that would permeate the atmosphere of the album and the lyrics. We didn't believe that this could bring some sort of problem with rights and so on. Pure infantile behavior. [...] Today, we are cool about this as we were able to obtain the authorization from Whelan to use the work in its entirety. The appropriation made by Kelson Frost, nevertheless, was magnificent and helped us create the environment we envisioned.

The Mist utmerker seg med «død» vokal. For å gjøre en litt slapp sammenligning blir det jo Chuck Schuldiner som vokalisten ligner mest på. Navnet hans er Vladimir Korg, han skulle jo spilt keyboard. Faktisk er det keyboard på skiva, spilt av en sessionmusiker, og han heter Henrique Portugal!

Bandet Chakal låter på skiva *Abominable Anno Domini* som en litt mer skitten kopi av The Mist. En god del av det skyldes at Vladimir Korg synger her også. Her spiller dessuten broren til Korg, som kalte seg William Wiz. Chakal slapp også *The Man Is His Own Jackal* i 1990, og et album i 1993 som ble det siste man hørte fra dem på ti år. På andrealbumet var Korg ute, så da slapp Chakal å bli The Mist 2. Problemet er at Chakal i stedet var 2. versjonen av alle andre band; det blir ganske vanlig thrash. Gjennomsnittlig albumcover, igjen lagd av Kelson Frost. Men pluss for Bippe Stankelbein-sample på «Acme Dead End Road»!

Noen brukte nazi-effekter for å sjokkere, Sextrash brukte... andre effekter. På Youtube må man enten sende inn et bilde av førerkortet sitt eller oppgi kontonummeret sitt (!) for å vi-

se at man er gammel nok til å høre på albumet *Sexual Carnage* fra 1990. Lyden og produksjonen er frisk, låtskrivinga er prøvd dratt ut i det ekstreme. Vokalen er i grenselandet mellom death og black, mest black. Dette er veldig brasiliansk selv om lyden ikke er så necro som vanlig. «Layout» er gjort av Jim Lee som også hadde hatt «artwork» for *The Mist*.

Holocausto begynte karrieren med en superrå brasiliansk lyd, à la Sarcofago. Dette var på albumet *Campo de Extermínio* fra 1987. Allerede på *Blocked Minds* fra 1988 og *Negatives* fra 1990 var lyden helt annerledes, og sjangeren en teknisk form for thrash. Forsøkene på dette trekkes ned av en vokalist som ikke helt holder mål – igjen. Det er en slags snakking han driver med. Altfor svakt hvis man skal hevde seg i thrasheliten. Jeg sender likevel en takk til enkelte vokalister som gjør det enklere for meg å velge ut de beste bandene.

Når jeg så hører på bandet Mutilator, føles som det er det samme riffet om og om igjen. Verken *Immortal Force* eller *Into the Strange* gir meg de store hurraropene. Heller ikke Witchhammer hever seg over hopen. Førsteskiva *The First and the Last* er helt ok og andreskiva *Mirror, My Mirror* byr på et og annet bra riff, men også mange ytterst plagsomme mellomspill og grusomme «ballader».

1989

Airdash

**HOSPITAL HALLUCI-
NATIONS TAKE ONE**

Juha Laine

vokal

Roope Sirén

gitar

Markku Niiranen

gitar

Kirka Sainio

bass

Juha "Ykä" Hintikka

trommer

Airdash er beskrevet som speed-/thrash, og både rimer på, og høres ut som det. For ikke å si at Airdash høres enda mer ut som et Amiga-spill. Men de er det ikke, de er teknisk thrash. I hvert fall på andreskiva *Hospital Hallucinations Take One*. Den første skiva er ei rivende kule, den, men jeg velger meg andreskiva som har en ørliten edge i mine ører.

Jeg er ganske sikker på at jeg vurderte å ta med Airdash allerede i forrige publikasjon om old school thrash metal, men lot det være. Det var nok ikke det dølle albumnavnet *Thank God It's Monday* som gjorde utslaget. Jeg mener derimot å huske at jeg gikk inn på Metal Archives, og mitt blikk kunne ikke unngå de dårlige reviews for hvert av albumene. Henholdsvis 52 og 50 av 100 poeng er skikkelig skralt, altså, så jeg tror jeg styrte unna bare på grunn av det. En slett avgjørelse av meg!

Ser jeg nærmere på hvem som var så sure, var det ikke samme person heller. Det er ikke bare en «disgruntled ex-employee», men flere personer der ute som er sure på Airdash. Jeg ser de blir mye sammenlikna med Anthrax. Det gjør ikke så mye fra eller til for meg. Vesentligere er det at Airdash aldri kjeder meg under høringa, ingenting av det Airdash gjør virker oppbrukt. Kanskje er det litt ensformig vokal, men ellers... Bandet rakk også *Vengeance Through Violence* mini-EP og i 1991 kom albumet *Both Ends of the Path* før det var slutt.

Ser vi på *Hospital Hallucinations Take One* er det altså teknisk thrash fra Helsinki. Coveret er også litt tech-aktig, hvor de har satsa på reaksjonen «hæ» i stedet for «tøft». (Og så albumtittelen, da...) Artisten Petteri Vilkki er ikke kreditert for noen andre covere.

Skiva åpner med «If» og teksten er temmelig rar:

If man didn't sleep at all and talks only while he sleeps

What kind of conversation two this type of odies make, or would they make at all?

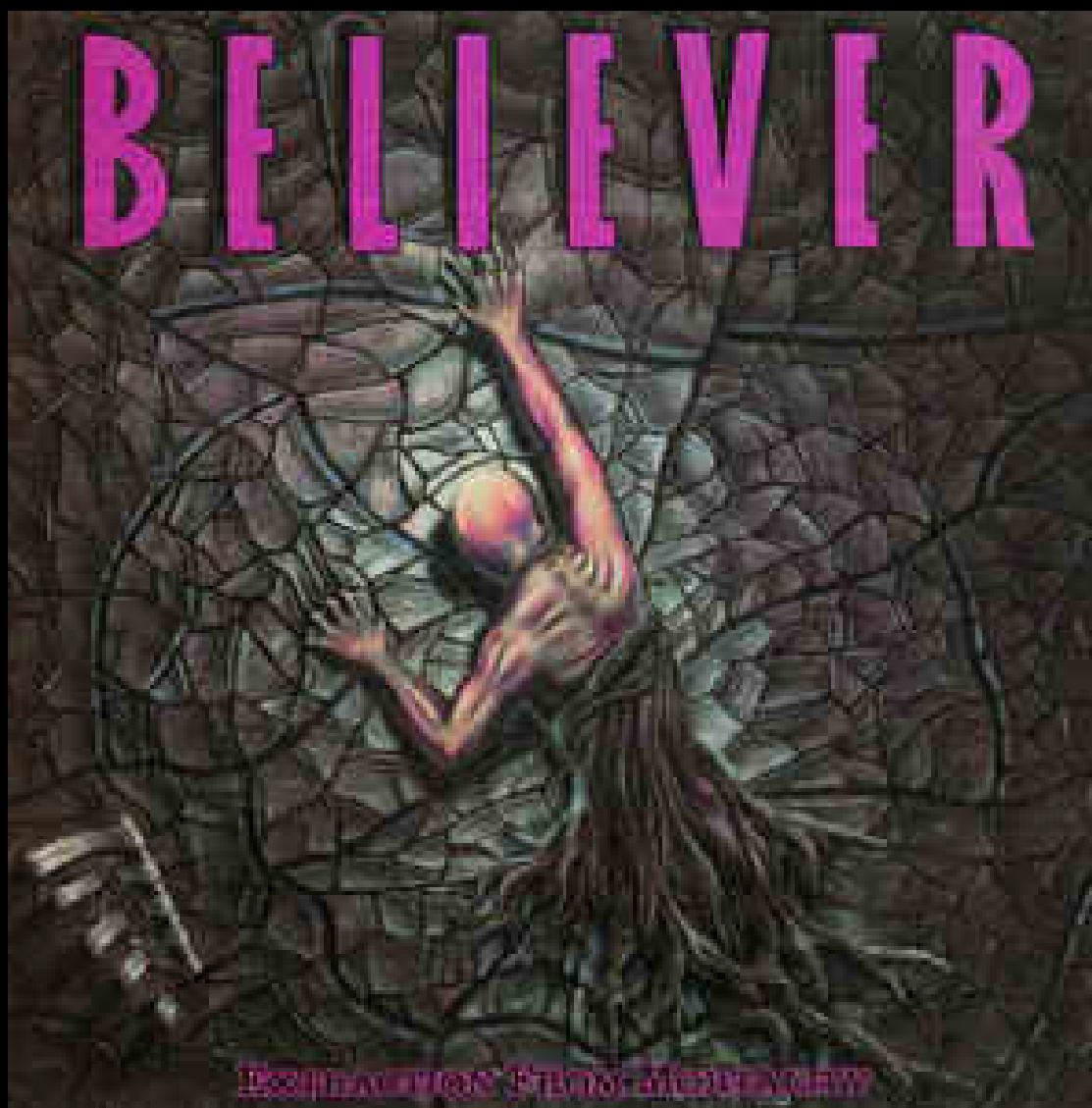
How do you mix your drinks? Why you pay your bills?

What kind of things you wear? You think I care!!

Nei, det er mye man kan la være å bry seg om, og det er også mye man kunne latt være å putte inn i teksten. Resten av tekstene er ikke så rare, selv om låttittelen «Jungle Jim» gir forhåpninger til det («Jungle Jim» og «Airdash» kunne stått ved siden av hverandre i butikken der de solgte Amiga-spill).

Av medlemmene var det tre som fortsatte med metal etter at Airdash quitta. Markku Niiranen ble med i Stone, trommeslageren Juha «Ykä» Hintikka var med i mange band (ykä betyr visst «alder»). Ingen av Ykäs prosjekter er band som jeg hører på, men han er ganske kjent blant mange. Airdash har aldri blitt gjenforent, til tross for suksessen de i sin tid hadde med oppvarming for store internasjonale band. De fikk tilsynelatende aldri noen platedeal, labelene som skivene deres ble utgitt på er ræl. Synd, det!

Et par ord også om noen små finske band. Protected Illusion spilte gæren thrash med ett kort album, *Festering Fairytales* fra 1990. Dirty Damage spilte hørbar crossover. Andre band venter jeg litt med å skrive ord om.

1989

Believer

**EXTRACTION FROM
MORTALITY**

Kurt Bachman

vokal, gitar

Dave Baddorf

gitar

Howe Kraft

bass

Joey Daub

trommer

Kristen old school thrash. Det skal visst også være en greie. I Bærum, der jeg er fra, har vi jo kristen ekstremmetal i form av Extol, og de kan så visst spille. På skiva *Burial* (1998) får Extol guden sin til å høres ond ut, og det er godt gjort, om enn kanskje ikke helt meningen.

For min egen del er kristendom noe jeg aldri har trodd på, verken skapelsen, syndefallet, mirakler eller teisme. Samtidig ville det blitt litt useriøst hvis jeg skulle stengt ute alle de kristne bandene en bloc. Derfor har jeg gått på en liten søken her. Det åpenbarer (!) seg ei rekke kristne thrashband når man først finner fram til ett. Mange ville jeg sikkert ikke funnet hvis jeg ikke hadde lett spesifikt etter kristen thrash, og mange av dem hadde jeg heller ikke trengt å finne, for her var det kort mellom middelmådighetene. Men et par, om ikke akkurat mirakuløse, så i hvert fall solide band, lå der og venta. (Hvis noen ser spesifikt etter kristne band, har jeg satt et kors ved alle sammen, mot slutten av boka.)

Så til musikken. «Couldn't care less what they believe, this is a damn good album». Dette står i kommentartråden til *Extraction From Mortality* av Believer. Det er hevda at bandnavnet er tatt fra Ozzy-sangen. Grappa er fra Pennsylvania og var signa i Nashville. Etter to album på rappen kom det tredje i 1993, og det som spilles er Dark Angel-aktig musikk med death-aktig vokal. Coveret er også bra, signert Jeff Spencer.

Hva slags vokal man liker best blir avgjørende for hvilket kristent thrashmetalband man synes er best. Deliverance kan nemlig også sakene sine, bare at de har clean vokal og dermed stiller seg et stykke unna uttrykket til Believer (og Extol). Jeg synes Deliverance blir bitte litt generisk, så Believer er bedre, men Deliverance spiller ikke dårlig. Dette bandet er fra LA og var ekstremt produktive: sju album mellom 1989 og 1995! Kan opplyse om at det blir ett album hvert år, for den som ikke orker å telle. Deliverance har for øvrig ett medlem, trommeslager Chris Hyde, som faktisk har hatt muligheten til å verifisere noen av dogmene i kristendommen, dog uten å kunne fortelle om det til levende mennesker.

Det finnes også et annet band som heter Deliverance, som utga en halvtimes såkalt demo i 1991. *Sword of the Necromancer* heter den og er en artig sak. Betrayal og Living Sacrifice er andre gode, kristne post-1990-band.

Kristen crossover må også nevnes. Jeg skriver ikke to kapitler på kort tid med band som heter «The». Det blir det bare ikke. Men The Crucified kan ikke forbigås. De spiller egentlig ganske kickass! Musikken er metallisk crossover, med vokal som er rein punk. Bandet er fra Fresno akkurat i midten av California.

Diskografien heter *The Crucified* og *The Pillars of Humanity*, den siste utgitt i 1991, og i 1994 kom dessuten de to første demoene som samlepakke. Da var bandet oppløst året i forveien. Trommeslager Jim Chaffin var Chris Hydres erstatter i Deliverance. Fra The Crucified må også nevnes gitarist Greg Minier og hans soloprojekt Minier. Dette utga en cd i 1990. Det er en bra cd, og det er først og fremst at Minier var et så lite band, som hindrer at jeg skriver mer om det.

Når ikke The Crucified kan få sitt kapittel, kan i hvert fall ikke The Lead få det, når de har et bandnavn som er like dårlig og attpåtil spiller betraktelig dårligere. The Lead er også crossover, men med kvinnelig vokalist på noen av sangene, Nina Llopis. Jeg vil likevel ikke trekke fram selve vokalstilen, men heller en av bandets tekstperler:

I know your motto

It's skate or die

Well Jesus died

Do you know why [...]

You could be skating for the King of kings

Instead you're not skating for anything

Nei, du så trist å ikke skate «for» noenting.

Noen avsluttende ord om kristen-thrashen utenom bandene jeg har nevnt: Det er et inntrykk at mange av bandene er veldig glade i «å lage stemning». De roter seg dermed bort i mange odde instrumentalpartier. En annen ting flere roter seg bort med, er at tekstene skal handle om middelalderen. Drager og prinsesser. Selv om mange kristne kanskje kan drømme seg tilbake til middelalderen som storhetstid, si! En annen ting er at vokalen ofte burde vært jobbet mer med, pluss å skrive mer iørefallende sanger. Vokale problemer ødela (etter min mening) for noen av de andre større bandene i kristenthrash-scenen, navnlig Tourniquet og Vengeance Rising.

1989

Risk

HELL'S ANIMALS

Heinz Mikus
vokal

Thilo Hermann
gitar

Roman Keymer
gitar

Peter Dell
bass

Jürgen Düsterloh
trommer

Risk har antakelig med god margin den eldste musikeren av noe band i min samling *Old School Thrash Metal* – og ingen andre band har lengre røtter tilbake i tid heller. Heinz Mikus var nemlig høvdingen i hardrockebandet Faithful Breath, hans status symbolisert av vikinghjelme på et av bandbildene. Det var der nivået lå den gangen. Rockebandet ble grunnlagt så langt tilbake som i 1967. Mikus fikk med seg Jürgen Düsterloh i 1982, og i 1985 steg Peter Dell og Thilo Hermann inn porten. Nå ble det slutt på hardrock. I 1986 var det navne- og sjangerbytte til Risk og thrash.

Mikus var nå vokalist og produsent. Den dyktige maleren Sebastian Krüger ble engasjert til de første fire utgivelsene for Risk, som utkom i løpet av to år. Krüger, som i stor grad viste fram sitt talent på *Mad Butcher*, *Release From Agony*, *Chemical Invasion* og mange andre Tankard-album, skapte et lite univers for Risk med flodhest, krokodille, bavian og piraja.

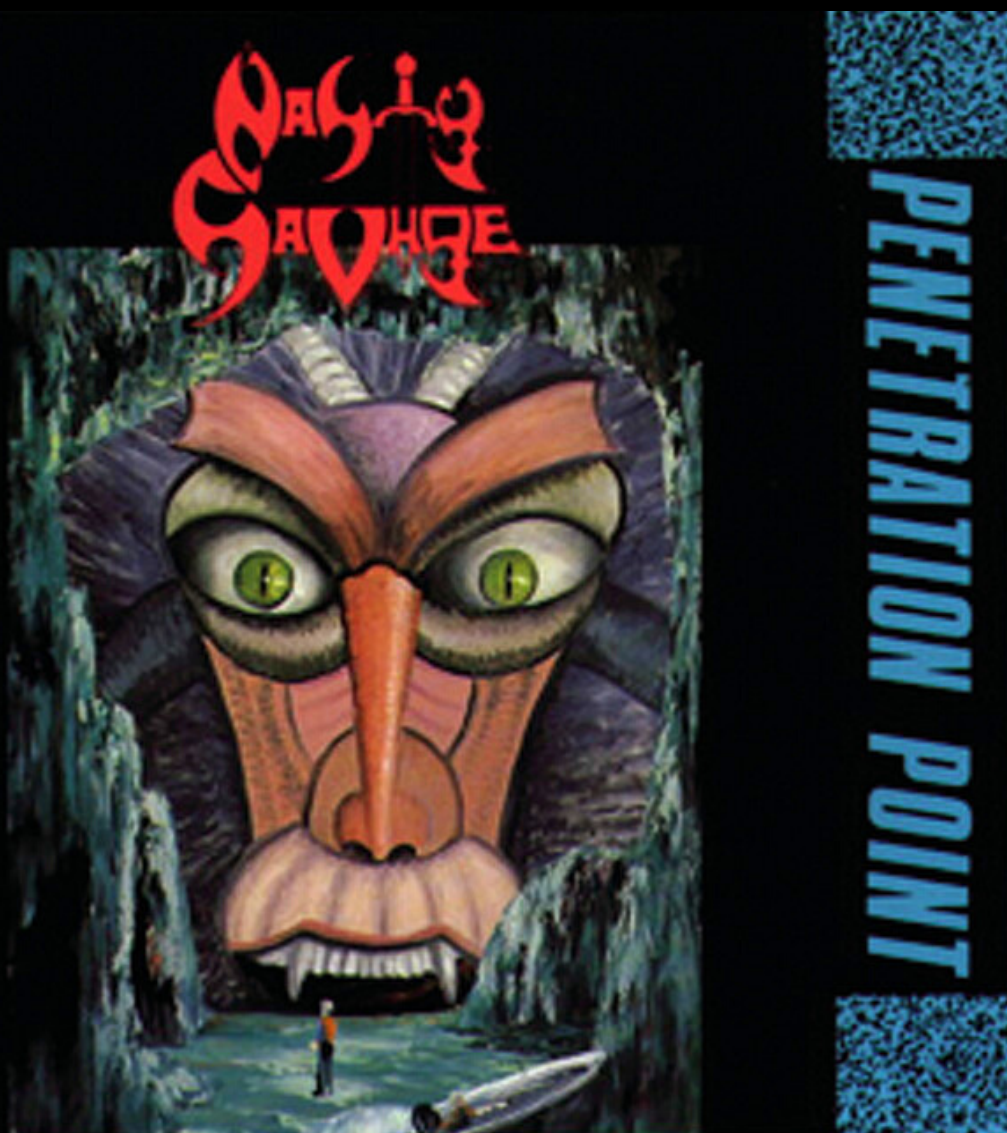
De ser ut som en versjon av de fire musikantene i Bremen, og kan ikke være annet enn basert på disse. Risk var fra Witten rett sør for Dortmund, et stykke unna Bremen. Fra *Hell's Animals* er også rotta med på coveret, den som samme år fikk sitt eget cover med *Ratman EP*.

Jeg har ganske vanskelig for å finne intervjuer med Risk-medlemmer på nett, men er den glade eier av de to første Risk-frisbeene. Bookleten til *The Daily Horror News* hjelper ikke stort, den har bare ei forside, bakside og innside. Her står at alle tekstene ble skrevet av Düsterloh og Dell. Jeg gir ikke noe representativt tekstbilde, bare velger ut det morsomste. Låta «Living in Chaos» handler om å sitte foran atomvåpenkontrollen – og fomme etter passordet. Så kommer fortelleren plutselig på at passordet er «hell»! «Log on password is hell», fortelleren logger seg på, men så er slutten åpen – hvorvidt atomrakettene stoppes eller ei. Her blir det en overgang til «Speed Kills», som slår sammen Challenger-ulykken og racerbilulykker til et felles tema.

U.S.A. in trouble - had a rocket chrash (sic)
Men and women died in hell (!!)
Everybody saw that on the TV screen
The shuttle rockets and explodes

Så finnes det i tillegg venstresidetekster, som «Revolution Now» og «Strike». Men vi må videre til *Hell's Animals*. Her er det plutselig en åttesiders booklet. Inni står bare tekstene, verken med ekstraopplysninger eller noe forsøk på formgiving. Tekstene er kanskje bedre, men kanskje kan man si litt kjedeligere. Det tekstlige uttrykket inneholder ikke så mange artige elementer lengre. Fortsatt er flere tekster basert på realiteten, her er litt siciliansk mafia og litt felttog i Russland.

De to siste Risk-albumene i 1992 og 1993 medførte en ny cover-stil og ble mindre godt likt. Thilo Hermann spilte gitar i Holy Moses noen måneder, Running Wild i mange år og Grave Digger i ett år. Jürgen Düsterloh er ikke mer.

1989

Nasty Savage

PENETRATION POINT

"Nasty" Ronnie
Galetti

vokal

Ben Meyer

gitar

Richard Austin

gitar

Richard Bateman

bass

Curtis Beeson

trommer

Nasty Savage begynte med en demo på en time, *Raw Mayhem*. Det var i 1984, og samme år lagde de en litt slankere demo *Wage of Mayhem*. Etter alt dette mayhemmet gikk Nasty Savage for et litt tryggere tittelvalg på debutalbumet i 1985, som het *Nasty Savage...* Hovedutgivelsene som fulgte deretter var *Indulgence* (1987), *Abstract Reality* EP (1988), *Penetration Point* (1989).

Hver av de fire hovedutgivelsene har forskjellig bassist. Den første Fred Dregischan var med på å grunnlegge bandet, men klarte dessverre å skade hånda. Dezső István Bartha kom inn, men stakk, da faren truet med å gjøre ham arveløs hvis han fortsatte som medlem av det glade ensemble. Dette ifølge Metal Archives. På EPen var det Chris Moorhouse sin tur, men tre måneder etter utgivelsen døde han bare 20 år gammel i en bilulykke.

Siste bassist var Richard Bateman. Han kom fra gruppa Purgatory, ikke de som er omtalt ovenfor, men de som seinere skifta navn til Iced Earth – han hadde også vært innom deathbandet Nocturnus. Bateman var seinere i bandet Gardy-Loo sammen med blant annet Craig Huffman, som var en slags trommevikar i Nasty Savage i 1983 og 1990. Bateman døde i 2018 og Huffman i 2015.

På Spotify vil man finne en rar blanding av Nasty Savage sine skiver. I kronologisk rekkefølge: *Nasty Savage* ligger der og er den mest avspilte. Så kommer tredjeskiva *Penetration Point*, før en dobbeltutgivelse av andreskiva og EPen følger. *Psycho Psycho* fra 2003 er ikke der. I stedet får man Massacre Records' nyutgivelse av demoen *Wage of Mayhem* – inkludert ei B-side som består av 16 låter av helt andre band. Noen av bandene deler medlemmer med Nasty Savage (Gardo-Loo, Lowbrow), noen gjør det ikke (som Cro-Mags og Hades). Utrolig Spotify at noen har tillatt opplasting av ei samleskive i Nasty Savages navn.

Hva så med Nasty Savages eget materiale? Først kom altså ei selv titulert greie i 1985. Særlig låter som «Fear Beyond the Vision» og «Asmodeus» har sterke heavy/power-trekk. Aller mest i vokalen. Det blir et Nasty Savage i glidende identitetsovergang mellom undersjangrene, dette. Jeg er heller ikke kjempesfan av et cover som bare består av bandlogoen, selv om det i seg selv er en kul logo.

Andreskiva la seg opp til den forrige, men fortsatt i en glidende overgang. En foreløpig topp ble altså nådd i 1989 på *Penetration Point*. Skiva med en tittel som kan tolkes harry, og et merkelig cover, er virkelig verdt å få med seg. Denne versjonen av Nasty Savage minner meg mest om Toxik, egentlig. (Kall gjerne Penetration Point for PPT, særlig hvis du er lærer, elev eller jobber med forretningspresentasjoner – og hvis du er historielærer kan du også kalle bandet for NS.)

Låter som «Irrational» har også innslag av heavy, med falsett vokal og harmoniske leads, men nå er det thrash-heavy, ikke heavy-heavy. Endelig!

Tekstene er... noe for seg selv. Jeg blir i godt humør av å høre starten: «Ding! Welcome wagon». En fin velkomst, men hva som er meningen med det hele, skjønner jeg ikke. Helt til låt nummer 4, «Powerslam». Det er ei låt om wrestling, som ikke skiller seg spesielt mye fra de klassiske låtene om thrashkonserter (de aller mest klassiske: «Hit the Lights», «Metal Militia», «Bonded by Blood»). Ja, det er mange likheter. Forskjellen er at i thrash var det mest publikum som ble skada, mens i wrestling ble utøverne som oftest det.

Mot slutten av *Penetration Point* handler det mer om de nære ting, og det ender med enda en Toxik-påminnelse, jamfør *World Circus*: Låta «Family Circus» er om et sirkus man helst ikke vil være en del av. At få av tekstene rimer, kan være verdt å nevne, uten at det er kjempeviktig.

Så var det dette coveret. Coverkunstneren på Nasty Savages utgivelser bortsett fra debutalbumet var Lewis E. Vandercar, kalt Van Dercar. En «painter, sculptor, visual artist and occult witchcraft figure». *Penetration Point* ble for hans del en posthum utgivelse, idet Vandercar døde i desember 1988. Han blir også nevnt i en av tekstene, «Ritual Submission», og der satt i sammenheng med Salvador Dalí og surrealisme. At låra heter rituell underkastelse får meg også til å tenke på bavianen på coveret. Bavianer driver mye med rituell underkastelse.

1984

Metal Church

METAL CHURCH

David Wayne

vokal

Kurdt Vanderhoof

gitar

Craig Wells

gitar

Duke Erickson

bass

Kirk Arrington

trommer

Burde ikke metal være en egen religion, høhøhø, hvor vi tilber elektriske gitarer? Det fikk man muligheten til med bandet Metal Church. Bandet ble grunnlagt i San Francisco så tidlig som i 1980, men grunnlegger og eneste gjenværende medlem Kurdt Vanderhoof var fra Aberdeen, Washington. Og allerede i 1981 var Metal Church også et Aberdeen-band. Dette er som kjent også hjembyen til Nirvana og ligger i det en kan kalle Seattle-området.

Når spørsmålet om hjemby er avgjort, gjenstår det enda vanskeligere spørsmålet om sjanger. «Metal Church is an American heavy metal band», begynner Wikipedia-artikkelen med. Er det eventuelt også power metal, og hva med thrash? Vel, det er egentlig ikke så vanskelig å svare på. Som man skjønner av at albumet står her, er det mer enn thrash nok, i hvert fall. Heavyen er til stede i vokal, tekster og det pompøse bandnavnet, mens musikken inneholder elementer av thrash.

Brannfakkell: Metal Church er mer historisk viktig enn albumet er bra, synes jeg. Teknisk godt er det selvfølgelig, det er ikke instrumenteringen og heller ikke produksjonen det står på, men det er mer dette med sjel og hvorvidt albumet egentlig stikker seg ut, 25+ år seinere. Albumnavnet skapte ikke fart og spenning, og coveret er ikke konge. (En kuriositet her er at logoen ikke er den bandet endte opp med.) *Metal Church* er rett og slett noe av det snillere man finner i thrashen. Veldig tilgjengelig, og som sagt ikke noe tull med det tekniske. Låthøydepunktene er «Beyond the Black» og kanskje «Hitman».

Så var det andreskiva *The Dark* fra 1986. Når den lange faden på «Start the Fire» kommer, skjønner jeg raskt at Metal Church gikk mer i retning av heavy. I stedet for *mindre* heavy og *mer* thrash, som var trenden i tida.

Ser vi på bandhistorikk til medlemmene, dukker det opp flere band som er verdt å behandle under her. Mest åpenbart er at Metal Church-vokalist fra 1988, Mike Howe, hadde spilt i Snair og Heretic. Førstnevnte var et punkband, mens Heretic var et powerband som kanskje hadde noe thrash i seg, men ikke mye. De hadde gitt ut *Torture Knows No Boundary EP* (1986) og *Breaking Point* (1988) før Howe stakk. Heretic ble oppløst etter det, men aktive igjen fra 2011.

Eller... I mellomtida ble Heretic egentlig til bandet Reverend, som i stedet for fikk med seg David Wayne som hadde slutta som vokalist i Metal Church! Allerede i 1989 var *Reverend EP* klar, fulgt opp med *World Won't Miss You* (1990) og *Play God* (1991). Førstealbumet er powerthrash – som er bedre enn Heretic, i hvert fall. Coveret er teit: solbriller og en hatt i løse lufta med gravplass på toppen, og flammer, lyn og rødglødende jord. Hatten minner meg mest om den som Michael Jackson pleide å bruke. *World won't miss you?* Hvem er det et budskap til?

Et stort, men beklagelig sammentreff var at noen dager etter at jeg skreiv dette, døde også Mike Howe. Wayne og Howe sang i Metal Church i tilsammen 22 år.

Nok om melodiske thrashband forbundet med Seattle. Det finnes mange andre typer representert i området. Og hvis alle band hadde spilt med like mye energi som Lethal

Dose... Fire duder fra Lynnwood nord i Seattle-området begynte i 1987, utga selvtitulert skive i 1988 og var ferdige etter 1989. Bandet fikk da en dødelig dose, for å si det slik, og ingen av medlemmene har latt høre mye fra seg siden. Kanskje brente de seg ut. Tempoet både på karriere og i selve musikken tilsier i hvert fall det. Ti låter på 28 minutter med thrash/speed-metal, et drøyt halvminutt kortere enn *Reign in Blood*.

Lethal Dose må ha vært gøyale live også. Mest merker man til sangeren som ligger godt framme i miksen og kjører på, kjører på, kjører på, fra startstreken til målstreken. Passende nok avsluttes skiva med låta «Ridin'» som bygger på de vante motorsyssel-tropene. Og det er mer lærjakke-musikk her. «Made of Metal», «Written in Blood», låtene er typisk metal. Slående, men også trygge valg for kvartetten. Kunne Lethal Dose eventuelt vært mindre klisjé i teksttema?

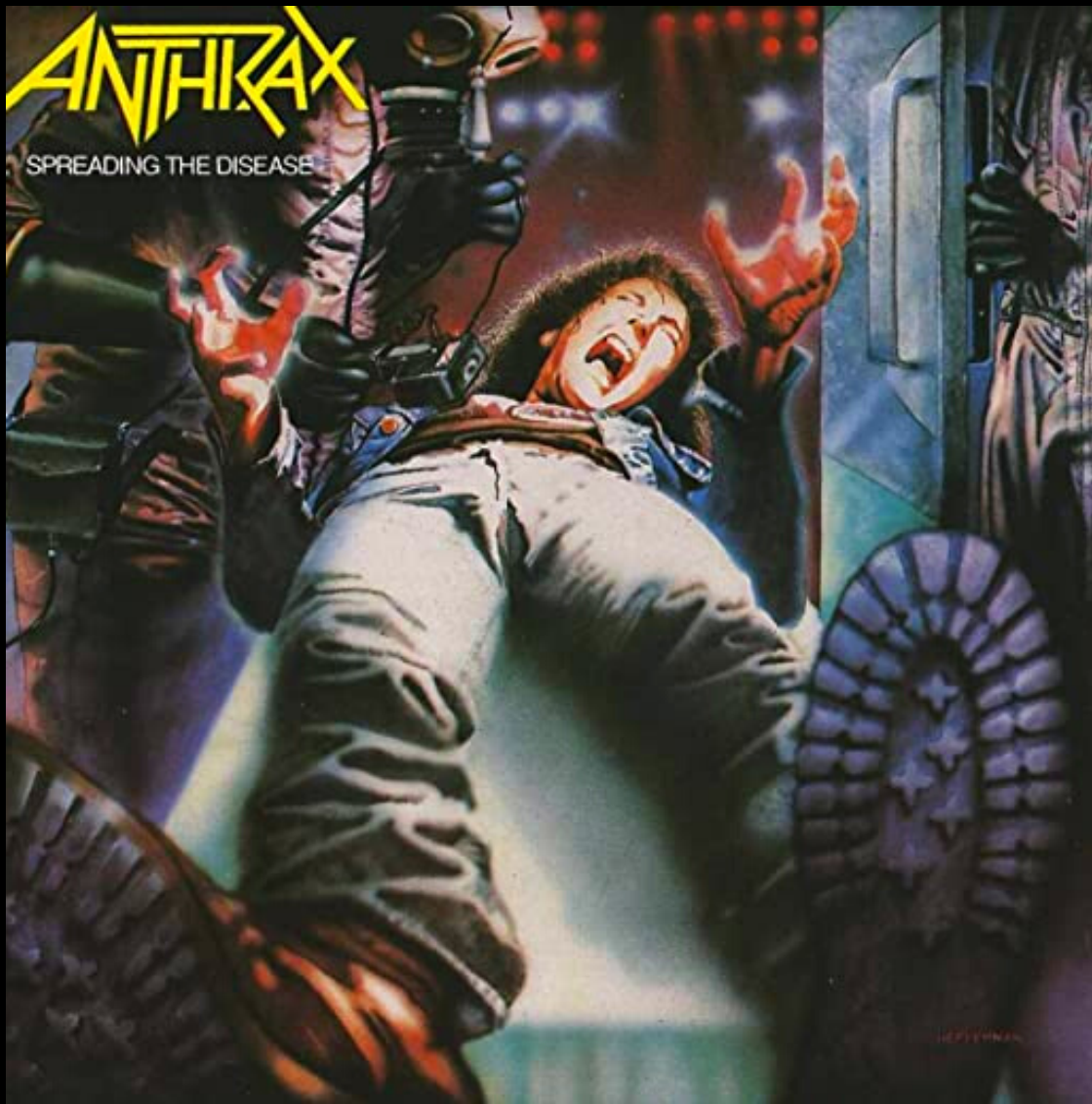
Mace holdt høyt tempo de også, men her blir låtene mest rot. Coverne til *Process of Elimination* (1985) og *The Evil in Good* (1987) er utspekulert støgge. Bandet var fra Everett enda litt lenger nord i Seattle enn Lynnwood. Fra Everett kom også Requiem som utga ett album: det ofte gode, men noe ujevne, både i nivå og stiluttrykk, *Earthquake* i 1991.

Det var en del crossover i Seattle-området. Subvert med *Free Your Mind* (1990) kan absolutt anbefales, selv om det ikke blir noe eget kapittel om dem. Låter som «They Turn Away» og «Running Out Of Time» har noen virkelig gode riff. Vokalen blir litt utydelig på denne skiva, ut ifra både frasering virker det som det er meningen, og miksinga har virket ytterligere i den retning. Det finnes også Seattle-crossover som ikke trenger å nevnes.

Sanctuary er et stort band i sin sjanger, som vel ikke helt er thrash, men er beskrevet som heavy-power-thrash. Veeeldig høy falsett på vokalisten Warrel Dane (1961–2017). Det er slik at når han synger, tenker jeg: jada. Okkeeei. Men flere gode riff, *det* har Sanctuary. Hvis det først og fremst er den melodiske metallen man liker, skal man virkelig gå for disse. Epic Records (under Sony) brukte et par slumper penger på dette albumet. Uten at jeg vet hvorfor og er interessert nok i det til å slå det opp, ble Dave Mustaine henta inn som produsent. En solo fikk han også tid til å legge. Coveret er lettgjennkjennelig Ed Repka. For meg ville Repka blitt hovedgrunnen til å kjøpe albumet.

Ser man etter mer heavy med thrashelementer kan Igniter med den korte, men gode demoen *World Suicide* (1990) kan nevnes. Rate Your Music har en egen side med Washington-thrash for de som vil dykke ned i demoer, for nå setter jeg strek for demoband. Slutten, for å si det slik, på dette kapitlet blir å nevne at Bitter End utga det gode albumet *Harsh Realities* i 1990. Teksttema: «Society, Harsh realities». Gull! Matt Fox fra Bitter End har blitt særlig kjent for å spille i andre band. Mens Mad Hatter fra Kent sør i Seattle ga ut greie *Perfect Place* i 1990. Russ Stefanovich spilte i Bitter End samtidig.

Washington-scenen levde også fint videre et par år på starten av 1990-tallet, med gode utgivelser fra band som Cyperus, Faustus, Death Squad, Panic og nevnte Requiem. Helt til sist er det også verdt å ta med seg at Seattle har et av verdens mest kjente nyere thrashband, nemlig Toxic Holocaust.

1987

Anthrax

**SPREADING THE
DISEASE**

Joey Belladonna

vokal

Dan Spitz

gitar

Scott Ian

gitar

Frank Bello

bass

Charlie Benante

trommer

New York har kanskje fått relativt lite fame hittil. Et av problemene med å sette seg ned med band som Anthrax, er at jeg spør meg: Hva for noe originalt har jeg å si om dem? Bandet med et navn som nettopp assosieres med New York, men ikke på grunn av bandet: heller på grunn av pulveret som smitter med miltbrann og angivelig ble brukt til terrorisme i kjølvannet av terrorangrepet på New York i 2001. Dette bandet som var sentralt i scenen med direkte koblinger til blant annet SOD, MOD og Nuclear Assault. Jeg regner med at jeg har nevnt personkoblingene i forbindelse med de bandene, og en jeg i hvert fall har nevnt er trommeslageren som ingen noensinne klarer å huske navnet på, som dukker opp i Anthrax – også – som er livetrommis.

Musikken til Anthrax: Kall det speed-thrash på førsteskiva og heavy-thrash på den andre. Det saktere riffet på «Subjugator» skiller seg ut. Ellers er det tungt inspirert av tidligere års metal-legender. «Metal Thrashing Mad» eller «Power Thrashing Death»? Jeg velger den sistnevnte 100 av 100 ganger.

Fistful of Metal var debuten og har et cover som jeg ikke mener er blant de dårligste. Jeg har sett flere sette det opp på sine verstellister, men hallo, dette coveret er vel ikke dårlig i det hele tatt? Tekstene er derimot kjedelige og har banale rim. Vokalen er ikke alltid så godt miksa, og selv om ikke det var vokalist Neil Turbins feil, fikk han sparken etter den første turneen, uten at Anthrax hadde erstatteren eller ei tydelig retning klar. Erstatteren ble etter hveret Joey Belladonna. Han fikk på sin side sparken to ganger. Sist gang, i 2006, fant han visstnok ut av det på internett.

Spreading the Disease er et greit album, det. Heavy-thrash som sagt. Så skal det legges til at jeg hørte mye på *Among the Living* før, men synes i dag at det blir litt over the top. Diverse vokaløvelser blir utført, mer for å bruke stemmen som et lead-instrument, enn for at sangen og musikken skal bety noe. Sangtekstene er dessverre bare rør. «Indians», liksom – barneskolenivå.

Selv om det blir litt dumt å bare skrive negativt om bandet jeg har plukka ut, må jeg også si at jeg har aldri skjønt hvorfor Anthrax er en av de fire store i thrashen. I tillegg til at var soleklart minst thrash av de fire store, var de også fra et helt annet sted enn de tre andre, og når det gjelder kvalitet, kan jeg navngi minst 100 band som er bedre. Noe har Anthrax imidlertid til felles med de andre kjempestore thrashbandene, nemlig at de ble kjempedårlige utover 90-tallet og 00-tallet.

1989

A.R.G.

ENTRANCE

Tepa Karjalainen

vokal, gitar

Vesa Säkinen

gitar

Jari Kellionemi

bass

Pasi Takkula

trommer

1989

N.N.S.

**NATIONAL NAPALM
SYNDIDATE**

Aku Raaska

vokal

Jukka Kyrö

gitar

Markku Jokikokko

gitar

Juha Vuorma

bass

Pasi Pauanne

trommer

A.R.G. var et band jeg overhodet ikke kjente til på forhånd, og jeg husker heller ikke hvordan jeg kom over det. Men på grunn av kvaliteten på dette bandets musikk blir det enda et finsk kapittel. ARG hadde tilhørighet nord i landet. Hjemstedet var vel vintersportsbyen Kuusamo, men bandet hadde også tilknytning til i Oulu, som de selv omtaler som nærme. (Byene er 2,5 timer unna hverandre.) De skal ha kalt sin egen musikk for reinsdyrmetal, så er du klar for litt av dette?

ARG kom ganske seint med i denne publikasjonen. For en forklaring på hvorfor det drøyde, la oss se på de ytre fakta om dette bandet. Og ikke minst, vurder dem. Bandnavn? Terningkast 0. Albumnavn? Terningkast 1. Cover? Terningkast 3. Låtnavn? Nå begynner vi å snakke. «Pesticide». «Perforation». «Chemical Snot». Og så «Heathenism in Penitentiary»! (Det er snakk om fangenskap i overført betydning, dessverre ikke en sang om en person som blir hedning i et vanlig fengsel.)

Tekstene er ikke umiddelbart tilgjengelige kun gjennom hørselssansen; de er framført med en utpreget deathvokal som heller ikke hadde blitt avvist på audition i et old school black metal-band. Så de må leses for å forstås. Trommingen – gjort av en 17-åring! – er enda mer death, mens gitaren er thrash, i hvert fall i starten på skiva. Og dette er den sterkeste delen av skiva. Ordet «riffmeister» var noe jeg tenkte på opptil flere ganger mens jeg hørte på verket.

Medlemmer av ARG var også å finne (!) i forskjellige demoband som Lycanthrophy, Golem, Lucifer og Mental Agony. Noen av demobandene tråkka seg faktisk gjennom sin tilværelse samtidig som ARG holdt på. Er dermed manglende konsentrasjon rundt ett prosjekt, en grunn til at ARG aldri tok helt av – at de ikke engang ble blant de tre-fire mest kjente finske thrashbandene?

En morsom anekdote er at bandet ga ut opptil flere ting før sitt album: ikke bare demoer, men også en singel i 1988. Den fikk de spille inn fordi de vant en slags nordfinsk rockekonkurranse. I et intervju med Metal-Rules forteller to av gutta at de ikke akkurat trodde de skulle gå videre i konkurransen, som besto av tre runder. De inntok flytende saker og ble mer og mer hamret foran hver av de tre rundene, men likevel vant de altså til slutt. Årsaken kan være at alle konkurrentene gjorde akkurat det samme. De finnene, de finnene!

Entrance fantes ikke på cd opprinnelig, bare vajnyl og kassett. En versjon har bonusmateriale, inkludert sporet «Massey Ferguson»: en mann som prater om traktor oppå et riff.

Neste skive kom i 1991, *One World Without the End*. (Hva betyr nå dette språklig haltende begrepet?) Etter at ARGs innledende eksistensperiode varte fra 1987 til 1994, gjenforente bandet seg i 2011. Tre av medlemmene var originale, mens trommisen dessverre var død.

Ett band som delte et medlem med ARG, glemte jeg å nevne. Det gjelder et annet band som sangeren Aku Raaska var med i. Han ga forresten navn til ARG som står for Aku Raaska Group, men navnet på det andre bandet han sang i, er ikke like ille, men også litt rart: National Napalm Syndicate. I hvert fall gjorde dette navnet i sin tid at jeg trodde bandet ikke spilte thrash. Jeg trodde det var punk, screamo eller melodisk hardcore, som mange andre band med tre gloser i navnet (Five Finger Deathpunch, My Chemical Romance. Uten sammenligning for øvrig). Men NNS er thrash, og mer thrash enn ARG sånn sett, fordi NNS er uten death-elementer. (Når jeg kaller bandet NNS er det av plasshensyn...)

Bandet ble i det hele tatt sjekka ut fordi ARG-gutta omtalte dem i et Metal Crypt-intervju, som et av de andre thrashbandene fra Nord-Finland. NNS er fra stedet Pudasjärvi som ligger sentralt og nordlig i landet. Stedet har visstnok 7 700 innbyggere, litt mindre enn Brønnøy kommune, eller midt imellom Løten og Sør-Odal. Så stedet er lite, og NNS er... ikke så store, de heller, kanskje det 9.-10. mest kjente finske thrashbandet.

De kan metal, de finnene, selv om det meste av metallen som finnene faktisk er *kjente* for, holder ytterst tvilsom kvalitet (Him, Nightwish, Stratovarius, Lordi). Men dette er utenomstakk, for det vi bør fokusere på er den tyske thrash-stilen til National Napalm Syndicate. De spiller fengende nærmest fra første tone, og motarbeider inntrykket av kjedelig selvtitulering av albumet og et noe intetsigende cover.

Det som trekker opp, er selvfølgelig musikken. Soloen på første låt er helt vill, ikke nødvendigvis så teknisk vanskelig, men en god idé à la soloene som Slayer ble så kjente for.

Musikerne var unge og det synes heldigvis i musikken. Til Metal-Rules fortalte Jukka Kyrö at studiofolka uttrykte vantro over at musikk skulle gå så fort: «The studios and the producers didn't know what to do with a thrash metal band of 18-year-old metalheads. We had to bring some albums to the studio so that they let us play fast. They thought we were out of our minds». Labelen var EMI/Parlophone – mildt sagt overraskende for et nordfinsk thrash-debutalbum. Mindre overraskende var det at EMI valgte å slutte med thrash i 1990, og islegge sin satsing på NNC.

Jeg ser musikken blir sammenlikna med band som DRI og COC, men etter min mening var NNC mye bedre. De har det med forkortelse til felles, da. Finnenes navneinspirasjon lå dog ikke hos disse amerikanerne, men hos det finske punkbandet KTMK.

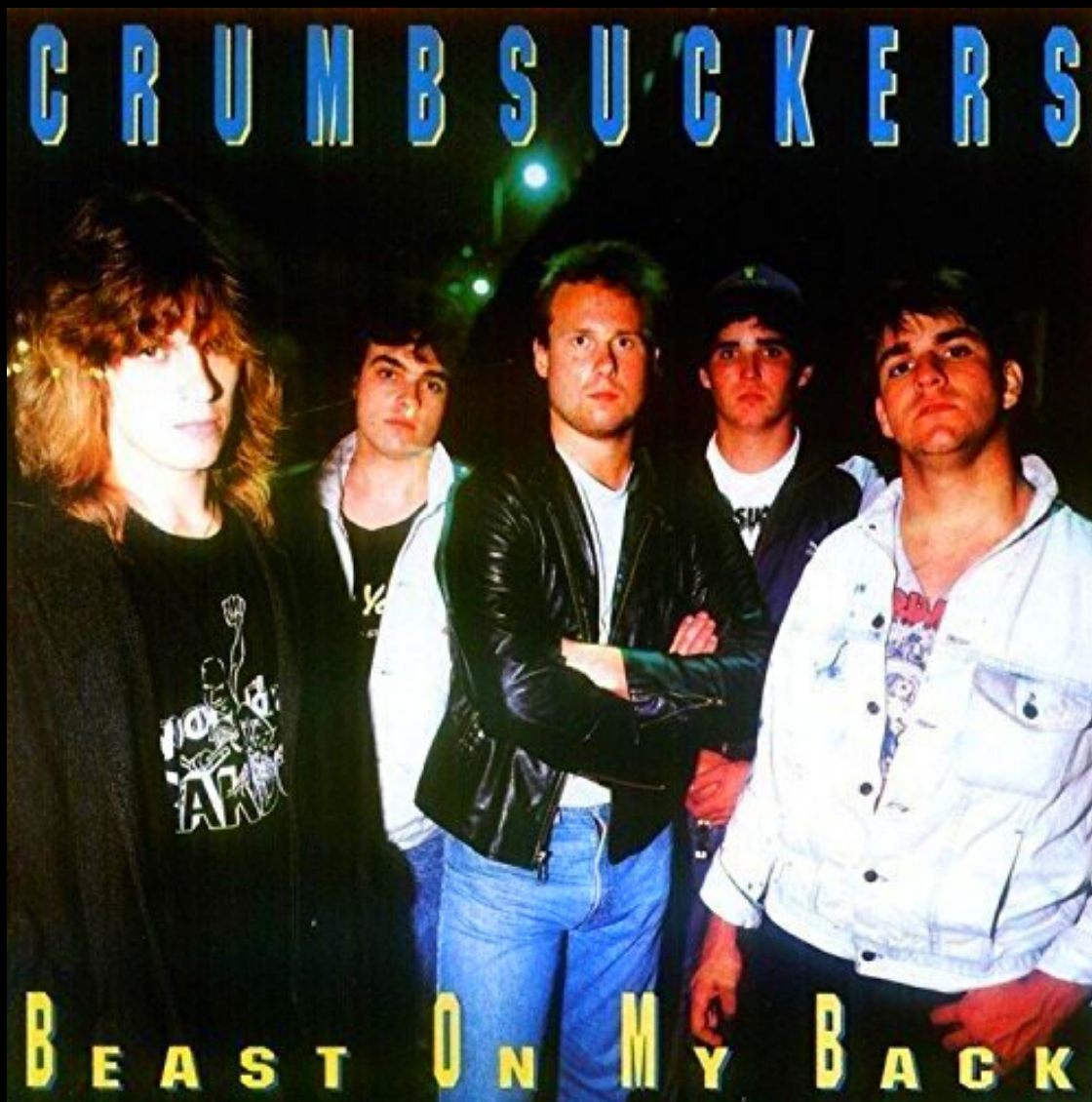
Bassist på denne skiva, Juha Vuorma, er faktisk personen som malte coveret til Entrance, og blant annet også Protected Illusion, Equinox, Sabbath (Japan) og Dew-Scented – han har vært veldig aktiv på coverfronten siden andre halvdel av 90-tallet. Men er ikke med i NNC lenger.

Bandet er derimot aktive fortsatt, og noen lineupendringer har det vært. Utafor scena er bandmedlemmene ekte finner. Til Metal-Rules i 2020 fortalte de hvordan de går fram når de trenger nye bandmedlemmer: «First you have to understand the silence and behavior of Finnish men in general. If we have to get a new member to the band, he has to be able to adapt to our manners and the ways of the band. We don't do any brotherly love rituals or have fun after parties. We drink and have some conversations, but we don't do any of that other shit».

Før du feirer dette kapittelet med å se en episode av *Hydraulic Press Channel*, får du til slutt et sitat fra ARG-intervjuet med Metal-Rules der jeg verken skjønner hva det spørres om eller hva han svarer på. (Skjønner du?)

Did you ever trade your album with other bands to have more difficult albums?

Jari: No.

1988

Crumbsuckers

BEAST ON MY BACK

Chris Notaro
vokal

Robbie Koebler
gitar

Chuck Lenihan
gitar

Gary Meskil
bass

Dan Richardson
trommer

I forbindelse med Anthrax tidligere hadde jeg satt av tid til lytting på en mengde band fra New York og New Jersey-kanten. Noen «Metrostars» av noen band, for å si det med navnet på et gammelt fotballag. Ikke alle var stjerner, det var en del ræl. Men Primal Scream har noe for seg. Dette er crossover som i motsetning til mange andre band av samme type, har tichte arrangementer og en vokalist som både er flink og godt miksa inn i musikken. Primal Scream minner meg om et annet band fra New York, The Icemen som slapp en EP i 1991. Primal Scream slapp *Volume One* i 1987 uten at det kom noe volum to, og bandet varte i bare to år. Merkelig cover på denne skiva forresten.

Primal Scream-vokalist Joe Haggerty var et år i Crumbsuckers uten å spille inn noe med dem. Det leder oss plutselig til hovedsaken, for her står vi ved et av de mest kjente NY crossover-bandene; de kommer fra Long Island utafør byen. På førsteskiva *Life of Dreams* var Crumbsuckers et greit bra punkband som kanskje kunne kalles crossover, men thrash metal var det definitivt ikke. Norges egen Necrobutcher har fortalt hvordan kassetten likevel var hans lydspor til sommeren 1987, sammen med *Killing Technology* som vi kommer tilbake til seinere. For denne forfatters del er Crumbsuckers' andreskive *Beast on My Back* noe ganske annet. Her er det riktige formatet, 9 låter på 35 minutter.

Etter en pianointro kommer plutselig et bra thrashriff, raskt avløst av et mer groovy vers, før tempoet settes opp igjen til vanlig thrash. «Charge» inneholder plutselig et thrasha 70-talls-rockeriff. Det samme er det spor av i for eksempel outroriffet på instrumentalen «Initial Shock», som er en av de som stikker seg aller mest ut med kvalitet. Og så refrenget på «Rejuvenate» da. I den lange introen på «Remembering Tomorrow» er det innbakt noe Midtøsten-aktig. Vokalen er imidlertid en bommert her med en unødvendig effekt akkurat på denne låta, og generelt må jeg kalle vokalen litt ensformig.

Kommentarfeltet på Youtube er fyldig, og jeg synes denne var verdig å ta med: «I kno for a fact over the decades, that I got at least one speeding ticket due to this song.Maybe two».

Når det gjelder covere som Crumbsuckers viste seg fram med, må førsteskiva nevnes først. Her er coveret lagd av Sean Taggart kjent fra Whiplash' *Power and Pain*. Coveret på andreskiva er derimot et fotografi – kanskje New York-stil à la Ramones. Men alt annet enn coveret er best på B.o.m.B., som *Beast on My Back* også kalles.

Det er sagt at *Beast on My Back* ikke solgte så bra, og vokalisten stakk i 1988. Inn kom nevnte Haggerty, men etter å ha gjort en europaturné fikk han sparken. I 1989 bytta bandet både navn og sjanger, og ytterligere to stakk. Det nye navnet varte ikke lenge, men det gjorde heller ikke returen til Crumbsuckers, for i 1991 ble bandet lagt ned. To stykk danna i stedet bandet Pro-Pain, som ble ganske store.

Av bandene i staten New York som får til crossover finner vi også Loss For Words fra Elmira (en liten by ikke så langt fra større byer der Dunder Mifflin har sine fiktive filialer). Med kun ett album, *Prey* fra 1989, før de ble oppløst året etter, er det rett og slett for lite

å skrive til at Loss For Words får sitt eget kapittel. Ingen av medlemmene spilte i andre band av betydning. Men med sine 17 låter på under en halvtime er *Prey*, som også har et greit cover, som sagt noe man burde få med seg innen denne sjangeren.

Prong begynte etter min mening litt tvilsomt med *Force Fed* (1988), og tok seg opp på *Beg to Differ* (1990). Sounden er bra, men låtene blir til sjuende og sist litt for treige og kjedelige for meg. Så det blir stang ut. Prong er vel blitt et synonym for groove metal, og ble forholdsvis populære i Norge mot midten av 1990-tallet. De utga også fire EPer mellom 1987 og 1992.

1989

Harter Attack

HUMAN HELL

Rich Harter
vokal, gitar

Nick Chahalis
bass

George Chahalis
trommer

Så var det New Jersey. Harter Attack er av de råere bandene derfra som jeg ikke har nevnt ennå – men det gjør jeg nå. Harter Attack utga på labelen Metalcore, men spilte heldigvis ikke metalcore av den grunn. Thrash-stilen var vel ganske amerikansk, hard og angripende, også kjent fra Gammacide og mange andre.

Harter Attack var bare en trio og to av dem var brødre. Han som ikke er bror, heter Rich Harter. Trolig ikke den samme som jobber i Milwaukee erkebispedømme og på bloggen Good News All the Way «walks through the Gospel of Luke and connects it to your life». Jeg finner ingen intervjuer med den riktige Rich Harter online, men jeg finner at han er kreditert for coverkonsept på Nuclear Assaults *The Plague* EP. (Et cover som i det hele tatt finnes fordi labelen ikke turte å gå for den opprinnelige ideen, jernkors, men nok om det.)

Produsent på *Human Hell* var Nuclear Assaults Glenn Evans, jeg har også sett Harter Attack beskrevet som et «sideprosjekt» for Evans. Vel... Ifølge Metal Archives var han med en kort periode, år er ikke oppgitt. Det samme var Anthony Bramante – han har en solo på *Human Hell* – mens på Discogs står det at også Dan Lilker var med. Jeg veit ikke når det skulle vært. Som kjent har Lilker fått en biografi om seg, kanskje det står i den?

Om det er ikke noe direkte Nuclear Assault på *Human Hell*, så er det et «Nuclear Attack». En instrumental med dette navnet, nærmere. Ellers spilles og synges det hardt, hardt om korrupsjon, vold, miljøtrussel og religion. Albumet inneholder ikke progressiv musikk, men kan passe bra til trening. Linjene «Death of the west. Culture decay. Red sun on the rise. Immense display» hørtes kanskje rare ut i 1988, men passer det kanskje til Kina i en overskuelig framtid?

Mens vi er i Sopranos-delstaten hopper vi over til Jersey Dogs. De kom fra et prison built just for you, Hoboken, New Jersey. På *Don't Worry, Get Angry!* EP (1989) og *Thrash Ranch* (1990) leverte Jersey Dogs thrash som var tung nok. Vokalen er mer punk enn metal, (lignende Phil Rind fra Sacred Reich,) og mosheriffstilen har også blitt sammenlignet med Gothic Slam. En instrumental med funkelementer var det også plass til, og jeg misliker den ikke. Alt i alt er Jersey Dogs et greit band, ikke et må-ha-band.

Jersey Dogs ga ut sine ting på den lokale rocke-labelen med litt heavy-innslag, Grudge Records. Ikke superoverraskende når debuten kom i 1990: Det ble bare ett album. Fra 2001 var tre av gutta på plass i powerbandet Attacker.

Et annet lokalt band Blood Feast leverte skitten thrash på sin debut *Kill For Pleasure* i 1987. Samtidig som tittelen kanskje er noget Kreator-inspirert (og bandnavnet er Misfits-inspirert?), har Blood Feast blitt kalt en blanding av Possessed og Exodus. Nja, er ikke helt sikker på at det er riktig – på samme måte som at Blood Feast også kalles for verdens beste band i et kommentarfelt, og at det heller ikke er riktig, ikke i nærheten. Sammenligningen med Whiplash, som også er fra samme stat, er mer treffende. Her er det mye som skal presses inn i raske bars.

Neste album *Chopping Block Blues* (1989) var mer teknisk og hadde litt synth og lite bass i miksen. Covermessig tok Blood Feast derimot et svalestup. Bandet var dessuten ikke helt uten indre uoverensstemmelser, og et album ble skrota. Blood Feast ble oppløst i 1991 og de fleste originalmedlemmene slutta med metal. Det var to stykker med da Blood Feast starta opp igjen i 2004, per dags dato sunket til ett originalmedlem. De andre som er med i bandet nå, har spilt mye rundt omkring.

Slaughter House trengte bare en demo og eventuelt dødsfete liveshows før de ble signa på Metal Blade. Et selvtitulert album kom i 1990. Et team på 6 sto for produksjon og teknikk. Vokalist Steve Srozinski får sangene til å minne litt om Defiance, men det er ikke like mye finplukking på display her. Slaughter House spilte i stedet rett fram-thrash med ryddig og tydelig lydbilde. Tekstene handlet om festing og guttastemning, med spesielt høy tendens til klisjeaktige rim som boys/noise, run/fun. Men det er jordnært, da: Det er mennesker og ikke zombier som gutta slåss med på lørdagskvelden. Alt i alt er det vanskelig å se for seg at Slaughter House solgte kjempegodt, men albumet *Face Reality* rakk også å komme ut i 1991 før det var slutt på dette bandet.

Blessed Death er kalt speed-thrash, men er i realiteten mer Slayer-inspirert. Åpningsriffet på «10 000 Days» minner for eksempel om «Jesus Saves». Men enda viktigere: Hylinga som vokalisten benytter, er hørt før, og på *Destined for Extinction* brukes det i veldig overdrevet omfang. Coveret hjelper heller ikke albumet til å utmerke seg. Kul logo, ja, men ellers kun et ivrig fargelagt foto av Stonehenge. Et par abnorme skapninger burde vært lagt til, i ånden til Ed Repka. En siste kuriositet blir at Blessed Deaths avdøde gitarist Jeff Anderson var, i hvert fall på et bestemt tidspunkt, lookalike av James Hetfield.

1987

Voivod

KILLING TECHNOLOGY

Denis "Snake"

Bélanger

vokal

Denis "Piggy"

D'Amour

gitar

Jean-Yves

"Blacky" Thériault

bass

Michel "Away"

Langevin

trommer

Et annet band som ikke kom med i *Old School Thrash Metal 1* av plasshensyn, er kanskje det mest kjente tekniske thrashbandet, og da snakkes selvfølgelig om Voivod. En av mange grunner til at det måtte komme en *Old School Thrash Metal 2*.

Selv har jeg ikke hatt noe forhold til bandet som går langt tilbake. *Dimension Hätröss* var den første Voivod-skiva jeg kjøpte. Neseblod hadde en ganske dyr versjon av *Dimension Hätröss*, side om side med «deluxe expanded edition» til 159 kroner. Ja, hvorfor ikke gå for deluxe, da? Selv om jeg neppe noen gang kommer til å høre på live-disken som følger med.

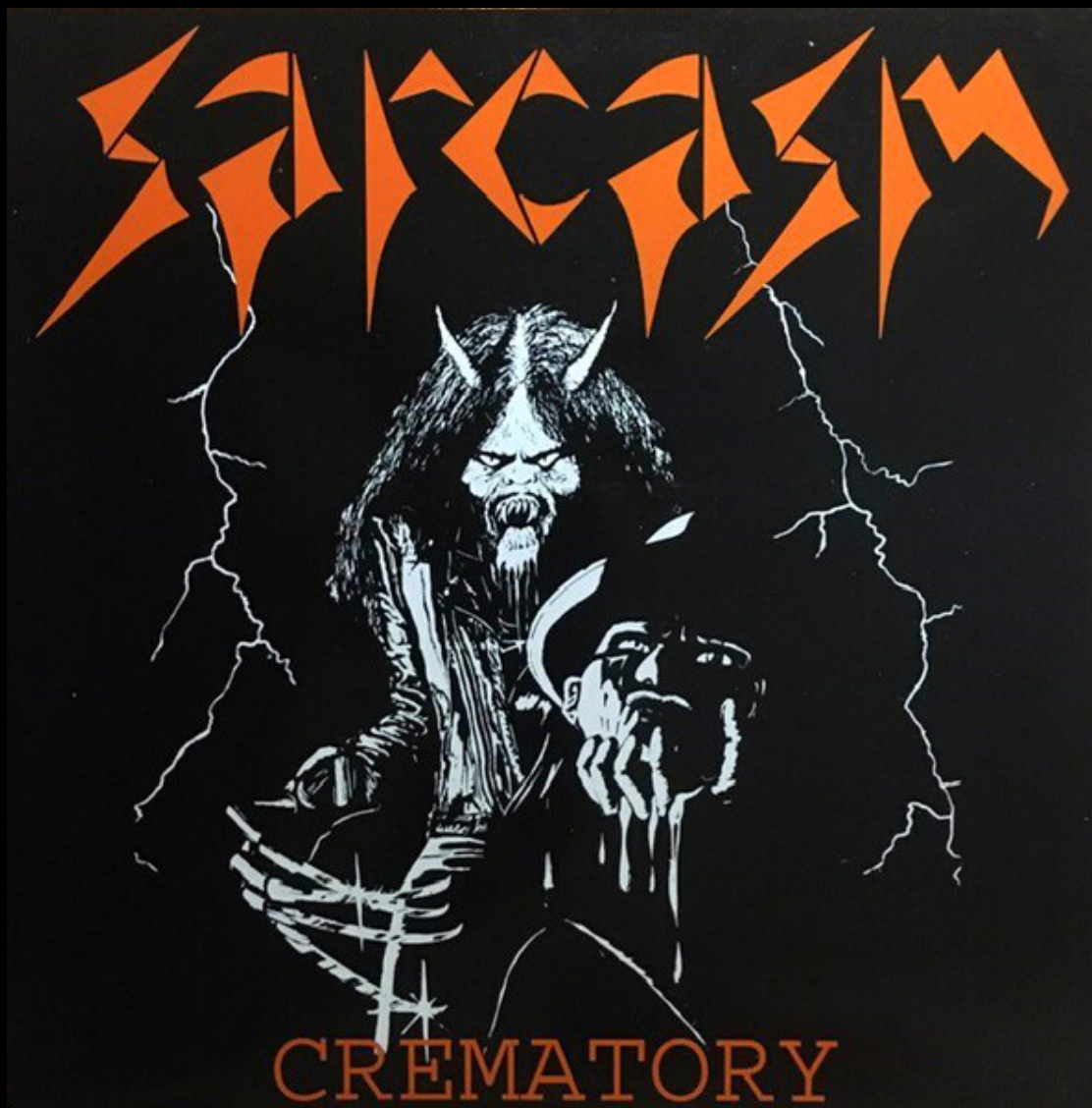
Det holder kanskje å høre på hoveddisken, og finne ut at den er kanskje ikke helt noe for meg – kanskje litt rart, siden min topp 12-liste seinere i boka avslører at jeg er meget glad i tech. Likevel er det ingen tvil om at *Dimension Hätröss* er det auditive avtrykket av ei veldig dedikert gruppe som sliter og jobber fram et originalt produkt. Ifølge linernotesa var produktet blant annet inspirert av Einstürzende Neubauten; Voivod brukte derfor samplinger en del, de brukte gjenstander som instrumenter, og noe av vokalen ble tatt opp ved at sangeren sto ute på gata og sang – og ble tatt opp gjennom callinganlegget. Så det er morsomt nok, det, men for proggete for meg. «Batman»-låta som avslutter skiva er også ganske verdiløs.

Dimension Hätröss ble sluppet i 1988 og var allerede Voivods fjerde. Går man lenger tilbake, finner man mer thrash som sådan. Vel, Voivod spilte nesten speed metal på de to første skivene *War and Pain* (1984) og den håpløst titulerte *Rrröööaaarr* (1986). Det var vel først med *Killing Technology* at Voivod tok steget opp i eliten, opp på topplister over thrashband. Nå hadde Québec-gutta begynt med teknisk og halvveis progressiv thrash.

Killing Technology var, som *Dimension Hätröss* etter det, et forsøk på et helhetlig kunstverk. Tekstene er konseptuelle ut ifra tittelen, litt à la *Master Project Genesis* av Target – et album som jeg setter så høyt, så høyt.

Den spesielle tegnestilen på coverne til Voivod er signert trommeslageren Michel «Away» Langevin. Han skal også ha funnet på navnet Voivod, inspirert av en «postapokalyptisk vampyr» som han dikta opp. Flott dette med å dikte opp egne figurer, som også Flotsam og Jetsam gjorde. Voivod betyr hertug/greve. «Piggy» og «Blacky» står som studioteknikere sammen med produsent Harris Johns, og i likhet med produsenten var plateselskapet tysk, Noise. (Det første albumet kom ut på Metal Blade og Roadrunner, det andre kom på Combat og Noise i Europa.)

I Norge ble skiva distribuert av Sonet. Ei og samme uke ble *Killing Technology* lansert av Sonet sammen med litt nytt og gammelt: *To Mega Therion*, *Endless Pain*, *Feel the Fire* og *Go and Live Stay and Die*. Det var tider, det! *Killing Technology* ble faktisk også anmeldt i en norsk avis, *Bladet Tromsø*: «Aldri i mine levedager har jeg hørt noe som kan sammenlignes med VoiVod, men så var jeg heller ikke til stede da Hiroshima ble bombet. Kanadiske VoiVod har med sitt tredje album tatt Thrashmetallen og forsterket den opp til det ekstreme». Videre skreiv anmelderen at «Killing Technology er så aggressiv at jeg er overbevist at den vil eksplodere av raseri en av de nærmeste dagene. Ikke spør meg om jeg liker platen, jeg vet ikke. Jeg har ikke hatt så blandede følelser siden den gangen en uvenn av meg ble påkjørt. Iført min nye skinnjakke». Terrningkast: 4.

1989

Sarcasm

CREMATORY

Osim Čehić
vokal

Aleš Blaznik
gitar

Matjaž Hudobivnik
gitar

Sandi Dolinar
bass

Matjaž Kacin
trommer

Jeg skal ikke late som om jeg er noen ekspert på Jugoslavia, men det grunnleggende er at landet lenge hadde hatt en helt annen grad av åpenhet enn Sovjetunionen. Slovenia var vel mest åpent av alle. Ikke så rart når det er den eneste delen av Jugoslavia med grense mot Italia og Østerrike. Med mange vestlige turister, var ikke jernteppet så definitivt.

Når Alexandros Anesiadis skriver i boka *Crossover the Edge* at Jugoslavia hadde «a good tradition in punk, metal and rock in the 1980s», må utsagnet likevel tolkes med modifikasjoner. Adjektivet «god» kan henvise til både kvalitet og kvantitet. Men Jugoslavia var ikke Tyskland, akkurat. Og dette kapitlet hadde kaaaanskje ikke blitt skrevet hvis Sarcasm hadde vært det tohundrede *amerikanske* bandet jeg har hørt.

Men det er de ikke, Sarcasm er altså et band fra det daværende Jugoslavia. Og rundt om i det mangfoldige landet fantes absolutt en del egne thrash-helter – som jeg har sitti og refusert i fleng. Annathema var vel nærmest å komme med («ikke det verste, men holder ikke helt inn», noterte jeg meg om Annathema for noen måneder siden). Til slutt var det også Sarcasm som jeg ikke helt klarte å slippe, og godtok et jugoslavisk band i samlinga.

«Road Warriors» åpner moroa. En blanding av heavy metal og punk. (Og det var jo slik thrashen oppsto, var det ikke?) Kanskje det er mest på grunn av vei-temaet, men tankene mine går jo umiddelbart til «On the Road» av Vendetta. Sarcasms tempo passer et raskt kjøretøy, og holder seg stort sett oppe på det nivået. Ellers kan albumet kanskje også kalles en snillere versjon av den tidligste Slayer'en. Fra heavyen tar Sarcasm med seg lærjakkepreget, koring på refrenger og det teite coveret. Bandnavnet er heller ikke fantastisk.

«Love At First Sight» har et spesielt catchy gitarhook. Dette er fort ei coverlåt. Det kan legges til at miksen er litt tynn, til tross for to gitarister i bandet. Innspillinga var trolig ikke den dyreste, det er kreditert én produsent, og Sarcasm valgte å smelle greiene ut på kassett uten plateselskap. (Først i 2007 kom en vinyl og i 2010 en cd – med bonusspor.)

Samme år, i 1989, stakk også vokalisten og den ene gitaristen, før slagverkbankeren fulgte ut døra i 1990. Fire år seinere var det slutt for hele bandet, men allerede i 1998 skjedde en gjenforening, riktignok fortsatt med mange suksessive lineup-endringer. Bare Aleš Blaznik er igjen.

Det har også blitt ganske mange album. I 2013 kom for eksempel *Thrash*. Må kunne kalle det navnet for et utslag av oppfinnsomhetsproblemer. Selv om coveret er litt oppfinnsomt.

1988

Armoros

PIECES

Rick Lee

vokal, bass

Jed Simon

gitar

Mike Sudar

gitar

Terry Groom

trommer

Et annet band som ble ganske lite og ubetydelig i thrash-historien, men som klorte seg fast i denne boklige samling av thrash-eliten. Navnet Armoros ble tatt fra «a book that was about fallen angels». En kjapp måte å karakterisere Armoros' musikk på, er Slayer miksa med litt Kreator. Høydepunktet på *Pieces* er nok «Dementia».

Armoros er fra Victoria på Vancouver Island, midt mellom Vancouver og Seattle i luftlinje. Selv om øya tilhører Canada, har selve byen Victoria båtforbindelse med Port Angeles, Washington, mens man må langt ut av byen for å få båt til Vancouver. Det hele virker som en ganske utkantete beliggenhet. Etter en første demo i 1986 ga Armoros ut to demoer i 1987 og 1988 som igjen ga dem platekontrakt. Første av disse demoene, *Resurrecdead*, har et av de verste kassettcoverne jeg noen gang har sett. To og en halv av fire låter kom med på fullengderen. Fra den andre demoen *Remember Michelle* kom alle fire låter med.

Før vi kommer inn på hva dette var for låter, må det nevnes at plateselskapet het Ever Rat Records. Eierne gikk visstnok konkurs, og Armoros måtte smelle ut *Pieces* på kassett uten plateselskap. Det gikk ikke bra, og bandet ble oppløst, idet planene om å flytte bandet til Vancouver heller ikke ga et ace resultat. En kort «resurrec» førte til en ny demo i 1993, men så ble de «dead». (Ever Rat Records forsvant likevel ikke, de ga ut ting seinere.)

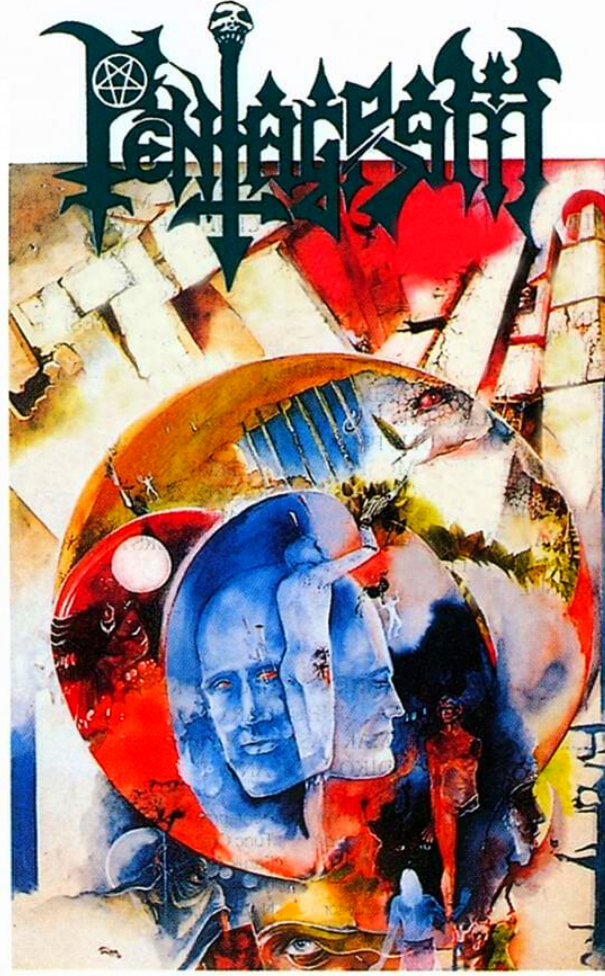
Til å være et band som fikk gjort forholdsvis lite, finnes det forholdsvis mye å lese om Armoros. Her er det ett navn som må trekkes fram, Luxi Lahtinen nok en gang, som har gjort en sterk mengde med intervjuer. Ett med Jed Simon kan leses på *Metal-Rules*, og så er det andre tekster på *Metal Crypt*. Et annet Armoros-intervju er skrevet av Ulrike Schmitz for *High Roller Records* (som til slutt utga *Pieces* på cd og vinyl i 2015).

Armoros var typiske ungalver som lot alle sider ved livet gli inn i hverandre, musikk og party først og fremst. Det var party i øvingsrommet, øving og seriøse forberedelser. Da bandet spilte sin største konsert, som oppvarmere for *Dark Angel*, fikk de påført signaturer på eksemplarer av *Leave Scars*. Vokalistbassisten var den som stilte opp i intervjuer, trommisen var sjåfør, de to gitaristene holdt seg til rollene som postansvarlig – noen hundre turer til postkontoret for å skipe ut demoer – og covertegner. På grunn av omstendighetene fikk ikke *Pieces* så mye coverkunst at det gjorde noe, men logoen er kult laget. Bassisten sang fordi de ikke fant noen andre i området.

Armoros kom på andreplass i en bandkonkurranseløp bak *Karrion* og vant studiotid. Overfor *High Roller* husker de ikke om det var 24 eller 48 timer i studio, men alle timene på klokka ble i hvert fall brukt. De var noe mer i studio etter dette. Men så viste det seg at den fysiske tapen de spilte inn på, var ikke lang nok til å ha med sporet «Autopsy/Dementia» kjent fra *Resurrecdead*, derfor bare «Dementia».

Dette ble bare en liten introduksjon til ting som man kan finne mer av, mens man setter på *Pieces* i bakgrunnen. Og eventuelt maler noen pieces hvis man har ferdighetene til det.

Det nærmer seg, det må nærme seg, slutten på denne publikasjonen, og noen valg må tas. Det er nå ikke plass til flere fra Canada, noe som rammer Disciples of Power. Hver gang jeg har skullet skrive om dem, har tanken «njæ» slått ned i mitt hode. Og det er ikke fordi jeg mer enn en gang har trodd at det var *bandet* Power Trip jeg hadde for hånden, et lite synsbedrag, idet *Power Trap* er navnet på albumet fra 1989. Disciples of Power er et njæ-band grensende opp mot death metal, selv om jeg ikke tviler et sekund på at opptil flere synes Disciples of Power er det beste bandet i hele verden.

1990

Pentagram

PENTAGRAM

Hakan Utangaç
*vokal, rytme-
gitar*

Murat Net
leadgitar

Tarkan Gözübüyük
bass

Cenk Ünnü
trommer

Fra de første taktene av ei viss skive er det klart at Tyrkia blir representert i denne publikasjonen. Kult det! Og vi er nå så langt unna ting jeg later som jeg kan, at det nesten er for dumt at jeg skriver om det. Tyrkisk thrash liksom – dette skal jeg være den som forteller *andre* om. Men ja. Inklusjonen av dette bandet skyldes rett og slett en Youtube-kanal jeg har brukt en del, særlig i forbindelse med japansk thrash. Det er det nivået kanalen beveger seg på – japansk og nedover. Da jeg klikka meg inn på denne kanalen, klikka det for meg. Blant lettere skjulte perler framsto tyrkiske band på rekke og rad. Var de perler?

Først satte jeg på Metalium. Helt ok, men med lav produksjonsverdi og en vokalist som kunne vært bedre. Så satte jeg på Pentagram. Dagen etter satte jeg på Pentagram igjen. Dette er saker!

Albumet begynner med eteriske lyder som minner meg om introen på Prodigys *Music for the Jilted Generation*, minus snakket om å ta musikken tilbake til undergrunnen. Selv om Pentagram var langt mer undergrunn enn Prodigy... Så er det rett på en ukomplisert og beinveges Destruction-stil. Ja, det tok meg ikke mange sekunder å slå fast stilen. Mye raskere takt enn Sodom og Exodus, som, bortsett fra at mange av låtene deres er saktere, også er band som ligner på Pentagram (eller omvendt). Samtidig spiller også Pentagram mer i takt enn det man finner i gammel Destruction og Darkness.

Åpningslåta «Rotten Dogs» har refrenget: «rotten dogs». Trenger vi mer? Samme oppskrift følges i «Powerstage», det er herlig.

Stort sett følges ikke regelen «more is more», men det finnes store unntak. Låter som «Bloody Guillotine» har et monotont riff som pågår forever før det fader ut, med forsøk på episk leadgitar oppå. Avslutteren «Los Magandos» er et temmelig verdiløst spor, med leaden som igjen tar av, uten likevel å imponere.

Skiva ble utgitt på kassett av et ubetydelig selskap. I 2008 ble albumet gjenutgitt – av Sony BMG! Coveret ser ut til å være et eksisterende kunstverk som er putta inn. Tunç Örer heter han som er kreditert. Ved overgangen fra kassett til cd er det bare lagt på hvite kanter for å få det kvadratisk. Logoen er nokså Death-inspirert, i og med hangen til å putte inn objekter blant bokstavene. Flott det!

Låt nummer 3 heter «Metal Not Dead». Ikke dødt nei? Så klart ikke, ekte metal i Tyrkia hadde nettopp begynt! Og Pentagram fulgte opp med *Trail Blazer* fra 1992. Med sitt ganske kule cover (på cd-reutgivelsen) grenser albumet opp mot progressiv thrash til tider, men har også ganske Testament-aktige partier. Vokalen var bedre på førsteskiva, og det kan delvis ha noe med miksing å gjøre. Det gjelder forresten trommene. Jeg kan sverge på at det er synth på den instrumentale tittellåta, så her kan tysk power metal også ha kommet inn i bildet som inspirasjon. Etter *Pentagram* og *Trail Blazer* tok det noen år før neste album, men Pentagram slutta å være thrash og gikk visstnok mer i heavy-/folk-metal-retningen.

Hva så med resten av den tyrkiske old school-thrashen? Som så ofte før, går det med noen forsøk før jeg finner det som virkelig thrasher. Det viser seg å være Kronik. Albumet *Endless War* griper fra første sekund, eller i hvert fall innen de første fem sekundene, for å ikke overdrive. Det har blitt noen hundre thrashband på meg nå, og det går dermed ganske fort å skille bra fra dårlig. (Selv om noen ganger må man vente til vokalisten åpner munnen før dommen kan falle.) Inntrykket av Kronik truer med å ødelegges idet andre spor er litt jalla, men på resten av skiva redder de seg stort sett inn. Dette er også det første albumet på lenge at jeg har reflektert spesifikt over cymbalbruken, med mye fin ride. Doble basstrømmer er trommisen også god på.

Melodisk thrash, altså vanlig thrash med clean vokal og mye koring, sto Athena for. Den litt småfremme approprieringa av hovedstaden til rivalene i Hellas er fin å se. Bandet ble grunnlagt i 1987 og brukte hele sju år på å få ut debutalbumet. Merkelig nok skifta Athena sjanger etterpå – til ska punk av alle ting.

Cultus var et annet solid melodisk thrash-band som på skiva *Bodhisattva* (1993) har noen badass riff. Ascræus som også var melodisk tas ikke med som anbefalingsverdig, under litt mer tvil. Disgrace nevnes for demoene *Subat* (1991) og *Nisan* (1993), kombinert på utgivelsen *Discrazy* i 1993 – med et festlig cover.

Tyrkisk thrash var mye, mye bedre enn gresk thrash den gangen. Men grekerne har nok tatt det ettertrykkelig igjen på 2000-tallet.

1988

Bulldozer

NEURODELIRI

Alberto "AC Wild"
Contini

*vokal, bass,
synth*

Andy Panigada
gitar

Rob "Klister"

Cabrini

trommer

Bulldozer er kanskje Italias mest kjente thrash-band. Derfor var det også det siste jeg gjorde meg kjent med, jeg ble mer tiltrukket det andre, tredje, fjerde (og så videre) mest kjente bandet. Selv etter å ha satt meg godt inn i Bulldozer, mener jeg også at de italienske bandene som jeg har beskrevet tidligere, er bedre. Men nå er vi nå her.

Debuten *The Day of Wrath* fra 1985 er skitten speed metal. Kvaliteten er ikke den høyeste, det hele er vel kanskje litt uoriginalt. Neste år kom *The Final Separation*, som var enda dårligere. Formkurven lovte ikke godt. Coveret var også meget grelt, noe det også var på *IX* fra 1987. Samtidig tok Bulldozer et musikalsk steg opp med denne frisbeen.

Bandet hadde hatt gjennomtrekk av personell. I 1985 gikk Erminio Galli og Dario Carria ut av Bulldozer. De starta straks bandet Neurodeliri, som kun rakk ut demoer før Carria tok kvelden i 1988. At Bulldozers fjerde album ble hetende *Neurodeliri* var dermed ment som en hyllest til den døde kameraten.

I 1989 starta Galli opp bandet Neurodeliri igjen, og fra den kanten kom det et selvtitulert album i 1993, så det er altså to album som heter *Neurodeliri*. Men det er Bulldozer-albumet *Neurodeliri* det skal handle om nå, for det er mer on point enn deres tre foregående. Bare for å ta det først, er coveret ufattelig mye bedre, selv om det er utført av samme person som gjorde *IX*, Marco Comerio. Ja, dette coveret favoriseres!

I musikken er det mange elementer som blander seg inn i den fortsatt speed-inspirerte Bulldozer-stilen. En flott sag av en gitar, også hørt på Razors *Shotgun Justice*, litt Possessed-vibber både i gitar og vokal, med litt tilstedeværelse av black metal-akkorder. Med det mener jeg at i BM plukker man noen ganger strengene oppover (motsatt vei) og bruker de lyseste strengene mer.

AC Wild kalte Bulldozers vokalist og bandleder seg. Han spiller faktisk også synth på denne skiva. Albumet åpner og avslutter med det. Iblant brukes synthen til en slags Dracula-effekt, som på «Ilona Had Been Elected». «Art of Deception» har en synth-solo som overhodet ikke er gotisk, mer syrete. På «Willful Death / You'll Be Recalled» har synthen Prodigy-vibber. Dette er vel å merke mine referanser, som nok er totalt håpløse musikkhistorisk sett. Blant annet eksisterte jo ikke Prodigy ennå i 1988...

Hvem var denne Ilona? Ilona Staller var en ungarsk innvandrer som ble en av Italias mest kjente pornopersonligheter. Hun satt i tillegg som medlem av parlamentet fra 1987 til 1991. I låta kalles hun «witch», men Bulldozer har kanskje ment det som en hedersbetegnelse. I neste låt nevnes hun også, nærmere bestemt kallenavnet hennes Cicciolina. Man har også låta «Ilona the Very Best» fra albumet *IX* som nærmest er ei fanlåta, og på samme tid beskriver henne som en person som var helt ute. Men slik beskriver også Bulldozer sin egen gitarist, i låta «Rob 'Klister'».

Kort sagt hadde Bulldozer en del pervo-tekster.

Bulldozer ble først oppløst i 1990. Andy Panigada spilte da gitar i Sabotage ei kort tid. Jeg har tidligere omtalt deres album fra 1989, *Hoka Hey*. Bulldozer kom så tilbake i 1992 – og spilte elektronika. AC Wild kalte seg nå DJ Sick, og samarbeida med DJ DOPE. Klapp klapp. Det ble fire singler mellom 1992 og 1994, singler som vel er upopulære blant Bulldozers metalfans. Fra rundt år 2000 har det dessuten blitt utgitt en del moneygrabbere i form av samlealbum og livealbum, i tillegg til at Bulldozer starta opp igjen i 2008 og ga ut et nytt album i 2009.

Skivene blir stadig gjenutgitt. I skrivende stund er *Neurodeliri* sist utgitt på cd i 2020. Den selges på norske nettbutikker som cdon.com. Mens *IX* ble sist reutgitt i 2021, og da på kassett!

1988

Rigor Mortis

RIGOR MORTIS

Bruce Corbitt
vokal

Mike Scaccia
gitar

Casey O
bass

Harden Harrison
trommer

Jeg hadde egentlig tenkt å skrive om Acrophet. Jeg hørte Acrophet for en stund siden og syntes det var et rått band. Spennende navn, jeg vet ikke om ordet har noen betydning, og har heller ikke sjekka det. Bandet debuterte i 1988 da bandmedlemmene var rundt 17 år, og det er jo imponerende. Jeg spilte også i et band da jeg var 17 år, og det var ikke det tighteste.

Men så: Etter å ha hørt litt mer på Acrophet i det siste synes jeg egentlig ikke at Acrophet er et band i toppsjiktet. Musikken er bra, men ikke så veldig spennende, og jeg tror neppe de har ett eneste riff som jeg husker eller legger merke til. Faktisk tenker jeg at de er nære å være en DRI-klon. Vokalisten særlig. Noen band er rett og slett bare overvurdert.

Acrophet var fra en forstad til Milwaukee, hvor Realm er fra, et teknisk melodisk band som hylles av mange. Debutskiva *Endless War* begynner sterkt med «Endless War» og «Slay the Oppressor». Sistnevnte var også å finne som B-side på singelen «Eleanor Rigby» (!). Den andre skiva, *Suiciety* fra 1990, føler jeg ikke helt. Det måtte bli *Endless War* jeg valgte ut, men njæ.

Samtidig skulle jeg sjekke ut, og egentlig sjekke *ut*, Rigor Mortis fra Dallas/Fort Worth. Da jeg hørte på det, kom jeg for så vidt opp med mange argumenter for hvorfor *dette* bandet burde komme med i publikasjonen. «Condemned to Hell», «Shroud of Gloom», «Slow Death». Alle disse er overbevisende grunner til å skrive om Rigor Mortis.

Introen på *Rigor Mortis*-skiva er altså knallfet. Jeg liker at når bandet bare har én gitarist, gjenspeiles også det i musikken. Når gitaren går over i lead, ligger det ofte bare bass under. Vokalen er for det meste snakking, som prøver å være litt mer skummel enn han kanskje er. Men den er grei nok.

Albumet er utgitt på Capitol, som betalte for et kjempeteam av lydteknikere. Ifølge Metal Archives var det ikke mange thrashband som kom ut nettopp på Capitol – labelen sikra seg Megadeth (og seinere Exodus og Excel), og så skulle liksom Rigor Mortis bli det neste store. Etter det ene albumet kom en EP på Metal Blade, så et album i 1991 og da ble de labelmates med Acrophet. Så her er det så absolutt en lenke til bandet jeg *egentlig* hadde tenkt å skrive om.

Etter hvert som jeg hørte mer på *Rigor Mortis*, synes jeg at musikken sitter veldig bra i ørene. Rigor Mortis kunne kanskje ikke erstatta texanerne Gammacide i denne publikasjonen, men hva med Wargasm, Toranaga, Addictive, for ikke å snakke om Quick Change eller det irske bandet?

Klart, det er noen kreative drawbacks med dette åndsverket. Bandnavnet er ikke det beste, og at albumet heter det samme er unødvendig. Coveret er ikke godt. Men at albumet er litt *Reign in Blood*-aktig her og der skal ikke gjøres til noen stor beskyldning. Skal jeg slenge ut noen j'accuse blir det for å ha lagd et gjennomarbeida verk med sammenhengende tekstmateriale. Så vips, da ble kapitlet om Rigor Mortis.

Rigor mortis betyr som kjent at kroppen stivner etter å ha dødd. Dessverre ble gitarist Mike Scaccia gjenstand for rigor mortis i 2012, som satte en stopper for bandets gjenforeningsperiode som hadde begynt i 2005. I 2019 døde også vokalist Bruce Corbitt. I Realm ble den såkalte øksa svingt av Paul Laganowski, som også er død. Men de andre fire medlemmene som spilte inn *Endless War*, driver bandet videre fortsatt. I skrivende stund er de en måned unna å være headlinere på Blades of Steel Metalfest i Milwaukee, sammen med Toxik *sikle* og Defiance.

Når Wisconsin blir nevnt såpass langt ute i denne publikasjonen, er det kjærkomment for bokstrukturens skyld. Ganske langt foran i boka står kapitler hvor det er hekta på alt fra Ontario jeg ikke fikk plass til. Her slenger jeg på litt mer, som ble litt for perifert tidligere, selv om det også grenser til Ontario. Delstaten som grenser til både Wisconsin og Ontario i vest er Minnesota.

I Minneapolis fantes det, ikke overraskende, band med medlemmer som heter ting som Todd Haug. Powermad med *Absolute Power* er power-thrash. Overraskende? Bak et helt balle cover skjuler det seg enkelte bangere, jeg må trekke fram signaturlåta «Absolute Power». Enkelte låter som «Nice Dreams» er også pur PM, mens låtene mot slutten blir litt ensformige. Dette var det eneste albumet til Powermad før et nytt et kom i 2015.

Personen Kublai Khan var sikkert hørbar som bare det, men det jeg vet sikkert er at bandet Kublai Khan er hørbart selv den dag i dag. Bandet fra Minneapolis eksisterte mellom 1984 og 1988 og slapp én fullengder, *Annihilation* i 1987. Det albumet er helt greit. Også bak dette bandnavnet skjuler det seg norsk klingende navn, som gitarist Kevin Idso og trommis John Fedde. Greg Handevitd er egentlig californier, og spilte i Megadeth i 1983-84.

Disturbed fra Minneapolis har noen gode riff på sin *Disturbing the Peace* fra 1988. Medlemmene hadde navn som punkmusikere, blant annet «G.G. Belch'in». Albumet når ikke helt opp i den store sammenhengen.

Ser vi litt nordover på kartet (jeg sitter i skrivende stund på et sted hvor internett er nede, og har derfor tatt opp et herlig kart på papir) kommer vi ubønnhørlig til Manitoba i Canada. Corpus Vile fra Winnipeg er også et greit band. Blant de med thrashete av de som kaller seg crossover. Med kun ett album, *What Does it Take* fra 1989, blir det for lite å skrive om. Ikke engang en demo har de kommet opp med. Albumet er heller aldri utgitt på cd, bare kassett og vinyl, so if Divebomb Records reads this, a Corpus Vile reissue might be a possible endeavour. Det mest legendariske, og det veier ikke lite i denne sammenhengen, er at en mann som har miksa plata heter Walter Sobczak. Hva gir du meg. Am I wrong? Am I the only one here who gives a shit about the rules? You're entering a world of pain.

Øst for Wisconsin finnes Michigan, heller ingen thrash-hotspot av de sjeldne. Desacrator var et band som bare utga en demo og forsvant. I utgangspunktet ville jeg ikke ha lett for å finne mer ut om hva dette bandet sto for. Når jeg likevel kom borti bandet på en Youtube-

kanal, og demoen viste seg å være temmelig bra både i musikkvalitet og lydkvalitet, kunne jeg ikke sitte der i stillhet! Jeg måtte handle! Og rable ned noen linjer. Demoen 111mzd er 42 minutter lang og progressiv og melodisk thrash. For meg virker det som dette er en av de beste demoene gjennom tidene som ikke har blitt reutgitt.

Bandmedlemmene grunnla seinere Thought Industry som kjørte progressiv thrash med Dalí-albumcovere og ble signa på Metal Blade. Unntaket var Desacrator-medlemmet Dan Roe, som forlot Michigan i 1989. Han dro til California og spilte noen måneder i Evildead. Tilbake i Michigan tok han mastergrad i eksperimentell psykologi i 1995, så PhD i samme fag i 1999 med spesialisering i «behavioural neuroscience». LinkedIn-profilen plasserer ham på Harvard jobbmessig. Men her finnes også utfall mot «the far left political establishment» og kritikk mot deres handlinger i «this COVID era»:

Bill Whiteside • 3.+
Director - Sustainable HR Consulting

5 d ...

You should not be able to publish this rubbish. Of course there is seasonality nobody has ever denied that. The fact is the vaccines are very effective when you have had two doses, the UK experience proves that, as will others. The vaccines will continue to evolve and improve to counter any new variants that emerge, and vaccination will ... se mer

[Se oversettelse](#)

Liker · 2 | Svar · 19 svar

Last tidligere svar

Dan Roe • 3.+
Instructor at Harvard University Extension School

5 d ...

“Should not be able to publish this rubbish.”

I’m a scientist, Bill, and I believe in free speech and free inquiry. Many of us, scientist and non-scientist alike, have watched throughout this COVID era as the political establishment have cherry picked their evidence right along, and ignored or suppressed contradictory findings. “follow the science” really means “follow the establishment.”

I also have to say, your profession should not exist, and exists only because of the regulatory framework within which we live. Every HR department should be fired immediately. You people bring no value to an organization. But i’m not surprised to hear an “HR consultant” argue for the far left political establishment that justifies their existence.

[Se oversettelse](#)

Liker · 27 | Svar

(1988)

Sudden Darkness

FEAR OF REALITY

Udo "Alki"

vokal

Volker Faust

gitar

Guido Holzmann

bass

Andreas Neuderth

trommer

Her kommer det en historie om ei skive fra 1988 som ikke engang ble utgitt. Det er utrolig hva dette prosjektet har blitt til.

Sudden Darkness er på ingen måte et tysk band fra øverste hylle. Særlig kjent er bandet neppe. De var likevel en del av scenen, med en studiotekniker som sto bak en del halvbra, som Darkness (ikke førsteskiva), Necronomicon, SDI og endel heavy. Produsenten på skiva var tungt inne i heavy, og dreiv Gama Musikverlags.

Selve historien til *Fear of Reality* er en rar sak. Ifølge Metal Archives kom albumet «ut» i 1988 – som testpress i 12 eksemplarer. Jaså, ble den ikke utgitt? Discogs sier nei, for Gama-labelen gikk over ende, og ifølge dette nettstedet hadde ikke *Fear of Reality* engang noe egentlig navn. Et kallenavn på disken var «the lost Gama album». Å skrive om ei utgitt skive kan være imot et par regler som jeg har satt for meg selv... Noe stort gjennombrudd for Sudden Darkness kom heller ikke da en vinyl faktisk ble utgitt og distribuert i 2016. Nå hadde plata i hvert fall et cover, men eksisterte fortsatt bare i 500 eksemplarer. Bandet skal ha gjort den allment tilgjengelig først i 2018 på Bandcamp. Nå begynner vi å snakke.

Coveret som *Fear of Reality* da til slutt fikk, er litt tja. Ikke er det fargelagt og ikke er hele flaten fylt ut, to trekk ved tegninger som jeg husker var så etterspurt på barneskolen. Det skal liksom være en piece på en vegg. Med rennende bokstaver og alt. Hvorfor skulle noen ha lagd dette motivet i graffiti? *Fear of Reality*? Hvilken realitet er det zombiefiguren representerer? Er ikke zombie-scenen nesten en kommentar til albumet i seg selv, og dets gjenoppstandelse fra ei mørk lagerhylle?

Vokalisten var død for lengst – 1989. Informasjonen om ham er sparsom:

Alki

Real/full name: Udo

Et tidligere bandmedlem forteller om sangeren: «His name was Alki. His real name was Udo, but Alki from drinking alcohol. He was more or less a punk, I would say, not a real metalhead, you can also hear that a little on the album». Alki from drinking alcohol, hva gir du meg! Det er hva Udo huskes for!

Til tross for hans merkelige identitet setter jeg pris på denne vokalistens innsats, som gjør Sudden Darkness til et Deathrow light. Det som også er å si om Sudden Darkness er at musikken ikke er altfor spennende riff for riff, men de settes sammen til en bra helhet. Her er variasjon ved skifte mellom forskjellige tema, og grei lyd med tydelig bass. Helhetsinntrykket er egentlig at de spiller ganske rolig thrash.

Sudden Darkness bytta navn til Economist. Også dette er fascinerende. Det kunne blitt Psychologist, Sociologist, Linguist, men ble altså Economist. På engelsk betyr ordet samfunnsøkonom mens siviløkonom heter Master of Business Administration (MBA), men bandet har neppe noe forhold til faget. Faktisk var bandet oppkalt etter avisa The Economist!! Stilen som bandet spilte var også en annen nå: progressiv thrash. Anbefalings-

verdig, det! Economists debutskive fra 1993 *New Built Ghetto Status* var selvtutt, og ingen floorfiller det heller, reint kommersielt sett. Skiva er trolig aldri blitt nevnt i noe som helst slags norsk medium. Før nå, da selvfølgelig.

Det ser ut til å ha vært Sudden Darkness' trommeslager Andreas «Neudi» Neuderth som har gjort innsatsen for å få bandet sitt opp fra det ytterste mørke. Han ble seinere en liten musikk-kjendis gjennom innsats i mange band, og har produsert en hel times dokumentar om Sudden Darkness som ligger ute på «The Neudi Rock & Metal Channel». Jeg regner også med at han hadde en finger med i spillet da herlige Stormspell Records utga en dobbeltskive med alt av både Sudden Darkness og Economist, som var foranledinga til at *Fear of Reality* til slutt kom ut. På Youtube skreiv Neudi i 2018 at han satt på den tolvte og siste testpressen «still on sale for a minimum of 1000 Euros» hos facebookbrukeren Neudi666. Flott det! Men Economist sin andre fullengder *Mind Movies* er heller ikke utgitt.

Dette blir det siste vesttyske bandet i publikasjonen. Sorry til Lavatory fra Erlangen, men selv om dere spiller ganske akseptabel crossover, gidder jeg ikke ta med noen som kaller seg for dass. Bombers From Burundi er også bra tysk crossover, men med bare ett album, i 1989, blir det litt lite å skrive om. Kanskje ikke det er helt tilfeldig at begge disse var fra Bayern. Crossoverscene? Et av de aller verste bandene fra Bayern, og hele Tyskland i grunnen, heter derimot Voracious Souls. Sjekk ut dem om et skrekkeeksempel ønskes.

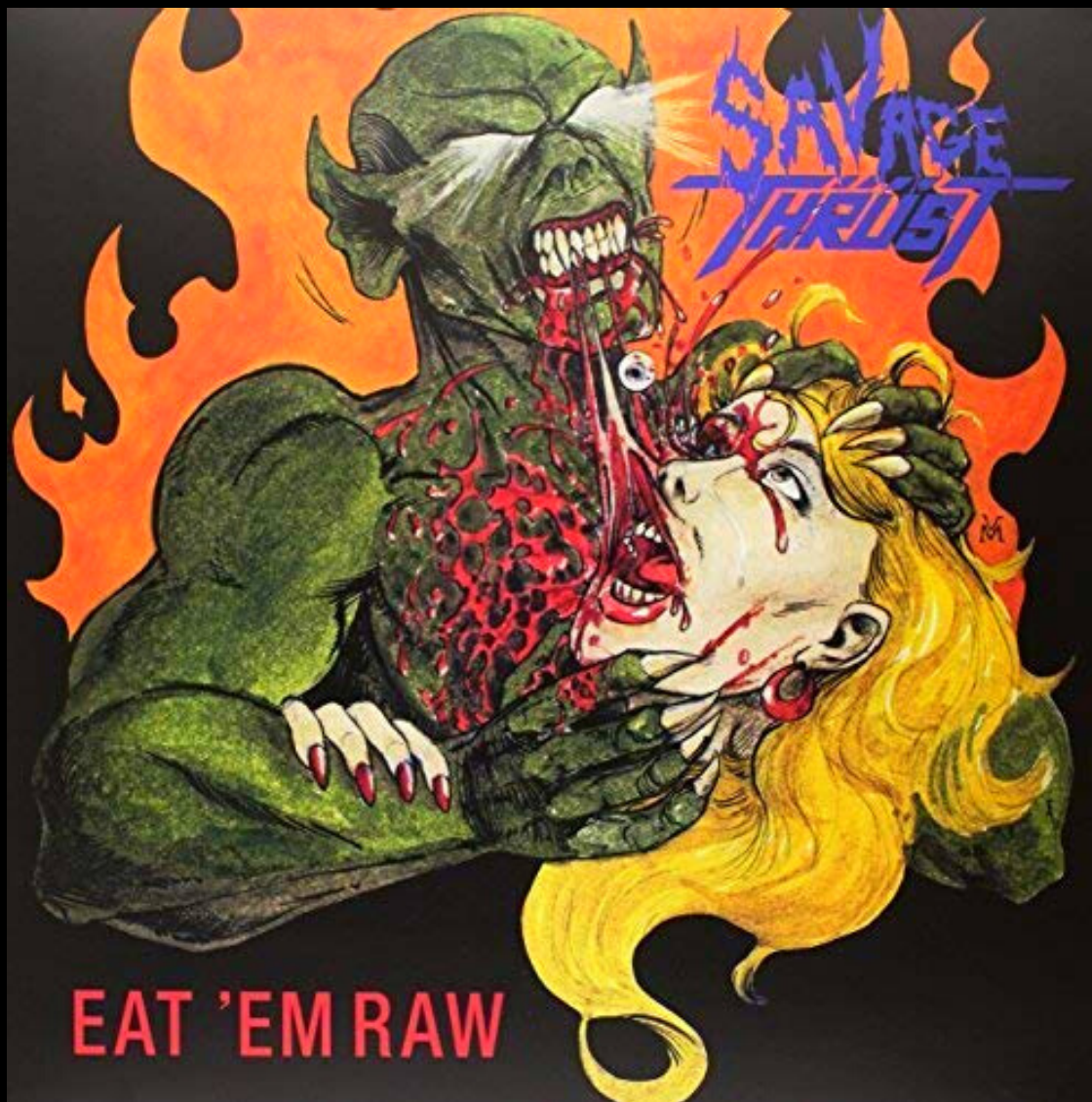
Wardance fra Landau debuterte med Crucifixion EP i 1988, som har et cover som ser ut som noe tidlig Deathhammer eller Infernö kunne brukt. En amatørmessig todimensjonal, om enn veldig detaljert tegning av det som EPen heter, i en svarthvitt-tone som Burzum heller ikke ville forkasta. Dette kan føre assosiasjonene vekk fra den speedmetal-inspirerte thrashen som Wardance spilte. Vokalist Sandra Schumacher stikker seg raskt fram, og har en del strenger å spille på, men når hun forsøker å treffe toner er det litt surt. EPen er litt middelmådig. Hadde bandet vokst før albumdebuten Heaven is for Sale i 1990?

Der må det først sies at coveret er særdeles appellerende. Litt overtydelig i symbolikken, men meget godt malt av Andreas Marschall, nevnt tidligere i denne publikasjonen. Jeg nevnte Marschall under Grinder, muligens. Kanskje han var den ledende tyske coverkunstneren innen old school metal? Når det gjelder musikken: Ei låt «Neverending Nightmare» fikk være med over fra demoen, samt «Friday the 13th» som bonus (på cd-versjonen). Vokalprestasjonene er ganske bra her, men låtene blir litt kjedelige, selv om det ikke er noe problem med ferdighetene sånn sett. Det er litt lite trøkk og følelser.

Over til et addendum om Stormspell Records. Samme label som altså gjenutga Sudden Darkness og Economist, plukka blant annet opp en ultrasterk demo fra 1989. Det var *Why Die?* av Chemical Annihilation. Bandet fra Portland burde så særdeles definitivt vært utgitt i sin samtid, for dette er bra. Stormspell Records ga *Why Die?* et cover, slang på en kvarterslang demo og noen liveklipp. Men i sin tid ble Chemical Annihilation aldri til noe. Ingen av medlemmene gikk til andre metalband seinere.

Kikk raskt videre på Stormspell-rosteren: Også fra Portland kom Arachnid, som fikk ut en høyt anbefalt fullengder i 1992, og Demise, et lovende hardt band med deathvokal. Rotting Corpse fra Dallas var lovende. Fatal Violence fra Illinois sine *Demo 1985* og *1987* ble kombiutgitt under navnet *Ashes Tell No Tales*, men er det thrash? Mer power-speed? Samme med Tyrant's Reign fra samme stat, men musikken deres er litt mer tja. Stormspell utga også demoer fra Sverige (deriblant Detest med *Thundersteel EP*, du gjetta det: power-thrash), Vest-Europa, Russland, nyere thrashalbum, noen fullengdere fra etter 1990 som er anbefalt, og noen som ikke er anbefalt. Brasilianske demoer har Stormspell ikke dykka ned i – ennå.

Slenger på russiske Метастаза, som spilte inn 26 minutter med teknisk thrash. Det er bra, men ser ut til å ikke være utgitt? Ikke før de fire, lange låtene kom på en splitt med Харон i 2020, og da het Metastazas del for *Шесть таких как я*. Den ble også lasta opp på Youtube i sin tid med feil navn og et fan-produsert cover.

1990

Savage Thrust

EAT 'EM RAW

Mike Smith

vokal

Edmund Varuolo

gitar

Rob Antilla

gitar

Mike Puch

bass

Bobby Boch

trommer

Juniorlaget til Toxik! Det er ikke noe mer eller mindre å si om det. Vokalist som kommer høyt opp, og forholdsvis fort og småteknisk thrash. Savage Thrust er i aller høyeste grad det som kalles en dark horse, som seilte opp på siden og kom med i boka i et av de aller siste stadiene. Jeg ble rett og slett pirret til å ta dem med, for det er såpass iørefallende thrash, selv om de bare utga dette ene albumet.

Eat 'em Raw, liksom. Kjempeteit cover med flamme, gorey og veldig i tråd med death metal-en som etter hvert kom for fullt. En stor ting Savage Thrust *ikke* har til felles med Toxik, er at Toxik brukte Ed Repka som covertegner, Savage Thrust gjorde det ikke.

Savage Thrust gikk bevisst for en stil som var litt ute. Selv skreiv de: «Possibly it could be the group's choice of name that best explains this band's uniqueness. Think about it... a 'savage thrust' conceivably escalates violence/sexual innuendo to new heights of perversity!» Til tross for den høyenergiske og skjødsløse stilen, var ikke bandet nødvendigvis så unge. Gitarist Edmund Varuolo fylte i hvert fall 35 år det året skiva kom ut. For en gamlis! Samme alder som jeg er nå, host host.

Et intervju med Varuolo, som er død nå, er å finne på Metalcore Fanzine. Her forteller han at hvis bandets alternative navn var Johnny Blood & The Bastards From Hell. Jeg kan avsløre at med dette navnet, hadde bandet aldri kommet med på noen anbefalingsliste fra min side, heller det motsatte...

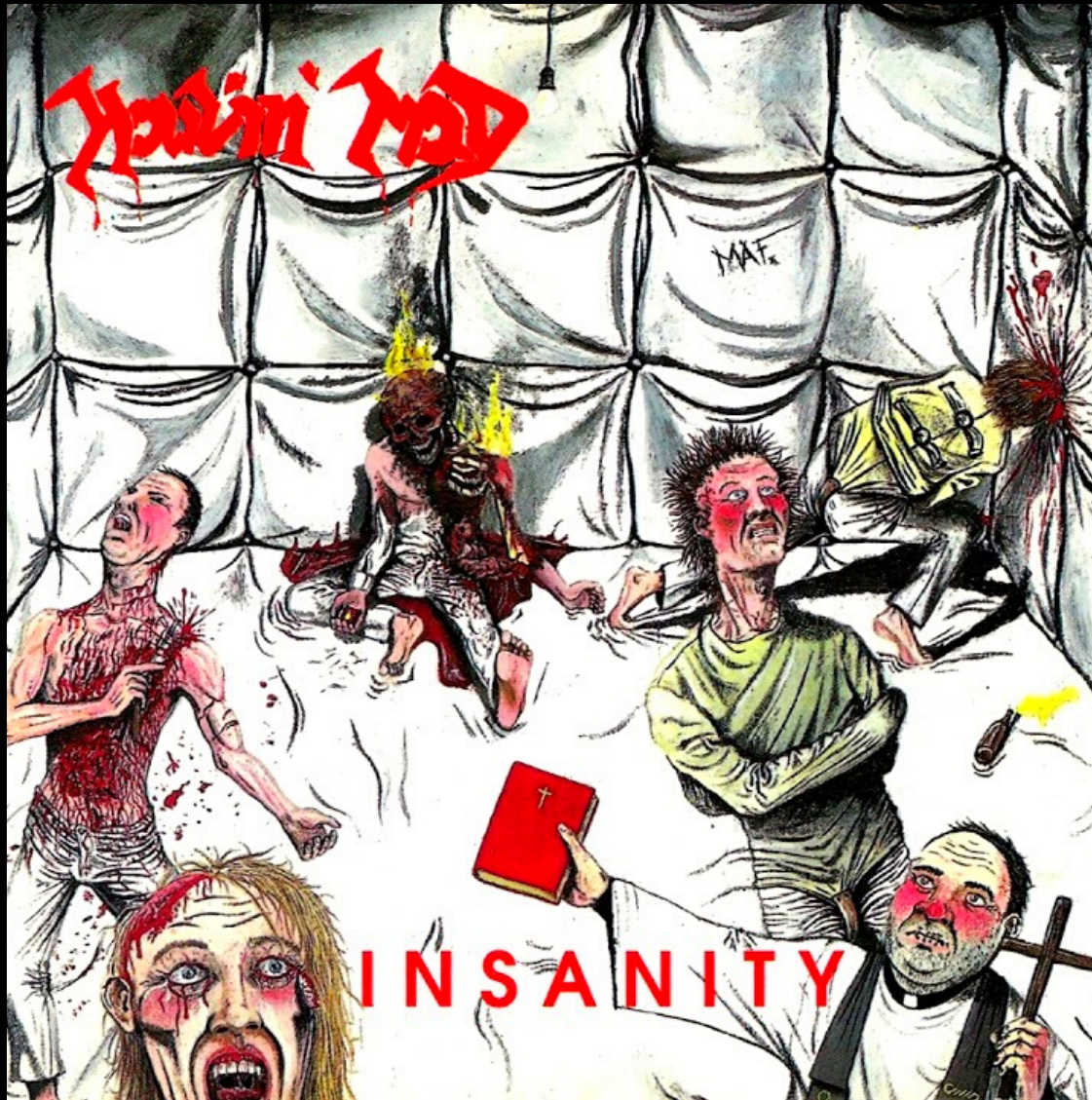
Savage Thrust var fra Staten Island (til quizzere: Staten Island og ikke Long Island er den femte bydelen i New York City – mesteparten av Long Island er ikke en del av byen) og utga av alle ting skiva si på en meksikansk label. Labelen utga den viktigste meksikanske thrashen. (Jeg tror jeg tidligere har omtalt at de største bandene i Mexico på 1980-tallet holdt ikke mål. Men det er noen mindre band som kommer seg med i «bra etter 1990»-delen av denne publikasjonen, pluss at en liten honnør går til bandet Next som utga to album i 1988 og 1989, men de er dessverre litt kjedelige.)

En annen raritet å sjekke ut er Thrustazine, tilgjengelig på nettstedet The Corroseum. Dette var en fanzine kun for Savage Thrust. Tekstene var dekorert med bandbilder og utklipp fra sexannonser. Varuolo holdt også en filmleksjon der vi ser hvor albumtittelen kom fra: «I just can't ever seem to get enough of bad, low-budget, trashy horror, sci-fi, sexploitation and 'shockumentary' cannibal movies». Han tipsa folk om å se slike filmer på elendige kinoer klokka 9 om morgenen fra mandag til torsdag, fordi på andre tidspunkter var disse kinoene besøkt av for mange gærninger.

Eat 'em Raw har fått litt oppmerksomhet på midten av 2010-tallet fordi skiva ble reutgitt. Anmeldelsene er nokså moderate, folk later til å forstå hvorfor bandet aldri tok av i sin tid. En italiensk anmelder skriver, her i maskinoversettelse: *En 'gjenoppdagelsesoperasjon' som fortjener vurdering, derfor ... den vil ikke endre verken dine personlige perspektiver eller, åpenbart, hierarkiene i sektoren, men jeg tror den vil tilfredsstillere elskere av sjangerens historie*

og de som ikke klager over 'spontanitet', et aspekt som ikke alltid kan oppdages i den utbredte manierismen til moderne rockorama.

Varuolo fortalte i nevnte intervju at demoen deres ble solgt i 5000 eksemplarer, i tillegg til at hele 2000 (!) eksemplarer ble sendt rundt for å få anmeldelser og presse. Annerledes var det med deres meksikanske label, som sprang ut av bladet *Heavy Metal Subterraneo*. «Distribution in the US was spotty at best. It never came out on CD. It was only released on vinyl and cassette. To my knowledge there was less than 10,000 copies pressed», sa mannen med et navn som ligner på varulv. Reutgivelser kom mye seinere, med cd i 2015 på Reborn Records, en dobbelt-cd med alt mulig i 2016, og vinyl i 2016 på High Roller. Bandet begynte å spille igjen i 2018. Faceboka deres rapporterte «No news to report» i 2019, og hjemmesida er nede, men den som lever får se...

1990

Howlin' Mad

INSANITY

Gert Lange

vokal

Silvio Skoberle

gitar

Rolf Horvath

gitar

Mirko Ludwig

bass

Olaf Eisenbrandt

trommer

I *Old School Thrash Metal 1* og *2* har det vært ganske mange band fra Tyskland. Men hva med landet som døde samme år som jeg har satt som grense for old school thrash, 1990? Øst-Tyskland. Hva slags musikk hadde de å by på utover Jon Blund?

Depressive Age er det suverent mest kjente bandet fra Øst-Tyskland. De var fra Øst-Berlin. Bandet het Blackout på 1980-tallet og ble tvunget i kne av myndighetene i 1988. Gjenforeninga av Tyskland måtte skje før karrieren kunne skyte fart. Som progressivt thrashband albumdebuterte Depressive Age i 1992 med den hørverdige *First Depression*.

Tishvaisings, som egentlig har et lengre navn, men det er for rart og langt til at jeg gidder å bruke hele, tok ikke seg selv 100 % seriøst. Bandmedlemmene og covertegneren kalte seg Vaising til etternavn. Gjengen fra Leipzig albumdebuterte med *Catharsis* i februar 1991. Studioet lå i vest og vokalisten på andreskiva til Angel Dust var executive producer, så det er et eksempel på at vest-krefter ble brukt av bandene fra øst. Musikalsk ble det et heldig utbytte. Albumet er godt helt til de begynte med tulle-rap, eller ræpp som det het på samme tid i Norge. Likevel redder de seg inn igjen, og albumet kan finnes på lista over anbefalinger etter 1990.

Hva med de som ga ut noe på 1980-tallet? Bandet Argus hadde litt av samme historikk som Blackout, de bytta navn for å sende Stasi av sporet. Det nye navnet ble Moshquito. Første demo kom i 1987 og den andre, *Mosh in Moscow*, i 1989. Begge var på 18–19 minutter. Det paradoksale med at regimet helst ville stoppe band med utgivelser som *Mosh in Moscow*, er jo at thrash i 1989 hadde begynt å bli godt utbredt i Sovjetunionen. Moshquito kom seg først opp på albumlengde med kassetten *Only Death Is for Nothing* i 1991. *Secrets* fra 1998 er en forholdsvis bra sak.

Nå må konsentrasjonen imidlertid dreie seg om Howlin' Mad fra Erfurt, som fikk utgitt albumet *Insanity* i 1990. Det er i det store og hele et bra album lagd av folk som kunne spille, det mangler bare den ene (eller gjerne de ti) låtene som virkelig fester seg i minnet.

Nå skal det sies at jeg har veldig lyst til å like Howlin' Mad. Jeg begynte nå å følge en ny regel, som sier at alle band som består av medlemmer som heter Gerte Mad, Ralle Mad, Silvio Mad, Mirco Mad og Olaf Mad må likes. Spesielt Ralle Mad. Egentlig alle. Men det er jo helt åpenbart at Ralle passer ekstra godt til kallenavnet Mad, selv om det var ubevisst fra hans side.

Coveret på *Insanity* er også vilt som bare det. En prest og fem menn er inne i en «padded cell» hvor de har gjenstander som absolutt ikke hører hjemme i denne typen celle. En klarer å skalle huet i padsene på veggen med dramatisk resultat. (Trabant-kvalitet på padsene.) En annen har brent opp, og det ligger en molotov cocktail på gulvet til den neste som vil prøve. Det står initialer på coveret uten at jeg klarer å dechiffrere det. Tegningen er selvsagt teknisk dårlig, av en eller annen grunn synes jeg spesielt lyspæra er ute av proporsjon, men det gjør jo ikke noe. Desto mer erfaring fant man bak miksepulten: Tekniker og produsent var Andy Classen med en liten gjestevokal av Sabrina Classen.

Silvio «Mad» Skoberle spilte parallelt i bandet Rochus. Og Rochus fra Erfurt spilte bra. At de aldri utga noe album er et lite hinder for å få et kapittel om et av sine album. Etter en eller to demoer skal bandet ha jobbet med debutalbumet *Between Two Worlds*, men ble oppløst mens de holdt på. Kanskje bandmedlemmene ble spredt etter stikking til Vest-Tyskland? Mange år seinere har diverse Rochus-demoer blitt utgitt som samlealbum, så ei Rochus-skive er nå mulig å eie. Vokalisten sang på tysk og behersket også clean vokal.

Litt om andre av de eldre østtyske thrashbandene. Defcon fra Potsdam hadde greie tendenser da de etter demoen *Made in GDR* utga albumet *Suicide* i 1990 på eget initiativ. Her er fem låter på til sammen 20 minutter og ei tittellåt på 17 minutter. Produksjonen er elendig, selv om det kanskje er urettferdig å påpeke når bandet var fra et land som rett og slett ikke tillot dem å lage musikk. Bandet het seinere Chor Chorea.

Panther fra Halle-Saale befinner seg på den dårligere sida kvalitetsmessig. Panther står oppført med kassetten *Total Chaos* (1989) og *Empire of Death* (1990). Noe av det er skitten thrash, noe er bare skittent. Låta «Andalusian Terror» er direkte fæl. Metal Archives forteller om en episode bandet opplevde: «After they played a cover of Sodom's 'Bombenhagel' (which includes the German national anthem) live, Panther weren't allowed to perform anymore in East Germany because this was seen as a pro-reunification statement by the East German government».

Viper er det siste østtyske thrashbandet jeg vil nevne i denne sammenhengen. Etter demoer *Rules of Weakness* (1989) og *Cry for Justice* (1990) kom albumet *Bringers of Disaster* (1991). Det er dårlig.

SEPULTURA

BENEATH
THE
REMAINS

1989

Sepultura

**BENEATH THE
REMAINS**

Max Cavalera
vokal, gitar
Andreas Kisser
leadgitar, bass
Igor Cavalera
trommer

1985

Megadeth

***KILLING IS MY
BUSINESS***

Dave Mustaine

vokal, gitar

Chris Poland

gitar

Dave Ellefson

bass

Gar Samuelson

trommer

Begynte du nesten å grine, nå? For at jeg ikke tok med favorittbandet ditt? Og så gjorde jeg det likevel. Både Sepultura og Megadeth hører med til de aller, aller største thrashbandene. Megadeth er tross alt en av de fire store, og Sepultura er vel kanskje det største metalbandet utenom Vesten, uansett undersjanger. Selv om jeg hermed innfører Haaves lov, som sier at *Ingen thrashband er dårlige eller små nok til at det ikke finnes folk som mener de er det beste bandet i verden*, er det nok ganske mange flere som mener Megadeth er det beste i verden, enn som mener Disciples of Power er best (for eksempel). For min del har jeg aldri helt skjønnet Megadeth-tilbedelsen, og jeg vil ikke si at jeg sparte det beste til sist. (Men som du skjønner, dette er det siste kapitlet!)

Sepultura er selvfølgelig viktige og var selvfølgelig med på å danne den brasilianske stilen med flytende grenser mot death og first wave of black metal, en stil som jeg har kommentert mange ganger tidligere. *Beneath the Remains* er det klareste thrash-albumet i deres katalog etter min mening, og dermed mitt valg. Jeg synes særlig vokalen er bedre her enn på forgjengerne. Samtidig har skiva klare death-referanser og peker også framover mot andre band i grenselandet mellom sjangrene, som Demolition Hammer.

Første gang jeg hørte Sepultura var faktisk på tv. «Roouooooots, bloody roooooooooots». Sangen betød lite annet for meg enn at jeg syntes det var så langt fra mainstream musikksmak som det gikk an å komme. Jeg nevner det mest fordi det sier litt om den tida – at norsk tv spilte dette. Brasilianerne har jeg dessuten sett live for fire-fem år siden, uten at det ga meg noe særlig dypt inntrykk. Diskografien har etter hvert blitt for ujevn, ja tidvis forhatt i metalmiljøet.

Brasil har etter hvert blitt et ekstremt godt thrash-land. For det første finnes det like mye av nyere brasiliansk thrash, som det finnes utforskede områder i regnskogen i Amazonas. I tillegg er kvaliteten ofte høy, og så langt er bandet Farscape min personlige favoritt, som også rager høyt over alle de brasilianske old school-bandene. Alt i alt må jeg innrømme at det er lite nytt eller spennende jeg har å si om Sepultura, men selv siste kapittel da blir litt antiklimatisk, oppveies det kanskje av mer originalt innhold i delene av boka som følger etter dette kapitlet.

Hva har Megadeth å by på? Jeg har ikke noe personlig forhold til Dave Mustaine, og har aldri tatt noen stilling til om han eller Metallica-folkene hadde rett i tingene de krangla om. Mustaine er jo som kjent kreditert som låtskriver på tidlige Metallica-låter, og brukte også ideer fra disse låtene i sitt nye band. Jeg velger «Horsemen» over «Mechanix» ti av ti ganger (wow, så dere spiller den fortere... klapp klapp), men det betyr ikke av den grunn at Megadeth ikke er tagbare, for å si det på den måten, hvis det er lov å si.

Coveret på *Killing is My Business* er også tagbart, for å bruke det ordet igjen. Vel å merke gjelder det coveret på reutgivelsen fra 2002, for det originale coveret på *Killing is My Business* er møkk. Helsvart bakgrunn er dog en latmannsløsning. Det ble bedre seinere da Megadeth begynte å bruke Ed Repka til coverne. De har masse Ed Repka-cover!

Nå må en komme til poenget her, og det er at Megadeth har riff. Åpningsriffet på «Killing is My Business» er et av de beste thrashriffene noensinne. Dessverre synes jeg skiva tidvis blir litt rytmisk hakkete for min del, og at vokalen kunne vært mer gjennomført. Jeg har alltid hata «Killing is My Business» sine vokaloverdubs, eventuelt underdubs, for snakking i thrash tåler jeg ikke. Jeg mener i tillegg at «Killing is My Business» ikke er et eksempel på god låtskriving, fordi mye bruk av breakdown er en slapp måte å strukturere ei låt på. Når det er sagt: «Killing is My Business» er en instant thrashic.

Kommentarene ovenfor kan også stå som kommentarer fra meg til skivene som Megadeth kom med etterpå; *Peace Sells, So Far* og *Rust in Peace*. (Jeg skjønner heller ikke helt hvorfor disse så ofte er på lister over tidenes beste album. Konkurransen er for hard, og leser du litt videre får du min personlige topp 12.) Man kunne kanskje også ha ønska seg bedre tekster, hvis Megadeth skulle fortjent sin topplassering på alle-tiders-listene som mange skal ha det til. Men det er klart, mye av verdien ved Megadeth ligger også i inspirasjonen som bandet har gitt til andre mennesker, som har gått og starta sine egne band.

HONORABLE MENTIONS

I boka *Old School Thrash Metal* viste jeg 40 essensielle album innen old school thrash metal 1983–1990. I denne boka *Old School Thrash Metal 2* la jeg til 110 nye for en total på 150, i tillegg til å skrive om Target en gang til, samt et band som ikke er thrash metal (!), Rich Kids on LSD. Det høres kanskje litt traurig ut hvis et band havner utenfor topp 150 i en gitt sjanger. Men det gjelder ikke thrashen. For også utenfor topp 150 er det masse bra.

Kanskje har jeg i tillegg vært grovt urimelig med hvilke band som slapp til i kolleksjonen. Kanskje var det dagsform eller tilfeldigheter som gjorde at én fikk stang ut og én fikk stang inn, eller kanskje syntes jeg det var for lite å *skrive* om et band eller album selv om å *høre* på albumet er ekstremt upåklagelig. At bandet lar seg skrive om er tross alt et kriterium i og med at dette er ei bok med skrift. Blant de andre bandene jeg ikke følte for å gi egne kapittel, finnes også sideprosjekter.

I stedet serverer jeg 40 (utvidet fra 30, som opprinnelig var meningen!) honorable mentions, og de kommer i den rekkefølgen som jeg vraka dem til min topp 150. Dette er altså album som, på en gitt dag, helt fint kunne danke ut ett eller flere av dem som jeg har skrevet om. Helt til sist kommer et album som definitivt burde vært veldig høyt oppe, men som jeg glemte, og fant igjen helt i siste liten...

1990

Morbid Saint

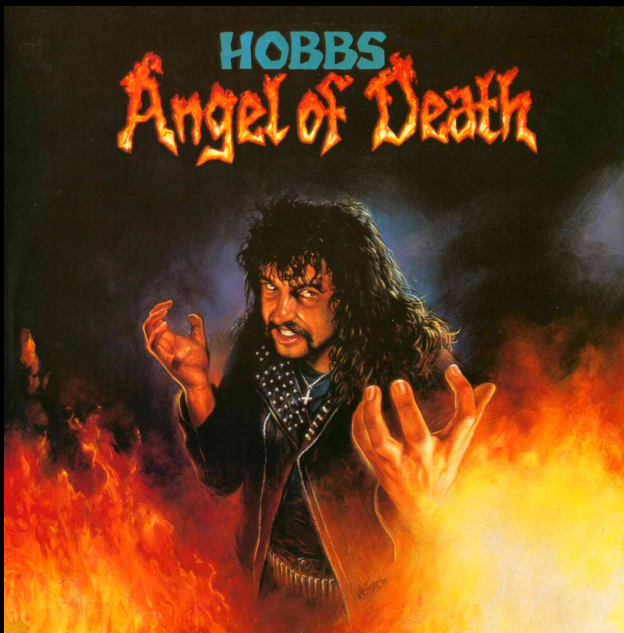
SPECTRUM OF DEATH

Forced Entry

1989

UNCERTAIN FUTURE

1988

Hobbs Angel of Death

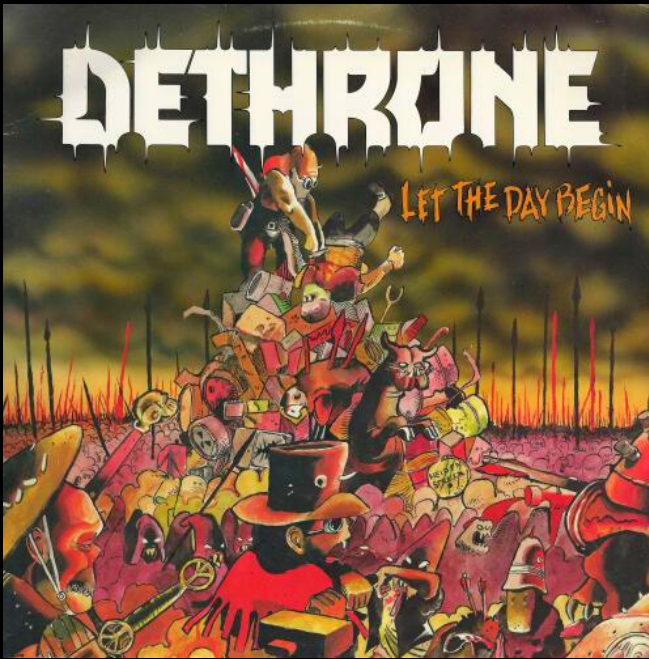

1989

D.A.M.

HUMAN WRCKAGE

1989

Dethrone

LET THE DAY BEGIN

Slammer

1989

THE WORK OF IDLE
HANDS...

1987

Infernal Majesty

NONE SHALL DEFY

1990

Overthrow

WITHIN SUFFERING

1985

S.O.D.

SPEAK ENGLISH OR DIE

1990

Mottek

FATAL VIOLENCE

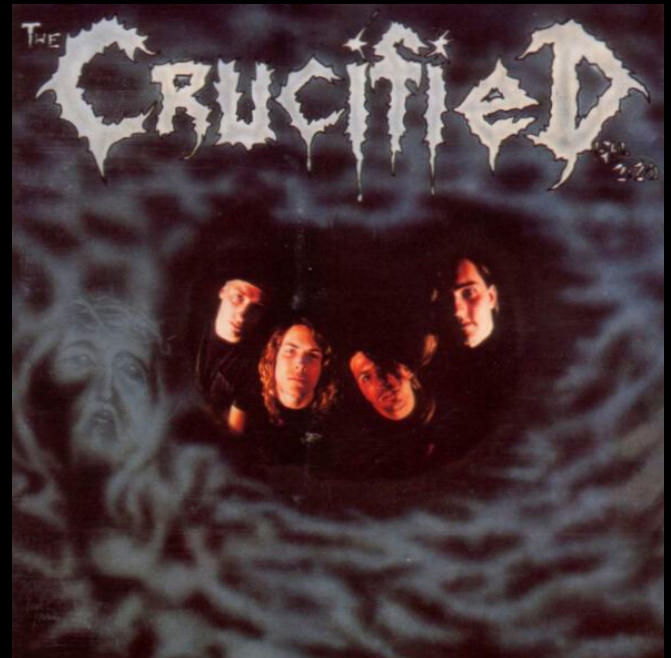

1990

Chakal

THE MAN IS HIS OWN JACKAL

1989

**The
Crucified**

THE CRUCIFIED †

1988

Sadus

ILLUSIONS

Watchtower

1989

CONTROL AND
RESISTANCE

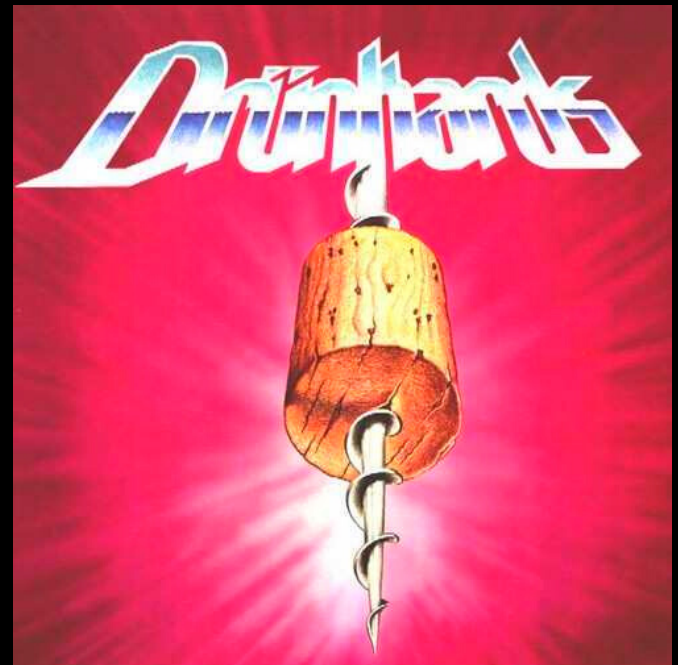

1988

Aragon

ARAGON

Drunkards

1988

DRÜNKARDS

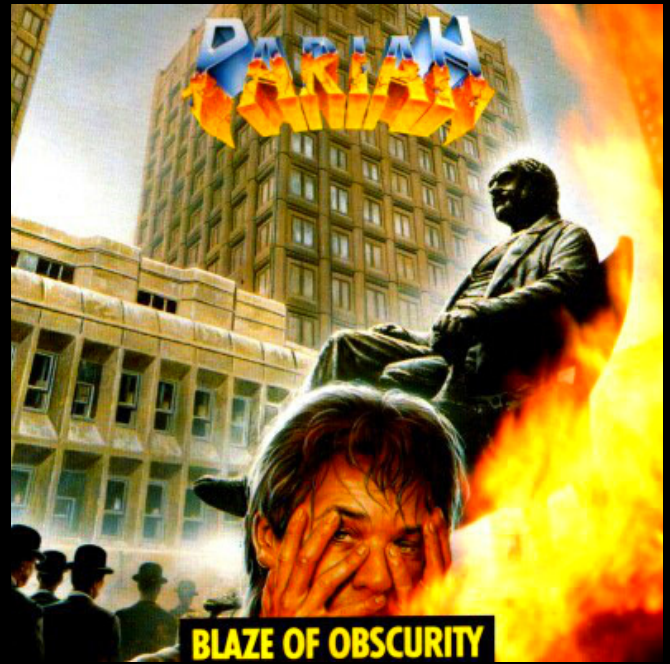

1988

Lethal Dose

LETHAL DOSE

1989

Pariah

BLAZE OF OBSCURITY

1988

Sonick Plague

WHAT'S THE PURPOSE

1990

Mystrez

THE INDICTMENT

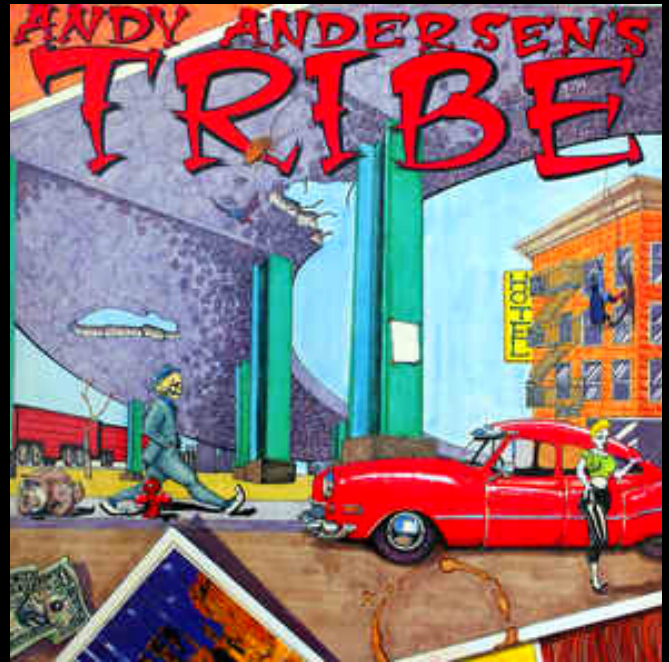
(cover fra 2012)

1988

Explicit Hate

A VIEW OF THE
OTHER SIDE

1988

Andy Andersen's Tribe

1987

Genesis of Aggression

DISAPPOINTMENT

1987

Dragon

HORDE OF GOG

1989

Evildead

*ANNIHILATION OF
CIVILIZATION*

1988

Agony

THE FIRST DEFIANCE

1988

Silenxce

INFERNAL ENDING

1988

Lavatory

GLASSHOUSE FOOLS

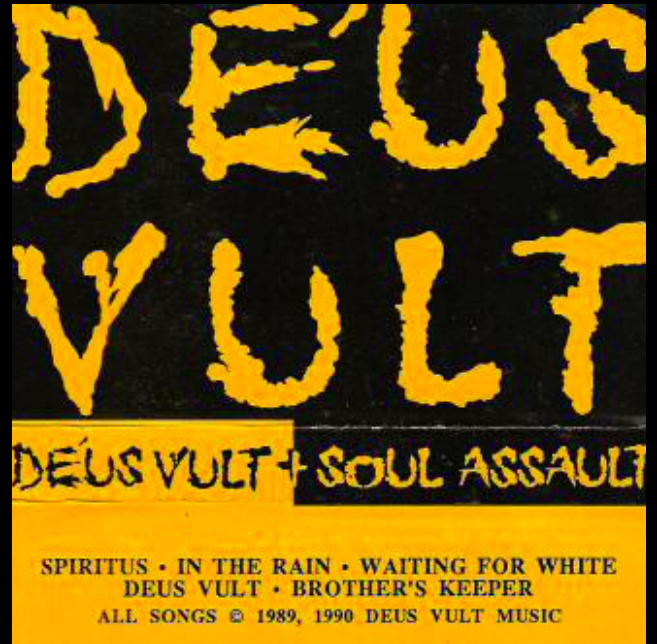

1988

Realm

ENDLESS WAR

1990

Deus Vult

SOUL ASSAULT

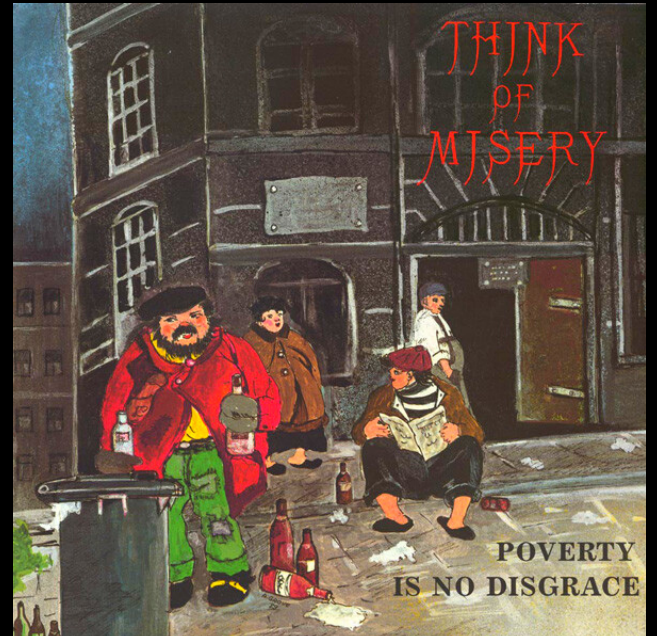

1990

Secrecy

ART IN MOTION

1989

Think of Misery

POVERTY IS NO DISGRACE

1989

Sabotage

HOKA HEY

1990

Dagoth

TONE ZONE SESSIONS

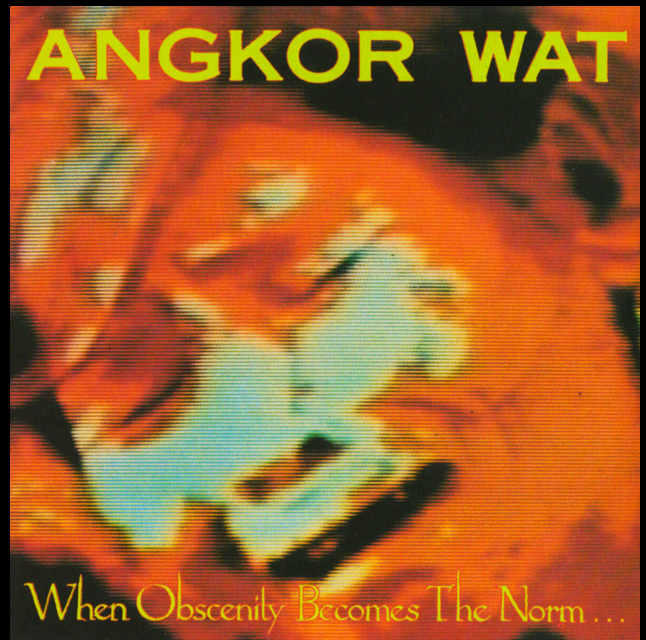

1990

Carnage

KILLING MACHINE

1989

Angkor Wat

WHEN OBSCENITY
BECOMES THE
NORM... AWAKE!

1990

Bezerker

LOST

1990

Bitter End

HARSH REALITIES

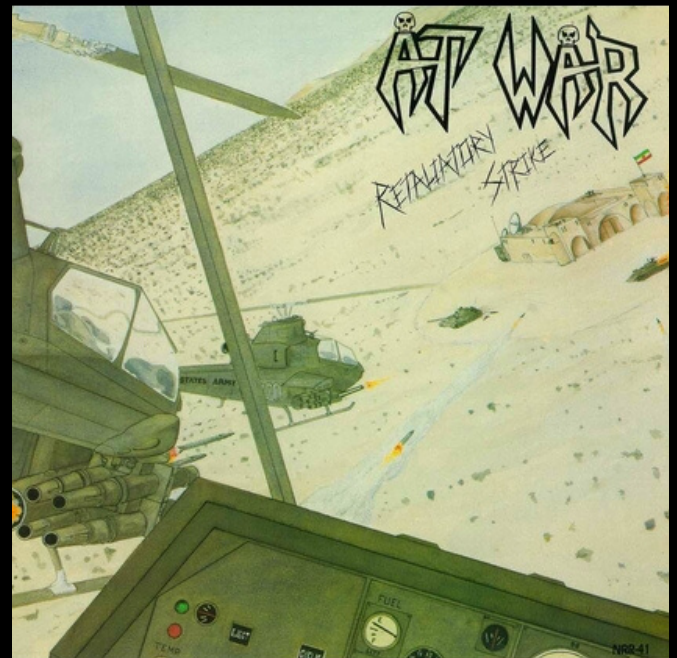

1989

Chronical Disturbance

THE CLEARING

1988

At War

RETALIATORY STRIKE

TOPP 12 MEST VERDIFULLE THRASH- ALBUM

Etter å ha hørt alt (forhåpentlig) av thrashband er det selvsagt på sin plass å kåre topp 10. At jeg ikke klarte det, og måtte operere med topp 12, er en sak for seg.

Dette er, i stigende rekkefølge, albumene jeg ville hatt mest glede av på ei øde øy. (Øya er øde fordi apokalypsen har funnet sted.) Så det er ikke strengt tatt ei kåring av *beste* skiver, noe som er umulig å definere. *Mest verdifulle* i subjektiv forstand er ordet. Som vanlig gjelder det ett album per band fra 1983–1990. Kvalitet på cover teller i tillegg til musikk.

1990

Demolition Hammer

TORTURED
EXISTENCE

1987

Toxik

WORLD CIRCUS

1990

Exhorder

SLAUGHTER IN THE
VATICAN

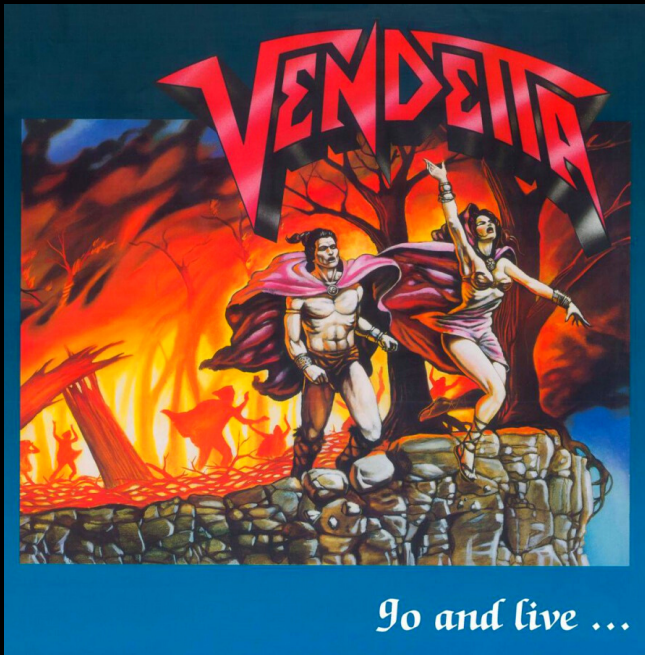

1990

Pyracanda

TWO SIDES OF A
COIN

Go and live ...

1987

Vendetta

GO AND LIVE, STAY AND DIE

1990

Hexenhaus

EDGE OF ETERNITY

1987

Deathrow

RAGING STEEL

1988

Target

MASTER PROJECT GENESIS

INDESTRUCTIBLE NOISE COMMAND

RAZORBACK

1987

I.N.C.

THE RAZORBACK

Paradox

1989

HERESY

1986

Whiplash

POWER AND PAIN

1986

Kreator

PLEASURE TO KILL

GODE ALBUM FRA 1991 OG FRAMOVER

I boka *Old School Thrash Metal* viste jeg 8 gode album som kunne kalles old school selv om de ble utgitt etter 1990. Her i *Old School Thrash Metal 2* legger jeg til et par stykker. Nesten 280, for å være bestemt. Jeg har tøyd grensa for old school noe, helt til 1997 og i to-tre tilfeller 1998, men da måtte bandet være dannet rundt starten av 1990-tallet, og ikke rundt midten.

Lista har seriøse implikasjoner for forskningen (!) på thrashens utbredelse. At thrashen døde i 1991 som mange påstår er ekstremt USA-sentrisk, ja Big 4-sentrisk. Thrashen hadde så vidt begynt mange steder, spesielt merker jeg meg Tsjekkoslovakia hvor folk kom opp med utrolig mye gull etter 1990.

Bandene under albumdebuterte etter 1990 i nesten alle tilfelle. Jeg har igjen tøyd reglene og tatt med et par som *debuterte* i eller før 1990, men som først kom med et *godt* album etterpå. Allerede i første bok var 2 av 8 band i denne kategorien, Sacrosanct og Arakain, og nå gjelder det CIA, Devastation, Leviaethan, Master og Shower. Det er mulig jeg kunne funnet flere blant de mange som utga dårlige album i og før 1990, men 280 band er kanskje nok.

Under høringa har jeg gjennomgått hele følelsesregisteret, og de to siste bandene måtte jeg til det russiske internettdomene for å finne.

Dessverre tar jeg ikke med cover her. Jeg ville brukt en hel dag på et slikt arbeid, og mange av albumene har heller ikke noe ordentlig cover tilgjengelig. Seinere tas det tapte igjen med coverkåringer.

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

Malón *Espíritu combativo* 1995

Typhoon *Take Good Care* 1992

Allegiance *D.e.s.t.i.t.u.t.i.o.n.* 1994

Captain Trips *Captain Trips* 1992

Eezee *Rise From Darkness* 1995

Fatal Array *Fatal Array* 1993

Neophobia *Fear of the Future* 1993

SFD *Destruction of the Youth* 1993

Trench *Scarification* 1996

Vanadium *The Damage Done* 1995

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

Asphyxia Exit: Reality 1991

Catalepsy Fruitcakes We Have Known 1993

Channel Zero *Channel Zero 1992*

Dead Serious *It's A Nice Day 1991*

Aboardage *God Bless... 1993*

Absolute *Nyaküde Zad Stenite 1993*

Amuziya *Labirinti v razuma 1995*

Comatose *Exdead 1993*

Crash *Unreal Dreams 1993*

Ira Deum *Anger of the Gods 1993*

Sider *Dying World 1997*

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

- Abhorrent Rage** 1996
- Acid Storm** *Biotronic Genesis* 1991
- Avalon** *Old Psychotic Eyes* 1993
- Butcher Astral** *Karma* 1993
- Executer** *Rotten Authorities* 1991
- Gladiator** *Dreadful Dreams* 1992
- Hammerhead** *Shadow of a Time to Be* 1992
- Leviaethan** *Disturbed Mind* 1992
- Morfeus** *Disbelieved World* 1993
- Phossatery** *Obscure Feelings* 1994
- Sacred Curse** *Sacred Age* 1992
- Scarlet Sky** *Scarlet Sky* 1993
- Siecris** *Freezin' Hell* 1992
- Volkana** *Mindtrips* 1994

- Azeta †** *Azeta* 1992
- Necrodead** *Frustrated Message* 1994

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

Deathamin *Mass of What* 1992

Eidolon *Zero Hour* 1996

Obskur *Obskur* 1994

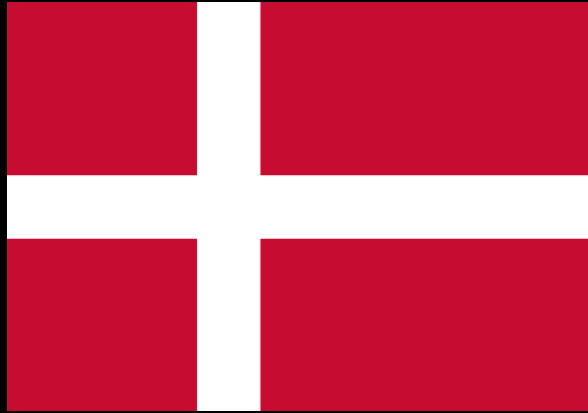
Ultimatum *The Iron Age* 1995

Lipthopia *Trash Symphony* 1996

Neurosis *Verdun 1916* 1995

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

Furious Trauma *Primal Touch* 1992
Invoker *Excursion Demise* 1991
Pixie Killers *One Size Fits All* 1993

Aggressor *Of Long Duration Anguish* 1994
Shower *Humiliator* 1992

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

Antidote The Truth 1992
Dementia Dementia 1995

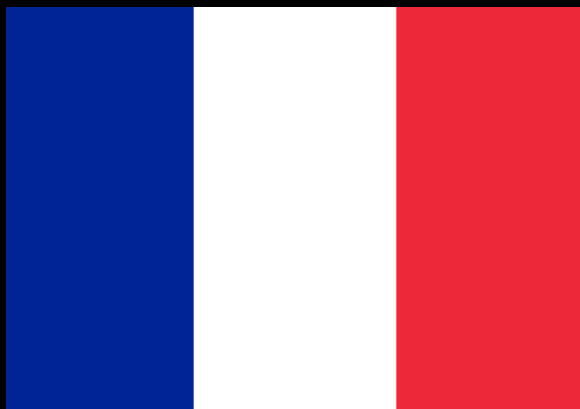

Death Courier Demise 1992
Epidemic Industrial 1994

Tornado Invasion 1996

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

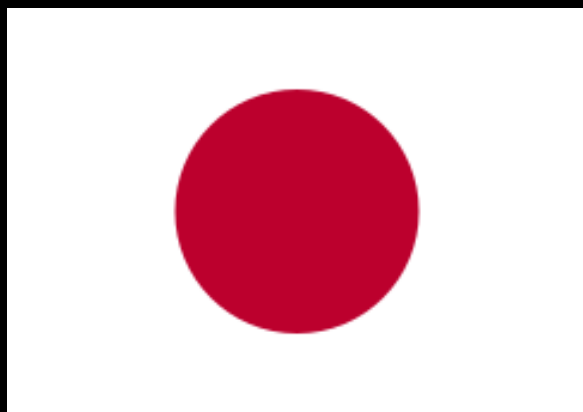

Aleister Tribal Tech 1994
Assaulter The Last Rest 1997
Broken Edge *The New Century 1994*
Capharnaüm *Capharnaüm 1993*
Droÿs And If... 1998
M.S.T. *38' 48" Regeneration 1991*
Oddmångers *Qualms 1995*

Broken Glazz *Withdraw From Reality 1992*
In.Si.Dia *Istinto e rabbia 1993*
Tossic *Il regno del cinghiale 1991*

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

- Deathblow** *Meanless Propaganda* 1991
- Eldritch** *Blood Breed Calls My Name* 1993
- Guilty Vice** *Pleasure of Mask... Dead Line...* 1993
- Lawshed** *Let Us Not Talk Falsely* 1991
- Narcotic Greed** *Fatal* 1994
- Negarobo** *Emergency* 1997
- Sabbat** *Envenom* 1991
- Sleazy Wizard** *Stone Dead* 1997
- Terror Fector** *Everlasting Hell Damnation* 1994
- Thread Worm** *Parasitism* 1995
- Youthquake** *Youth... Mine and the Truth* 1994

Rapidforce *Apotheosis of War* 1993

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

Huskvarn On the Road 1991

Katedra Natus in Articulo Mortis 1992

Black Skull Blind Side Still Remain 1994

Cromok Image of Purity 1991

F.T.G. Spirit to Rebel 1994

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

Sanatorium Na rabot na razumot 1992

Draksen Draksen 1993
Leprosy Wicked Reich 1991

Axident Sugar Free 1995

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

- Altered Moves** *Two Shifter of Minds* 1992
- Bifrost** *Pagan Reality* 1995
- Cantara** *Dark EP* 1993
- Dead Head** *The Feast Begins at Dawn* 1991
- Deafen** *Deafen EP* 1991
- Donor** *Triangle of the Lost* 1992
- Form** *I Choose My Own* 1995
- Genetic Wisdom** *The Fear Dimension* 1993
- Imperium** *Too Short a Season* 1993
- Ministry of Terror** *Fall of Life* 1995
- N.A.O.P.** *Noisy Act of Protest* 1991
- Nocturn** *Estranged Dimensions* 1991
- Osiris** *Futurity and Human Depressions* 1991
- Paralysis** *Visions* 1994
- Sacrosanct** *Recesses for the Depraved* 1991
- Spiralsea** *Essence* 1993
- Virtual** *Language of Machines* 1996
- Voices** *This Mass of Confusion* 1992

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

Aura Noir Black Thrash Attack 1996

Infernö Utter Hell 1996

Red Harvest Nomindsland 1991

Dove Dum Spiro Spero 1994

Overhead The Eyes of the Future 1992

Shiver Psycho Friend 1994

W.C. Noise Loud and Mad 1992

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

- Bloodlust** *Holocaust* 1991
- Bloody Butcher** *Uncover the Justice* 1994
- Disaster** *The Way of Disaster* 1994
- Hellias** *Closed in the Fate Coffin* 1991
- Merciless Death** *Sick Sanctities* 1993
- Monastery** *Święta inkwizycja* 1993
- Necrophobic** *No More Life* 1992
- Nightmare** *Cold* 1995
- Pascal** *Collection of Destroyed Brains* 1992
- Prosecutor** *Krew czarnej ziemi* 1992
- Quo Vadis** *Quo Vadis* 1991
- Sparagmos** *Error* 1994
- Testor** *Through the Back Door* 1992

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

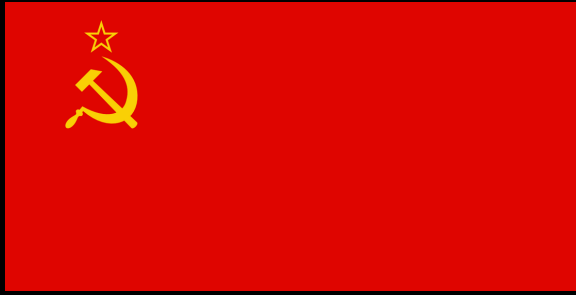

Altar The Last Warning 1993

Rudra Rudra 1998

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

Krüger Embrion Satany 1991
Propeller Always Say Die 1991
Zhelezny Potok Znamenie 1991

Aspid Krovoizliyaniye 1993
Day Vinoven tem, chto zhiv 1996
Devilry Devilry 1992
End Zone First Bequest 1995
Guillotine Voy 1992
KGB Lost in the Atmosphere 1997
Master Talk of the Devil 1992
Mortifer Euthanasia 1993
North Syndrom Seek What We Lost 1994
Odium Kosmicheskiy razum 1994

(Jeg har prøvd å luke ut tvilsomme ideologer, men på grunn av språkbarrieren kan det hende at noen har sluppet gjennom)

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

Editor Shut Up! 1994
(Se også Tsjekkoslovakia)

Sniffilis Sniffilis 1994

Crash Endless Supply of Pain 1994

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

Anesthesia Gorrotoaren ahotsa 1993

Ktulu Involución 1991

Nopresion Visión 1993

Perpetual Everything Will End 1994

President Have a Nice Trip 1993

Tropel Nat Vivir 1992

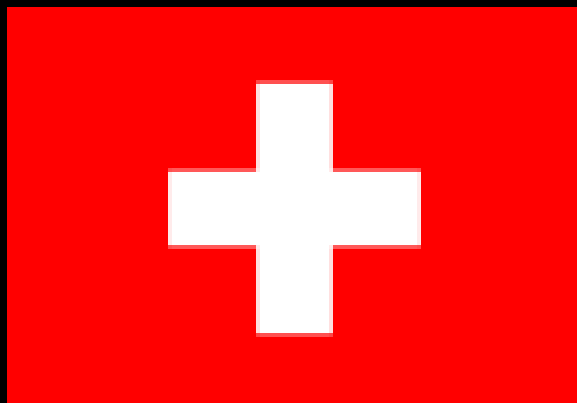
Amnesia Unknown Entity 1991

Arbitrater Balance of Power 1991

Dearly Beheaded Temptation 1996

Tarrasque Eggshell Staircase 1993

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

Caustic Malicious 1993
Lunacy Face No More 1991

Fallen Angel Faith Fails 1992
Flegma Blind Acceptance 1992
Hyste'riah G.B.C. Snakeworld 1991
Rosicrucian Silence 1992
Pathos Hoverface 1997
Physical Attraction The Fool Lead the Blind 1994

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

- Anachronic Lame Gart and...* 1992
- Arakain Schizofrenie* 1991
- Asmodeus Prosincová noc blížie neurčeného roku* 1992
- Atomic Breakpoint* 1993
- Calibos Sedm ran* 1994
- Crionic Different* 1993
- Crux Terrific Warrior* 1992
- Debustrol Neuropatalog* 1991
- Denet Terrestrial Dying* 1993
- Ferat Rainhold* 1993
- Gladiator Designation* 1992
- Hector Nine Two Nine Three* 1993
- Krabathor Only Our Death is Welcome...* 1992
- Nostromo The Day of the King* 1994
- Sax Moravské nářez* 1993
- Sax Piják Válka nervů* 1993
- Section Brain Hospital of Death* 1993
- Skramasax Dark Powers* 1991
- Terminator Probability of Doom* 1991
- Tormentor Stillborn* 1991
- V.A.R. Personal Destruction* 1992
- Xibalba Depressive Reality* 1992

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

- Archaic Torse** *Sneak Attack* 1992
- Assorted Heap** *Experience of Horror* 1991
- Asmodis** *Fahr zur Hölle Pflenschmütze* 1993
- Blackend** *Sloth* 1997
- Brainamputated** *Can't Get Enough* 1991
- Brainless** *Brainless World* 1992
- Cosmic Haze** – se **Riff Raff**
- Cryptic** *Shrouded in Mystery* 1997
- Cryteria** *End of Time* 1991
- Curare** *Moments Before Detonation* 1995
- Damien Breed** *Ave Satani* 1993
- Delicate News** *The Mirth in a Dead Man's Yell* 1992
- Delirious** *Thoughtlessness* 1994
- Depressive Age** *First Depression* 1991
- Despised** *Twisted* 1993
- Dezroyer** *Climate Change* 1991
- Economist** *New Built Ghetto Status* 1993
- Entophyte** *End of Society's Sanity* 1992
- Exhumator** *In Your Face* 1996
- Exocet** *Confusion* 1995
- Komahawk** *No Hope For Tomorrow* 1994
- Last Rites** *Silverball* 1995

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

- Lost Century** *Natural Process of Progression* 1993
- Megace** *Human Errors* 1991
- Mind-Ashes** *The Views Obscured* 1997
- Moshquito** *Secrets* 1998
- Overlord** *Overlord* 1996
- Phalanx** *The Judas Touch* 1993
- Revenant** *Tales of Wrath* 1996
- Riff Raff** *Recently Deceased* 1993
- Senseless Remain** *Revenge and Hate* 1993
- Squealer** *Make Your Day* 1992
- Stretta** *Alone in the Blue* 1992
- Subcutane** *Welcome to Our World* 1995
- Suiciety** *The Strategy of Hate* 1993
- Tai Pan** *Slow Death* 1995
- Tenebra** *Tenebra* 1994
- Tishvaisings** *Catharsis* 1991
- Trampire** *Talking To Fools* 1992
- Toxin** *Misanthropy* 1991
- Vomitory** *Hour of Truth* 1991
- Warpath** *When War Begins... Truth Disappears* 1992
- Wotan** *Tranquility* 1996
- Zyklon X** *Tod und Leben* 1997

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

Athena One Last Breath 1994

Cultus Bodhisattva 1994

Kronik Endless War 1992

Exit Együtt a szeméttel 1991

Hecatomb Over the Reality 1992

Leukémia Közel a fejhajlító-géphez 1992

Remorse Inversio 1993

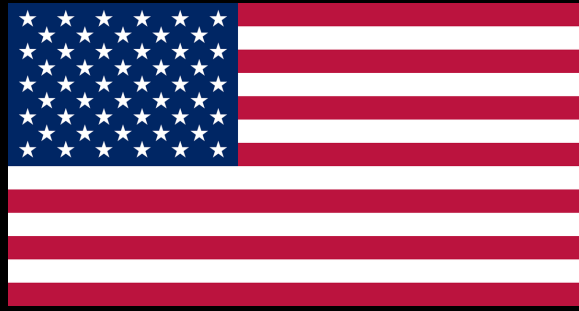
Story Megtiporva 1995

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

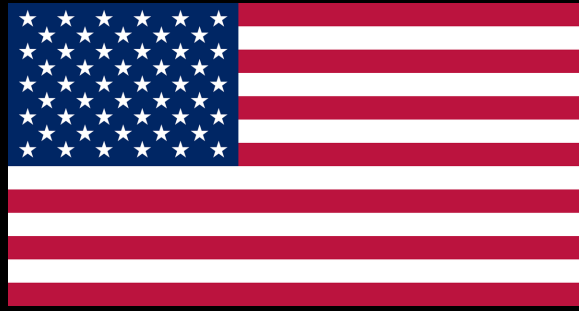
- Acridity For Freedom I Cry* 1991
- Advocate † Exigency* 1992
- Advocate World Without End* 1997
- Affliction The Damnation of Humanization* 1992
- Aftermath Eyes of Tomorrow* 1994
- Amboog-A-Lard A New Hope* 1993
- Anesthesia Anesthesia* 1993
- Antagonist Antagonist* 1993
- Arachnid Arachnid* 1992
- Betrayal † Renaissance By Death* 1991
- Carbide Spiral Termination* 1994
- Cauldron For the Love of Pain* 1997
- Chronic Rage Self Induced* 1997
- CIA Attitude* 1992
- Coldsteel Freakboy* 1992
- Cyperus Sanity Management* 1992
- Death Squad Split You at the Seams* 1991
- Deathrider Requiem* 1991
- Deboning Method DEmoCrAcY* 1993
- Deliverance Sword of the Necromancer* 1991

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

- Denial** *Antichrist President* 1991
- Devastation** *Idolatry* 1991
- Disciple** *The Unseen* 1991
- Drop Hammer** *Mind and Body* 1991
- Entice** *Entice* 1991
- Experiment** *Edge of Within* 1991
- Faustus ... and Still We Suffer** 1996
- Fight** *War of Words* 1993
- Forté** *Stranger Than Fiction* 1992
- Funeral Nation** *After the Battle* 1991
- Graphic Violence** *Graphic Violence* 1997
- Havoc** *Mass Killing the Future* 1993
- Imagika** *Imagika* 1995
- Impact** *Take the Pain* 1991
- Inferno** *Psychic Distance* 1994
- Insanity** *Death After Death* 1993
- Insult II Injury** *Point of This* 1994
- Kr'uppt** *Within the Asylum* 1994
- Living Sacrifice †** *Living Sacrifice* 1991
- Mystik** *The Plot Sickens* 1992
- Over the Top** *Here to Stay* 1991

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

- Panic** *Epidemic* 1991
- Premonition** *Visions of Emptiness* 1992
- Psychosis** *Lifeforce* 1992
- Requiem** *Earthquake* 1991
- Ritual** *Trials of Torment* 1993
- R.U. Deadly** *Into the Light* 1992
- Silence** *Vision* **1991**
- Sindrome** *Vaults of Inner Conscience* 1992
- Skitzo** *Evilution* 1992
- Spiderworks** *Black Album* 1991
- Steel Reign** *Change to Insane* 1995
- Stygian** *Planetary Destruction* 1992
- Tactics** *The Master Plan* 1991
- Telepathy** *Legions of Frustration* 1993
- Terrahsphere** *Third in Order From the Sun* 1991
- Terror** *Hijos de los cometas* 1997
- Thought Industry** *Songs for Insects* 1992
- Treachery** *More Than Meets the Eye* 1994
- The Unsane** *Slap of Reality* 1991
- Visitör** *Visitör* 1993
- Wrecking Machine** *Mechanistic Termination* 1993

GODE ALBUM, 1991 OG FRAMOVER

Rassvet Way of Sorrow 1994?
Trashmachine Breaking Through the Ranks 1993

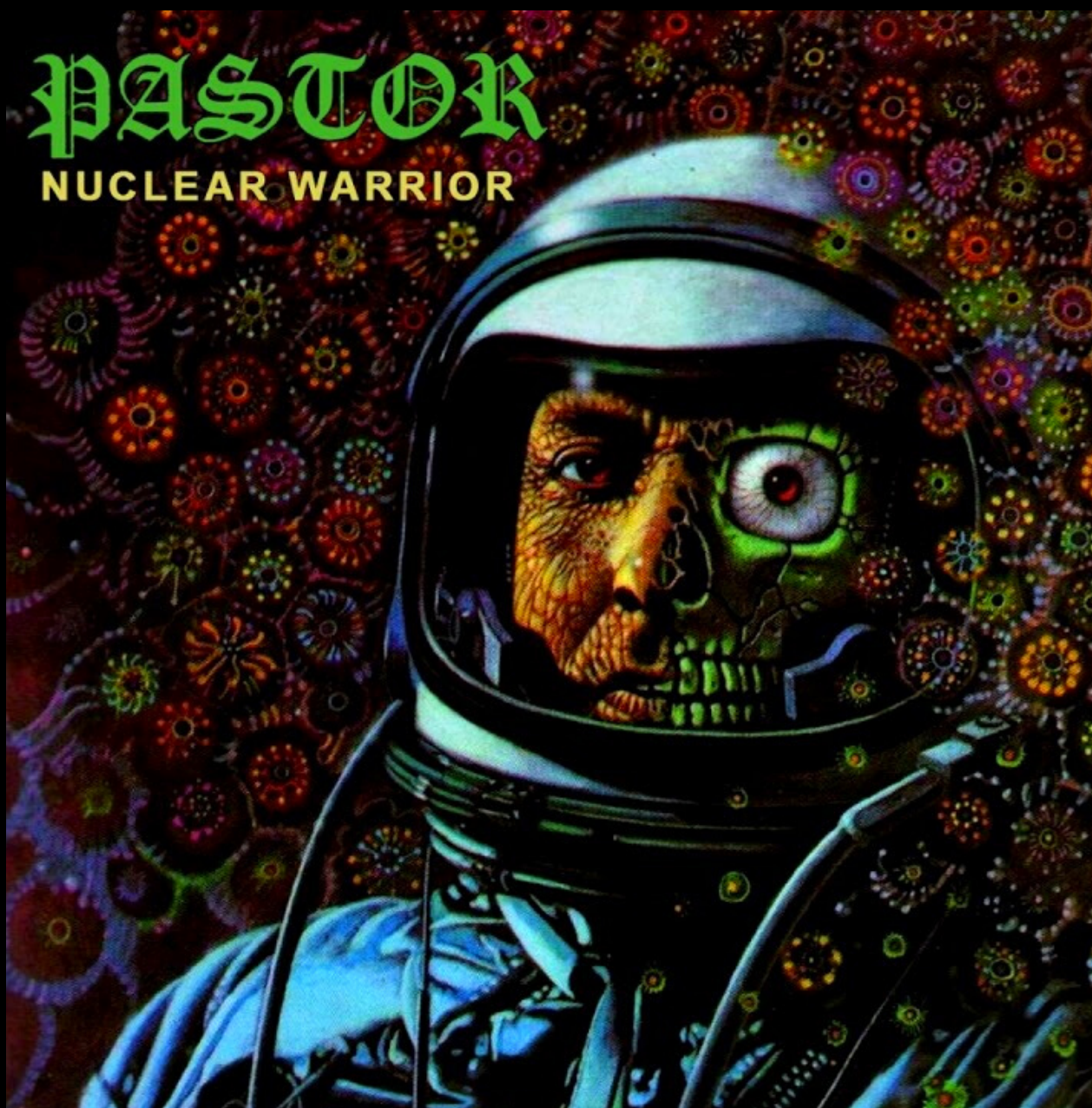

Chopper Chopper 1993

Ravenous Book of Covetous Souls 1991
Tiananmen The Irony of Fate 1996
Typhoon Take Good Care 1992

BESTE COVER FRA 1991 OG FRAMOVER

Pastor

1992

NUCLEAR WARRIOR

TIDENES VERSTE THRASH METAL- COVRE

Etter å ha gått gjennom omfattende mengder old school thrash metal spredt over to bøker er det selvsagt tid for det aller viktigste, nemlig ei kåring av de støggeste coverne. Det er mange å ta av. På denne lista havner covere nesten utelukkende på grunn av dårlige tegneferdigheter. Figurer har ofte ikke blitt det tegneren så for seg – jeg håper i hvert fall at mange coverne ikke var ment å bli som de er.

Regelen for å få være med på lista er at bandet må assosieres med old school thrash metal og litt framover, til cirka 1995. Man vil finne en del band som ikke har nådd opp musikalsk i disse bøkene. Nyere prosjekter for gamle musikere teller, men ikke nye band med nye musikere.

Jeg har derimot prøvd å la meg inspirere av en del lister over støggeste metalcovere, sågar ei Reddit-tråd, og knapt sett snurten av noen av coverne som jeg mener hører hjemme på lista. Listene jeg har funnet handler gjerne om metal generelt, og virker å tendere litt tyngre mot heavy metal. Der er det nok sleazy saker å ta av. Thrash-coverne, derimot, er ofte ikke så harry – bortsett fra de gangene de er det.

For ordens skyld vil jeg nevne thrash-covere som jeg har sett i eksisterende lister. Særlig gjelder det boka *Merciless Book of Metal Lists*, men også endel lister på internett. For eksempel er det vanlig å ha med *Bonded By Blood* av Exodus på slike lister, men selv om coveret har sine alvorlige svakheter, er det sanne bunnivået i thrashen så mye, mye lavere. Verken Exodus-klassikeren eller de andre gjengangerne jeg nevner under, burde være i nærheten av noen bunnliste, og at de er tatt med på bunnlister, kan bare skyldes manglende kunnskaper hos de som har lagd listene:

- Exodus – *Bonded By Blood*
- Slayer – *Show No Mercy*
- Atrophy – *Violent By Nature*
- Metal Duck – *Auto Ducko Destructo Mundo*
- Agressor – *Neverending Destiny*
- Anthrax – *Fistful of Metal*

Det er dessuten flere covere som ikke nødvendigvis er dårlig utført, og heller ikke pleier å dukke opp på lister, men likevel er de dølle, intetsigende eller slappe. Heller ikke de er i nærheten av ei versteliste, men av velkjente klassikere gjelder dette album som:

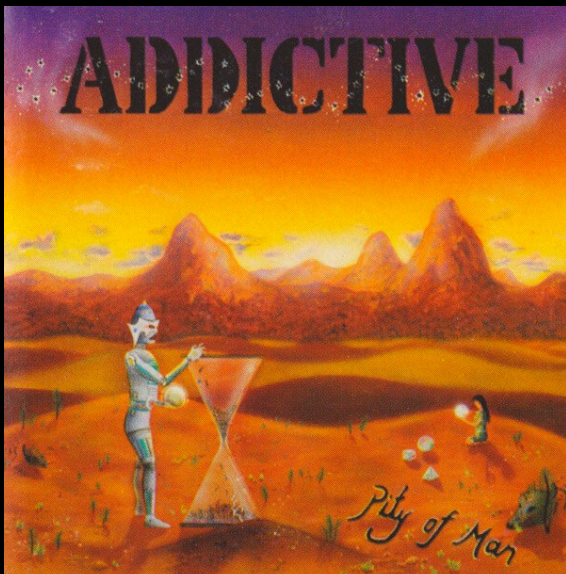
- Metallica – *Kill 'em All*
- Megadeth – *Killing is My Business (original)*
- Heathen – *Breaking the Silence*
- Forbidden – *Forbidden Evil*
- Holy Terror – *Terror and Submission*
- Nuclear Assault – *Handle With Care*
- Demolition Hammer – *Time Bomb*

For coverne som derimot utgjør lista, bla om. Coverne er sortert i tre avdelinger, dårlig, verre og verst, og deri alfabetisk.

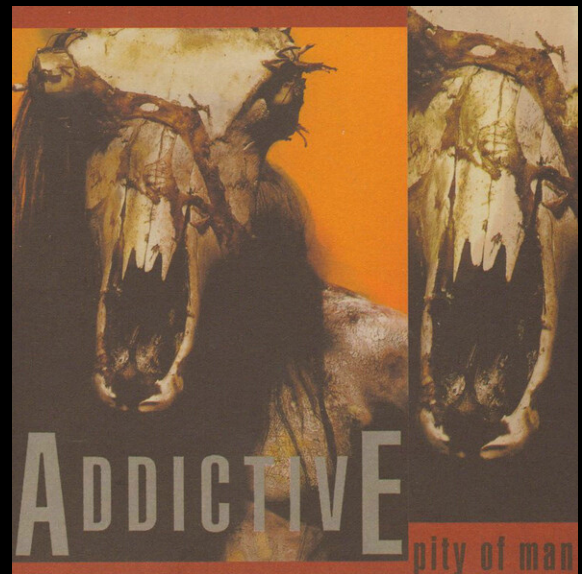
**AVDELING 1:
DÅRLIG**

**AVDELING 2:
VERRE**

**AVDELING 3:
VERST**

Addictive Pity of Man 1989

Addictive Pity of Man alternativ

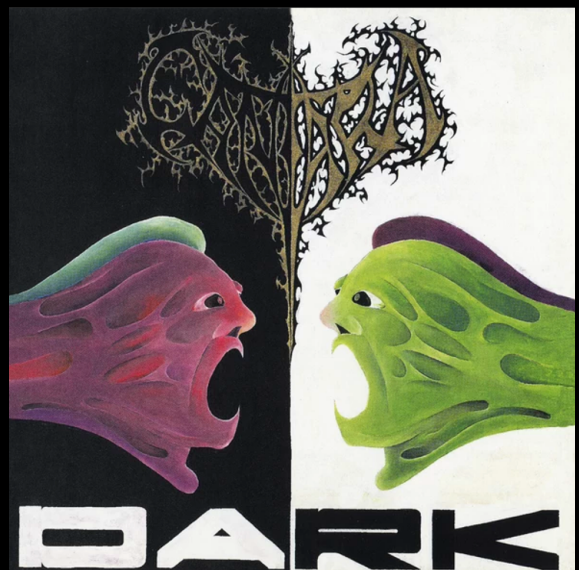
Anthrax State of Euphoria 1988

Assassin Interstellar Experience 1988

Beyond Tömik a fejed 1994

Cantara Dark 1993

Chainsaw *Hell's Burnin' Up!* 1986

Destruction *Destruction EP* 1994

Doom *Complicated Mind* 1988

Equinox *Skrell* 1990

Erosion *Thoughts* 1990

E-X-E *Stricken by Might* 1987

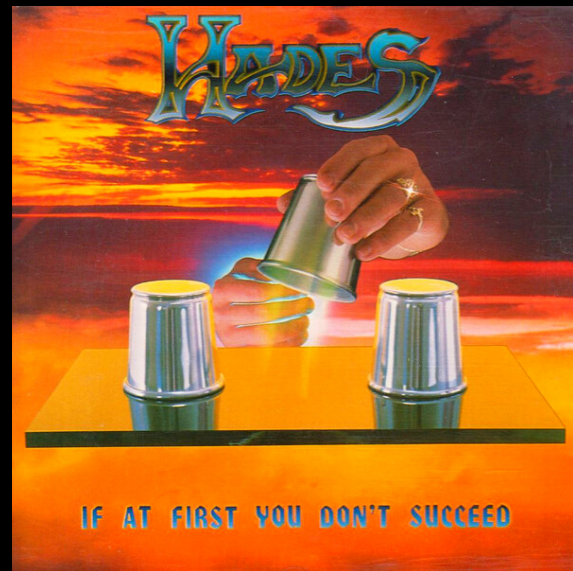
Executioner In the Name of Metal 1986

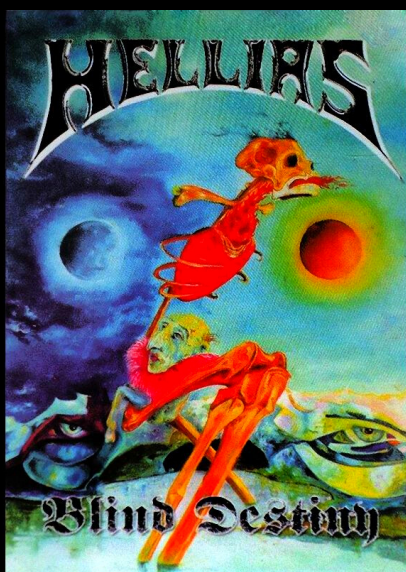
Flotsam og Jetsam Doomsday for the Deceiver 1986

Forbidden Green 1997

Hades If at First You Don't Succeed 1988

Hellias Blind Destiny 1993

Holy Moses Strength Power Will Passion 2005

Kalaschnikov* *Desert Storm* 1990

Kat *Bastard* 1992

Kreator *Renewal* 1992

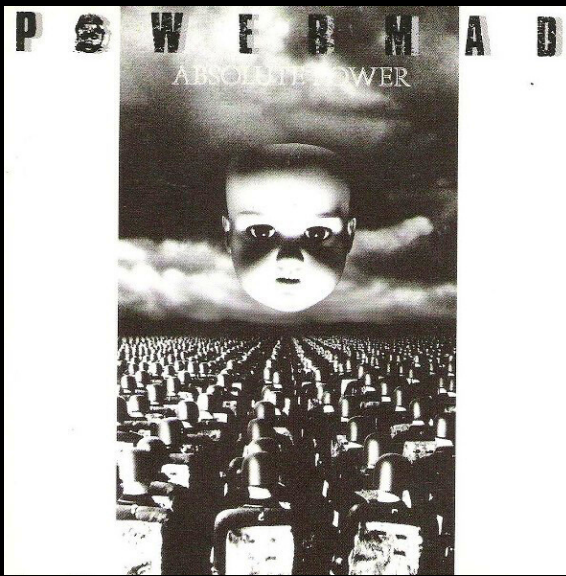
Mace *Process of Elimination* 1985

Mortal Sin *Mayhemic Destruction* 1987

Nuclear Assault *Something Wicked* 1993

Powermad Absolute Power 1989

Razor Shotgun Justice 1990

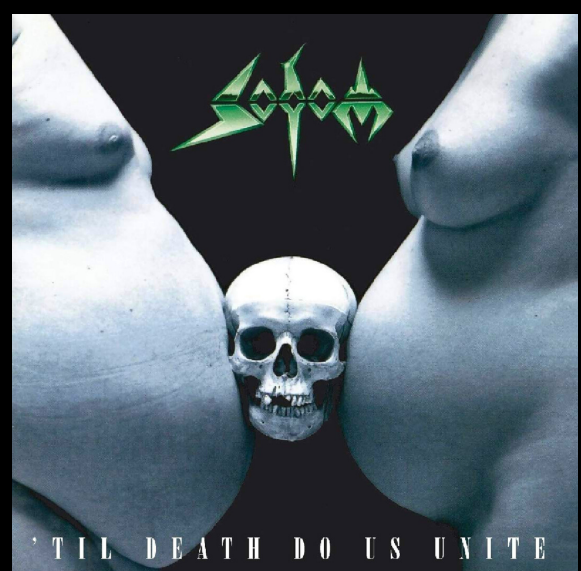
Renegade Total Armageddon 1987

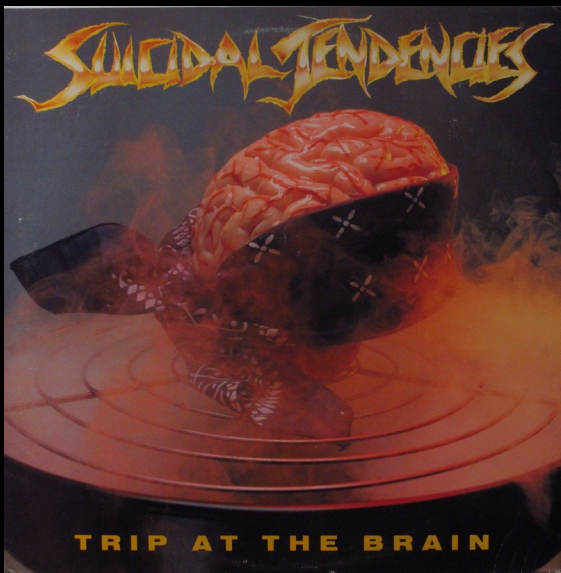
Rumble Militia Fuck Off Commercial 1987

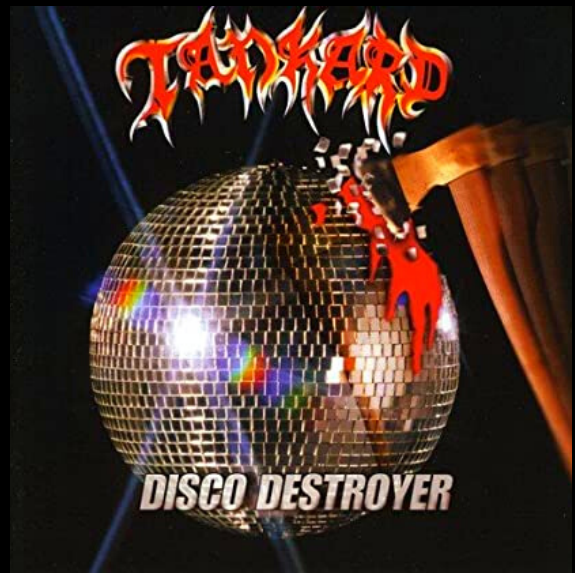
Slayer Seasons in the Abyss 1990

Sodom 'Til Death Do Us Unite 1997

ST Trip at the Brain (singel) 1988

Tankard Disco Destroyer 1998

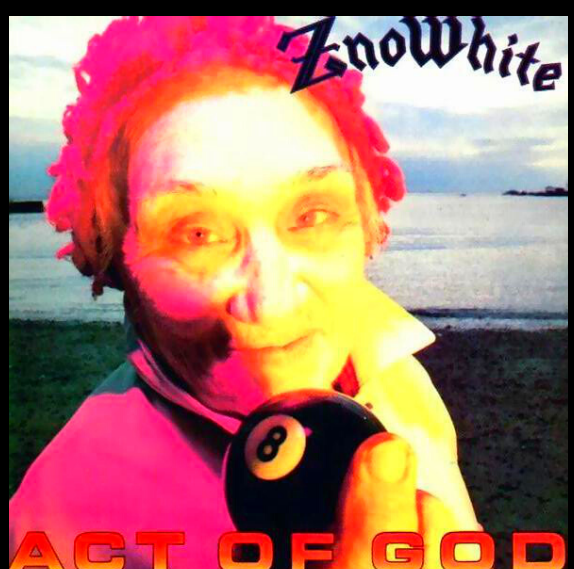
Testament Demonic 1997

Testament The Gathering 1999

Xentrix Scourge 1996

Znowwhite Act of God 1988

AVDELING 1:

DÅRLIG

* = fake band på selskapet Metal Enterprises

AVDELING 2:

VERRE

AVDELING 3:

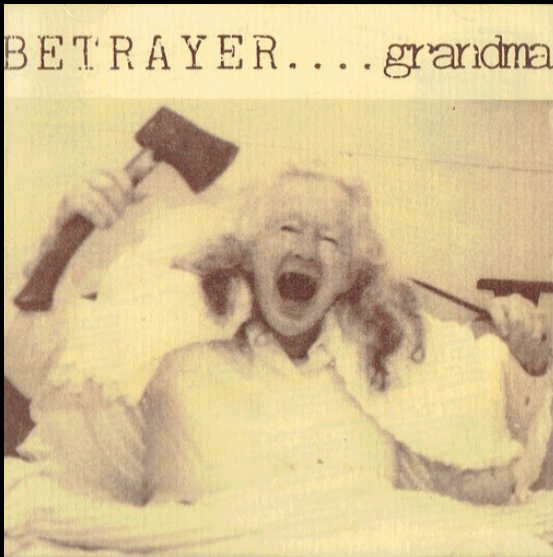
VERST

Abaxial Samsara 1994

Akela Farkastörvények 1993

Betrayal Grandma 1993

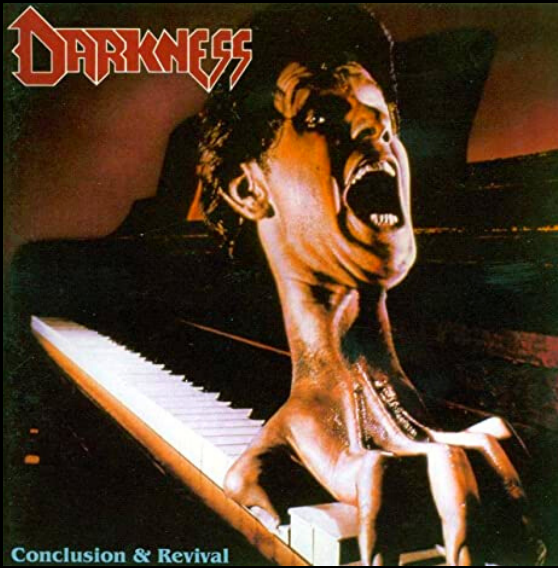
Brain Damage Born to Lose...Live to Win

**Cydhie Genocide Flood and Field
(for the Common Man) 1992**

Destruction All Hell Breaks Loose 2000

Darkness Conclusion & Revival 1989

Exodus Force of Habit 1992

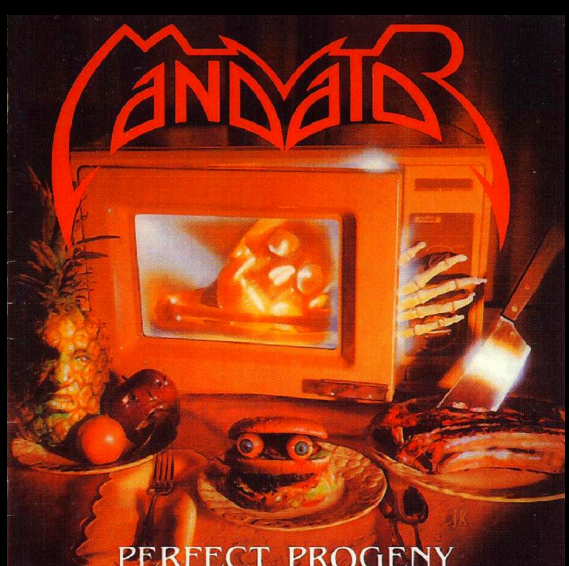
Hallows Eve Monument 1988

Killer Fox* Orgasm of Death 1990

Lobotomia Nada é Como Parece! 1989

Mandator Perfect Progeny 1989

Poltergeist Depression 1989

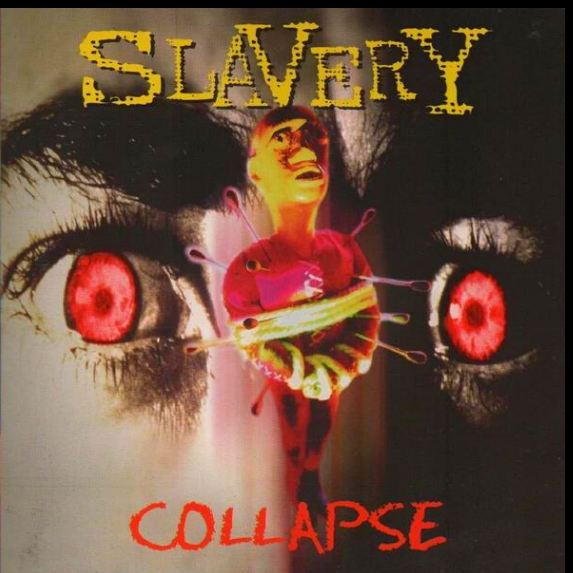
Prestige Attack Against Gnomes 1989

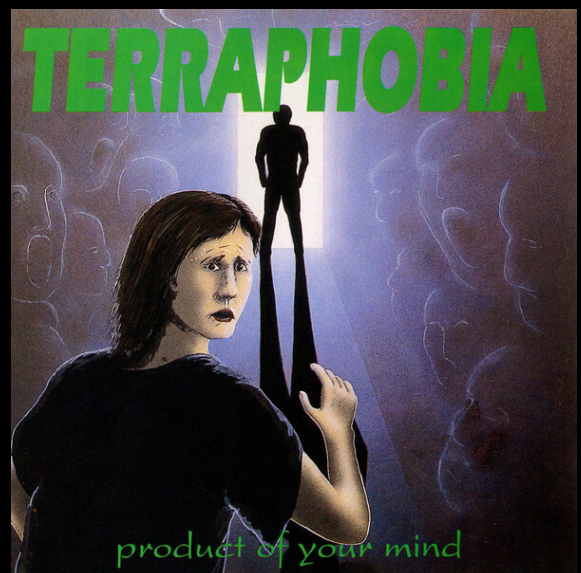
Shellshock Graythem of Chaos 1994

Sieges Even A Sense of Change 1991

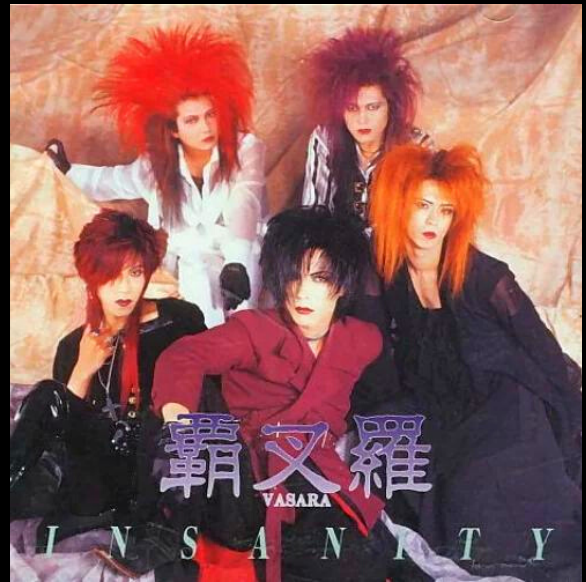
Slavery Collapse 1997

Terraphobia Product of Your Mind 1993

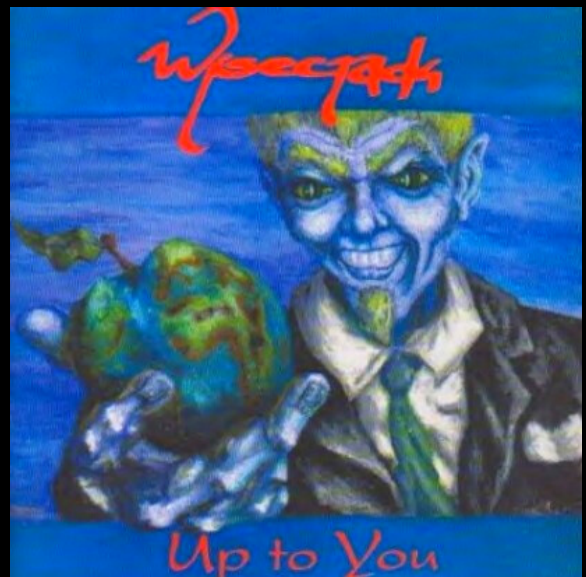
Turbo Kawaleria Szatana 1986

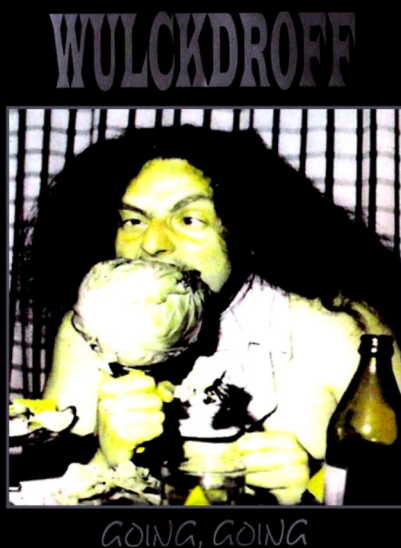
Vasara Insanity 1995

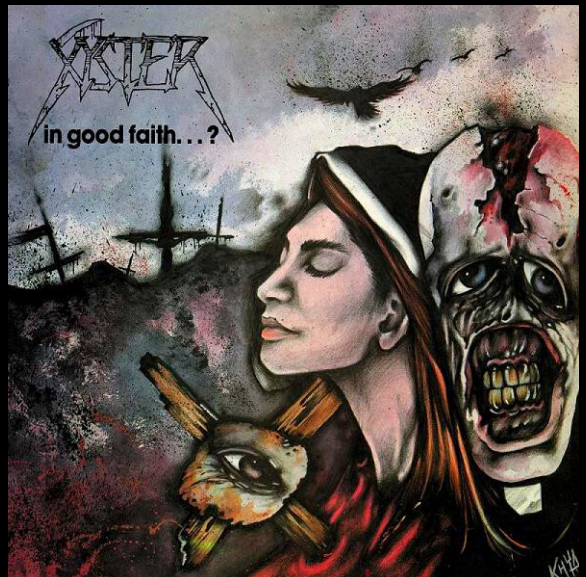
Wargasm Fireball 1994

Wisecrack Up to You 1996

Wulckdroff Going, Going 1996

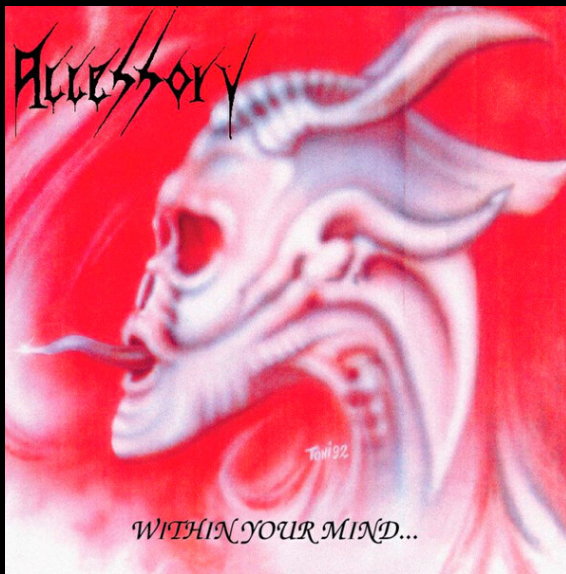

Xyster In Good Faith...? 1989

**AVDELING 1:
DÅRLIG**

**AVDELING 2:
VERRE**

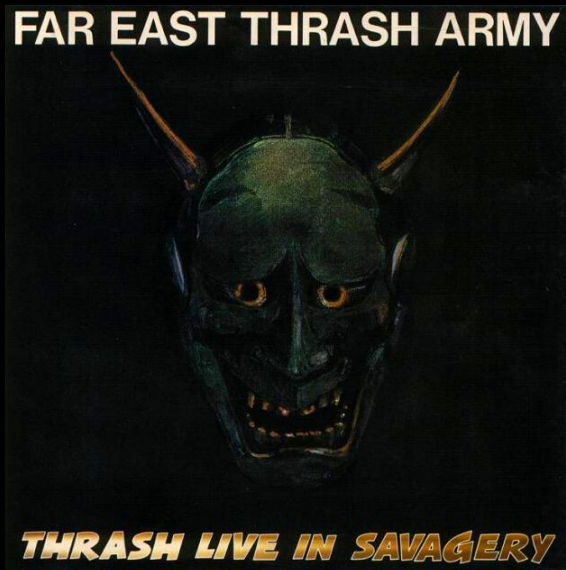
**AVDELING 3:
VERST**

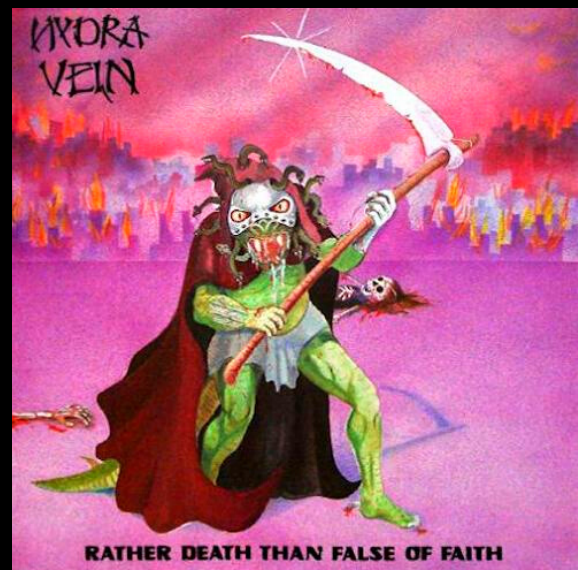
Accessory Within Your Mind 1991

Coroner Grin 1993

V/A Far East Thrash Army 1989

Hydra Vein Rather Death... 1988

Metralla Posesión 1999

Quick Change Money, Lust & Greed 2000

VRAKEDDE BAND 1983-1990

De to publikasjonene *Old School Thrash Metal* og *Old School Thrash Metal 2* tar for seg omlag 1 250 band som utga thrash metal fra 1983 og omtrent femten år framover. Jeg har sortert dem på følgende måte (cirkatall):

150 anbefalte band 1983-1990

40 honorable mentions 1983-1990

290 anbefalte band etter 1990

400 vrakede band 1983-1990

370 vrakede band etter 1990

Vrakede band kan være vrakede av mange grunner:

- 1) vanligste grunn; de var dårlige
- 2) de var greie, men konkurransen var for skarp
- 3) jeg syntes ikke de hadde utgitt nok til å skrive om
- 4) de utga rett og slett ingen album (de fleste som ikke utga album, er heller ikke nevnt under da de ikke ble vurdert)
- 5) de var ikke thrash (nok)
dette hindrer ikke at de er svært gode band i andre metalsjangre
- 6) jeg klarte absolutt ikke å finne noe om dem, i så fall er det notert
- 7) bandet er uspiselig

På de neste sidene oppgir jeg navnet på de 770 vrakede bandene, altså band *jeg har vurdert* men som ikke kom med. Jeg begrunner ikke hver enkelt, ofte står korte vurderinger tidligere i boka. Blant navnene er band som er stålbra i andre metalsjangre, for eksempel death metal-band. De har da gjerne blitt kalt "death/thrash" i troverdige kilder, mens jeg mente at de ikke var thrash (nok). Atter andre band som er nevnt under, er bare bønn i bøtta.

Argentina *Hermetica Lethal Australia Armoured Angel Depression Fester Fanatics Mass Confusion Massive Appendage Nothing Sacred Rampage Redeemer Renegade Rothgar Sadistik Exekution Taramis*
Belgia *Black Shepherd Evil Sinner Hate Crew Patriarch Sixty Nine Warhead X-Creta* (fortsetter)

VRAKED E BAND 1983-1990

Brasil Aggressor Anger Anthares Antitese Armagedom BSB-H Corpse Dorsal Atlantica Eros Extermínio Holocausto Incinerator Korzus Metralion Mutilator Overdose Panic Psychic Possessor Ratos de Porão Sextrash Vodú Warhate W.C.H.C. Witchhammer **Canada** Aggression Beyond Corpus Vile Disciples of Power Dissection Dyoxen Exciter Genetic Error Maelstrom Malhavoc Malicious Intent Obliveon Outbreak Piledriver Raging Fury Savage Steel Slaughter Soothsayer Sudden Impact **Chile** Betrayed Chronos Dorso Massakre Torturer **Colombia** La Pestilencia **Danmark** Sliced Pimples **Finland** Faff-Bey Protected Illusion Stone **Frankrike** Death Power Loudblast Madhouse Nomed **Island** Flames of Hell **Italia** Creepin' Death Fingernails Lord Crucifier M.A.C.E. Mad Poltergeist Overdose Randagi Upset Noise **Hellas** Flames Nigel Foxxes Inc Thanatos Inc **Japan** Damzell DeadClaw Doom Jurassic Jade Gargoyle Genoa Ground Zero Outrage Rose Rose Sacrifice S.O.B. United Virus **Jugoslavia** Annathema Dachau Devastation Drinking Skull Game Over Heller Monolit **Mexico** Inquisidor Next Six Beer Transmetal **Nederland** Asgard Blatant Yobs Brutal Obscenity Cry of Terror LWS Inc Pestilence Thanatos Usurper Vulture **Norge** Legions Witchhammer **Panama** Hammerhead **Peru** Curriculum Mortis **Polen** Acid Drinkers Astat Astharoth Destroyers Hammer Hektor Holy Battalion Kat Kreon Magnus Turbo **Sovjetunionen** Aria E.S.T. Gorod Dit Hellraiser Kantor Klinika Korrozia Metalla Kremator Kromanon Kruiz Triumfalnaya Arka **Spania** Acció Directa Estigia Kirlian Muro Ultimos de Cuba Xudef Klas **Storbritannia** Ardkore Axegrinder Blood Money Bomb Disneyland Concrete Sox Decadence Within Deathwish Detritus † Drunken State Energetic Krusher English Dogs The Exploited Hellkrusher Holosade Lawnmower Deth Metal Duck Metal Messiah Pendemia Sabbat Sacrilege Virus Wild Pussy Xyster **Sveits** Calhoun Conquer Exxor Infected Messiah **Sverige** Black Uniforms Chronic Decay Damien Damnatory Detest God BC The Krixhjälters/ Omnitron Mezzrow Morgana Lefay **Tsjekkoslovakia** Doktor Triceratops Krakatoa Skimmed Tarantula Törr (fortsetter)

VRAKEDIE BAND 1983-1990

Tyrkia Metalium **Tyskland** Amoreen *Baphomet* Bloody Cross †
Bombers from Burundi Chainsaw Charley's War Chronical
Diarrhoea *Deadbanger* Death in Action *Inhuman Conditions* Iron
Angel Kalaschnikov Living Death Mega Mosh Necronomicon
Scarecrow SDI *Squandered Message* Suckspeed Tech Ahead
Voracious Souls *Vellocet* Wardance **Ungarn** Angel Reaper Mirror
Undertaking **Uruguay** Angkor Vat **USA** Abomination Acheron
Acrophet The Accüsed *Aftermath* Agent Steel *Apocrypha* Attitude
Adjustment *Aversion* Beyond Possession *Bird of Prey* Black Task
Blessed Death Blind Illusion *Bloodcum* Blood Feast *Bound For Glory*
Brothers Grimm *Burnt Offering* Carnivore Clown Alley Corrosion of
Conformity Coven Cryptic Slaughter *Dead Horse* Deadly Blessing
Dead On Deadspot *Deliverance* † Desacrator *Destructor* Dirge
Disturbed Dofka *Dogs With Jobs* Doomwatch Dr. Know Dresden
DRI Epidemic (Bay Area) *Epitaph* Eviction E-X-E Executioner *Faith*
or Fear † False Hope *Fantom Warrior* Formicide Guillotine Gwar
Hallows Eve Havoc *Haywire* Heretic *Hellhound* Hellwitch *Hirax*
Holocross *Holy Terror* Iced Earth *Indestroy* Infamous Siphony
Ironchrist Iron Cross *Jerry's Kids* Jersey Dogs *Juggernaut* Killing
Time *Killjoy* Kublai Khan *The Lead* † Lese Majesty *Lethal Aggression*
Lethal Creed/Forced Psychosis *Last Descendants* Leeway *Lost*
Cause *Lost Generation* *Ludichrist* Mace *Mad Hatter* Master *Master*
Fury Meanstreak *Mersinary* Minier † *Mordred* Mucky Pup MX
Machine Napalm *Necrophagia* Necropolis NME No Mercy *Not*
Us/Natas Oblivion *Outcasts* Overkill *Paranoia* Post Mortem
Powerlord Powermad *Primal Scream* Prong *Reverend* Recipients of
Death *Sacrament* † Sanctuary *Sentinel Beast* Seventh Angel †
Severe Warning School of Violence SGM Sintillion *Slaughter House*
Snair *Steel Fury* Straw Dogs *Subvert* Synastryche *Temporary*
Insanity Thrash Queen *Thresher* † Torment *Torture* Tourniquet †
Transilience Tynator *Tyrranicide* Vacant Grave *Verbal Abuse*
Vengeance Rising † *Violent Encounter* Vision Purple *The Warning* †
Wehrmacht *White Pigs* Wrath *Wrathchild* America Zoetrope
Znowhite Øst-Tyskland Defcon Panther

VRAKED E BAND LETTER 1990

Argentina Abaxial A Punto Escabios Hatred Karma Kobalto Militia Mortem Nepal Visceral **Australia** Betrayer Frozen Doberman Mortification † Tscabeze **Belgia** After All Anesthesia Chemical Breath Infected Knife Clatter **Brasil** Asmodeu Cruor D.F.C. Dungeon Expulser Gothic Vox Nephastus Prime Mover Restless Return Siegrid Ingrid Slavery Zero Vision **Bulgaria** 17.XII Agressor Alkofiliya Arteria Cassandra Detonator Disaster Area Ekshumator Electric Shock Era Fifth Cripples Band Fobos Melissa Nightmare Outsider Taran **Canada** Caustic Thought Entropy Eudoxis M.A.D. Majester Strappado **Chile** Apostasy Slavery **Colombia** Ekshymosis **Danmark** Lob of Lemmings Sacrificial **Estland** B.D.Ö. **Finland** Purity **Frankrike** Hotopsy **Iceland** Mercyleless Penetrator Sludge Threshold Totem Phase **Hellas** Anasa Stachtī (Ανάσα Στάχτη) Spider Kickers **Hong Kong** Azylum **Hviterusland** Anti Wake Up **Indonesia** Mortus Rotor **Irland** Cursed Earth Dreamsfeare **Israel** Amaxez **Italia** Alligator Braindamage Extrema Furious Barking Jester Beast Madhouse Maskim Neurodeliri Oblivion Sepolmia Still Blind Testimonia **Japan** Abigail Cocobat Displaced Person Endorphin Gabish Grudge Curse Hellchild Radicaliz Raging Fury Rapes Rosenfeld Vasalla (Vasara) Voidd Yasha Zedekiah **Jugoslavia** Bloodbath Bombarder Dead Ideas Megera Motorbreath Wolckdroff **Kroatia** Anesthesia Kain **Luxembourg** N.D.E. **Malaysia** Brain Dead D'Cromok Saxo Sil Khannaz **Mexico** Corrupter Dashboard Deceiver Malicious Propicies Mortuary **Moldova** LSD **Nederland** Altar Blind Justice Decision D † D-Grade Incursion Dementia Iron Fist Occult **Polen** Abathor Acrimony Azaghal Blaksouls Borea Creation of Death Crodor Debris Distillery Geisha Goner Hektcöre Hypnosis Infected Voice Manitou Mash Monumentum Oxide Psychotron (tidl. Thrasher Death) Repostor Sacriuersum Thorn **Portugal** Anger Braindead Disaffected Goblin Incógnita Nameless Raising Fear Ramp Shrine **Romania** Kapela Metrock Neurotica Psycho Symphony Tectonic Ura de după ușă **Russland** Awesome Bärsärk Catapultah Chorniy Obelisk Crazer Crrombid Traxorm Crownear D.I.V. Exsecutor Firetower High Voltage Kholostoy Vystrel Koma Kruger (Front) Mafia Moriturus Necrozone Never Pastor Phantasm P.O.S.T. Shehine Trizna Trupnyj Jad Valkyria Voland (fortsetter)

VRAKED E BAND LETTER 1990

Singapore Abhorer *Impiety Ossuary Sucker Head Xenophobia*
Slovakia *Acheron (se også Tsjekkoslovakia)* **Slovenia** *Funeral March*
Interceptor Obscurity **Spania** *Aspid Beer Mosh Carpe Diem Crucified*
Doomsday Dr. Bad Jucio Final Kaos Metralla Mordor N.D.E.
Pleurosis **Storbritannia** *Monolith Salem Justice Skyclad* **Sveits**
Abstract Sudden Darkness Verwaint **Sør-Afrika** *Urban Assault* **Sør-**
Korea *Turbo* **Sverige** *Epitaph Espinoza Meshuggah Nation*
Tribulation **Thailand** *Growing Pain Donpheebin (ถอนผีบู) Whiplash*
(โปลาน่า) Xithong **Tsjekkoslovakia/Tsjekkia** *Aldehezt Assessor Attack*
Bethrayer Coward Dark Enter Insania Kabát Kryptor Malformed
Thought Sebastian Shaark Siax Testimony T.M.A. Toxic Trash Tudor
Železná Neděle **Tyrkia** *Ascraeus Darkphase* **Tyskland** *Accessory Ain't*
No Use The Alliance Armistice Battlefield Cogency Cyberhed Desert
Storm Enslaved The Experience Flacman's Port Mad Slaughter
Mordancy Mortal Terror Mortality Panacea Poison Requiem
Seelenwinter S.E.D. Shit For Brains Skeptic Sense Spreegeschwader
Sorrogate Starkstrom Subconscious Sub-Machine Temple of the
Absurd Testify T.O.D. Torchure Torment Tragedy Divine U.F.D. Vex
Viper **Ukraina** *Devakan LSD Reactor Strafaction White Troop*
Ungarn *Akela Astarott Atomic The Bedlam Belfegor Beyond*
Drakkon Eclipse Földrengés Messenger Metallus Maximus No Future
Slogan **USA** *Alter Angelkill Attica Blohole Candy Striper Death Orgy*
Cadense Centurion Conquest Criminal Sanity Crucifer Cyclone
Temple Dead & Bloated Dead Orchestra Dementia Deranged Die
Happy † Dover Trench Enforcer Environmental Hazzard Fa-Q Fatal
Opera Flat Rabbit Full Circle Gack Golgotha Grip Hate Chamber
Hollow Inhuman INRI K.O.D. Leviathen Life of Agony Malicious
Mischief Matthias Steele † Mindless State Mister Grinch Mortal
Immunity The Moshketeers † Ordained Fate † Piece Dogs Punisher
Re-Activate Revenant Ringworm Ripped Ripping Corpse Saddleback
Shark Seducer Seka Serapis Silent Scream Simple Aggression Skrew
Solstice Spectre The Spudmonsters Subjugator Suckerpunch
Ultimatum † Vehement Wench

OLD SCHOOL THRASH DØDSFALL

Willy Lange 1961 2018 *bassist* **Lååz Rockit**
Victor Agnello 1964 2014 *trommis* **Lååz Rockit**
Andreas Oberhoff 1964 2021 *trommis* **Living Death**
Randy Rampage 1960 2018 *vokalist* **Annihilator**
Bill Peterson 1962 2019 *bassist* **Hexx**
Peter Hobbs 1961 2019 **Hobbs Angel of Death**
Ron Cartledge ? 2015 *gitarist* **Renegade**
Mark «Elly» Etherington 1963 2020 *gitarist* **D.A.M.**
Lario Teklic ? ? *gitarist* **Grinder**
Jouni Rinta ? 2000 *bassist* **Dethrone**
Brian Lourie 1969 2008 *trommis* **Strappado**
Greg Messick 1964 2020 *gitarist* **Intruder**
John McCarthy 1968 2009 *vokalist* **Post Mortem**
Chris «Bones» Jones 1969 1986 *trommis* **Straw Dogs**
Seth Putnam 1968 2011 *bassist* **Executioner**
Eric Stevenson 1967 2011 *trommis* **Formicide**
Mick Burke 1967 2017 *gitarist* **Mortal Sin**
Marek Grzeszek 1967 2013 *gitarist* **Despair**
Milo Zivanovic ? 2020 *gitarist* **Slammer**
Renaat Danckaert 1965 2016 *bassist* **Evil Sinner**
Phil Baheux 1967 2013 *trommis* **Sixty Nine**
Patrice Hubloux 1965 1995 *gitarist* **Channel Zero**
Marc Vereecken ? 1993 *trommis* **Dead Serious**
Bob Yost 1967 2010 *bassist* **Possessed**
Mike «Milkbone» Jensen 1965 2020 *gitarist* **Beowulf**
Paul Yamada 1966 1995 *bassist* **Beowulf**
Sal Troy 1966 2016 *trommis* **No Mercy**
Claudio «Ryker» Gonzalez ? 2017 *gitarist* **Gothic Slam**

OLD SCHOOL THRASH DØDSFALL

Josep «Pep» Segura 1969 2012 *trommis* Legion
Jordi Sánchez ? ? *bassist* Ultimos de Cuba
Ian «Mac» Gangwer 1969 2021 *bassist* Acid Reign
Jean-Luc Falsini 1963 2020 *trommis* Agressor
Stéphane Guégan 1966 2018 *trommis* Agressor
Staffan Karlsson 1970 2018 *vokalistgitarist* Mezzrow
Don Adams 1968 2011 *gitarist* Redrum
Michael Caboy 1964 2011 *bassist* Redrum
Radosław Zwoliński 1978 2014 *bassist* Alastor
Marek Wojcieszki 1967 2013 *vokalist* Dragon
Roman Kostrzewski 1960 2022 *vokalist* Kat
Marco Santoni 1969 2021 *bassist* Fingernails
Dawn Crosby 1963 1996 *vokalist* Détente
Rob Farr 1963 2021 *bassist* Détente
Dave «Javex» Leone 1960 2010 *vokalist* DBC
Gerry Ouellette 1964 1994 *gitarist* DBC
Jeff Saint-Louis 1958 2019 *trommis* DBC
Steve Sinclair 1966 2015 *bassist* Dyoxen
Marko Talvitie 1967 2013 *bassist* Savage Steel
Marc-André Fortin 1973 2003 *trommis* Genetic Error
Eric Roy 1961 2001 *bassist* Gammacide
John «JJ» Sekula 1969 2010 *gitarist* Terror, Mystik
«Deadly Dave» Zalenski 1970 1995 *trommis* Terror, Mystik
Brent Black 1966 2017 *vokalistbassist* Maddoxx
Jun «Sab» Saburi ? 2016 *trommis* Aion
Akihiro Yokoyama 1965 2014 *bassist* United
Sven Strüven 1964 2008 *gitarist* Iron Angel
«Piet» Wittke ? 2000 *gitarist* Iron Angel

OLD SCHOOL THRASH DÖDSFALL

Marcos Gripp ? 2021 *gitarist* **Taurus, Extermínio**
Sergey «Pushkin» Stankov 1964 2016 *bassist* **Front**
Beraldo ? 1985 *vokalist* **MX**
Jason Sears 1967 2005 *vokalist* **RKL**
Richard «Bomer» Manzullo 1968 2006 *trommis* **RKL**
Osvaldo Civile 1958 1999 *gitarist* **Horcas**
Micke Sjöstrand ? 1994 *gitarist* **Chronic Decay**
Peter Lundström ? ? *vokalist* **Agony**
Earl Root 1962 2008 *gitarist* **Disturbed**
Reinaldo «Cavalão» Bedran ? 1991 *gitarist* **The Mist**
Oswaldo A. Scheid Ramos 1969 1997 *vokalist* **Sextrash**
Alexander de Azevedo Felipe 1971 1997 *gitarist* **Mutilator**
Chris Hyde 1965 2015 *trommis* **Deliverance**
Jürgen Düsterloh 1960 2014 *trommis* **Risk**
Chris Moorhouse 1968 1988 *bassist* **Nasty Savage**
Richard Bateman 1968 2018 *bassist* **Nasty Savage**
Alan "Craig" Huffman 1964 2015 *trommis* **Nasty Savage**
Mike Howe 1965 2021 *vokalist* **Metal Church, Heretic**
David Wayne 1958 2005 *vokalist* **Metal Church, Reverend**
Shane White ? ? *trommis* **Mace**
Warrel Dane 1961 2017 *vokalist* **Sanctuary**
John Grant ? ? *rytmegitarist* **Subvert**
Pasi Takkula 1970 2004 *trommis* **A.R.G.**
Keith Alexander 1963 2005 *gitarist* **Primal Scream**
Cam MacDonnell 1966 2010 *bassist* **Loss For Words**
Jeff Anderson 1964 2016 *gitarist* **Blessed Death**
Denis "Piggy" D'Amour 1959 2005 *trommis* **Voivod**
Dario Carria 1967 1988 *bassist* **Bulldozer**

OLD SCHOOL THRASH DÖDSFALL

Bruce Corbitt 1962 2019 *vokalist* **Rigor Mortis**
Mike Scaccia 1965 2012 *gitarist* **Rigor Mortis**
Paul Laganowski 1963 2017 *gitarist* **Realm**
Udo "Alki" ? 1989 *vokalist* **Sudden Darkness**
Edmund Varuolo 1955 2018 *gitarist* **Savage Thrust**
Gar Samuelson 1958 1999 *trommis* **Megadeth**
Nick Menza 1964 2016 *trommis* **Megadeth**
Tony Teodoro 1969 2012 *gitarist* **Sonick Plague**
Eddie Livingston 1967 2018 *trommis* **Tactics, Evildead, Terror**
Don "Vince" Kuntz 1967 2001 *vokalist* **Infernäl Mäjesty**
Michael Heslop ? 2019 *gitarist* **Bezerker**
Alex "Zasso" Trödel 1967 2014 *trommis* **Secrecy**
Vasily Shapovalov ? 2021 *trommis* **Aspid**
Ricardo Muñoz ? 2010 *trommis* **Azeta**
Sebastian Pasiek 1975 2017 *trommis* **Bloody Butcher**
Zeb Perkins 1971 2007 *bassist* **Cauldron**
Chris Renggli 1970 1993 *gitarist* **Caustic**
John Marshall ? 1995 *vokalist* **Chronic Rage**
Dom Mincieli ? 1989 *trommis* **Coldsteel**
Ivan Terzov 1970 2017 *gitarist* **Comatose**
Michail "Tsuru" Yalandzhiev 1974 2008 *trommis* **Crash**
Din ? 1997 *vokalist* **Cromok, D'Cromok**
Johannes Klein 1979 2006 *trommis* **Crypti**
Scott Munger 1966 1996 *trommis* **Cyperus**
Marc Vereecken ? 1993 *trommis* **Dead Serious**
Armand Thiébaud 1964 2021 *vokalist* **Dead Serious**
Jan Loeffen 1969 2020 *vokalist* **Deafen**
Theodoros Spangouros ? 2012 *gitarist* **Death Courier**

OLD SCHOOL THRASH DØDSFALL

- Tom Kisor 1960 2010 *vokalist* **Death Squad**
Tim Schallenberg 1967 2017 *gitarist* **Depressive Age**
Jean-Michel Boudet ? ? *bassist* **Droÿs**
Roman Senkin 1973 2017 *bassist* **End Zone**
Harald Kortboyer 1969 2008 *vokalistbassist* **Entophyte**
Greg Scott 1965 2019 *trommis* **Forté**
Joe DeZuniga 1966 1987 *vokalistgitarist* **Insanity**
Bud Mills 1967 2007 *trommis* **Insanity**
Jesper Møller Jensen 1973 2020 *bassist* **Invoker**
Alexander Aksyonov ? 2017 *trommis* **Krüger**
Alexandre Colletti ? 1994 *gitarist* **Leviaethan**
Jarosław Figaszewski 1969 2009 *gitarist* **Merciless Death**
"Mickey Maouss" Pichet ? 2020 *vokalist* **M.S.T.**
Piotr "Mały" Sobaszek 1970 2019 *vokalistgitarist* **Necrophobic**
Mauricio "Bull Metal" Montoya 1965 2002 *trommis* **Neurosis**
Maxim Moiseychikov ? 2011 *gitarist* **Odium**
Grzegorz Petasz ? 2001 *vokalist* **Pascal**
Marek Rzepka ? ? *trommis* **Pascal**
Piotr Jagielski ? 2006 *trommis* **Pascal**
Monte Williams 1971 2011 *bassist* **Spiderwork**
Andreas "Henner" Allendörfer 1967 2005 *vokalist* **Squealer**
Eddie Livingston 1967 2018 *trommis* **Tactics, Armored Saint**
Scott Brewster 1971 2015 *gitarist* **Terrehsphere**
Stefano "Satana" Rossi 1968 2010 *bassist* **Tossic**
Jan Brtko 1964 2014 *gitarist* **V.A.R.**
Dmitry Kulikov 1968 2003 *vokalist* **Zhelezny Potok**
Pavel Bakanov 1973 2014 *bassist* **Zhelezny Potok**

BANANAS MED ALGORITMENE

Plisskenation
Essensiell Youtube-kanal, tatt ned i 2021

The Master YS
Nummer to essensiell Youtube-kanal

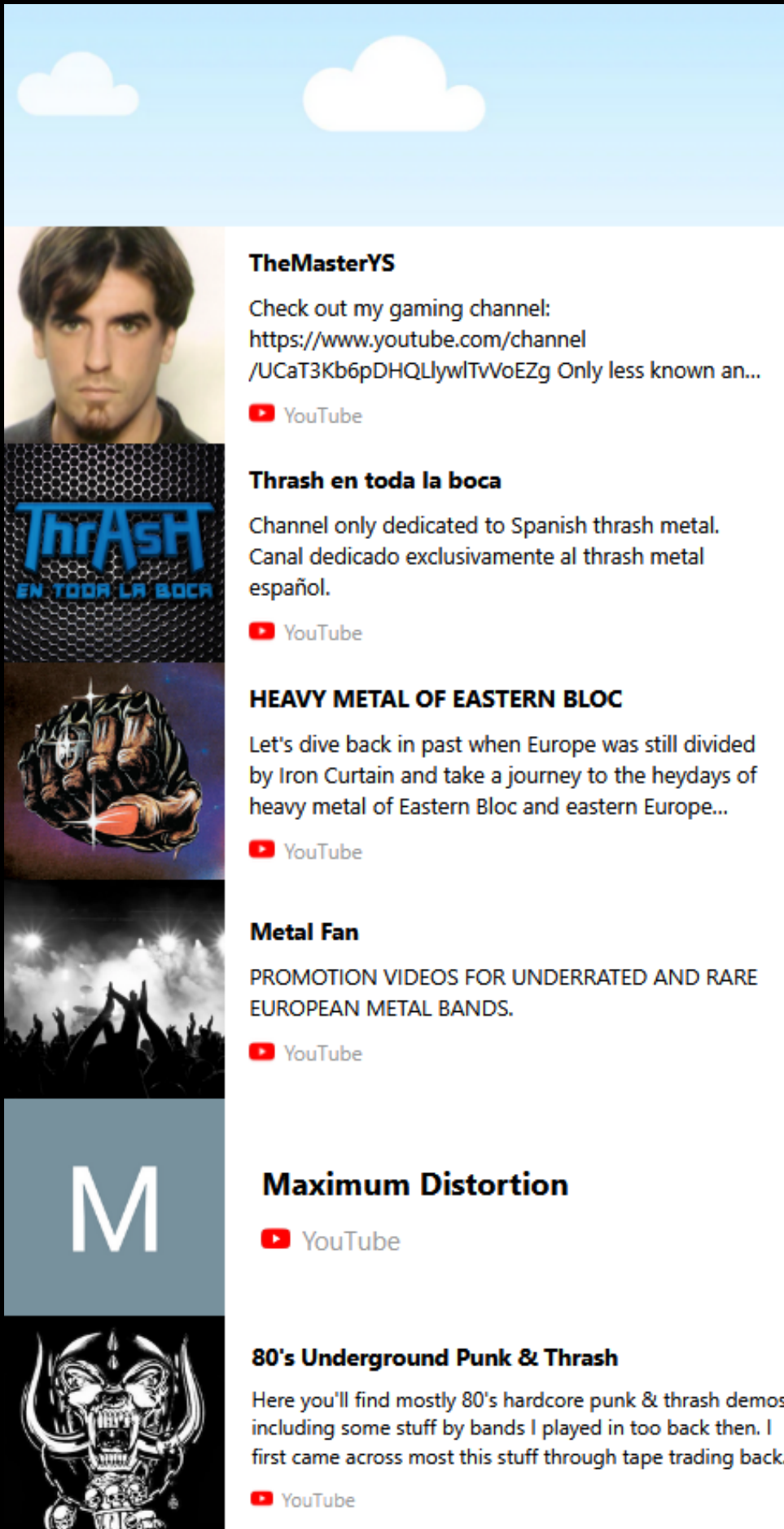
Thrash en toda la boca
For de spanskspråklige behov

Heavy Metal of Eastern Bloc
Østen kaller

Metal Fan
Generelt supplement

Maximum Distortion
Generelt supplement

80's Underground Punk & Thrash
Generelt supplement

TheMasterYS
Check out my gaming channel:
<https://www.youtube.com/channel/UCaT3Kb6pDHQLlywITvVoEZg> Only less known an...
YouTube

Thrash en toda la boca
Channel only dedicated to Spanish thrash metal. Canal dedicado exclusivamente al thrash metal español.
YouTube

HEAVY METAL OF EASTERN BLOC
Let's dive back in past when Europe was still divided by Iron Curtain and take a journey to the heydays of heavy metal of Eastern Bloc and eastern Europe...
YouTube

Metal Fan
PROMOTION VIDEOS FOR UNDERRATED AND RARE EUROPEAN METAL BANDS.
YouTube

Maximum Distortion
YouTube

80's Underground Punk & Thrash
Here you'll find mostly 80's hardcore punk & thrash demos including some stuff by bands I played in too back then. I first came across most this stuff through tape trading back.
YouTube

Metal Thrash 80

Få videoer, men de som er, er sjeldne.

Metal Thrash 80

<https://www.facebook.com/MetalThrash80/>

YouTube

Vertigo 163

Viktig kanal med mye obskurt

Vertigo 163

YouTube

Noxville Kid Returns

Supplement med litt nytt og litt eldre

The Noxville Kid Returns

YouTube

Rare and Obscure Metal Archives

RARE AND OBSCURE METAL ARCHIVES

Blog focused on obscure 80s NWOBHM / Heavy / Power / Speed / Epic / Thrash / Doom Metal and Swedish Heavy Metal.

RARE AND OBSCURE METAL ARCHIVES

Thrashmania80

Vanvittig obskurt og godt supplement

thrashmania80

<https://www.facebook.com/thrashmania80>

YouTube

ThrashIdolatri

Særlig nyttig her er spillelistene

ThrashIdolatri

YouTube

Proteus

Stedet for utrolig obskure demoer

Proteus

METAL MUSICK

YouTube

NWOOSTM

Hvis en skulle ønske noe nyere

New Wave Of Old School Thrash Metal

This channel is about NEW WAVE OF OLD SCHOOL THRASH METAL! Specializing in promoting thrash...

YouTube

Classic Thrash

<https://www.classicthrash.com/>

Brown Sock

(teit navn)

<http://brown-sock.blogspot.com>

Boneyard Metal:

80s metal

<http://bm->

80smetal.blogspot.com/search/label/%3

[DThrash%20Metal](http://80smetal.blogspot.com/search/label/%3DThrash%20Metal)

Dessuten en anbefalt

Pinterest

<https://pinterest.com/milosuchy/>

[us-thrash-metal-music/](https://pinterest.com/milosuchy/us-thrash-metal-music/)

Slik er bandene i denne publikasjonen funnet:

Youtube-algoritmer

Lister og kåringer

Anmeldelser

Kommentartråder

Forumposter

Felles bandmedlemmer

Labeldiskografier

Splittutgivelser

"Similar artists" på Metal Archives

Rate Your Music-lister

Det kan ha gluppet enkelte band som kun kalles for speed metal, men kunne vært nærme nok thrash metal til å tas med. Det samme gjelder for progressiv metal, hvorav noen kunne ha passert som progressiv thrash, og muligens noen band som går under crossover.

ISBN 978-82-691452-3-6